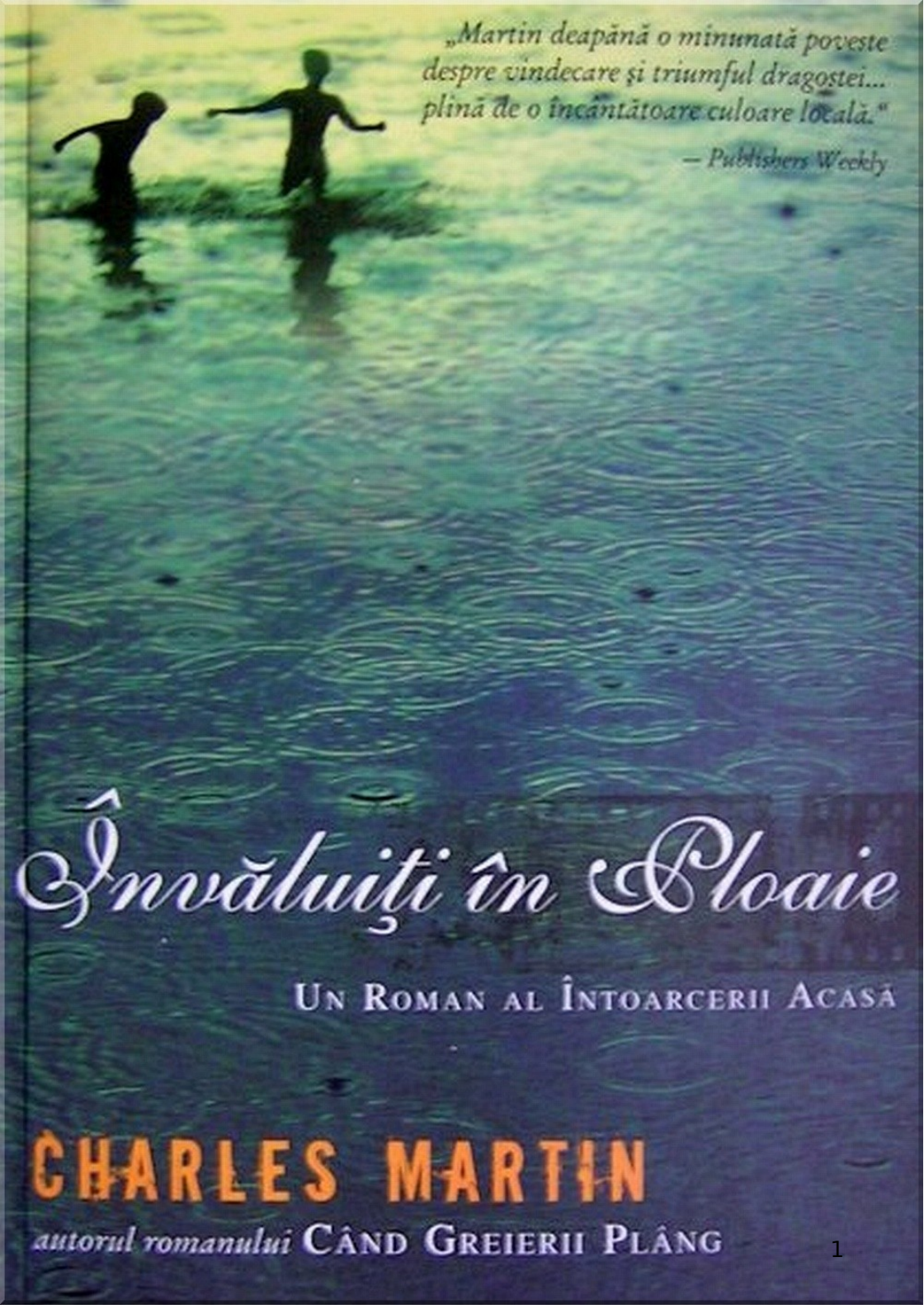

*„Martin deapănă o minunată poveste
despre vindecare și triumful dragostei...
plină de o încântătoare culoare locală.”*

— Publishers Weekly

Învăluți în Ploaie

UN ROMAN AL ÎNTOARCERII ACASĂ

CHARLES MARTIN

autorul romanului **CÂND GREIERII PLÂNG**

Învăluți în ploaie

Un Roman al Întoarcerii Acasă

**Traducere din limba engleză
de RALUCA MIRĂUȚĂ**

CHARLES MARTIN

**KERIGMA
Oradea, 2010**

ELOGIU ADUS ROMANELOR LUI CHARLES MARTIN

„Cu fiecare carte scrisă, Charles Martin schimbă o dată în plus paradigma beletristicii de factură inspirațională. *Învăluți în ploaie* este o poveste sentimentală ce nu trebuie ratată.”

— Michael Morris, autor al *Live Like You Were Dying* și *A Place Called Wiregrass*

„O povestire delicată despre suferință și răscumpărare. Romanul *Învăluți în ploaie* se adresează fiecărui copil a cărui inimă a fost cândva frântă și fiecărei mame care s-a rugat vreodată pentru copilul său. O carte ce nu trebuie ratată!”

— Angela Hunt, autoare a *Unspoken* și *The Debt*

„*Învăluți în ploaie* este dureros de fermecătoare. Îți induce sentimente de teamă și suferință; provocare și descoperire; iubire, apoi și mai multă iubire; iertare imperfectă și răscumpărare veșnică. Plasată într-o ambianță cu accente sudiste, speranța și promisiunea pe care le transmite cartea sunt universale. Charles Martin a devenit rapid una dintre elitele acestui gen literar și un scriitor special inimii mele.”

— Kathryn Mackel, autoare a *The Surrogate* și *The Departed*

„Un proverb spune că *ploaia de dimineață nu ține mult*. Aceasta este, într-un anume sens, povestea captivantă pe care Charles Martin ne-o pune în față în noul său roman, ce are capacitatea de a schimba vieți: povestea tranziției remarcabile, aproape magice, de la ceața mohorâtă la strălucirea soarelui, de la umezeală la căldura tihnită, de la disperare la fericire, de la condamnare la răscumpărare... Citiți această carte și fiți martorii răsăritului de soare!”

— John Dyson

„*Când greierii plâng* este o poveste frumoasă, lirică, precum și un carusel al sentimentelor. Dacă îți plac povestirile placide și lipsite de neprevăzut, aceasta cu siguranță nu este o carte pentru tine. E cea mai bună carte pe care am citit-o într-o vară întreagă. Și o voi reciti, chiar și doar pentru pasajele ei descriptive.”

— novelspot.net

Când greierii plâng este o poveste care merge la inimă... o lectură fantastică și una pe care o recomand călduros.”

— www.bestsellersworld.com

„Cum nu mai citisem nici-o altă carte a lui Charles Martin înainte, am fost cu totul nepregătit pentru acest roman. *Când greierii plâng* este una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit vreodată, și chiar și acum, la câteva zile după ce am terminat-o de lecturat, încă nu reușesc să mă adun pe deplin. Sunt impresionat de această poveste care m-a emoționat profund. Trebuie să-

i avertizez pe cititori, totuși, dacă sunteți în căutarea unei povestiri oarecare, fără multă acțiune, nu o alegeți pe aceasta. Dar dacă doriți o poveste care fără doar și poate vă va copleși, atunci aceasta este cartea pe care o căutați.”

— www.romancejunkies.com

„Stilul literar al lui Charles Martin este înzestrat, binecuvântat și pătrunzător. Proza sa reușește să prindă esența povestirii *Când greierii plâng* cu frumusețe și sensibilitate. Abia aștept să citesc și celelalte cărți ale lui.”

— Onceuponaromance.net

„În această carte găsim povestea reală a luptei unui om cu incertitudinile credinței; o relatare neînfrumusețată cu minuni de genul *deus ex machina*, însă abundând în minuni din cele de zi cu zi, care există cu siguranță, dacă doar te deranjezi să le observi. Iar Charles Martin le observă, și-l apreciez pentru asta. Nu se teme să atace problemele cruciale – cele care țin de viață, moarte, iubire, jertfă.”

— Duncan Murrell, editor și scriitor

Mamei mele
Chiar și acum... o femeie pe genunchi

Cuprins

Prolog.....	10
Capitolul unu.....	27
Capitolul doi.....	57
Capitolul trei.....	81
Capitolul patru.....	95
Capitolul cinci.....	113
Capitolul șase.....	116
Capitolul șapte.....	123
Capitolul opt.....	126
Capitolul nouă.....	145
Capitolul zece.....	162
Capitolul unsprezece.....	167
Capitolul doisprezece.....	187
Capitolul treisprezece.....	205
Capitolul paisprezece.....	212
Capitolul cincisprezece.....	213
Capitolul șaisprezece.....	216
Capitolul șaptesprezece.....	226
Capitolul optsprezece.....	233
Capitolul nouăsprezece.....	247
Capitolul douăzeci.....	258
Capitolul douăzeci și unu.....	264

Capitolul douăzeci și doi.....	266
Capitolul douăzeci și trei.....	275
Capitolul douăzeci și patru.....	287
Capitolul douăzeci și cinci.....	293
Capitolul douăzeci și șase.....	301
Capitolul douăzeci și șapte.....	307
Capitolul douăzeci și opt.....	320
Capitolul douăzeci și nouă.....	326
Capitolul treizeci.....	338
Capitolul treizeci și unu.....	354
Capitolul treizeci și doi.....	369
Capitolul treizeci și trei.....	372
Capitolul treizeci și patru.....	377
Capitolul treizeci și cinci.....	384
Capitolul treizeci și șase.....	389
Capitolul treizeci și șapte.....	411
Capitolul treizeci și opt.....	416
Capitolul treizeci și nouă.....	418
Capitolul patruzeci.....	421
Capitolul patruzeci și unu.....	427
Capitolul patruzeci și doi.....	439
Capitolul patruzeci și trei.....	448
Capitolul patruzeci și patru.....	454
Capitolul patruzeci și cinci.....	459
Capitolul patruzeci și șase.....	466
Capitolul patruzeci și șapte.....	469

Capitolul patruzeci și opt.....477

Mulțumiri.....485

Despre Miss Ella.....488

Prolog

Când durerea aceea surdă m-a trezit din somn, mi-am scos doar vârful nasului de sub pătură și mi-am strâns genunchii la piept cu toată puterea, lângă inima care îmi bătea tare, răsunând ca o tobă militară. Camera era brăzdată de umbre, luna stătea aninată sus pe cer și știam că Rex nu mi-ar da voie, cu niciun chip, să mă ridic din pat la ora asta. Mi-am scos încetișor capul de sub pătură, cu părul electricizat, ridicat vâlvoi și am privit în jos, de la înălțimea cămăruței mele de la etajul al doilea. Însă răsuflarea mea aburise geamul și învelise luna într-un halou de ceață. Baloți de fân de mărimea unei mașini, acoperiți cu folii albe de plastic, stăteau înșiruiți de-a lungul gardului din spate și aveau decorul în care trei sau patru cai, cu crupele acoperite cu pături, și una sau două căprioare pășteau în liniște secara de iarnă, înaltă până la glezne. Strălucirea lunii pline lumina veranda din spatele casei și grajdul, iar pășunea plutea parcă sub un val de ceață ce înainta greoi. Dacă aș fi putut, chiar în clipa aceea, să înșeuez ceața și să călăresc peste câmpurile aurii, i-aș fi dat pinteni, aș fi tras-o de căpăstru în sus, spre cerul larg și m-aș fi îndreptat spre soare, fără a privi măcar înapoi.

Dormeam în felul acesta – ghemuit ca un prunc – pentru că așa treceam mai ușor neobservat. Dar când el totuși îmi sesiza prezența, spatele meu trebuia să suporte greul atacului. Cam un an mai târziu, când am aflat că aveam un frate, m-am gândit că poate de-acum

încolo urma să primesc doar câte-o jumătate de bătaie, din moment ce el avea de-acum de două ori mai multe ținte. Însă m-am înșelat. N-a făcut decât să-și dubleze pur și simplu loviturile.

Mi-am șters nasul cu mâneca pijamalei de flanel, mi-am întins picioarele, din covrigit cum eram, și am alunecat ușor jos din patul meu etajat, ca de cazarmă, peste care se revărsa luna, aruncându-mi umbra pe podea. Eu și Peter Pan. Miss Ella știa că aveam nevoie de loc larg, ca să cresc în voie, așa că îmi cumpărase pijamaua dintr-o singură bucată cu care eram îmbrăcat, cu câteva numere mai mare. Însoțit de zgomotul produs de tălpile costumației mele care hârșăiau și lunecau sonor, m-am îndreptat în vârful picioarelor spre scaunul unde sta agățată centura mea cu două tocuri pentru pistol. Ținându-mi răsuflarea, mi-am pus centura în jurul taliei, mi-am verificat revolverele cu șase gloanțe, pentru a fi sigur că piedica era trasă, mi-am înfundat pe cap pălăria de cowboy și am cercetat repede cu privirea zona din preajma ușii.

Iat-o: sprijinită într-un colț, la doar un braț distanță, se găsea bâta mea de baseball, un Louisville Slugger de 66 de centimetri. Pietrele pe care le tot loviseam îi zgâriaseră și-i crestaseră adânc capul cilindric, făcându-l să arate ciuntit și grosolan, însă Moses îi polizase mânerul destul cât să se potrivească în mâna mea micuță. Am înșfăcat bâta, m-am așezat în poziție de joc și am sprijinit-o pe umăr. Trebuia să trec pe lângă ușa lui Rex și aveam nevoie de ajutor din toate părțile și sub toate formele posibile. Nu știam niciodată dacă el era sau nu acasă, dar nu eram dispus să risc. Dacă era în cameră și se mișca măcar, aveam să îi rup picioarele, să

descarc în el ambele pistoale și apoi să fug mâncând pământul, în timp ce el avea să blesteme, rostind „cuvântul din Porunca a treia”.

În ultimele câteva săptămâni mă frământaseră gânduri ce nu păreau a avea vreo logică. De exemplu: eu de ce nu aveam mamă, de ce tata nu se schimba, de ce răcnea mereu, de ce țipa și bea; și de ce mă durea așa stomacul. Chestii de genul ăsta.

Camera lui Rex era cufundată în întuneric și liniște, dar nu m-am lăsat păcălit. La fel de liniștiți sunt și norii de furtună, chiar înainte să tune. M-am așezat în patru labe și apoi m-am târât pe burtă, împingându-mă în coate ca un soldat în toiul luptei, până am ajuns la ușa enormă a camerei lui Rex, apoi am trecut de ea, fără a mă opri nici măcar cât să arunc o privire înăuntru. Pijamaua mea de flanel aluneca aproape fără zgomot pe podeaua de lemn lustruit. De cele mai multe ori, după ce își petrecea câteva ore sau chiar zile privind prin fundul unui pahar de cristal, Rex nu se mai obosea să aprindă lumina. Prea multe lucruri n-oi fi știut eu, dar știam că o cameră întunecată nu însemna neapărat că Rex nu era acolo. Am început iarăși să mă târăsc. Gândul că el era înăuntru, stând pe scaunul său și urmărindu-mă cu privirea, ridicându-se apoi și venind spre mine... aproape mă paraliza. Am început să respir precipitat, gâfâit, iar fruntea mi s-a acoperit cu broboane de sudoare. Însă, în afară de zgomotul asurzitor al inimii mele, nu se auzea niciun sforăit, niciun strigăt.

Când am trecut de tocul ușii lui, mi-am șters transpirația de pe frunte și mi-am tras repede și călcâiele la adăpost. Văzând că nu se aude zgomot de pași, că nu simt o mână pe spate și nici nu sunt ridicat brusc de pe

podea, m-am târât până la balustrada scării, mi-am trecut un picior peste ea și am alunecat încet până jos, pe podestul de marmură de la primul etaj.

Am aruncat o privire peste umăr, n-am văzut nici-o urmă de Rex și am luat-o la fugă. Dacă era acasă, ar fi fost nevoit să alerge ca să mă prindă. Am fugit prin bibliotecă, prin fumoar, prin birou, prin camera în care se afla șemineul suficient de mare cât să poți dormi în el; prin bucătăria ce mirosea a friptură de pui, a biscuiți și a sos; am sărit jos de pe veranda care mirosea a spălător pentru podele; am traversat apoi pășunea care mirosea a bălegar proaspăt de cal, către căsuța țărănească a lui Miss Ella, care mirosea a îmbrățișare.

După cum îmi povestise Miss Ella, în săptămâna în care m-am născut, tatăl meu, Rex, dăduse un anunț în ziarul local, căutând să angajeze pe cineva pentru „ajutor în casă”. Făcuse acest lucru din două motive: pe de o parte, era prea mândru pentru a anunța faptul că avea nevoie de o „dădacă”, iar pe de altă parte, o trimisese pe mama mea-funcționara care lucrase pentru el peste program-să îndosarieze acte în altă parte. Vreo douăzeci de oameni au răspuns anunțului său, însă Rex era năzuros... fapt ce nu prea avea noimă, dată fiind afinitatea lui pentru funcționare alese la întâmplare. Imediat după micul dejun a sunat la ușă Miss Ella Rain [important de reținut, pentru întreaga lectură: rain (în engleză) = ploaie - n.tr.], o văduvă fără copii, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, unica fiică a urmașului unui sclav din Alabama. Clopoțelul a răsunat aproape un minut și, după ce a lăsat-o să aștepte atât cât trebuie, pentru a nu părea nici grăbit, nici în mare nevoie, Rex a deschis ușa și a privit-o lung pe deasupra ochelarilor de

citit. Vedea foarte bine să citească, însă, ca mai toate lucrurile din viața sa, purta ochelarii pentru a face impresie, nu pentru funcția lor propriu-zisă.

Ea stătea cu mâinile împreunate în față și era îmbrăcată într-o rochie albă de nailon, pentru lucrul în casă, de genul celor purtate de majoritatea menajerelor; avea șosete lungi până la genunchi, pantofi albi de infirmieră, cu șireturile legate cu funde duble, iar părul îi era prins într-un coc răsucit, ținut strâns cu șase sau opt clame simple. Nu era machiată deloc, dar dacă te uitai atent, vedeai mulți pistrui împrăștiați pe obrajii săi oacheși. Ea i-a înmânat scrisorile de recomandare, rostind simplu: „Bună dimineața, domnule. Mă numesc Ella Rain.” Rex s-a uitat prin ochelari la documentele jerpelite, studiind-o din timp în timp pe femeie, pe deasupra ramelor. Aceasta a încercat să vorbească din nou, însă el și-a ridicat mâna, oprind-o, și a clătinat din cap, așa că ea și-a împreunat iarăși mâinile și a așteptat în liniște.

După trei sau patru minute de lectură, i-a zis: „Așteaptă aici.” I-a închis ușa în nas și s-a întors după un minut, împreună cu mine. În timp ce o invita în casă, m-a „predat” în brațele ei, întinzându-mă de departe, cum ai face cu un pui de leu, și i-a spus: „Uite, ține. Fă curățenie în casă și nu-l scăpa din ochi.”

„Da, d-le Rex.”

Miss Ella m-a legănat, apoi a intrat în hol și a cercetat casa, dintr-o privire. Episodul acesta explică de ce nu am nici-o amintire a unor vremuri când să n-o fi cunoscut pe Miss Ella Rain. Nu mi-a fost mama care m-a purtat în pântec, ci mama pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu.

Nu am să înțeleg niciodată de ce a acceptat slujba.

Miss Ella terminase liceul prima din clasa ei, însă a preferat să nu meargă la facultate, ci și-a încins șorțul și s-a pus pe treabă, câștigând astfel suficienți bani cât să-l trimită la studii și să-l întrețină acolo pe fratele ei mai mic, Moses. Când m-am făcut destul de mare ca să înțeleg ceea ce făcuse, ea mi-a spus cu hotărâre: „Într-o bună zi, el este cel care va trebui să poarte de grijă unei familii. Nu eu.” Înainte de a se fi încheiat prima lună petrecută la noi, ea își mutase deja lucrurile în căsuța servitorilor, însă în curând a ajuns să își petreacă majoritatea nopților dormind pe un scaun, în holul de lângă dormitorul meu de la etajul al doilea.

După ce s-a îngrijit astfel de nevoile mele elementare – hrană, îmbrăcăminte și supraveghere – Rex s-a reîntors în Atlanta și și-a reluat atacul necinstit și continuu asupra dolarului. În curând lucrurile au intrat într-un anume tipar. Până pe la trei ani, îl vedeam pe Rex de joia până duminica. Stătea la noi atât timp cât era necesar pentru ca personalul să se teamă în continuare de el, cât să vadă că eram roșu în obraji, cât să-și înșeeze unul dintre caii de rasă și apoi, după partida de călărie, să dispară la etaj în compania uneia dintre asistentele sale. Cam o dată pe lună îi făcea curte celei mai recente partenere de afaceri și atunci, în același fel, dispăreau în bar până când el își satisfăcea poftele. Rex era de părere că partenerii de afaceri și oamenii, în general, sunt asemenea trenurilor. „Mergi cu unul până te sature, apoi sari jos. Vine altul în cinci minute.”

Dacă Rex era acasă, și dacă vorbea, două cuvinte îi erau cu siguranță pe limbă. Primul dintre ele era „Dumnezeu”, iar al doilea era unul pe care i-am promis

lui Miss Ella că n-am să-l repet niciodată. Pe la cinci ani nu știam ce înseamnă, însă felul cum îl rostea, roșeața de pe fața lui și saliva ce îi spumega la colțul gurii ori de câte ori îl pronunța îmi dădeau de înțeles că nu era ceva bun.

„Miss Ella,” am întrebat-o scărpinându-mă în cap, „ce înseamnă cuvântul ăsta?” Ea și-a șters mâinile de șorț, m-a luat în brațe de pe scăunelul unde stăteam și m-a așezat pe bufet, în bucătărie. Lipindu-și fruntea de a mea, și-a pus arătătorul pe buzele mele și a rostit: „Ssst!”

„Dar, Miss Ella, ce înseamnă?”

Ea și-a plecat capul și mi-a șoptit: „Tuck, este cuvântul din Porunca a treia. E un cuvânt rău, rău de tot. Cel mai rău cuvânt. Tatăl tău n-ar trebui să-l spună.”

„Dar de ce-l spune?”

„Uneori oamenii mari îl spun atunci când sunt furioși.”

„Pe tine cum de nu te-am auzit niciodată spunându-l?”

„Tuck,” mi-a zis ea punându-mi în poală castronul cu făină de porumb și ajutându-mă să amestec aluatul ce se îngroșase, „promite-mi că n-o să spui niciodată cuvântul ăsta. Îmi promiți?”

„Dar dacă te înfurii și tu și îl spui?”

„N-am să fac asta. Acum însă” – și ochii ei îi fixară pe ai mei – „promiți?”

„Da, să trăiți.”

„Spune atunci.”

„Promit, Mama Ella.”

„Și vezi să nu te audă că spui asta.”

„Ce anume?”

„«Mama Ella.» M-ar concedia cu siguranță.”

M-am uitat înspre locul unde bănuiam că se afla Rex. „Da, am înțeles.”

„Bine, acum amestecă mai departe.” Făcu apoi un semn în direcția de unde se auzeau strigăte. „Am face bine să ne grăbim. Pare flămând.” Ca un câine care a fost bătut prea des, și noi învățaserăm de timpuriu semnificația vocii lui Rex.

Sunt aproape convins că Miss Ella nu a trăit nici măcar o singură zi în care să nu fi muncit din greu. De multe ori, seara, o priveam cum își pune o mână în șold, își împinge umerii în față, își arcuiește spatele și se uită la Moses. „Frățioare, trebuie să mă spăl pe dinți, să-mi doftoricesc hemoroizii, să mă ung cu Cornhuskers și să pun capul pe pernă.” Însă de fapt acela era doar începutul. Își punea casca de duș, se dădea cu cremă și apoi îngenunchea. Atunci începea de fapt ziua pentru ea, deoarece, odată pornită, era foarte posibil să rămână acolo toată noaptea.

Gândul la Rex m-a făcut să-mi îndrept din nou privirea spre casă. Dacă Rex era prin zonă și încă nu urcase în camera sa, erau foarte mari șanse ca, aruncându-și privirea pe oricare fereastră din spatele casei, să vadă ușa principală a locuinței lui Miss Ella. Așa că am alergat în spatele căsuței, prin umbra streșinii. Am întors cu susul în jos găleata de la spălătorul de podele, m-am cățărat până la fereastră și mi-am proptit bărbia de pervaz, în timp ce, cu picioarele, loveam și zgâriam zidul rece de cărămidă.

Înăuntru, Miss Ella era îngenuncheată lângă pat. De foarte multe ori stătea așa. Cu capul plecat și acoperit cu o cască de duș din plastic de culoare

galbenă, cu mâinile împreunate odihnindu-se pe Biblia deschisă pe pat, în fața ei. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea se hrănea în mod constant din Scriptură. Adesea cita din ea, cu autoritate. Miss Ella rostea rareori cuvinte sau fraze care să nu fi fost desprinse din Vechiul sau din Noul Testament. Cu cât Rex bea mai mult și cu cât înjura mai mult, cu atât Miss Ella citea și se ruga mai mult. Odată, i-am văzut Biblia, și am observat că mare parte din pagina la care era atunci fusese subliniată. Nu știam să citesc prea bine, însă, privind retrospectiv, probabil că era vorba de cartea Psalmilor. Acolo își găsea mângâierea Miss Ella. În special în Psalmul 25.

Miss Ella își mișca buzele, capul i se pleca ușor din când în când, în semn de încuviințare, iar ochii închiși îi erau înconjurați de riduri adânci. Și acum, ca și atunci, când îmi amintesc de ea îmi vine în gând aceeași imagine: o femeie pe genunchi.

Faptul că stătea cu spatele la mine nu conta câtuși de puțin. În spatele părului sârmos și grizonat pe care și-l tundea singură, se ascundeau doi ochi căprui, mici ca niște mărgele, care vedeau tot ce se întâmpla, ba chiar și ce nu se întâmpla. Ochii vizibili, cei de pe față îi erau îngăduitori și blânzi, însă cei pe care îi avea la spate mă surprindeau de fiecare dată când făceam câte o năzbâtie. Mă gândeam adesea că dacă aș fi putut să o prind dormind, aș fi intrat la ea în vârful picioarelor, și aș fi început să caut prin păr, pe la ceafă, ca să-i găsesc. Problema mea era că, și dacă aș fi reușit să-i scot casca de duș și să găsesc pleoapele, ochii aceia ca mărgelele aveau să se deschidă și să-mi străpungă sufletul cu flacăra lor, eram sigur de asta. Acum aș fi fost teafăr și pulsând de viață - cu respirația întretăiată din cauza

curiozității, pipăindu-i pielea capului cu degetele înfrigurate de emoție și având toată viața înaintea – iar în clipa următoare aș fi fost paf! doar o coloană de fum înălțându-se din pantofii mei.

M-am coborât înapoi pe fundul găleții, am ciocănit ușor în fereastră cu mânerul bătei de baseball și am șoptit: „Miss Ella!” Era o noapte răcoroasă, iar respirația mea semăna cu fumul trabucului lui Rex.

Am privit în sus și am așteptat, timp în care frigul se strecura pe nesimțite prin țesătura pijamalei mele. În vreme ce eu țopăiam pe găleată, ea și-a înfășurat strâns peste umeri un șal zdrențaros și a deschis geamul. Dând cu ochii de mine, s-a aplecat în afară și m-a tras sus, cu toate cele douăzeci și trei de kilograme ale mele. Știu cifra exactă pentru că în urmă cu o săptămână, când împlinisem cinci ani, mă dusesse la controlul medical, iar când Moses m-a urcat pe cântar, Miss Ella comentase: „Douăzeci și trei de kilograme? Copile, ai jumătate din greutatea mea!”

A închis fereastra și a îngenuncheat lângă mine. „Tucker, ce cauți jos din pat? Știi cât e ceasul?”

Am scuturat din cap, în semn că nu știam. Ea mi-a luat pălăria de pe cap, mi-a desfăcut centura cu tocurele de pistol și le-a atârnat pe amândouă de stâlpii patului. „O să răcești cobză aici. Vino-ncoace!” Ne-am așezat amândoi în balansoarul ei, în fața șemineului în care mocneau doar câțiva tăciuni aprinși. A aruncat pe foc o mână de surcele și apoi a început să se legene încet, încălzindu-mi mâinile în mâinile ei. Singurele sunete perceptibile veneau de la ritmul lent al balansoarului și de la inima mea, care bătea să-mi spargă pieptul. După

câteva minute, mi-a dat la o parte părul ce-mi venea în ochi și m-a întrebat: „Ce-ai pățit, copile?”

„Mă doare stomacul.”

A dat din cap, că mă înțelegea și și-a trecut degetele prin părul meu; degetele acelea care miroseau a cremă Cornhuskers. „Îți vine cumva să vomizi sau ai nevoie să mergi la toaletă?”

Am dat din cap că nu.

„N-ai putut să dormi, nu-i așa?”

Am încuviințat cu capul.

„Ți-e frică?”

Am dat din cap pentru a treia oară și am încercat să-mi șterg cu mânăca lacrima ce sta să cadă, însă ea mi-a luat-o înainte. M-a strâns și mai tare în brațe și mi-a zis: „Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat?”

Am clătinat din cap și am fornăit zgomotos pe nasul înfundat. Ea m-a tras pe spate, spre pieptul său cald ce-și pierduse fermitatea și a început să fredoneze ceva, în ritmul balansoarului. Mă afluam în cel mai sigur loc de pe pământ.

Și-a pus mâna pe burtica mea și a ascultat cu atenție, cum ascultă doctorul bătăile inimii. După câteva secunde, a dat din cap ca și cum i s-ar fi confirmat gândul, a pus mâna pe o pătură și m-a înfășurat strâns în ea. „Tucker, te doare locșorul tău pentru oameni.”

Am ridicat din sprâncene. „Locșorul care?”

„Locșorul tău pentru oameni.”

„Ce-i asta?”

„Este un fel de cufăr al comorii din poveste, pe care îl ai în tine.”

M-am uitat către stomacul meu. „Și are bani în el?”

A clătinat din cap, cu un zâmbet.

„Nu, nu are bani. În cufăr sunt oameni. Oameni pe care îi iubești și oameni care te iubesc pe tine. Te simți bine când cufărul e plin, iar când e gol, te doare. Iar acum, el crește. E cam la fel cu durerile de creștere pe care le simți uneori la fluierile picioarelor și la glezne.” Și-a pus mâna în dreptul buricului meu și mi-a zis: „E înghesuit cam pe aici, în spatele buricului.”

„Cum a intrat acolo?”

„Dumnezeu l-a pus acolo.”

„Și fiecare om are câte un cufăr?”

„Da.”

„Chiar și tu?”

„Chiar și eu,” mi-a șoptit.

M-am uitat la stomacul ei. „Pot să-l văd și eu?”

„A, nu ai cum să-l vezi. E invizibil.”

„Atunci de unde știi că-i adevărat?” am întrebat-o.

„Ei bine” – și a rămas pe gânduri preț de un minut – „e la fel ca focul ăsta de aici. Nu poți vedea cum iese căldura din cărbuni, dar poți să o simți. Și cu cât te apropii mai tare de căldură, cu atât te îndoiești mai puțin că focul chiar există, cu adevărat.”

„Cine este în burtica ta?” am întrebat-o.

M-a tras înapoi la piept, iar balansoarul a scârțâit sub greutatea noastră. „Păi să vedem.” Mi-a luat mâna și a pus-o pe stomacul ei. „Ei bine, tu ești. Și George.” George era soțul ei, care murise cam cu șase luni înainte ca ea să răspundă anunțului lui Rex. Nu prea vorbea despre el, dar fotografia lui trona chiar deasupra noastră, pe polița căminului. „Și Mose.” Și-a mutat apoi mâna. „Și mama mea, tatăl meu, toți frații și toate surorile mele. Oameni de felul ăsta.”

„Dar toți sunt morți, în afară de mine și de Mose.”

„Doar pentru că un om moare, nu înseamnă că te păărăsește.” M-a luat de bărbie și m-a întors blând către ea. „Tucker, dragostea nu moare, cum mor oamenii.”

„Dar în stomacul lui tata, cine e?”

„Ei bine,...” a șovăit câteva clipe, apoi s-a hotărât să-mi dea un răspuns destul de aproape de adevăr. „În primul rând, Jack Daniels.”

„Dar tu de ce nu-ți umpli cufărul cu d-nul Daniels?”

A râs. „Din capul locului, nu-mi place gustul lui. Iar apoi, eu vreau să-mi umplu cufărul cu un lucru pe care nu trebuie să-l înghit decât o singură dată. Dacă-l bei pe d-nul Daniels, el va face așa încât să-ți fie iar sete. Va trebui să-l bei în fiecare zi și mai apoi și în fiecare noapte, iar eu n-am timp pentru toate prostiile astea.”

Focul își arunca limbile aprinse spre fundul șemineului și devora lemnul, preschimbându-l în cărbuni albi.

„Mama Ella, unde-i mămica mea?”

Miss Ella privi țintă spre foc, cu ochii pe jumătate închiși. „Nu știu, copile, chiar nu știu.”

„Mama Ella?”

„Da,” mi-a răspuns, scormonind focul cu un vâtrai de fier și ignorând faptul că folosisem iarăși apelativul interzis.

„Tata e supărat pe mine?”

M-a strâns în brațe tare de tot și mi-a zis: „Nu, copile. Purtarea urâtă a tatălui tău nu are nimic de-a face cu tine.”

Am rămas tăcut câțva timp, privind cum capătul vâtraiului de fier devine roșu incandescent. „Păi, atunci e supărat pe tine?”

„Nu cred.”

„Atunci,” am întrebat-o, arătând cu degetul înspre ochiul ei stâng: „de ce te-a lovit?”

„Tucker, cred că toate ți petele și loviturile astea au mult de-a face cu prietenia lui cu d-nul Daniels.” Am încuviințat din cap, ca și cum aș fi priceput. „Ca să-ți spun drept, cred că nici măcar nu-și mai amintește mare parte din ce-a făcut.”

„Dacă-l bem pe d-nul Daniels, el o să ne ajute să uităm?”

„Nu pentru totdeauna.”

Mi-a aranjat iarăși părul cu degetele și i-am simțit răsuflarea pe frunte. Miss Ella mi-a spus că uneori, când se ruga, simțea cum răsuflarea lui Dumnezeu se coboară și o învăluie ca ceața dimineții. Nu știam prea multe despre răsuflarea lui Dumnezeu, dar dacă semăna măcar un pic cu răsuflarea lui Miss Ella – dulce, caldă și intimă – atunci o doream și eu.

„Nu poți să-l oprești, să nu mai fie așa de rău?”

„Tucker, m-aș arunca și în fața trenului pentru tine, dacă aș crede că ajută la ceva, dar Miss Ella nu poate face toate lucrurile, are și ea niște limite.”

Lumina tăciunilor dansa pe fața ei strălucitoare, făcându-i pielea să pară mai albă decât era de fapt. Și totodată îi dezvăluia cicatricea de deasupra ochiului drept și ușoara tumefiere care încă nu se vindecase. M-a ridicat în capul oaselor și mi-a lipit umerii de ai ei. Mi-a masat burtica și a zâmbit.

„Mai știi că, uneori, intru în camera ta, cu o lumânare sau o lanternă în mână?” Am dat din cap în semn că da, știam. „Uite, așa e și dragostea. Lumina nu trebuie să-și vestească intrarea într-o încăpere sau să-i ceară întunericului să plece. Ea pur și simplu există.

Merge înaintea ta, iar întunericul se retrage, ca marea în timpul refluxului.” Și, fluturându-și mâna către cameră: „Trebuie să se retragă fiindcă întunericul nu poate sta acolo unde este lumina.”

Mi-a cuibărit mâna într-ale sale, ca într-un leagăn. Mâinile ei erau zbârcite și bătătorite, iar articulațiile degetelor-mai mari ca ale mele, cumva disproporționate în comparație cu restul mâinii. Verigheta de argint îi era largă și se subțiasse la margini de la atâta purtat. Mâna mea era micuță și punctată de unul sau doi pistrui, iar unghiile îmi erau murdare de țărâna Alabamei. O tăietură mai veche formase o crustă de-a latul încheieturii degetului arătător, ce plesnea de fiecare dată când strângeam pumnul. „Tucker, vreau să-ți spun un secret.” Mi-a făcut mâna pumn și mi l-a arătat. „Viața este o luptă, dar nu poți să te bați cu pumnii.” Mi-a ciocănit ușurel bărbia cu propriul pumn, iar apoi și-a lăsat mâna pe pieptul meu. „Trebuie să te lupți cu inima.”

M-a tras înapoi la sânul ei și și-a supt saliva printre dinți, ca și cum ar fi încercat să curețe cu limba resturile de porumb dintre ei. „Dacă pumnii ți-s mai însângerați decât genunchii, înseamnă că nu te lupți lupta care trebuie.”

„Miss Ella, uneori ceea ce spui tu n-are noimă.”

„În viață,” mi-a zis punându-și degetul pe genunchiul meu, „e de dorit ca cicatricile să fie aici”. Și-a pus apoi mâna cealaltă pe pielea crăpată a articulației mele, continuând: „Nu aici.”

Am făcut semn către sticla cu cremă de mâini, pe jumătate plină, de pe noptieră. „De aceea te dai tu cu Cornhuskers?”

Pielea uscată era dușmanul ei numărul unu. „Tributul datorat diavolului,” o numea ea. Mâinile i se crăpau cumplit ori de câte ori culegea varză și napi sau mă scotea la plimbare pe câmp, să căutăm vârfuri de săgeată sau cioburi de oale de lut, după o răpăială scurtă de ploaie. „De fiecare dată când stai aici jos” – și am arătat către podea, mai exact către dungile paralele, cu urme de uzură, de dimensiunea genunchilor ei – „de fiecare dată ești unsă cu cremă.”

M-a scărpinat pe spate, iar pielea din jurul ochilor i s-a încrețit într-un zâmbet. „Nu, copile, tu n-o să ai nevoie de Cornhuskers, decât dacă te apuci să lucrezi cu înălbitori și cu amoniac în fiecare zi.”

Am privit în jos, urmărind mișcarea degetului său. „Acum, locșorul tău pentru oameni este cât o piersică sau cât o mandarină. Dar în curând o să crească și o să se facă de mărimea unui pepene galben și apoi, într-o bună zi” – desenă un cerc mare pe stomacul meu – „o să fie mare cât un pepene verde.”

Mi-am acoperit repede buricul pentru că voiam ca nimic să nu intre și să nu iasă pe acolo fără încuviințarea mea. „Miss Ella, tu o să fii întotdeauna înăuntru?”

„Da, copile, întotdeauna.” Dădu din cap, întărind cele spuse, iar apoi începu să se uite la foc, cu privirea pierdută. „Eu și Dumnezeu nu plecăm nicăieri.”

„Niciodată?”

„Niciodată.”

„Promiți?”

„Cu tot sufletul.”

„Miss Ella?”

„Da, copile?”

„Îmi dai, te rog, un sandviș cu unt de arahide și jeleu?”

„Copile,” a zis, lipindu-și capul de al meu și mângâindu-mă pe obraz cu degetele ei bățătorite, „poți s-o biciuiești și s-o bați până-și pierde cunoștința, poți s-o târăști pe străzi și s-o scuipi, poți chiar s-o spânzuri de un copac, s-o împungi cu țepușe ascuțite și să-i răpești și ultima suflare de viață, însă, în cele din urmă, indiferent ce-ai face, indiferent cât de mult te străduiești s-o ucizi, dragostea va învinge.”

În noaptea aceea, într-un act de încălcare gravă a uneia dintre poruncile lui Rex, pe care o rostise cu o voce stridentă și împrôșcând în jur salivă, cu mințile întunecate de băutură, m-am ghemuit și am adormit lângă Miss Ella. Și acolo, la pieptul ei cald, am dormit liniștit toată noaptea, pentru prima dată în viață.

Capitolul unu

Poate că e din cauza ploilor torențiale de iulie, care se dezlănțuie la ora 3 după-amiază, la fel de sigur și de punctual ca răsăritul soarelui, poate că e din cauza uraganelor de septembrie, care-și dau ifose pe întinsul Atlanticului, înainte de a-și vărsa măruntaiele când ating țărmul, sau poate că pur și simplu Dumnezeu plânge asupra Floridei; însă, oricare ar fi motivul și oricum s-ar petrece lucrurile, râul St. Johns este și a fost dintotdeauna sufletul Floridei.

Își adună apele din ceața de la sud de Osceola¹, iar apoi, spre deosebire de aproape toate celelalte râuri ale lumii, cu excepția Nilului, șerpuiește înspre nord, umflându-se tot mai mult pe măsură ce curge într-acolo. După ce se revarsă peste maluri la Lake George, râurile subterane crapă scoarța pământului, scoțând la iveală izvoare cristaline care-l fac să-și continue marșul triumfal înspre miazănoapte și să dea naștere comerțului, traficului naval, caselor de milioane de dolari și orașului Jacksonvillecunoscut mai demult sub denumirea de Cowford² – pentru că pe aici vacile traversau râul prin vad.

¹ Osceola (1804-1838), important lider militar amerindian din timpul războaielor din Florida, purtate între triburile Seminole și armata Statelor Unite – n.tr.

² Cowford: denumire compusă din termenii englezești cow = vacă și ford = trecere prin apă – n.tr.

La sud de Jacksonville, albia râului se lărgeste, ajungând la o lățime de 5 kilometri, și iau naștere, din loc în loc, mici ramificații sau golfuri presărate cu porturi întortocheate și cu tabere de pescuit, unde oamenii sunt buni, iar majoritatea poveștilor lor – sinuoase ca râul. La câțiva kilometri sud-est de baza militară aeriană ce deservește Marina Militară cartierul general al câtorva escadrile de avioane P3-Orion imense, cu patru elice ce bâzâie monoton – se află pârâul Julington, o mică proeminență ce iese din panglica râului, o cotește spre răsărit, trece pe sub Șoseaua Statală 13, se încolăcește sub coronamentul unor stejari maiestuoși iar apoi se pierde în noroiul peisajului virgin al Floridei. Pe malul sudic al pârâului Julington, înconjurat de șiruri de portocali și copaci de grapefruit, se află Spitalul de Boli Psihice Spirling Oaks, ce ocupă mai mult de 4 hectare de pământ negru, fertil, neatins de îngrășămintele artificiale și găurit de râme. Dacă descompunerea are vreun miros, atunci miroase ca locul acesta. Instituția e adăpostită la umbra stejarilor mustind de viață, ce cresc în voie, ale căror crăci se răsucesc în sus, ca niște brațe, și în afară, ca niște tentacule, ale căror vârfuri sunt împovărate de milioane de ghinde, luate cu asalt de hoarde întregi de veverițe grăسune, gălăgioase, agitate, alerte la pericolul uliilor, bufnițelor și egretelor.

Spiraling Oaks este locul unde oamenii vin, sau sunt trimiși, atunci când familiile lor nu mai știu ce să facă cu ei. Dacă există undeva un tărâm al demenței, aici îl poți afla. E ultima oprire înaintea casei de nebuni, deși, la drept vorbind, exact o casă de nebuni este și asta.

Până la ora 10 dimineața se schimbaseră deja turele de personal, însă nu înainte ca tuturor celor

patruzeți și șapte de pacienți să li se fi administrat dozele necesare de Zoloft, Zyprexa, Litiu, Prozac, Respidol, Haldol, Proxilen, Thorazine, Selaxa, Paxil sau Depakote. Litiul este marfa de bază, ingredientul elementar în „dieta” fiecăruia, din moment ce toți pacienții, cu excepția a doi, aveau în sânge o concentrație de nivel terapeutic. Ceilalți doi erau abia internați și aveau să intre în scurt timp „în rândul lumii”. Această practică a dat naștere poreclei instituției – Lithiumville – pe care toți, în afară de pacienți, o considerau amuzantă. Mai mult de jumătate dintre cei internați ingerau un cocktail matinal alcătuit din Litiu, plus un alt medicament. Cam un sfert dintre pacienți, cazurile mai grave, luau Litiu plus încă alte două medicamente. Doar câțiva, să-i numeri pe degete, înghițeau Litiu plus alte trei medicamente. Aceștia din urmă erau viețașii. Ciudățeniile. Cei fără speranță. Cei din categoria „oare de ce s-o mai fi născut?”

Clădirile campusului erau toate cu un singur etaj. În felul acesta, nici unul dintre pacienți nu putea face un pas în gol, de la etajul al doilea. Principalul corp de clădire destinat pacienților, Wagemaker Hali, era dispus sub forma unui semicerc, având mai multe cabinete destinate asistentelor plasate strategic, la șase saloane distanță unul de altul. Podele acoperite cu gresie, pereți pe care erau pictate diverse peisaje, muzică plăcută și angajați prietenoși. Locul mirosea ca după un masaj muscular viguros, relaxant și aromat.

Pacientul din salonul 1 locuia aici de doi ani și, la cei cincizeci și doi de ani ai săi, era un veteran a trei astfel de instituții. Cunoscut ca „omulcomputer”, fusese în trecut un programator talentat, responsabil de

calculatoarele de mare viteză și cu nivel ridicat de securitate ale guvernului. Însă toate acele programe i se urcaseră la cap, căci acum credea că are în corp un computer care-i spune ce să facă și unde să se ducă. Era mereu nervos, hiperactiv și adesea avea nevoie de ajutor din partea personalului pentru a merge, împleticindu-se, pe holuri, pentru a mânca sau a găsi toaleta, pe care rareori o găsea la timp sau acolo unde era de fapt. Însuși acest fapt explica mirosul din zonă. Trecea mereu dintr-o extremă în alta: când mai că se cățara pe pereți, când era catatonic. Nu exista la el o stare intermediară, și nici nu existase de ceva timp. Era fie sus, fie jos. Fie pornit, fie oprit, ca un aparat. Fie da, fie nu. Nu mai vorbise de cel puțin un an, chipul îi încremenea adesea într-o grimasă, iar corpul îi rămânea înțepenit în poziții ciudate, dovadă a conversațiilor interioare ce se petreceau sub carapacea unui om care avusese odinioară un IQ de 186 sau chiar mai mare. Erau foarte mari șanse ca într-o bună zi să părăsească Spiraling Caks legat cu curele de o targă și având un bilet fără întoarcere, către un spital din centru, unde ușile se deschid doar pentru a primi noi pacienți și unde toate camerele sunt capitonate cu un material vătuit albastru, gros de zece centimetri.

Pacientul din salonul 2 era o femeie de douăzeci și șapte de ani, sosită relativ recent, și care acum dormea, sub efectul unei doze destul de puternice de Thorazine-1200 mg. Nu avea să pună probleme nici azi, nici mâine și, la drept vorbind, nici în weekend. La fel vor sta lucrurile și cu tendințele sale psihotice, care dormeau și ele, sub acțiunea aceluiași sedativ. Cu trei zile în urmă, soțul ei bătuse la ușa instituției și ceruse să fie internată. Faptul acesta se întâmplase la scurt timp după ce, pradă

unui nou ni episod maniactal – cel de-al nouăsprezecelea plan măreț pe care-l pusese la cale – golise contul bancar al familiei și îi dăduse unui străin 67.000 de dolari, bani gheață. Toți banii ajunseseră la un individ care, chipurile, crease un dispozitiv care scădea la jumătate consumul de benzină pentru orice mașină de pe fața pământului. Străinul nu i-a dat nici-o chitanță și n-a mai fost văzut vreodată. Și nici banii, dealtfel.

Pacientul din salonul 3 împlinise patruzeci și opt de ani de mai multe ori, în cei trei ani petrecuți aici, iar acum stătea în picioare lângă biroul asistentelor și întreba: „La ce oră începe Zest?” Văzând că asistenta nu-i răspunde, bătu cu pumnul în masă și zise: „Nava a venit deja și eu nu plec nicăieri. Dacă-i spui lui Dumnezeu, o să mor.” Apoi, când ea nu făcu altceva decât să zâmbescă, bărbatul începu să se plimbe înapoi și încolo, mormăind ceva neinteligibil. Vorbea încâlcit, mintea lui gonia nebunește printre o mie de idei strălucite, iar stomacul îi ghiorăia de foame deoarece, convins fiind că stomacul lui era în iad, nu mai mâncase nimic de trei zile. Era euforic, avea halucinații legate de tot soiul de detalii și doar cinci secunde îl mai despărțeau de următorul pahar cu suc de merișor – băutura administrată cu seringă de către asistente.

Până pe la 10:15, pacientul în vârstă de treizeci și trei de ani, din salonul 6, nu-și mâncase încă piureul de mere. Prefera să stea lipit de ușa băii și să privească pe furiș înspre castronul cu mâncare, examinându-l cu suspiciune. Se afla aici deja de șapte ani și era ultimul dintre pacienții ce primeau Litiu plus alte trei medicamente. Știa despre Litiu, Tegretol și Depakote, dar încă nu reușise să-și dea seama în ce amestecau cele

100 miligrame de Thorazine, de două ori pe zi. Știa sigur că undeva le puneau, dar în ultimele câteva luni fusese așa de amețit tot timpul, încât nu putuse să descopere unde anume. După șapte ani petrecuți în salonul 6, personalul de aici putea prognoza, cu destulă certitudine, punctele culminante pe care boala sa le atingea în mod ciclic, de șapte-opt ori pe an. În perioadele respective, răspunsese cel mai bine la doze reduse de Thorazine, administrate pe o perioadă de două săptămâni. Faptul acesta îi fusese explicat pacientului de mai multe ori, și îl înțelegea, ceea ce nu înseamnă că îi și plăcea.

Se acomodase destul de bine, deși, la treizeci și trei de ani, erau mult mai tânăr decât vârsta medie a pacienților de aici: patruzeci și șapte. Părul închis la culoare i se subțiasse și vădea un început de chelie, iar în jurul urechilor i se iviseră câteva fire albe. Pentru a ascunde faptul că era grizonat, își tundeă părul destul de scurt, ceea ce nu reușea însă să-i ascundă chelia și fruntea tot mai lată. Această trăsătură specifică îl deosebea de fratele său, Tucker, pe care pacientul nu-l mai văzuse de când acesta îl lăsase la ușa instituției, cu șapte ani în urmă.

Matthew Mason și-a primit porecla în clasa a doua când, în prima zi de școală, și-a scris numele cu litere de mână. Miss Ella exersase cu el, la masa din bucătărie, iar acum era extrem de mândru să-i arate învățătoarei că știa să scrie literele de mână. Singura problemă a fost că, exact în ziua aceea, nu a închis bucla din partea de sus a literei a. Așa că, în loc de a, învățătoarea a citit u, și așa i-a rămas numele. Tot lipite de el au rămas și râsetele, degetele îndreptate batjocoritor spre el și chicotelile. De atunci înainte, el a fost Mutt Mason.

Tenul său măsliniu l-a făcut să-și închipuie că mama lui fusese de origine spaniolă sau mexicană. Dar nimeni nu știa cu siguranță. Tatăl lui era un bărbat scund, gras, cu pielea deschisă la culoare și predispusă la alunițe. Mutt avea și el alunițe. Își luă ochii de pe castron, privi în oglinda din baie și văzu că hainele, ce altădată îi veneau bine, păreau acum lăbărțate și atârnavau parcă pe el, mai mari cu o mărime. Își studie umerii și se întrebă dacă nu cumva „intrase la apă” În timpul petrecut aici – era a șaptea oară pe ziua de azi când își puna întrebarea asta. Deși se îngrășase cu aproape un kilogram și jumătate în ultimul an, tot era sub greutatea dinaintea internării, și anume 80 de kilograme. Antebrațele sale, altădată ca ale lui Popeye Marinarul, pocnind de mușchi și de forță, modelate prin mânuirea ciocanului, erau acum slabe, de i se vedeau tendoanele. În prezent cântărea 73 de kilograme, exact greutatea din ziua când au îngropat-o pe Miss Ella. Ochii și sprâncenele negre, în ton cu tenul său oacheș îi aminteau cât de repede se bronză pe vremuri. Acum, luminile fluorescente rămăseseră singurul său contact cu razele ultraviolete.

Mâinile îi erau slăbite iar bătăturile i se înmuiaseră și dispăruseră de mult. Tânărul transpirat, care altă dată se cățăra doar cu ajutorul brațelor, pe o funie, până în vârful turnului de apă și care apoi aluneca în jos, pe tiroliană, ținându-se cu o singură mână, nu-l mai privea acum din oglindă, îi plăcea apa, îi plăcea priveliștea de sus din turn, îi plăcea fiorul căderii pe care-l simțea atunci când mânerul tiroliei îl arunca violent înainte, îi plăcea sunetul morii de vânt, când aspira apa din fosta carieră de piatră, prin țeava de 5 centimetri diametru și

umplea cu ea bazinul cât o piscină, aflat la vreo șapte metri deasupra pământului. Se gândi la Tucker și la ochii lui verzi ca apa. Ascultă cu atenție, sperând să audă vocea calmă, plină de încredere și blândețe a lui Tucker, însă, dintre toate acele voci ce răsunau în capul lui, niciuna nu-i aparținea lui Tucker.

Se gândi la grajd, la felul cum loveau pietrișul cu o bătă de lemn ciobită și cum, pe măsură ce Tucker creștea, peretele din spate al grajdului semăna tot mai mult cu o bucată de șvaițer. Se gândi la vremurile când înota în fosta carieră de piatră, când mânca sandvișuri cu unt de arahide și jeleu, alături de Miss Ella, pe veranda din spatele casei, când alerga, în zori de zi, prin fânul înalt până la umeri, și când se cățăraseră pe acoperișul clădirii Waverly Hali, în noaptea senină, luminată de lună, doar ca să arunce o privire asupra lumii care-l înconjură. Gândul la locul acela îi aduse un zâmbet pe față-fapt destul de ciudat, dată fiind povestea lui și cele întâmplate acolo în trecut.

Se gândi la zidurile masive, de piatră și cărămidă, la mortarul ce le ținea laolaltă, astupând crăpăturile dintre cele două materiale; la țiglele negre de ardezie, stivuite unele peste altele pe acoperiș, ca solzii unui pește; la capetele de balaur de pe turnulețe, ce împrășcau apa atunci când ploua și la jgheburile de cupru ce îmbrățișau casa, ca niște țevi de eșapament; se gândi la ușa principală, din lemn de stejar, groasă de zece centimetri, și la ciocănelul special cu care băteau în ea: cel în formă de cap de leu, făcut din bronz și atât de greu că nu-l puteai ridica decât cu amândouă mâinile; se gândi la tavanul înalt, acoperit de picturi vechi și încadrat de patru rânduri de frize decorative, la rafturile din

biblioteca, pline de cărți legate în piele pe care nimeni nu le citise vreodată și la scărița pe roți ce aluneca de la un raft la altul; se gândi la păcănitul sec al pantofilor pe podelele acoperite cu dale de marmură; la masa din sufragerie, încrustată cu aur, la care puteau sta câte treisprezece oameni pe fiecare parte, și la covorul de sub ea, pe care o familie de șapte persoane l-a țesut timp de douăzeci și opt de ani; se gândi la uneltele de curățat hornul, puse grămadă în podul casei, unde-și ținea el jucăriile, și apoi se gândi la șobolanii din pivniță, unde și le ținea Rex peale sale; se gândi la candelabru de cristal, agățat de tavanul holului, a cărui circumferință era cam cât capota unui Cadillac, la pendula mare ce mergea mereu cu cinci minute înainte și al cărei dangăt făcea să se cutremure pereții, în fiecare dimineață, la ora șapte; și apoi la paturile acelea etajate, ca de cazarmă, unde el și cu Tucker se luptau cu aligatorii, cu indienii, cu Căpitanul Hook și cu visurile urâte; se gândi la scările lungi, în spirală, și la felul cum își dădea drumul să alunece în jos, pe balustrada lată și netedă, în exact patru secunde, se gândi la mirosul și căldura ce veneau din bucătărie și la faptul că inima lui n-a ieșit niciodată de acolo flămândă; și apoi se gândi la melodiile fredonate de Miss Ella în timp ce lustruia unul din cele trei seturi de argintărie, freca podeaua din lemn de mahon târându-se pe genunchi sau spăla geamurile ce încadrau lumea lui.

Într-un final, ajunse cu gândul la acea noapte turbată, și zâmbetul îi dispăru brusc de pe chip. Se gândi la lunile care-i urmaseră, la distanțarea și apoi la dispariția lui Rex. Se gândi la nesfârșiții ani pe care-i petrecuse singur, ani în care se simțea în siguranță doar în singurătatea din vagoanele de tren părăsite, ce

huruiiau, purtate de la un capăt la celălalt al Coastei de Vest. Apoi se gândi la înmormântare, la călătoria lungă cu mașina din Alabama până aici, în care niciunul nu rostise o vorbă și la felul cum Tucker plecase fără ca măcar să-și ia la revedere.

Nu există cuvinte care să poată descrie felul cum se simțise atunci. Cu toate că abandonat merge, într-o oarecare măsură. Rex săpase un fel de fisură permanentă și intangibilă între ei, iar fisura se adâncise mai mult decât ar fi vrut ei să recunoască. În ciuda speranțelor, îmbrățișărilor, învățăturilor și genunchilor bătătoriți ai lui Miss Ella, acea sabie însângerată, cu două tăișuri, s-a împlântat prea adânc, durerea era prea întrețesută în însăși ființa lor. El și Tucker bătuseră în retragere, îngropaseră amintirea și, cu timpul, se îngropaseră și unul pe altul. Rex câștigase.

Într-una dintre predicile sale pe verandă, rostite de la amvonul balansoarului, Miss Ella îi spusese că dacă mânia apucă vreodată să prindă rădăcini în inima cuiva, mai întâi se agață strâns cu ghearele de ea, apoi sapă tot mai adânc și în cele din urmă înăbușă viața din inima care-a primit-o. Se pare că a avut dreptate, căci acum lujerii erau deja groși cât un braț de om și se împleteau într-o rețea inflexibilă în jurul inimii lui. Și în jurul inimii lui Tucker, deopotrivă. Situația lui Mutt era rea, dar poate că a lui Tucker era cea mai rea cu putință. Asemenea unei plante cățărătoare ce a tot crescut timp de o sută de ani, lujerii mâniei despicaseră stânca ce altădată le fusese adăpost.

În primele șase luni petrecute la Spiraling Oaks, Mutt răspunsese atât de slab la medicație, încât doctorul îi prescrisese și îi administrase TEC - terapie

electroconvulsivă. După cum arată și numele, pacienții sunt sedați, li se dă un relaxant muscular pentru a preveni accidentările în timpul convulsiilor iar apoi li se administrează electroșocuri până când degetele de la picioare li se flectează spre talpă, își dau ochii peste cap și urinează în pantaloni. Se presupune că această metodă funcționează mai rapid decât medicația, însă în cazul lui Mutt, unele răni erau mai profunde decât raza de acțiune a electroșocurilor.

Iată de ce Mutt examina atent piureul de mere. Nu dorea cu niciun chip să i se fixeze electrozi pe corp și să i se insereze un cateter în penis, însă la momentul actual paranoia sa o luase razna, ajungând la un nivel paroxistic; așa încât mai aveau doar două căi de a-i introduce pe ascuns medicamentele în organism: piureul de mere dimineața și budinca de ciocolată noaptea. Știa că ambele îi plac, prin urmare nu întâmpinaseră niciodată un refuz. Până acum.

Cineva îi pusese piureul de mere într-un castron de plastic, pe colțul tăvii și presărase deasupra un praf de scorțișoară. Numai că scorțișoara nu era doar deasupra. Aruncă o privire în sus, apoi la dreapta... la stânga. Vicky, asistenta lui cu picioare lungi, cu ochi de spanioloaică, părul negru ca smoala, fuste scurte și talent la șah avea să intre în curând în cameră și să-i fluture prin fața ochilor o lingură, șoptind: „Mutt, mănâncă tot!”

În copilărie, Mutt cultivase el însuși meri și făcuse piure de mere – una dintre mâncărurile lui preferate, de când era copil – în fiecare toamnă, alături de Miss Ella, însă ea folosea alte ingrediente. Ea pasa merele, adăugând uneori piersici conservate, pe care le puseseră la păstrare în vara respectivă, și poate chiar ceva

scorțișoară sau esență de vanilie. Însă nu punea și ingredientul secret ce stătea acum ascuns sub praful de scorțișoară. Îi plăcea mai mult piureul lui Miss Ella.

De pe fereastra dormitorului său, Mutt putea vedea trei puncte de reper, ce ieșeau în evidență, în peisaj: pârâul Julington, portul de ambarcațiuni de pe pârâul Julington și terasa din spate a Taberei de Pescuit Clark's. Dacă se întindea suficient de mult în afară, putea vedea râul St. Johns. De câteva ori, personalul instituției închiriasse câteva Gheenoe – un fel de canoe cu etrava pătrată, imposibil de răsturnat sau scufundat. Le lansau la apă în port și, pornind de acolo, își duceau pacienții în plimbări tihnite, de după-amiază, în susul râului, iar apoi înapoiau bărcile proprietarului portului, care în discuțiile despre vecinii lui de dincolo de pârâu îi numea cu afecțiune pe aceștia „casa de nebuni de bună-credință!”

Cu un ochi pe marginea castronului de plastic, Mutt aruncă o privire afară și trebui să recunoască faptul că, în acești șapte ani, auzise și văzuse multe ghinde căzând. „Milioane”, mormăi în sine, în timp ce altă ghindă ricoșă din pervazul ferestrei, speriiind o veveriță din apropiere, care începu să țopăie prin iarbă, cu coada ridicată. Episoadele de luciditate erau trecătoare-un efect secundar al pastilelor. Dar trecătoare era și liniștea. La un moment dat, ar fi făcut orice, sau i-ar fi lăsat să-i facă orice doar ca să reducă la tăcere tăraboii din capul său.

Privi în jur și observă cu satisfacție că salonul lui nu era capitonat. Nu ajunsese chiar până acolo. Ceea ce însemna că mai era încă speranță. Faptul că era aici nu însemna că nu putea raționa. Faptul că era nebun nu-l făcea și prost. Nici nu-l transforma într-un retardat. Putea

judeca foarte bine; doar că gândurile sale urmau un traseu mai sinuos decât la ceilalți oameni, și nu ajungea întotdeauna la aceeași concluzie ca restul.

Spre deosebire de ceilalți pacienți, lui nu trebuise să-i spună nimeni că se afla chiar pe buza prăpastiei. Își simțise picioarele atârând dincolo de marginea stâncii cu mult timp în urmă. Abisul era adânc, și nu aveai cum să-l înconjori. Există o singură cale de a ajunge pe partea cealaltă. Pacienții de aici puteau să se uite în jos, în prăpastie, și puteau să privească și înapoia lor, însă pentru a ajunge dincolo trebuia să le crească aripi și să facă o săritură lungă, lungă de tot. Majoritatea n-aveau s-o facă niciodată. Era prea dureros. Prea incert. Prea multe lucruri de reparat sau de retractat. Mutt era conștient și de realitatea acestui fapt.

De fapt, exista o singură modalitate de a ieși de aici cu viață: imobilizat într-o ambulanță, legat strâns în curele și înotând în Thorazine. Mutt nu văzuse niciodată vreun pacient plecând pe ușa din față, fără să fi fost legat asemenea lui Gulliver, de o targă. De fiecare dată, asculta cu atenție bipurile, zgomotul făcut de încălțăminte grea a paramedicilor pe podelele de gresie, roțile brancardei țâcănind pe ciment și ușile care se deschideau și apoi se închideau rapid, de fiecare dată când cineva era transportat de-a lungul holului spre a fi externat. Asculta apoi sirenele ce se îndepărtau, trecând cu viteză pe sub semafoare. Mutt n-avea de gând să lase să i se întâmple și lui așa ceva, și asta din două motive. În primul rând, nu-i plăcea zgomotul sirenelor. Îi dădea dureri de cap. Iar în al doilea rând, i-ar fi fost dor de singurul lui prieten adevărat, Gibby.

Gibby, cunoscut de comunitatea medicilor din toată țara sub numele de Dr. Gilbert Wagemaker, era un psihiatru în vârstă de șaptezeci și unu de ani, cu spiritul tânăr, cu părul alb și lung până la umeri, ce mergea agale și purta ochelari mari și rotunzi, cu lentilele ca niște funduri de borcane. Avea unghiile mereu murdare și întotdeauna prea lungi și purta sandale, ce îi scoteau la iveală degetele deformate. În afară de munca sa, avea o pasiune deosebită pentru pescuitul la muscă. De fapt, aceasta era dependența lui. Dacă n-ar fi purtat ecuson și halat alb, ar fi putut trece drept unul dintre pacienți, însă în realitate-adică tocmai locul unde Gibby spera să-i aducă pe majoritatea pacienților săi – el era unicul motiv pentru care mare parte dintre ei nu fuseseră încă scoși pe ușa principală de către paramedici.

Cu șaptesprezece ani în urmă, o asistentă nemulțumită a luat o bucată de hârtie galbenă pentru stenografiere, boțită și ruptă anapoda, a lipit-o pe ușa lui și a mâzgălit pe ea în grabă: „Vraciul”. Gibby a văzut-o, și-a scos ochelarii, a început să molfăie capătul ramelor și a studiat cu atenție bilețelul. După o analiză amănunțită a zâmbit, a dat din cap și a intrat în biroul său. Câteva zile mai târziu hârtia cu pricina era pusă în ramă. De atunci a rămas în același loc.

În anul precedent primise o distincție pentru întreaga carieră, decernată de către o societate națională având o mie două sute de membri, toți medici homeopați – cu alte cuvinte, vraci. În discursul său de acceptare a distincției, i-a menționat pe pacienții săi, spunând: „Uneori nu sunt sigur cine e mai nebun: eu sau ei.” Când râsetele au încetat, el a continuat: „Am să vă repet un adevăr cunoscut de toată lumea: numai un

nebun poate să-l înțeleagă pe altul.” Când a fost întrebat, insistent, despre folosirea TEC în anumite cazuri de-ale sale, a răspuns: „Fiule, nu prea are sens să lași ca un pacient psihotic să rămână veșnic psihotic doar pentru că tu nu ești dispus să abordezi, într-o manieră categorică, problema folosirii TEC, a medicației sau a beneficiilor acestora. Dovada stă în budincă, iar dacă ajungi cumva pe la Spirling Oaks, o să te servesc și pe tine cu o porție.” În ciuda remediilor sale controversate și a medicației excesive pe care era acuzat de unele voci că o practicase vreme de patruzeci de ani, Gibby avea un palmares remarcabil, reușind să-i readucă la un oarecare echilibru chiar și pe cei aflați într-o stare extrem de gravă. Văzuse tați întorcându-se la copiii lor, soți întorcându-se la soțiile lor și copii întorcându-se la părinții lor. Însă aceste povești de succes nu erau suficiente. Holurile spitalului erau tot pline. Așa că Gibby s-a pus din nou pe treabă. Adeseori cu undița în mână.

Gibby era unul dintre cele două motive pentru care Matthew Mason era încă în viață și funcționa – chiar dacă o făcea doar sporadic. Celălalt motiv era amintirea lui Miss Ella Rain. De la internarea sa, acum șapte ani, patru luni și optsprezece zile, Gibby se legase de cazul lui Mutt într-un mod cu totul personal. Un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l facă, profesional vorbind, dar pe care totuși, ca om, iată că îl făcuse.

În ce-l privește pe Mutt, vocile veneau și plecau. Dar de cele mai multe ori, veneau. Acum, la ora 10:17, în timp ce contempla pârâul, vocile se pregăteau să atace. Știa că piureul de mere avea să le reducă la tăcere, însă pe parcursul ultimului an tot încercase să-și facă curaj și să sară peste acest desert de dimineață. „Poate că azi

voi reuși,” Își zise-n sine, în timp ce doi adolescenți pe jet-ski-uri și o barcă cu motor, de mare viteză, trecură parcă în zbor în josul pârâului, spre râu. În curând ele fură urmate de o canoe albă, lungă de aproape 5 metri și propulsată de un mic motor suspendat, de cincisprezece cai putere, ce atingea ușor suprafața apei. Mutt se concentra asupra imaginii canoei – cu două bețe de undiță sprijinite de margini, cu găleata alb-roșie pentru momeală, cu motorul său special pentru pescuit și cu cei doi băieței înfășurați în veste de salvare portocalii.

Cum ambarcațiunea se deplasa, probabil, cu o viteză de douăzeci de noduri, vântul le flutura cămășile și vestele, însă nu și părul, pentru că aveau șepcile de baseball bine înfundate pe cap, apăsându-le urechile și ascunzându-le aproape cu totul tunsorile soldățești. Tatăl lor stătea în spate, cu o mână pe maneta de accelerație și cu cealaltă pe marginea bărcii, privind apa, prora navei și pe băieții săi. Ridică ușor maneta, reducând viteza, îndreptă ambarcațiunea către țărm și începu să caute printre nuferi un spațiu suficient de larg, pe unde să-și coboare râmele, momelile de plastic sau pe cele segmentate, marca Rapala. Mutt îi urmări cu atenție trecând pe sub fereastra sa și transmițându-și mici semnale de deșteptare prin iarbă și printre cioturile de chiparoși. După ce au plecat, după ce sunetul s-a estompat iar apa s-a liniștit în urma lor, Mutt s-a așezat pe marginea patului și rămas pe gânduri, reflectând la expresia întipărită pe fețele lor. Îl nedumerea nu atât ce arătau chipurile acelea, ce se citea pe ele, cât mai degrabă ce nu arătau: nici-o teamă, nici-o urmă de mânie.

Mutt era conștient că medicamentele doar îl amorțeau, reducând la tăcere acel cor de voci și amortizau durerea, însă nu făceau nimic pentru a înlătura rădăcina problemei. Chiar și în starea sa actuală, Mutt știa că medicamentele nu puteau și nu aveau să înăbușe vocile pe vecie. Știuse acest lucru dintotdeauna. Era doar o chestiune de timp. Așa că a făcut ce ar face orice om care are vecini noi: s-a dus la gard, a întins mâna și s-a împrietenit cu ele. Din păcate însă, vocile nu erau niște vecini prea buni.

Când Gibby l-a chestionat în prima săptămână de după internare, l-a întrebat: „Te consideri nebun?”

„Desigur,” i-a răspuns Mutt fără a sta prea mult pe gânduri. „E singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd mințile.” Poate că acesta a fost comentariul care i-a atras atenția lui Gibby și l-a determinat să se intereseze într-un mod cu totul special de cazul lui Matthew Mason.

Începând din școala gimnazială, i se pusese ră toate diagnosticele, de la schizofrenie la tulburare bipolară, apoi la comportament schizoafectiv, psihotic, maniaco-depresiv, paranoid pe termen lung sau cronic. Adevărul este că Mutt suferea de toate acestea în același timp, și totodată de niciuna. La fel ca acei curenți schimbători din pârlul de lângă fereastră, și boala sa cunoștea perioade de flux și reflux, în funcție de amintirea pe care o scoteau vocile din dulapul memoriei sale. Atât el cât și Tucker se confruntau cu amintirile, doar că într-o manieră diferită.

Gibby și-a dat seama în scurt timp că Mutt nu era un pacient obișnuit schizoafectiv-schizofrenic-maniaco-depresiv, psihotic cu sindrom de stress post-traumatic sever și tulburări obsesiv-compulsive. A făcut această

descoperire la capătul uneia dintre perioadele de insomnie ale lui Mutt-una care a durat opt zile.

Mutt cutreiera coridoarele la ora 4 dimineața și nu mai știa când e zi și când noapte. Nu devenise încă agresiv, combativ și nici nu i se născuseră încă tendințele suicidale, însă Gibby era precaut, în expectativă. Până în ziua a opta, a ajuns să poarte opt dialoguri în același timp, toate concurând între ele pentru supremație. În ziua a noua, Mutt a arătat înspre propriul cap, și-a dus degetul arătător la buze, în semn de „Sssst!” și apoi a scris ceva pe o bucată de hârtie și i-a înmânat-o lui Gibby. Vocile... vreau să plece. Toate. Până la ultima.

Gibby a citit notița, a studiat-o timp de un minut și apoi a scris: Mutt, și eu vreau același lucru. Și le vom scoate afară, să știi, dar înainte de a le trimite înapoi, în flăcările de unde au venit, haide să ne dăm seama care voci spun adevărul și care ne mint. Mutt a citit bilețelul, i-a plăcut ideea, s-a uitat peste umăr, în ambele părți și a încuviințat din cap. Timp de șapte ani, el și Gibby tot identificaseră și despărțiseră mincinoșii de cei care spuneau adevărul. Până acum, găsiseră doar o singură voce care nu-l mințise.

Cam de treizeci de ori pe zi una dintre voci îi spunea că era murdar pe mâini. Inițial, când Mutt era proaspăt internat, Gibby i-a raționalizat săpunul pentru că nu putea găsi vreo explicație pentru rapida dispariție a acestuia. O parte din personal credea că Mutt îl mânca – și chiar i-au luat loțiunea antibacteriană Zest pe care Mutt o ceruse în mod specific – însă camerele de supraveghere au dovedit altceva, așa că Gibby a lăsat-o baltă.

Asemenea mâinilor sale, și salonul său era perfect curat. Lângă patul lui găseai bidoane de dezinfectant, amoniac, Pine Sol și Windex alături de șase cutii cu mănuși de cauciuc și paisprezece role de șervete de hârtiecare laolaltă alcătuiau rezerva pe două săptămâni. Din nou, Gibby avusese rezerve să lase proviziile în camera lui Mutt. Însă după ce s-a asigurat că nu-l bătea câtuși de puțin gândul să-și prepare un cocktail din ele, ci chiar le folosea, l-a aprovizionat pe Mutt cu de toate. În curând camera lui a devenit un exemplu pentru familiile care făceau turul instituției sau îi vizitau pe cei dragi. În ciuda speranțelor lui Gibby – pe care bunul doctor i le împărtășise – excentricitatea lui Mutt n-a prea avut efect asupra individului din salonul alăturat, care timp de cinci ani intrase zi de zi în salonul lui Mutt și își făcuse nevoile în coșul de gunoi al acestuia.

La fel cum făcea, de altfel, cu mai toate lucrurile din viața sa, Mutt exagera și în privința curățeniei. Dacă în camera lui existau obiecte de metal care la un moment dat fuseseră vopsite, fără îndoială că acum nu mai aveau pic de vopsea pe ele. Gibby nu a știut niciodată cu siguranță dacă aceasta era o obsesie în toată puterea cuvântului sau doar ceva cu care pacientul său își ocupa mâinile și mintea. Cu ajutorul a peste 700 de litri de soluție de curățat el înlăturase vopseaua, apoi finisase și îndepărtase petele de pe toate obiectele din cameră. Dacă mâna sa sau a altcuiva atinsese, ar fi putut atinge sau existau șanse să atingă în viitor vreo suprafață din acea cameră, el o curăța. Se poate spune că în medie, într-o zi obișnuită, își petrecea mai mult de jumătate din timp făcând curățenie. Ori de câte ori atingeia vreun lucru, acela trebuia curățat; însă nu doar

obiectul cu pricina, ci și cele aflate în imediata vecinătate a obiectului compromis, precum și cele din imediata vecinătate a celor din imediata vecinătate. Însă treaba era departe de a se fi încheiat, pentru că ulterior trebuia să curețe și obiectele folosite la curățenie... și așa mai departe. Ciclul era atât de vicios, încât își puna chiar o pereche nouă de mănuși de cauciuc pentru a curăța mănușile uzate înainte de a le arunca la gunoi. Folosea atât de multe prosoape de hârtie și mănuși de cauciuc încât infirmierele i-au cumpărat în cele din urmă propriul coș de gunoi de 200 litri și o cutie întreagă de saci de plastic.

Ciclul acesta interminabil îi mânca mai tot timpul, e adevărat, însă cele mai perfide și mai epuizante erau lanțurile interioare care îl țineau prizonier, mai mult decât o făceau pereții salonului său. Lanțurile îl paralizau și, prin comparație, cei patru pereți îi ofereau mai multă libertate decât Calea Lactee. Uneori rămânea agățat de o întrebare, de un gând sau o idee și treceau opt zile până când se putea gândi la altceva. Nici în această privință Gibby nu avea certitudinea că era vorba într-adevăr despre o stare fiziologică sau dacă era ceva ce Mutt permitea să i se întâmple, pentru a nu se mai gândi la trecut. Însă privind imaginea în ansamblu, ce mai conta acest detaliu?

În perioadele respective mânca puțin și nu dormea deloc. Într-un final leșina din cauza epuizării, iar când își revenea, gândul era deja plecat. Atunci comanda creveți prăjiți, budincă cu brânză, cartofi prăjiți și un ceai mare și dulce de la Clark's, pe care Gibby i le livra personal. Aceasta era viața lui Mutt și părea că așa avea să rămână pe termen nedefinit.

Singurele lanțuri care nu-l paralizau erau cele ce aveau legătură cu o anumită sarcină. De exemplu: să dezmembreze un motor de mașină, un carburator, o yală, un computer, o bicicletă, o pușcă, un generator, un compresor, o moară de vânt, orice lucru compus dintr-o mulțime de piese, toate conectate într-un mod logic, astfel încât să formeze un sistem perfect care, odată asamblat, să funcționeze într-un anume fel. Dacă îi dădeai câteva minute, o zi, o săptămână, putea să dezmembreze orice obiect și să îi așeze toate componentele pe podeaua salonului său, într-un labirint pe care doar mintea sa îl înțelegea. Dacă îi dădeai încă o oră, o zi sau o săptămână le reaseza pe fiecare exact la locul potrivit, făcându-le să îndeplinească aceași funcție ca la început.

Gibby i-a remarcat pentru prima dată acest talent atunci când a demontat ceasul deșteptător. Mutt întârziase la evaluarea sa săptămânală așa că Gibby a venit să vadă ce face. L-a găsit pe dușumea, înconjurat de piesele ceasului deșteptător ce fusese dezasamblat și împrăștiat pe jos în sute de părți de nerecunoscut. Gândindu-se că a pierdut un ceas deșteptător de opt dolari, Gibby s-a retras din cameră fără a spune vreun cuvânt. Mutt era în siguranță, implicat într-o activitate ce-l stimula mental și părea relativ fericit. Așa că Gibby s-a hotărât să îl verifice din nou peste câteva ore. După amiază, doctorul s-a reîntors în salonul lui Mutt și l-a găsit pe acesta dormind în pat cu ceasul așezat cum trebuie pe noptieră, indicând ora corectă și programat să sune peste treizeci de minute – cum s-a și întâmplat, de altfel. De atunci încolo Mutt a devenit domnul Repară Tot

al Spiraling Oaks. Uși, computere, becuri, motoare, mașini, tot ce nu funcționa și necesita reparație.

Detaliile plictisitoare nu erau plictisitoare pentru Mutt. Într-o dupăamiază, Mutt l-a găsit pe Gibby confectionându-și singur muștele pentru undiță. Și-a tras un scaun mai aproape, iar Gibby i-a arătat o muscă artificială pe care o cumpărase de la un magazin exclusivist de unelte pescărești, numit The Salty Feather- ai cărui proprietari erau doi indivizi ce vindeau echipamente performante, ofereau informații prețioase și cereau prețuri mari. Gibby își cumpărase un Clauser, o muscă specială pentru prinderea bibanilor roșii din smocurile de iarbă ce mărgineau râul St. Johns. Și stătea acum la birou, încercând să creeze o replică a respectivei muște, însă fără prea mult succes. Mutt părea interesat, așa că Gibby i-a oferit scaunul lui, după care, fără a-i adresa lui Mutt nici măcar un cuvânt, și-a pus halatul alb și a plecat să verifice câțiva pacienți. La întoarcere, treizeci de minute mai târziu, l-a găsit pe acesta legând a cincisprezecea muscă. Manualul lui Gibby despre confectionarea muștelor era deschis pe birou, iar Mutt reproducea acele imagini. În lunile următoare, Mutt a confectionat toate muștele lui Gibby. Iar Gibby a început să prindă pește.

Însă, dincolo de motoare, ceasuri și muște, cel mai remarcabil talent al lui Mutt era legat de instrumentele muzicale cu coarde. Cu toate că nu îl interesa deloc cântatul, putea să le acordeze perfect. Vioară, harpă, chitară, banjo-orice avea coarde. Dar în special pianul. Îi lua câteva ore, însă, dacă avea suficient timp la dispoziție, putea face fiecare clapă să scoată un sunet desăvârșit, limpede ca trilul unei ciocârlii.

Mutt auzi musca înainte de a o vedea. Își concentră auzul în direcția de unde se auzea bâzâitul, ochii săi captară o scânteiere și încruntă din sprâncene, văzând cum musca planează amenințător asupra piureului său de mere. Era de rău augur. Muștele sunt purtătoare de germeni. Poate că azi va fi ziua aceea, cu Z mare, când nu-și va mânca piureul de mere. Avea să-l arunce în toaletă, să tragă apa și gata, s-o termine cu el... dar știa că de fapt nu avea cum să facă asta. Pentru că într-o oră și douăzeci și două de minute, Vicki, cu ciorapii ei lucioși, cu fusta până la genunchi, ce-i venea bine, cu puloverul de cașmir și parfumul cu iz de trandafiri Tropicana, avea să intre la el și să-l întrebe dacă mâncase tot. La cei treizeci și trei de ani ai săi, Mutt nu fusese niciodată cu Vicki – și nici cu vreo altă femeie – iar foșnetul acela produs de ciorapii ei de mătase îi provoca o senzație care nu avea nimic de-a face cu dorințele sexuale sau cu erotismul, în general, însă acel sunet al genunchilor ce se ciocneau, avertizând că femeia va apărea în curând de după colț, îi provoca un declic în memorie – aproape o aducere aminte – pe care toate celelalte amenințau s-o înăbușe, năpădind-o cu lujerii lor groși, cât un braț de om. Foșnetul nailonului pe nailon îi readucea aminte cum este să fii ridicat de niște mâini mici dar puternice, să fii curățat de praf și apoi ținut strâns la un piept moale, să ți se șteargă lacrimile și să ți se șoptească ceva la ureche. După-amiaza, Mutt stătea întins pe jos, lângă ușa salonului său, cu urechea lipită de o crăpătură din podea, asemenea unui soldat al Confederației pe șinele de cale ferată, și asculta cum ea își făcea rondul prin saloane.

După douăzeci și cinci de perechi de mănuși de cauciuc, patru role de prosoape de hârtie și jumătate de bidon de dezinfectant și de Windex, sunetul de pe coridor se apropie în cele din urmă: pantofii unei femei, păcănind pe gresia netedă, însoțiți de acel fâș-fâș, fâș-fâș, fâș-fâș caracteristic, al nailonului ce se freacă pe nailon.

Vicki intră în salon. „Mutt?”

Mutt își scoase repede capul din baie, unde curăța cu peria pervazul ferestrei.

Ea observă activitatea febrilă și-l întrebă: „Ai văzut iar o muscă?” Mutt încuviință din cap. Asistenta aruncă o privire asupra tăvii pe care se afla masa de prânz și ochii i se opriră asupra căniilor pline cu piure. „Nici nu te-ai atins de mâncare,” îi spuse, ridicând tonul, interogativ. Mutt clătină iarăși din cap. Ea luă în mână bolul și zise: „Scumpule, te simți bine?” Altă clătinare din cap. Tonul ei era undeva la mijloc: jumătate mamă, jumătate prietenă. Ca o soră mai mare ce s-a mutat înapoi în casa părintească, după ce a terminat facultatea. „Vrei să-ți aduc altceva?”, îl întrebă, învârtind lingura în mână și înclinându-și capul într-o parte, tot mai îngrijorată.

Grozav, își spuse Mutt în sine. Acum va trebui să curețe și lingura. Dar nu mai conta. Îi plăcea mult când ea-i spunea „scumpule.”

Scump sau nu, totuși nu voia să aibă nimic de-a face cu piureul de mere. Clătină din cap și continuă să frece cu peria. „Bine, atunci.” femeia lăsa lingura jos. „Ce desert vrei la masa de seară?” Reacția ei l-a luat prin surprindere. „Ceva special?” Poate că până la urmă nu va fi nevoit să mănânce. Poate că se înșela. Poate că nu

era în piureul de mere, dar dacă nu, atunci unde era? Și oare îl mâncase deja-

„Mutt?” șopti ea. „Ce vrei la desert, dragule?” Cuvântul de pe locul doi, în topul preferințelor lui. Dragule. Se concentrează asupra buzelor moi, de culoare roșu-închis, asupra încordării nervoase ce i se citea la colțul gurii, asupra felului cum „e”-ul i se rostogolea pe limbă și asupra umbrelor ușoare de sub pomeți. Ea ridică din sprâncene – ca și cum avea să-i spună un secret pe care el trebuia să jure că-l va păstra – și zise: „Aș putea să mă duc la Truffles.”

Acum îi oferea un os cu ceva carne pe el. Truffles era o cofetărie aflată la câțiva kilometri distanță, unde o felie de prăjitură costa opt dolari, însă de obicei se puteau sătura cu ea patru oameni. Mutt dădu din cap aprobator. „Tort cu ciocolată caramel și sirop de zmeură.”

Vicki zâmbi și rosti un: „Bine, dragule,” apoi făcu stânga-mprejur, dând să plece. „Ne vedem peste o oră, în sala de activități, da?” Dădu din cap afirmativ, după care privirea îi căzu pe tabla de șah. Vicki era singura care putea, cât de cât, să concureze cu el. Deși, dacă e să fim cinstiți, asta nu prea avea de-a face cu talentul ei la șah. De obicei, Mutt putea să îi dea șah mat din șase mutări, însă deseori trăgăna jocul până la zece sau douăsprezece mutări, uneori chiar până la cincisprezece. La fiecare mutare, chiar când să miște piesa, ea își ciocănea ușurel dinții cu vârful degetelor, iar picioarele-i nu mai aveau astâmpăr: topăiau de capul lor pe sub masă, ceea ce făcea ca genunchii, pulpele și gleznele ei să se frece una de alta. În timp ce ochii lui Mutt se

concentrau asupra tablei, urechile îi erau ciulite la ce se petrecea sub masă.

Vicki plecă, iar Mutt se îndreptă către tavă, unde Vicki lăsase lingura. O ridică, începu să o frece cu un prosop de hârtie înmuiat în dezinfectant și apoi mai folosi încă șase prosoape, înainte de a o declara curată. O oră mai târziu, de-acum sigur că salonul este steril, o porni pe coridor, cu setul de șah în mână. În drum către sala de activități, aruncă un sac de gunoi de o sută douăzeci de litri în coșul mare, gri al instituției. Coșul de gunoi trebuia și el curățat, însă Vicki îl aștepta deja, așa că putea să mai amâne treaba. Intră în sala de activități, o văzu pe Vicki și știu că va trebui să curețe setul – fiecare piesă în parte – după ce terminau de jucat, dar merita efortul, doar ca s-o audă gândind.

La 5 după-amiază Mutt termină de spălat în cameră: patul, setul de șah, periuța de dinți, butoanele radioului cu ceas și capsele boxerilor săi. Se uită din nou, cu colțul ochiului, la prăjitura cu ciocolată și zmeură, acoperită din belșug cu sirop de zmeură, roșu-intens, împrejurul căreia tronau friptura de vită, fasolea verde și piureul de cartofi. Vocile începeau să atace, iar volumul lor era din ce în ce mai ridicat, așa încât și-a dat seama că doza de Thorazin nu fusese în micul dejun. În ciuda spuselor lui Vicki, trebuie să fi fost în piureul de mere. Îngenunche, cercetă cu atenție cartofii și se întrebă dacă nu cumva se umblase la ei. Dacă nu cumva se schimbase ceva. După șapte ani de totală obediență la administrarea medicației, propria nehotărâre și

suspiciunile care îl încercau îl surprindeau chiar și pe el. Faptul denota o putere pe care nu o mai cunoscuse de ceva timp. Însuși faptul că lua în considerare ideea de a nu mânca nici piureul de mere și nici prăjitura cu ciocolată ar fi fost de natură să îl scoată din minți, atâta doar că mintea sa era deja dusă cu sorcova.

Într-un final, se uită pe fereastră și rămase cu privirea pierdută asupra verandei Taberei de Pescuit Clark's. Datorită vântului ce bătea dintre sudvest, putea simți mirosul seului topit, al peștelui, al cartofilor; aproape că simțea gustul budincii de brânză, și vedea picăturile de condens scurgându-se pe paharul imens de ceai cu gheață. Lui Mutt îi era foame și, spre deosebire de vecinul său din josul coridorului, stomacul lui nu era în iad. Nu mâncase de douăzeci și patru de ore și, grație ghiorăielilor, știa că stomacul era exact acolo unde îl lăsase. Dar, flămând sau nu, luă tava în brațe și mirosi fiecare fel de mâncare, fapt ce făcu să-i lase gura apă. Ținând tava cât mai departe, cu brațele întinse la maxim, se îndreptă spre baie, vărsă metodic conținutul fiecărei farfurii în vasul de toaletă și apoi apăsă insistent butonul, pentru a trage apa.

Vocile țipară aprobator în timp ce apa se învolbură și apoi dispăru. Peste o oră, Vicki avea să intre pășind agale, să ia tava și să iasă pășind agale. Însă în ciuda atitudinii afișate, ea va ști ce s-a întâmplat. Mulțumită camerelor video, Vicki știa aproape totul, însă oricum, Mutt nu se mai putea opri. Trenul acesta nu avea frâne. Se uită iarăși spre Tabăra Clark's. Terasa din spate era plină, sticlele maronii de bere Budweiser străluceau asemenea luminițelor de Crăciun, ospătarii ce duceau tăvi enorme cu opt sau zece farfurii își croiau drum

printre mesele de picnic și pe fiecare masă gemeau munți întregi de mâncare. În apă, în preajma docurilor, înotau câțiva adolescenți amatori de viteză, care-și parcaseră jet-skiurile suficient de aproape ca cei ce luau masa să le admire, fără însă a le putea atinge, în timp ce o întreagă colecție de acvaplanoare, de ambarcațiuni de agrement și pentru pescuit își așteptau rândul pentru a urca sau a coborî pe rampa specială, în formă de pâlnie. Mutt știa că, nici după declanșarea sirenelor și nici după ce Gibby avea să-și înșface seringă și să trimită echipele de căutare, nimeni nu va bănuî asta, cel puțin nu imediat. S-ar prea putea să aibă suficient timp la dispoziție.

Își înhăță repede borseta, o porni pe coridor spre biroul lui Gibby și luă de pe masa acestuia dispozitivul pentru confecționat muște. Puse mâna, de asemenea, pe o punguță cu fermoar, plină de cârlige, mosoare de ață și bucățele de păr și pene. Confecționează repede o muscă Cluster roșie, o așeză pe biroul lui Gibby și apoi îndesă și dispozitivul, și punguța în borsetă. Deschise sertarul de sus al biroului, fură cincizeci de dolari din cutia unde-și ținea doctorul banii, mângâli câteva cuvinte pe un bilețel pe care-l lipi de lampa de pe masă și se întoarse în salonul său. Pe bilețel sta scris: Gibby, îți datorez cincizeci de dolari, plus dobânda. M.

Dacă urma să plece într-o călătorie, va avea nevoie de ceva care să țină vocile ocupate, iar lor le plăceau două lucruri: șahul și confecționatul muștelor. Își îndesă și setul de șah în borsetă, alături de dispozitivul pentru muște și de șapte batoane de Zest, fiecare dintre ele sigilat în câte o punguță vidată. Deschise fereastra dormitorului, aruncă o ultimă privire asupra camerei și-și

trecu un picior în afară, peste geam. Inițial, constructorii imobilului făcuseră astfel încât ferestrele să declanșeze o alarmă silențioasă la pupitrul gardianului dacă erau deschise mai mult de zece centimetri. Dar Mutt se ocupase și de această problemă acum vreo șase ani. Îi plăcea să doarmă cu geamul deschis noaptea. Mirosurile, sunetele, briza – toate îi aminteau de acasă. Își scoase și piciorul stâng pe geam și inspiră adânc. Soarele de septembrie tocmai apunea, iar peste o oră luna de octombrie avea să se înalțe exact deasupra ușii din spate a Taberei Clark's.

Își puse piciorul jos și zdrobi o tufă de azalee, care oricum nu-i plăcuse, încă de când o plantaseră aici, anul trecut. Era suficient să se uite doar la ea și începea să-l mănânce peste tot. Plus că atrăgea albinele. Prin urmare, cu un zâmbet larg, o călcă apăsător a doua oară și o porni la drum plin de energie. Cam pe la jumătatea peluzei din spatele clădirii se opri brusc, ca și cum ar fi fost lovit subit de rigor mortis și-și băgă mâna în buzunar. Oare-ouitase? Își scotoci buzunarul, scormonind cu degetele printre scamele adunate pe fundul acestuia, și îngrijorarea i se accentuă. Urmă la rând al doilea buzunar din spate, și panica dădu năvală. Își vârî mâna stângă în buzunarul stâng din față și simți cum îl apucă transpirațiile.

Însă acolo, chiar la fund, înconjurată de puful din uscătorul de rufe, degetele sale dădură peste ea: caldă, netedă și în același loc unde stătea încă de când Miss Ella i-o dăruise după prima zi de școală din clasa a doua. Acolo, în adăpostul întunecat și sigur al buzunarului, își trecu degetele peste suprafața ei și urmări cu unghia conturul literelor. Apoi pipăi cealaltă față a obiectului. Era

netedă și uleioasă din pricina anilor petrecuți în buzunarul său. Odată lucrul acesta rezolvat, teama i se risipi și o luă din nou la goană.

Odinioară obișnuia să alerge mult, însă pe parcursul ultimilor ani o făcuse foarte rar. În primul an petrecut la Spiraling Oaks, mersul său semăna mai mult cu cel al unui soldat care calcă apăsat pământul, în pas de marș-un efect secundar, de la dozele prea mari de Thorazine. După câteva zile de tratament cu substanța respectivă, mintea sa începuse să se întrebe dacă pământul mai e sau nu acolo unde îl știa. Din fericire, Gibby îi scăzuse doza, iar pașii îi redeveniseră mai siguri.

Traversă cu bine peluza din spate, printre chiparoșii ce înotau parcă în ferigile verzi, luxuriante și apoi docul decolorat de soare, pe care erau pictați pescăruși. Și toate astea, fără a auzi zarvă în spatele lui. Dacă nu-l vedea nimeni sărind de pe doc, poate că va avea timp și pentru a doua porție.

Plonjă de pe marginea docului și se scufundă în râul Julington, cel călduț, sălcii și prietenos. Apa, colorată în tonuri de maro din cauza acidului tanic, îl înfășură ca o pătură aducând cu sine un lucru ciudat: o amintire fericită. Se scufundă și mai adânc, făcând vreo douăsprezecezecincisprezece mișcări din brațe pentru a coborî tot mai jos, și mai jos spre fundul apei. Când auzi un jet-ski vâjâind deasupra, mai așteaptă câteva secunde, apoi ieși la suprafață.

Capitolul doi

La ora 1:58 în toiul nopții s-a aprins becul ce mă avertiza că rezervorul e aproape gol. Și așa a rămas, luminând interiorul camionetei mele Dodge cu o licărire portocalie, și trezindu-mă din starea aceea parcă de hipnoză, în care priveam pierdut linia galbenă intermitentă. „Stai liniștit, te văd. Te văd.” Aș fi putut să mai conduc încă vreo șaptezeci de kilometri cu ce mai rămăsese în rezervor, însă mai aveam două ore până acasă. Iar gândul la o cafea era cât se poate de îmbietor.

Preferam să conduc noaptea, însă în ultimele trei zile mă trezisem devreme și mă culcasem târziu. Munca mă purtase tocmai până în sudul Floridei, cu sarcina de a fotografia un vânător de aligatori, bătrân și dibaci, pentru un articol de opt pagini, publicat într-o revistă de călătorii, distribuită la nivel național. Dintr-un motiv oarecare, Travel America nu făcuse încă saltul de la pozele clasice la cele digitale – eu îl făcusem, în mare parte, în urmă cu patru ani. Pot să fotografiez în amândouă felurile, însă dacă mă strângi cu ușa, sau dacă îmi verifici aparatul când fac fotografii pentru propria plăcere, vei găsi Kodachrome. E mai greu să lucrezi așa, însă eu sunt dependent de pozele clasice.

Orele lungi de nesomn mă ajunseseră. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare: ochii mei semănau cu o hartă, cu drumuri naționale de mult uitate, marcate cu roșu. Șuvițe moi din părul lung până la umeri, care, în afară de vârfuri, nu mai fusese tuns de șapte ani îmi

ajungeau până mai jos de gulerul cămășii. Dovezi ale răzvrătirii mele. Într-una din ultimele ocazii când m-am întors acasă să o văd, Miss Ella mi-a mângâiat obrazul și mi-a zis: „Copile, ai prea multă lumină pe față, ca s-o ascunzi sub tot părul ăsta. Nu-ți ascunde lumina sub obroc. M-auzi?” Poate că și asta se vedea acum în oglindă. Poate că lumina mea pălise.

Cu o săptămână în urmă, agentul meu, Doc Snake Oii, îmi spusese la telefon: „Tuck, vor fi trei zile ușoare. Mergi cu mașina până acolo, sări în barca omului ăstuia, te uiți la el cum se luptă cu câteva șopârle mari, dai pe gât câteva beri reci și vreun kilogram de coadă de aligator, și-ți mai adaugi în cont cinci miare.” Doc a făcut o pauză și a tras din țigara fără filtru pe care cât era treaz n-o lăsa defel din gură. Inspirase fumul exact la momentul respectiv cu un anume scop în minte: pentru a lăsa ca sintagma „cinci miare” să atingă rezonanța scontată.

Îmi plăcea la nebunie vocea lui, însă nu i-am spus-o niciodată. Avea acea voce caracteristică unui fumător cu patruzeci de ani de experiență. Ceea ce și era. A dat drumul fumului și a continuat: „Asta e ca o vacanță, în comparație cu locul unde ai fost luna trecută. Și e și mai cald. Și sunt mari șanse să revindem drepturile de autor asupra pozelor care nu vor fi folosite, și să-ți facem rost de o a doua copertă de revistă, doar din sesiunea asta foto. În plus, celor din Florida le place tare mult când un sărăntoc de prin partea locului își bagă capul în gura unui aligator.”

Părea o idee rezonabilă, așa că am plecat de acasă, din Clopton, Alabama și am condus camioneta mea de trei sferturi de tonă până în Everglades, Florida,

unde efervescentul Whitey Stoker, în vârstă de șaizeci și doi de ani, mi-a scuturat viguros mâna. Whitey avea bicepsii unui lucrător în construcții, bărbia unui boxer profesionist și nu cunoștea teama când era vorba de aligatori-sau de a vinde la negru alcool de contrabandă, pe care îl livra în cutii, chiar din barcă. Târziu, în prima noapte petrecută acolo, m-a privit – cu lanterna fixată pe cap legănându-i-se încoace și încolo, ceea ce-l făcea să semene cu un miner ce tocmai a găsit un filon de aur și m-a întrebat: „Te deranjează?”

„Te rog, fă cum îți place. Simte-te liber.”

În trei zile, noi – sau, ca să spun drept, Whitey – am prins șapte aligatori, dintre care cel mai mare avea cam patru metri lungime. Însă asta nu e tot. Am vândut și douăsprezece cutii cu sticle de alcool fără etichetă, la tot soiul de oameni: de la tipi scunzi, cu bărbi nerase de patru zile și cu ochi fără astâmpăr, care împingeau canoe de patru metri lungime, până la parveniți burtoși ce purtau șepci de căpitan și își etalau ceasurile de aur, la cârma unor ambarcațiuni de două sute de mii de dolari, lungi și înguste ca o țigaretă. Whitey juca destul de bine rolul sărăntocului neștiutor din Florida. Ba nu, îl juca la perfecție. Adevărul e că pătrunsese pe o piață înfloritoare și, ca unic distilator și distribuitor, acaparase și monopolizase piața. Poate că momentan Whitey își câștiga într-adevăr existența scoțând din vilele cu ieșire la golf aligatorii care le dădeau bătăi de cap locatarilor. Și asta înainte ca reptilele cu pricina să mănânce cățelușul proprietarului, căruia îi plăcea să-și facă nevoile jos, lângă lagună. Însă banii pentru pensie și-i strângea vânzând țării. Am descoperit că, după ce dădea pe gât câteva pahare, era foarte bucuros să vorbească despre

asta. „Mda, pot face cam o mie pe săptămână. Și tot așa mi-a mers mereu, încă de la sfârșitul anilor '80.”

Whitey era într-un fel obsedat de sănătate. Însă pe dos de cum ai crede. Pentru el, micul dejun consta într-o cană murdară plină cu cafea neagră, strecurată printr-un filtru făcut dintr-un ciorap de damă tras peste un umeras de haine, în care amesteca două linguri de lapte praf Coffeemate. Un alt rost al ciorapului era acela de a opri gândăceii negri ce populau cafeaua. Prânzul consta într-o bucată de salam de Bologna plasat între două felii de Wonder Bread înecate în muștar, urmate de o RC Cola și un sandviș de biscuiți Moonpie. Cina era o operă de artă și se poate spune că într-adevăr păstra ce e mai bun pentru la sfârșit. Cinci nopți la rând, Whitey, care nici nu purta tricou, nici nu se dădea cu spray împotriva țânțarilor, a aprins un aragaz foarte uzat și rareori curățat, care se afla chiar în mijlocul verandei din spatele casei. După ani întregi de folosire fără restricții a acestuia, veranda era mai alunecoasă decât „o grămadă de muci” – asta ca să-l citez pe Whitey.

Folosindu-se de o lampă de sudură, Whitey tăiase partea de deasupra a unui butoiș de bere și o lipise pe un cadru din baghete de fier, ce adăpostea un arzător alimentat din rezervorul de propan, cu capacitatea de opt sute de litri, care sta sprijinit de casă. La un moment dat, Whitey mi-a făcut semn cu degetul înspre aragazul său și mi-a explicat: „Cam huruia și aluneca, așa că l-am fixat cu bolțuri de dușumea.” Structura aceea semăna mai mult cu un motor cu reacție, decât cu o instalație pentru gătit, de folosit în grădină. Prima dată când l-a aprins, a sunat ca unul din avioanele acelea care zboară la mică altitudine. În fiecare noapte, Whitey scăpăra

arzătorul, încălzea butoiușul plin pe jumătate cu seu refolosit și apoi arunca înăuntru câteva kilograme de coadă de aligator, care toată ziua stătuse înmuiată în lapte bătut, bere, sos iute de Louisiana și patru pumni de piper. În ciuda faptului că lui Whitey îi plăcea să se audă vorbind, bătrânelul – ca să zic așa – mă întâmpina cu covorul roșu – chiar dacă unul pătat de grăsime. Amestecul de bere rece, țânțari, coadă de aligator prăjită, sos picant și sunetul brotacilor ce orăcăiau și al aligatrilor ce se împerecheau, toate astea urmate de o călătorie cu barca cu motor, cu nouăzeci de kilometri la oră sub clar de lună, traversând Evergladestoate astea au fost pentru mine o deconectare binevenită.

Am schimbat direcția spre vest, părăsind autostrada 1-10 la prima ieșire, am călcat puțin frâna și am început să privesc în jur cu atenție. Pe scaunul de lângă mine se afla o pungă maro de hârtie, însemnată cu pete de grăsime maro închis, plină cu un kilogram și jumătate de aligator prăjit. În spatele scaunului erau îndesate două bidoane de lapte, umplute cu producția lui Whitey, după cea mai bună rețetă a sa. „Uite-aici,” îmi spusese, ca o chelneriță nemțoaică împărțind halbele de bere la Oktoberfest, „asta o să vindece tot ce te doare.” Bidoanele ar fi trebuit să poarte o etichetă pe care să scrie: ATENȚIE, EXTREM DE INFLAMABIL. Nu sunt un mare băutor, dar n-am avut inima să i-o spun, așa că am pornit la drum, spre nord, traversând granițele statale cu băuturi spirtoase ilegale la bord.

De asemenea, nu sunt obsedat de sănătate. Trei dintre mâncărurile mele preferate sunt fasolea țărănească, pâinea din făină de porumb și sardinele. Când călătoresc cu mașina, majoritatea oamenilor se

opresc la un restaurant drăguț și comandă o friptură, sau trec pe la un fast-food și comandă un sandwich Whopper. Să nu mă înțelegeți greșit. Îmi plac ambele, însă puține lucruri sunt mai gustoase ca fasolea țărănească, în care ai înmuiat niște pâine de mălai, sau pur și simplu o cutie de sardine scaldate în sos iute de Louisiana, pentru care folosești în loc de furculiță, un pachet întreg de biscuiți sărați. Le-aș mânca și reci, dacă n-aș găsi un cuptor cu microunde sau o plită. Știu că sună dezgustător, dar e o plăcere simplă, și, dacă faci abstracție de sare, e chiar sănătoasă.

Rulând încet spre ieșirea către Șoseaua Statală 73, am zărit o stație de benzină, slab iluminată, cu o singură pompă și o pancartă veche: Bessie's Full Service.

Benzinăria lui Bessie era decorată cu mai multe reclame luminoase la bere, care se bălăbăneau, îngrămădite la ferestre. Semnul cu „Deschis non-stop” sta spânzurat într-un cârlig, ascuns pe jumătate de afișul cu „Aici se vând bilete de loterie.” Înăuntru, un televizor mic era deschis pe canalul de teleshopping. Era tocmai ora dedicată reclamelor la bijuterii. Imaginea s-a focalizat asupra a două mâini ce prezentau o brățară ieftină și o pereche de cercei asortați. În colțul din stânga, jos al ecranului era scris „4 rate convenabile, a câte 99,95 dolari”.

În spatele casei de marcat, cu capul îndreptat către televizor, ședea o femeie scundă dar imensă, cu un râs de hienă. Cu un dezgust evident, și-a ridicat capul, a luat telecomanda și a apăsă pe butonul pentru comutarea programelor. Imediat, ecranul a fost inundat de o scânteiere de explozii și focuri de mitralieră, urmată imediat de apariția unui britanic chipeș, brunet, care-și

îndrepta nodul de la cravată și-și verifica ceasul – un Omega Seamaster Chronometer cu cadran albastru. Ecranul a pâlpâit iarăși și s-a auzit: „007 se va reîntoarce în câteva momente.” Femeia aruncă telecomanda înapoi pe tejghea și-și afundă din nou mâna în punga cu carne de porc friptă și uscată, din care mâncase deja jumătate.

Aparent, Bessie's vindea în principal motorină, însă faptul acesta nu explica șanțurile adânci, duble, circulare, din spatele stației. Sub pompa de combustibil se afla un coș de gunoi din plastic, de dimensiuni industriale, ce dăduse pe dinafară și avea mai mult gunoi înjur, decât înăuntru. Cimentul era pătat de băltoace uleioase, deși unele dintre ele fuseseră acoperite în grabă cu nisip și cu ceva ce părea a fi detergent de rufe. Un aparat cu șervețele de hârtie sta agățat pe suportul său de oțel, însă cineva furase racleta pentru șters geamurile, iar spațiul rămas gol în absența șervețelelor era acum umplut cu pânze de păianjen. Un dozator de Coca-Cola, decolorat de vreme, sta rezemat de fațada clădirii, însă toate becuțele de sub semnul „Gol” erau aprinse, accentuând astfel și mai mult cele șapte găuri de glonț care ciuruiău centrul aparatului. Spre partea dreaptă a clădirii, câteva lanțuri grele camuflau, de-a latul, atelierul de reparații auto, în care ar fi încăput o singură mașină. O tăbliță cu „închis” atârna de lanțul cel mai de jos și se legăna de fiecare dată când câinele mare și lătrător din spatele ei se sprijinea de ușă.

Pe partea din față a garajului fuseseră vopsite, cu spray roșu, următoarele cuvinte: „Lasă câinele, mai bine ferește-te de stăpân.” Un semn mai micuț spunea: „Aici se vorbește limba Rottweiler-iană.”

Am tras mașina aproape de pompă și am parcat în spatele unei furgonete utilitare Volvo, cu numere de New York, ce-mi părea teribil de nelalocul ei aici. Parcă ar fi fost cumpărată direct dintr-o reclamă difuzată la orele de vârf. Capota îi era acoperită de o antenă celulară și de niște suporturi pentru bicicletă, negre și strălucitoare. În suporturi, proprietarul fixase o bicicletă de off-road, mică, cu cadru din crom, cu cauciucuri noduroase și cu roți ajutătoare ce i s-ar fi potrivit unui puști energic de cinci ani.

Am oprit motorul și am ieșit din mașină. Nu pot să explic fascinația pe care o simt față de motoarele diesel sau față de camioane, însă ambele îmi provoacă o anumită stare, inconfundabilă. Bârâitul acela jos, gutural, țcănitul valvelor ce se izbesc de metal, sub o presiune extraordinar de înaltă, transmisia manuală în șase trepte, suspensiile dure, care îți hurducă toate măruntaiele. Poate că toate îmi amintesc pur și simplu de vremurile când conduceam tractorul.

Bessie m-a examinat sumar – episod ce n-a durat prea mult. Ceea ce a văzut nu era deloc remarcabil. Sunt subțirel, am cam un metru optzeci, păr de culoarea nisipului, lung până la umeri, în jur de treizeci de ani, aparent într-o formă fizică bună, dar începând să dau semne de uzură. Purtam jeanși, un tricou pătat cu sos picant și în picioare, teniși. Am căscat, m-am întins și mi-am aruncat pe umăr aparatul de fotografiat Canon. După nouă ani, camera îmi devenise un fel de apendice.

„Hei, frumosule,” ciripi Bessie. Am făcut un semn cu mâna, arătând în spatele meu și am desfăcut capacul rezervorului de benzină. „Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui, dragule.” Am dat iarăși din mână și m-am întors, iar

ea s-a aplecat peste tejghea, etalându-și astfel două dintre însușirile cele mai evidente. De altfel, mai făcuse asta și înainte.

Când am deschis ușa de la cabina șoferului, ca să-mi iau portofelul, lătrăturile ce se auzeau din spatele garajului au devenit de-a dreptul cumplite, de unde până atunci fuseseră doar deranjante. După sunet, îmi imaginam cum saliva zbura în toate direcțiile. Bessie a plesnit tejgheaua cu palma sa imensă și a strigat: „Taci, Maxximus!” Câinele nu i-a dat nici-o atenție, iar când am apăsât maneta și am început să alimentez cu benzină, tăblița cu „închis” a început să se izbească de ușă, cum vezi că se întâmplă în filme cu câteva secunde înainte ca tornada să se năpustească asupra casei și să facă totul una cu pământul. M-am uitat peste umăr și am auzit cum câinele alerga iute înapoi și încolo, între ușa de la intrare și ușa garajului. Ghearele lui scormoneau în scobiturile din podea, căci săpa de zor și-și băga nasul în crăpătura de la baza zidului. Cum comportamentul câinelui nu se schimba în niciun fel, Bessie strigă din nou, cât o țineau plămânii: „Maxximus, nu mă fă să vin la tine. Îți rup în două blestematul ăla de bot, dacă nu taci!”

Dacă Maxximus fusese vreodată la școala de dresaj, nu părea să-și mai aducă aminte nimic din cele învățate. Cu ochii ațintiți spre ușă și ținând ușa cabinei deschisă, am continuat să alimentez rezervorul cu benzină.

Tot mai agasată, femeia și-a mai îndesat în gură o mână de carne uscată, și-a scuturat firimiturile de pe piept, a înșfăcat de pe tejghea o a doua telecomandă-una echipată cu o mică antenă și cu un singur buton roșu-a îndreptat-o către garaj și a apăsât butonul roșu

încet, o singură dată, cu vârful degetului arătător. Fața i se încreți într-un zâmbet în timp ce făcea asta, simțind în vârful degetului înțepătura curentului electric. În tot acest răstimp nu-și dezlipise o clipă ochii de pe televizor.

Din spatele ușii atelierului, câinele schelălăi și căzu peste dozatorul de apă. Lucru evident, căci am auzit deodată un trosnet puternic, după care cam douăzeci de litri de apă se revărsară pe sub ușa principală. Maxximus, care acum scâncea, își lipi nasul de marginea de jos a ușii și începu să lingă cu lăcomie. „Doar ți-am spus, câine prost,” strigă femeia, și la colțurile gurii i se ivi carnea de porc pe jumătate mestecată. Din spatele ușii, scheunatul strident continua.

Probabil că rezervoarele de combustibil ce alimentau pompa erau la un nivel destul de scăzut, căci aceasta mai mult picura decât curgea în flux continuu. Țăcănitul sistematic de care era nevoie pentru fiecare strop îmi dădea de înțeles că avea să dureze ceva timp. Am blocat maneta pompei cu capacul de la rezervorul de benzină și am început să caut o racletă de curățat geamurile, pentru a îndepărta insectele. Fiindcă n-am găsit niciuna, am desfășurat furtunul ce se afla lângă pompă și am stropit parbrizul și masca de la radiator. Între timp, Maxximus se calmase relativ, doar că adulmeca în josul ușii de la garaj și făcea ture între ușa din față și cea din spate. După ce mi-am umplut ochi rezervorul cu o sută treizeci de litri de benzină, am auzit de undeva din spatele ușii cum picura ceva și am văzut un pârlăuș de lichid gălbui prelingându-se pe sub ușă și înaintând de-a lungul crăpăturilor din trotuar.

Am sărit peste petele de grăsime și am intrat în magazin, moment în care un clopot, de fapt o talangă

răsună deasupra mea. „Bună seara,” am salutat. Fără a-și lua ochii de la agentul 007, femeia făcu semn cu dosul palmei în direcția mea și zise: „Hei, iubitoare, nu-l băga în seamă pe Maxximus. Nu poate să scape. Însă,” continuă ea arătând cu degetul sub teighea, „dacă totuși scapă, îl împușc în fund.” Gata să-și îndese în gură un alt pumn de carne uscată, făcu un semn cu pumnul înspre colțul din spate al magazinului și spuse: „John e ocupat. Dacă e o urgență, mai am un om în spate.”

„Nu, mulțumesc.” Am arătat înspre cafetieră. „E proaspătă cafeaua?”

„Iubire” – și-și dădu ochii peste cap – „aici nimic nu-i proaspăt, dar dacă aștepți cinci minute, îți fac alta.”

Am luat vasul de pe încălzitor, i-am mirosit conținutul, am dat din cap și am zis: „Nu, doamnă, miroase bine și asta.”

„Cum vrei.” Mi-am turnat o cană și am pus-o pe teighea. Cu colțul ochiului am zărit un băiețel ce se uita cu atenție la rafturile cu gumă de mestecat. Purta o șapcă roșie de baseball, întoarsă invers, o centură cu două tocure de pistol în care avea două revolvere strălucitoare cu șase gloanțe și cizme negre de cowboy, roase, care arătau ca și cum nu și le scotea deloc, cât e ziua de lungă.

„Hei, prietene, aia-i bicicleta ta?”

Micul cowboy dădu încet din cap, încercând să nu scape nimic din brațele pline cu gumă de mestecat, nici să nu intre în vizorul persoanei din spatele ușii toaletei pentru femei.

„Drăguță bicicletă,” i-am zis. Băiatul avea ochi albaștri frumoși.

Puștiul încuviință iarăși din cap și mai șterpeli un pachet de gumă de pe raft.

„Mda,” am rostit, uitându-mă la ceas, „și eu aș fi obosit dacă aș fi în locul tău. Pentru amândoi a trecut de mult ora de culcare.” Puștiul s-a uitat peste umăr, către toaleta pentru femei și a dat iar din cap aprobator. Din spatele ușii toaletei, o voce catifelată de femeie i se adresă: „Jase? Așteaptă-mă acolo. Și nu lua decât o gumă.” Puștiul aruncă din nou o privire către ușă și apoi își strecură mâna pe raft și apucă încă o cutie de Super Bubble, sporindu-și averea, din câte îmi puteam da seama, cam la douăzeci de bucăți. Buzunarele îi erau pline, mai că-i pocneau de atâtea ambalaje galbene, albastre și roșii.

„Asta-i tot?” mă întrebă Bessie peste umăr. Abia când s-a ridicat în picioare, mi-am dat seama cât de disproporționată era de fapt. Pentru a ajunge în halul ăsta fusese nevoie de ceva timp, ca și de ceva acțiune. La o înălțime de circa 1,52 metri, cântărea probabil mai mult de 150 de kilograme. Era enormă-o imagine cu totul ieșită din comun. Părea să aibă patruzeci de ani, plus-minus cinci, iar fardul de pleoape vișiniu închis nu prea reușea să ascundă kilometrii pe care-i avea la bord. Când se mișca, zăngănea ca un pom de Crăciun ambulant, pentru că era împodobită de sus până jos cu bijuterii – cam zece lanțuri, tot atâtea brățări la fiecare încheietură a mâinii și inele pe toate cele zece degete, pe unele chiar mai mult decât un singur inel. Era în picioarele goale, purta câteva inele și pe degetele de la picioare și era îmbrăcată într-o bluză vișinie fără mâneci, transpirată – fără sutien pe dedesubt – și pantaloni scurți din spandex. Spandexul funcționa pe post de burtieră-ineficientă de

altfeliar un sutien ar fi fost binevenit. Pe părțile laterale, țesătura pantalonilor scurți era întinsă atât de tare, că puteai vedea prin ea. Peretele din spatele său era acoperit cu țigări, tutun de mestecat și reviste pornografice. Cineva lipise pe el și un autocolant pentru mașină, cu mesajul: „Spandexul este un drept al fiecăruia și eu mi-l exercit.”

„Ei, cum stă treaba, dulceată?”

„Văd că ți-neți deschis până destul de târziu,” am spus.

„Scumpule, la noi e deschis întotdeauna. În weekenduri. De sărbători.” Și-a înclinat ușurel capul într-o parte, a zâmbit languros și mi-a zis: „Aici oferim servicii complete.” Apoi a făcut o pauză. „Vrei să-ți schimb uleiul? Nu durează decât câteva minute.” Ceva din tonul ei mi-a sugerat că nu vorbea despre mașini.

„Nu, doamnă. Mulțumesc. Stau bine cu uleiul. Doar benzina, cafeaua și poate și un rulou cu scorțișoară.” Lângă cafetieră se afla un afiș mic pe care scria: „Paharele pentru gheață sunt gratis, paharele pentru scuipat costă un dolar.” M-am întors să citesc afișul, moment în care ea se trânti cu zgomot peste teighea, ca o balenă la Sea World.

„Știi, e chiar amuzant,” îmi zise, „oamenilor de prin părțile astea le place să mestece gheață.” Interiorul magazinului era acoperit cu oglinzi, așa că am surprins-o ridicându-și pulpana cămășii și ștergându-se cu ea la gură, apoi luându-și rujul de pe casa de marcat și aplicându-și două straturi groase de culoare vișiniu închis.

„Mda, văd asta.”

Lunecă înapoi jos de pe tejghea și observă Canonul. „Ăsta chiar că-i un aparat mare.” Se dădu cu câte trei pufuri din două parfumuri diferite și apoi ridică o oglinjoară de voiaj, își frecă buzele una de alta, tamponă ușor unul dintre colțuri cu degetul mic și mă întrebă: „Cari întotdeauna cu tine chestia aia?”

Am privit în jos și am recunoscut că da. „Rareori merg undeva fără aparat.”

„Ha, ca în reclama la American Express,” spuse și-și plesni genunchiul, cutremurând câteva valuri de grăsime ce se propagară în sus, pe coapsă. „American Express. Te-ai prins?”

Am zâmbit și m-am uitat din nou la ea. Femeia aceasta ducea o viață care o consuma. Stația de benzină era cel mai bun lucru pe care l-ar putea face vreodată. „Cam așa ceva.”

„Și nu-i grea, s-o cari după tine toată ziua?”

M-am gândit o clipă și, cu un ochi pe jumătate închis, i-am răspuns. „Cred că într-un fel seamănă cu purtatul ochelarilor. Nici nu mă mai gândesc la ea.”

Femeia s-a aplecat iarăși peste tejghea și și-a strâns coatele laolaltă: „Și tu ce ești, fotograf, sau ceva de genul ăsta?” La capătul rafturilor cu gumă de mestecat, micul cowboy se așezase jos pe podea și-și îndesa în gură încă trei bucăți de Super Bubble. Ambalajele îl înconjurau din toate părțile, ca niște fulgi de zăpadă, iar gura îi era într-atât de plină, că abia o mai putea închide. Pe la colțuri i se prelingea saliva roșu-trandafirie.

„În mare parte din timp, da, cam asta sunt” i-am zis, zâmbind și încercând să nu mă uit la ea. „Alteori, fac poze pur și simplu.”

„Mda,” replică femeia din spatele tejghelei, dând din cap, „mie-mi spui? O mulțime dintre clienții mei își aduc cu ei aparatele de fotografiat. Mari, mici, de 35 milimetri, digitale, chiar și câteva camere video. Iubire, am văzut de toate. Toate formele și toate mărimile.” Făcu un semn peste umăr. „Le fixează pe un trepied acolo în spate, însă ăsta,” spuse punânduși o mână în șold și arătând cu capul către mijlocul meu, „e dintr-alea bune. Cât costă?”

Mi-am dat jos camera fotografică de pe umăr și am ridicat-o deasupra tejghelei. „Ei bine, hai să zicem că ar trebui să vinzi multă benzină ca să îți iei una. I-a privește-o.”

Își dădu capul pe spate și mă privi pe sub pleoape. „Iubitule, să știi că eu nu vând doar benzină. Și în afară de asta, oricum nici n-aș ști ce să fac în spatele unei camere. Eu sunt întotdeauna în fața ei.”

Mi-am atârnat camera la loc, pe umăr, i-am spus: „Cum vrei,” și am luat de pe raft un rulou cu scorțișoară.

În timp ce mâna ei dreaptă începu să alunece, instinctiv, peste tastele unsuroase ale casei de marcat, băiețelul se strecură prin spatele rafturilor cu gumă de mestecat și, mergând în vârful picioarelor, veni în spatele meu. Femeia ridică ochii înspre mine, îmi captă astfel atenția, apoi îi aruncă o scurtă privire băiatului. Și eu mă uitam la el cu coada ochiului, îi șoptii femeii: „Și eu eram tare curios pe vremuri.”

Ea zâmbi, iar umerii i se relaxară. Am pus pe tejghea cafeaua, ruloul cu scorțișoară și o conservă de fasole și am spus: „Astea, plus benzina.” femeia își întinse gâtul și urmări cu interes cum băiețelul întinde mâna către butonul de declanșare al camerei mele.

Continuând să o privesc, am băgat de seamă că unul dintre pufurile de parfum nu se uscase încă și rămăsese pe pliul din mijloc al bărbiei ei triple.

Niciunul dintre noi nu mai rosti nici un cuvânt, și totuși am auzit deodată o voce familiară spunându-mi: Ascultă aici, copile, asta-i fetița lui Dumnezeu, cu bunele și relele ei, așa că nu te pripi să judeci după aparențe. Lui nu-l pasă cum arată această femeie. El ne va primi, și pe ea și pe noi, deopotrivă, indiferent de starea în care ne găsește. La fel ca pe femeia de la fântână. Ai face bine să-ți schimbi lentilele și să începi să o vezi și tu tot așa.

Da, doamnă, am încuviințat în sinea mea, dând din cap. Chiar dacă era moartă de cinci ani, Miss Ella nu se îndepărtase niciodată prea mult.

Atunci când e setat pe viteza maximă, mecanismul care trage filmul într-un EOS-IV poate să înregistreze zece cadre pe secundă. Dacă mai adaugi și faptul că nu mi țin niciodată camera închisă, vei ghici fără îndoială ce s-a întâmplat: atunci când băiețelul mi-a apucat camera cu amândouă mânuțele, și-a pus degetul pe butonul de declanșare, a scrâșnit din dinți și a apăsat ca și cum ar fi lansat o rachetă, jumătate de rolă de film Kodachrome 64 s-a derulat în ceva mai mult de o secundă.

Țăcănitul rapid al mecanismului care trăgea filmul l-a speriat pe micul cowboy, care a lăsat repede aparatul din mână, ca și cum tocmai ar fi strâns un brotac până i-au ieșit măruntaiele. M-am lăsat încet pe vine și am cercetat fața băiatului, umflată de la guma de mestecat și mânjită cu salivă lipicioasă-o imagine a fricii absolute amestecate cu o desăvârșită încântare. Fără niciun cuvânt, am ridicat aparatul și i-am făcut semn băiatului.

„Păi,” i-am șoptit, „dacă tot am început filmul, de-acum am face bine să-l și terminăm. De data asta, ține apăsător cu două secunde mai mult. Numără așa: unuuu, doooooi.” Am apropiat și mai mult camera de băiat. „Haide. La fel ca data trecută. Numai că acum să apeși mai mult și să numeri.” Băiatul era atât de uimit că nici gând să poată rosti vreun cuvânt. Guma roz, pe jumătate mestecată, i se revărsa prin spațiile dintre dinți, iar buzele nu puteau decât s-o țină cât de cât în frâu. Dându-și seama de încântătorul bucluc în care intrase, băiatul dădu doar din cap și rosti un „Va, vomnu’,” însușit. Încet-încet, își ridică mâna și-și trecu degetul peste cameră, ca și: Um ar fi citit în Braille. Când găsi butonul de declanșare, ochii i se apriiseră, de parcă tocmai ar fi dat peste ultima prăjiturică din cutie.

Apăsă.

Treizeci și șase de poziții cât se poate de bune – dispărute în 3,6 secunde. Motorul s-a oprit și a început să deruleze filmul înapoi, automat, iar băiatul a tresărit, și-a îndesat repede mâinile în buzunare și s-a uitat peste umăr, în ambele părți, ca cum s-ar fi așteptat la o lovitură. „Foarte bine,” i-am șoptit, „acum derulăm filmul.” Am întors camera pe o parte. „Uite, ascultă aici.” Băiatul se aplecă spre mine, mutând cu limba guma de mestecat dintr-un obraz în celălalt – fapt ce necesită un oarecare efort – și ascultă. Dispozitivul țacăni până întâlni un opritor, după care am deschis capacul de pe spatele camerei, am scos rola de film, am împins și capătul filmului în cutie și i am înmânat-o noului meu prieten – un gest de rutină, pe care-l făcusem de mii de ori. „Uite, e al tău. Aș zice că te-ai descurcat de minune, pentru prima încercare. Data viitoare o să exersăm cum

să ne uităm prin gaura asta mică de aici și apoi cum să țintim un anume lucru.” Cu revolverul cu șase gloanțe într-o mână și filmul în cealaltă, micul cowboy se uita la film de parcă i-aș fi înviat brotacul.

L-am bătut pe umăr, iar doamna din spatele tejghelei mi-a zis: „Costă exact patruzeci și șapte de dolari.”

„Și toate astea? Le-ai pus la socoteală?”

„Nu, iubire,” a continuat femeia după ce și-a supt saliva printre dinți. „Cafeaua e din partea mea. Și ruioul cu scorțișoară la fel. Prostia aia cred că e râncedă, oricum. Și poți să iei și vechitura aia de fasole. Mie îmi provoacă gaze. Și să nu-mi spui că fac o cafea bună.” S-a uitat în jos, către băiețel și i-a făcut semn cu degetul, acțiune care a stârnit valuri de grăsime, ce începură să-i tresalte pe brațul scurt: „Copile, mai bine ți-ai mișca fundu' acolo, lângă ușa de la baie, cum ți-a zis maică-ta, înainte să mai intri în alte belele.” Băiatul a căscat ochii dintr-o dată, teama a luat locul încântării și, aruncând O privire către ușă, și-a îndesat cutiuța cu filmul în buzunar și a luat-o la fugă, cât îl țineau picioarele înspre ușa toaletei, unde mama sa părea a se spăla pe mâini. În timp ce alerga, ocolind rafturile, din buzunarul din spate i-au căzut patru bucăți de gumă, și peste tot au început să zboare ambalaje.

Mi-am luat cafeaua, ruloul cu scorțișoară și conserva de fasole, am șoptit: „Mulțumesc, Bessie” și m-am îndreptat spre ușă.

„Iubire” – și-și puse mâna în șold – „când va trebui să-ți schimbi uleiul, să vii înapoi la mine. Oricând. Prima dată e gratis. Și, dulceată, să aduci și camera aia.” Am împins ușa cu spatele, făcând să răsunе talanga agățată

de o sfoară aproape ruptă, iar femeia și-a îndreptat din nou atenția spre televizor. Fără să-l scape din ochi pe băiatul din colț, a ridicat receptorul telefonului și a format din memorie un număr cu unsprezece cifre. Și-a fixat telefonul între ureche și umăr și s-a întins după punga de carne uscată, acum aproape goală, moment în care tot corpul i-a zăngănit, sub drapajul de bijuterii. „Alo, George, Bessie la telefon. Vreau una dintre brățări. Numărul 217.” Instantaneu, anunțul din colțul din stânga jos al ecranului televizorului s-a schimbat din „Au mai rămas doar 24” în „Au mai rămas doar 23.”

În scurtul interval de timp cât fusesem înăuntru, briza se intensificase și apăruseră dintr-o dată câțiva nori de ploaie ce ascunseseră luna de octombrie. Și temperatura scăzuse. Eram în 4 octombrie, dar părea încă o noapte caldă de vară. Acum poate că nu mai erau 33 de grade Celsius, ci doar 29. Am privit în sus, am adulmecat ploaia ce sta să vină și m-am gândit: Prezentatorul de la rubrica meteo avea dreptate. Categorie, va ploua. Poate vom avea și o tornadă.

Din fericire, și din nefericire totodată, știam câte ceva despre ambele. Cu cinci ani în urmă, imediat după ce am înmormântat-o pe Miss Ella, Doc m-a trimis să petrec două săptămâni cu o echipă de oameni de știință de la NASA, care urmăreau tornade prin lanurile de porumb din Vestul Mijlociu. Cercetătorii era tineri, pasionați și naivi, la fel ca mine, așa că, asemenea lui Pecos Bill³ care încerca să prindă cu lasoul un vârtej de vânt, și noi ne-am apropiat de tornadă. Ce-i drept, prea

³ Pecos Bill: cowboy american legendar, înzestrat cu forță, curaj și umor, despre care s-au compus tot felul de povestiri - n.tr.

mult. Ei au pierdut o dubiță de un milion de dolari, și cu toții am fost zdruncinați destul de rău cu acea ocazie.

Când coada tornadei a lovit hambarul de deasupra pivniței în care ne înghesuisem claie peste grămadă, ne-a șters pur și simplu de pe fața pământului. Nu a mai rămas decât noroi. Eu cu o mână închideam ușa pivniței iar cu cealaltă apăsam butonul de declanșare al aparatului foto. Lucru care m-a costat o încheietură zdrobită, câteva coaste fisurate și o frumoasă tăietură de-a lungul ochiului drept. Însă ce să-i faci, asta a fost nota de plată. Tornada acționase pe o zonă extinsă, iar stricăciunile erau mari, așa că mi-am pansat tăietura de la ochi și am petrecut o zi întreagă mergând pe urmele ei și observând daunele.

Când Doc a primit pozele, la New York, le-a dat imediat publicității. Câteva zile mai târziu, fotografiile făcute de mine erau pe coperta a cinci reviste distribuite la nivel național, inclusiv Time și Newsweek, precum și în șaptesprezece ziare de pe tot cuprinsul Vestului Mijlociu. Reader's Digest chiar și-a trimis principalul editor itinerant din Londra-un neozeelandez bătrân și ursuz, care scrisese înjur de o sută cincizeci de povestiri-să se întâlnească cu mine în pivnița din Nebraska și să scrie un articol în care să relateze evenimentele terifiante. O lună mai târziu, în timp ce stăteam la coadă într-o băcănie, ca să-mi plătesc cumpărăturile, am ridicat la întâmplare ochii spre un raft și am văzut că povestirea pe care o scrisese despre mine bătrânul devenise editorial în ediția americană a Reader's Digest. Acest fapt m-a pus, cum s-ar zice, pe hartă și, ca să fiu cinstit, i-o datorez lui Doc. Mi-am îngrijit rănilor acasă, iar Doc m-a sunat și mi-a spus: „Fiule, sunt în branșa asta de patruzeci de ani: tu ai

un dar. Nu ești cel mai bun, dar ai putea fi. Nu știu cum reușești, dar ceea ce faci tu cu un aparat de fotografiat aproape că ține de domeniul miraculosului. Lucrările tale se apropie cel mai mult de artă, din toate câte am văzut în meseria asta.” Dacă ar fi știut adevărul, n-ar mai fi fost atât de uimit. Da, sigur, făceam fotografii, și poate că eram tot mai priceput, dar dacă ar fi știut ce se întâmplă în capul meu, poate că n-ar mai fi fost atât de uluit. Am închis telefonul și acolo, în liniște, a răsunat vocea lui Miss Ella: Să nu cumva să lași să ți se urce asta la cap. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult.

Da, doamnă.

Am sărit din nou peste petele de grăsime și am urcat la loc în camionetă. Mi-am pus Canon-ul pe scaunul din dreapta, în timp ce un camion mare, din acelea cu optsprezece roți, viră în parcare, claxonă și se îndreaptă către spatele clădirii. Alt schimb de ulei. Bessie își ridică privirea și văzu vehiculul, iar degetele sale începură parcă să zboare pe tastele casei de marcat. Mama băiețelului cu care mă împrietenisem, purtând o șapcă roșie de baseball strânsă peste urechi, ieși în cele din urmă de la toaletă, adună ambalajele de pe jos și le împrăștie pe casa de marcat, laolaltă cu niște Fig Newtons⁴ și câteva cutii de suc. Mama și fiul aveau șepci la fel. Fereastră de deasupra lăzii frigorifice cu bere făcuse condens și începuse să se aburească, așa că nu puteam să o văd bine pe femeie, dar totuși mi-am dat seama de un lucru. Ceva nu era în ordine. Nu se potriveau. Am băgat cheia în contact, am așteptat să se încălzească bujiile și am alungat-o din mintea mea pe

⁴ Fig Newtons: un fel de biscuiți umpluți cu smochine, populari în Statele Unite – n.tr.

Miss Ella, care era cât pe ce să înceapă să-mi citeze ceva din Noul Testament. „Nu, doamnă,” am spus, fluturându-mi mâna peste tabloul de bord, „mă duc acasă.”

Bessie împinse ambalajele în coșul de gunoi și apoi se îndreptă - legănându-se ca o rață - către ușa din spate. Am îndepărtat folia de aluminiu de pe capacul paharului de cafea și am ascultat cum Maxximus încerca să roadă cu dinții ușa de metal. Am luat o înghițitură mare din cafeaua aceea cu adevărat proastă, am înghițit-o și am lăsat-o să-mi încălzească încet gâtul și stomacul. Avea dreptate. Era o cafea oribilă. Singurul lucru ce îi mai spăla din păcate era amestecul de căldură și cofeină.

Am turat motorul, am ridicat ușor piciorul de pe ambreiaj și am pornit-o spre nord, simțind cum kilometrii trec leneș pe lângă mine. Mintea mi se întoarse, încetul cu încetul, către singurul gând de care nu reușisem să mă debarasez în ultimele trei zile. De fapt, pe parcursul ultimelor nouă luni, încercasem întruna să scap de el. Era singurul gând pe care nu-l puteam lăsa în urmă, indiferent cât de repede mergeam cu mașina, zburam cu avionul sau alergam. După șapte ani turbați, în care fusesem pe drumuri patruzeci de săptămâni pe an; după ce vizitasem mai mult de patruzeci și cinci de țări, purtând cu mine un pașaport uzat; după ce mi se făcuseră zeci de vaccinuri; după ce suferisem de dizenterie, malarie, febra dengue; după ce făcusem zeci de mii de fotografii; după ce ajunseseam pe coperta a patruzeci și șapte de reviste publicate la nivel național și internațional, cât și pe prima pagină a nenumărate ziare de pe tot cuprinsul țării; ei bine, după toate astea, mă gândeam să renunț la tot. Să închid aparatul foto. Definitiv. Narcoticul devenise inefficient. Ca să-l citez pe

Gibby, acum mă găseam „în afara sferei de eficacitate a drogului.” Ar fi trebuit să mă aștept la asta. La fel se întâmplase și cu baseball-ul. Desigur, accidentarea a făcut să-mi fie mai ușor să renunț, dar adevărul e că, dacă îți administrezi un drog suficient de mult timp – și lucrul ăsta e valabil pentru majoritatea lor – funcționează din ce în ce mai slab, apoi nu mai funcționează deloc. De când îl lăsasem pe Mutt la ușa lui Gibby, cunoștințele mele privitoare la narcoticele terapeutice se îmbogățiseră considerabil.

Undeva, pe sub coronamentul pinilor, Miss Ella și-a făcut loc înapoi în conversație.

Doar o întrebare.

„Bine,” am spus cu voce tare. „Însă numai una.”

De cine ți-a adus aminte băiețelul acela?

„Știam că o să spui asta.”

Tucker, te-am întrebat ceva.

„Te-am auzit.”

Să nu fii obraznic cu mine. De cine ți-a adus aminte băiețelul acela?

Pinii creșteau de amândouă părțile șoselei și-ți dădeau impresia că treci printr-o peșteră adâncă. „Mi-a amintit de mine însumi.”

Și mie la fel.

Am reglat ventilele de aerisire și am întors volanul. „Doar că între mine și el există o diferență.”

Care anume?

„Eu am făcut ceva pentru băiatul acela, ceva ce Rex n-a făcut niciodată pentru mine.”

Da?

Mental, am început să-l studiez pe băiețel din cap până-n picioare. Șapca dată pe spate, gura plină până la

refuz cu gumă, ambalajele goale ce i se revărsau din buzunare, palmele ambelor mâini odihnindu-i-se pe revolverele strălucitoare cu șase gloanțe, genunchii cu pielea zdrelită, obrazul drept murdar de noroi, ochii mari și curioși. Era băiatul tipic, de sus până jos. Și frumușel, pe deasupra. „L-am făcut să zâmbească.”

Miss Ella rămase tăcută câteva clipe. Parcă o vedeam legănându-se în fața șemineului, încuviințând din cap, cu o pătură întinsă peste genunchi și picioare. Și a fost un zâmbet sănătos.

La intersecție, am cotit, luând drumul spre casă, care se afla la distanță de încă o oră de mers, și am ajuns în vârful unui deal. Cam la cincisprezece kilometri nord de benzinăria lui Bessie, m-am uitat în oglinda retrovizoare și am observat că Volvo-ul era chiar în spatele meu, pe banda a doua.

Capitolul trei

Plutind liber pe pilonii acoperiți de cochilii de scoici, înfipti în nămolul de pe malul nordic al pâ râului Julington, Tabăra de pescuit Clark's era pardosită cu lemn de cedru, acoperită cu tablă cositorită și plină de pisici ce mișunau în voie peste tot. Încadrată de o rampă pentru bărci, din beton brăzdat de fisuri, de o parcare plină de gropi, ce nu era în rând cu celelalte construcții din zonă și de un smârc de chiparoși, în care mișunau broaște țestoase și zece milioane de crabi lăutari, Clark's era o emblemă a Jacksonville-ului, ce mirosea a grăsime rămasă de ieri și a solzi de pește de săptămâna trecută, dar aici se servea de departe cea mai gustoasă mâncare pe care o puteai găsi pe pământ. La fel ca mirosul ce răzbătea din fabrica de cafea Maxwell House, situată mai în nord, pe cursul râului, miresmele mâncărurilor gătite aici erau purtate de vânt, încântând și ademenind simțul olfactiv, pe o rază de mai mulți kilometri.

Localnicii căzuseră de acord că, dacă exista în Jacksonville vreun loc de luat masa de care oamenii să fie cu adevărat dependenți, acesta era Clark's. Meniul oferea un adevărat belșug de feluri de mâncare, însă majoritatea clienților nu se lăsau prinși de tipăritura frumoasă. Clark's era cunoscut în primul rând pentru creveți și somn, și, în ciuda a ceea ce spunea meniul, variantele de preparare a acestora erau: prăjit sau prăjit. Deși, dacă voiai cu tot dinadinsul să pui la treabă bucătarul sau să fii proscris pentru totdeauna și

catalogat ca unul din „ăia din nord”, puteai să-i comanzi și gătiți în alt fel. Băutura implicită era berea; sau, dacă alăptai, dacă erai șofer sau baptist – ceaiul cu gheață, dulce sau dulce. Clark's considera că atât modul de preparare a mâncării, cât și modul de preparare a ceaiului, erau întocmai după planurile lui Dumnezeu.

După ce parcurse vreo două sute cincizeci de metri printre valuri, frunze de nufăr, siajul jet-skiurilor și spuma unui acvaplanor, Mutt se cățăără pe mal și ieși din apă, nedeosebindu-se prea mult de restul mulțimii din zonă, ce se învârtea în jurul bărcilor și al ski-jeturilor. Cu excepția borsetei mici prinse în talie, se armoniza destul de bine în tabloul celorlalți cincisprezece străini, uzi leoarcă și arși de soare. Străbătu docul și trecu pe lângă dozatorul de mâncare pentru broaștele țestoase, care semăna foarte mult cu unul din aparatele acelea unde, dacă introduci o monedă, primești în schimb o biluță de gumă de mestecat; numai că acesta părea plin cu hrană uscată pentru iepuri.

Clark's avea două zone unde puteai lua loc la masă: Înăuntru și afară. Interiorul localului arăta ca un muzeu. Aparent, proprietarul colecționase două lucruri: farfurii de porțelan din toată lumea și animăluțe de pluș: căprioare, ratoni, aligatori și lei. Aveau o colecție serioasă, și se vede treaba că cei de acolo erau tare mândri de ea, căci fiecare centimetru pătrat de pe pereți era acoperit ori cu farfurii, ori cu plușuri. Prezența obiectelor de colecție pretutindeni servea de fapt și unui al doilea scop: rareori timpul de așteptare la Clark's scădea sub o oră, așa că decorurile îi țineau ocupați atât pe părinți, cât și pe copii, în timp ce minutele ticăiau

grăbite, iar numele trecute deasupra, pe lista de așteptare, erau bifate unul câte unul.

Zona de servit masa în aer liber era în fond o platformă de lemn, construită aproximativ la o jumătate de metru deasupra apei – depinde când priveai, în timpul fluxului sau refluxului. Când fluxul era înalt, dacă o barcă pentru ski nautic depășea limitele zonei interzise, valurile produse de ea se unduiau până pe platformă și stropeau picioarele clienților. Toată lumea era cu ochii-n patru la puștii ce goneau cu bărcile și abia aștepta ca mesele să se umple. Mesele de lemn erau decolorate, murdare și inscripționate cu tot felul de promisiuni de iubire. Unele inițiale erau săpate mai adânc decât restul, altele fuseseră scrijelite și distruse complet; mai găseai și inscripții din care doar o jumătate fusese ștersă și înlocuită cu noua iubire.

Cum majoritatea clienților mâncau înăuntru, câteva dintre mesele de afară erau goale. Târșându-și picioarele, Mutt străbătu labirintul acestora, găsi o masă umbrită, în colțul platformei și se așeză cu fața către vest, privind de-a lungul pârâului înspre Spiraling Oaks, Șoseaua Națională 13 și râu. Dacă era nevoie, Mutt putea să joace rolul unui om sănătos; o făcuse ani de zile. Doar că nu putea rămâne în rol prea mult timp.

Își încrucișă brațele, în timp ce capul i se plimba de la dreapta la stânga, și înapoi, cercetând cu privirea mesele dimprejur. Mintea sa absorbea fiecare mișcare, oricât de discretă, fiecare sunet vag și fiecare sclipire de culoare – ca un pușcăriaș eliberat după ce așteptase șapte ani să fie executat. Deși în clipa asta ar fi trebuit să alerge mâncând pământul prin păduri și să facă autostopul către cea mai apropiată gară, Mutt înota într-

o suprastimulare senzorială, ca Charlie în fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka⁵.

În treizeci de secunde, sosi un ospătar corpulent, acoperit tot cu urme de făină, stropit cu grăsime și care părea că mâncase prea multe cine speciale pentru angajați. Ducea în mână o cană roșie de plastic, imensă, plină ochi cu ceai și decorată cu o așchie de lămâie. Puse cana jos, vărsând pe masă o parte din conținut. Nu apucă să spună o vorbă, că Mutt o și înșfăcă cu amândouă mâinile și dădu pe gât cinci înghițituri lacome, vărsându-și alte două pe piept. Sorbitul său zgomotos îi făcu pe cei de la masa vecină să întoarcă capul.

„Hei, amice,” spuse ospătarul, răsfoindu-și carnețelul pentru a găsi o pagină curată, printre comenzile din seara precedentă și cercetând hainele ude ale lui Mutt, „pare caldă apa. Știi ce vrei? Te-ai hotărât?”

Mutt îl măsură pe om din cap până-n picioare, înghiți zgomotos, își șterse picăturile de ceai de pe bărbie și spuse: „Aș vrea două porții de creveți prăjiți, o porție de somn, trei porții de budincă de brânză, niște cartofi prăjiți și,” – arătând înspre pahar – „mai adu niște ceai.”

„S-a făcut.” Chelnerul împături carnețelul, îl băgă sub curea și se îndepărtă. Două mese mai încolo, se întoarse și întrebă: „Mănânci singur sau o aștepți și pe prietena ta?”

Adevărul ar fi necesitat prea multe explicații, așa că Mutt se hotărî să mențină totul cât se poate de

⁵ Referire la romanul lui Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory*. Charlie, un băiețel sărac, găsește într-un baton de ciocolată tichetul câștigător, care-i dă dreptul la un tur al fabricii de ciocolată Willy Wonka și este copleșit de minunățiile pe care le vede acolo - n.tr.

simplu, așa că arătă cu degetul spre sine: „Doar ce vezi aici.”

Chelnerul zâmbi și bătu cu palma peste carnețelul fixat la șale. „Să știi că-i o grămadă de mâncare. Ești sigur că poți mânca atâta?” Mutt dădu din cap în semn că da, iar omul ridică din umeri: „Ok, atunci pregătește-te. Vine.”

Nici țânțarii, nici musculițele înțepătoare nu ieșiseră la vânătoare în seara asta. Și atât timp cât briza continua să adie, situația avea să rămână neschimbată. Însă la prima șovăire a brizei, pontonul se va goli cât ai zice pește. Mutt sorbi din ceai și-și lăsă ochii să absoarbă pur și simplu activitatea din jur. O chelneriță roșcată, cu un bronz arămiu, ce nu mai avea nevoie de machiaj și cu ochelari de soare odihnindu-i-se pe vârful capului tocmai conducea doi turiști către masa de lângă el. Pașii mărunți ai femeii cocoțate pe tocuri înalte, buzele strânse, bărbia înaltă, umerii trași spre spate, tricoul inscripționat cu „ILUV2SHOP” ce-i scotea în evidență sânii de cincisprezece mii de dolari și pielea bronzată la solar – toate îi dădură de înțeles lui Mutt că restaurantul acesta fusese alegerea bărbatului din cuplul proaspăt venit. Pudeliu nu mănâncă aici. Domnișoara nou-venită s-a uitat la scaun, a strâmbat din nas disprețuitor, a luat două șervețele de pe masa vecină, și-a șters scaunul apoi a despăturit un alt șervețel și s-a așezat pe el-atentă să nu cumva să atingă lemnul cu pantalonii scurți, albi. Chelnerița a revenit aducându-le două pahare de ceai și apoi a dispărut iarăși, ca răspuns la chemarea ce răsună dinspre bucătărie.

Femeia, dată cu un strat gros de ruj, și-a stors lămâia cu atenție și exact ca la carte-folosind vârful

furculiței și două degete. Și-a întins către pahar buzele siliconate, perfect sculptate, a sorbit cu nerăbdare, și-a strâns buzele după care și-a închis și ochii, a sughițat și pe urmă a împroșcat ceaiul peste marginea pontonului. Având o figură de parcă tocmai băuse lapte înăcrit, a desfăcut un șervețel, a prins cele două capete ale acestuia între degetul mare și arătător și și-a curățat limba, cum ai lustrui pantofii.

Mutt începuse să analizeze oamenii cu ani în urmă. Era asocial, ceea ce însemna că rareori se implica în relații, însă asta nu însemna și că nu-i plăcea să privească oamenii. Iar exemplarul acesta promitea a fi bun de studiu. Mutt își lăsă capul să se odihnească pe podul palmei și se uită cum femeia își lustruiește și-si finisează limba. Chelnerița văzu dezgustul femeii și-si lăsă neterminată treaba de la dulapul cu veselă, unde împacheta tacâmurile în șervețele. Mutt privi cum marginile moi și uzate ale pantalonilor scurți de blugi îi flutură pe picioarele ușor pistruiate, în timp ce se îndrepta în mare grabă către masă. Chelnerița de douăzeci și ceva de ani așeză un teanc de șervețele pe masă, acoperind astfel inscripția „Bobby loves Suzie 4-Ever”, scrijelită adânc și delicat. Purta o curea lată de piele cu numele „Dixie” scris în partea din spate; spuse: „Ce s-a întâmplat, scumpete?”

Femeia de la masă lătră: „Doamne mare! Ce-ai pus în asta?” În adâncitura dintre sâni se odihnea cuvântul „Missy”, scris cu litere cursive, lucrate cu grijă, ștanțate pe o plăcuță subțire de aur, atârnată de un lanț mic, tot din aur. Mutt privi cum tăblița de identificare – care semăna cu cele pe care le poartă câinii – se legănă când ea se smuci oțărâtă.

Dixie nu se lăsă intimidată. Mai avusese de-a face și înainte cu oameni de genul ăsta. Cine știe, poate că îi făcea chiar plăcere. Mutt se cocoșă, apropiindu-se și mai mult de masă și uită aproape cu totul că probabil chiar în clipa asta era căutat. Dixie luă paharul de jos, îl mirosi, sorbi o gură sănătoasă și plimbă ceaiul de la un obraz la altul, ca pe apa de gură, înainte de a-l înghiți. Se șterse la gură cu sweatband-ul de la încheietura mâinii drepte, iar postura i se schimbă din cea a unui ogar englez înalt și suplu, în cea a unui boxer robust. Dixie închise ochii, zâmbi și mai larg, lovi masa cu palma și apoi spuse, cu vorba trăgănată, specifică sudiștilor: „Mie-mi pare bun, scumpete.” Puse paharul în fața femeii, întorcând spre exterior pata lăsată de rujul său.

Missy era de-a dreptul înspăimântată; rămăsese mască, iar umerii i se lăsaseră. Luă paharul cu două degete și îl azvârli peste balustradă. După ce se auzi pleoscăitul așteptat, se întoarse către bărbatul din dreapta ei și țipă: „Rocco!” Rocco, care purta cel mai bun implant de păr disponibil pe piață, citea meniul și probabil se gândea la antreul de coadă de aligator. Lătratul ei strident, deși familiar, nu fu binevenit. Cămașa roz, de mătase, îi era descheiată până la buric, de unde răsărea un covor întunecat de păr ce i se răspândea pe tot pieptul și până sus pe gât. Gât de care îi atârna un lanț gros de aur, cam de dimensiunea unei zgărzi de câine, în timp ce un Rolex încrustat cu diamante îi îngroșa încheietura mâinii. Mutt observă că ceasurile lor semănau. Se întrebă în sine dacă Rocco îi dăruise ceasul înainte sau după ce-i pusese pe deget inelul împodobit cu o piatră prețioasă ce părea a aparține perioadei jurasice.

Rocco își ridică ochii de pe meniu, trase adânc aer în piept, îi aruncă o privire chelneriței și rosti cu o voce groasă: „Care-i problema, cucoană?”

Dixie își înfipse creionul roșu în cocul roșcat din vârful capului, strecură carnețelul în partea din față a șorțului, își puse mâna în șold și-și mută privirea de la Rocco la Miss Implanturi. Se aplecă în față, făcând ca jeanșii tăiați să i se ridice cam prea sus pe coapse și-și puse coatele pe masă. „Pe aici,” spuse cu un zâmbet sudist dulce, arătând drept în jos, prin masă, „prin zona noastră, ceaiul cu gheață nu e o băutură. Nu e nici măcar un aperitiv. Și cu siguranță nu e ceva ce te face să cazi pe spate, în piscină.” Dixie se uită în jur, apoi șopti în direcția lui Rocco: „Este o religie.” Își îndreptă corpul, ridică din umeri și spuse: „Și fie o practici, fie nu. La noi nu există ideea de «ceai ne-ndulcit». ăsta e doar un mit răspândit de cei care nu-s de pe-aici. Puteți să comandați așa ceva, e-adevărat, însă s-ar putea să fiți priviți ciudat și mai apoi să fiți complet ignorați, căci v-ați dovedit a fi nimic mai mult decât doi bieți yankei. Pe aici,” zise, îndreptându-și din nou ambele arătătoare în jos „ceaiul este de-un singur fel: «Dulce».” Îl privi iarăși pe Rocco și-i dădu un ghiont. „Dulce ca noi.” Își puse mâna pe umărul lui și-i atinse ușor urechea, atentă să-și bage puțin, puțin de tot vârful degetului în canalul lui auditiv. Apoi repetă: „Da, ca noi.”

Gestul acesta captă atenția lui Rocco. Aspectul de mafiot ,get-beget pe care-l afișase până atunci fu înlocuit de un zâmbet afectat. Dixie se uită la Missy și continuă: „De regulă, cel mai bun amestec e alcătuit dintr-o treime zahăr și două treimi ceai, însă” – și se uită iarăși înspre Rocco – „la fel cum se întâmplă cu toate lucrurile,

proporția exactă variază în funcție de locație și de cine anume face îndulcirea. Ceaiul autentic nu vine sub formă de pudră sau într-un recipient de plastic, cu un capac înșurubat deasupra. Ci vine în pliculețe mici, ce sunt opărite în apă fierbinte, apoi cufundate timp de trei-patru ore în sirop de apă cu zahăr.

„Secretul stă în această cufundare.” La gândul siropului de apă cu zahăr, Rocco își îndreaptă spatele, își frecă burta cu degetele și mai aruncă o privire către picioarele pistruiate și jeanșii decolorați ai lui Dixie. Chelnerița continuă: „Când lichidul devine suficient de închis la culoare, se amestecă cu apă de la robinet, poate chiar din butoi sau de la un furtun, însă” – la care Dixie aruncă o privire spre sticla de apă pătată cu ruj roz aprins, ce sărea în ochi, ițindu-se din poșeta lui Missy – „însă niciodată din sticlă.” Își îndreaptă spatele și rămase în picioare, lângă masă, trăgându-și în jos cracii pantalonilor scurți. „Apoi se toarnă într-un vas de plastic ce nu are nevoie de etichetă și este dus în locul ce i se cuvine de drept, în frigider, lângă ulciorul cu lapte.”

Missy rămăsese cu gura căscată de uimire, astfel că i se vedea rujul roz întins pe dinții de sus, ce trecuseră evident printr-un tratament de albire. Clipi iute de două ori, gest ce făcu să i se dezlipească colțul interior al genelor false de la ochiul drept. Dixie zâmbi, arătă discret către ochiul lui Missy ca și cum ar fi fost vorba de vreun secret pe care-l împărtășeau doar ele două, și spuse: „Cred că voi doi aveți nevoie de câteva momente singuri. Mă întorc mai târziu.”

Dixie se îndepărtă, iar ochii lui Rocco îi urmăriră fiecare pas seducător, ce făcea să i se ridice pantalonii scurți. Missy, care-i câștigase dragostea jucând exact

același joc, îl apucă de zgardă, înșfăcându-l cu această ocazie și de covorul de dedesubt. Mutt nu putea să audă tot ce vorbeau, însă reuși să deslușească următoarele cuvinte: „N-o să mai lucreze aici niciodată.” Rocco a mormăit un „îhî” înăbușit, cu o voce nu chiar așa de groasă ca până atunci, însă ochii nu i se dezlipeau de zona de lucru a chelnerilor, unde Dixie împacheta vesela. A zâmbit fără să-și dea seama când Dixie s-a uitat în direcția lui și apoi a lins bucățica de hârtie care fixa șervețelul în jurul tacâmurilor.

În timp ce Missy își molfăia în gură lăntișorul, Dixie s-a întors și a rămas în picioare la capătul mesei - de data asta, cu câțiva centimetri mai aproape de Rocco. Înainte ca acesta să fi avut timp să se uite spre ea, Missy a prins ocazia favorabilă, s-a strâmbat asemenea unui Boston-terrier cu o infecție sinusală, și-a fluturat mâna peste ponton, către bucătărie, și a spus: „Bănuiesc că serviți și budinca aia dezgustătoare, nu?”

Fără ca măcar să clipească, Dixie s-a uitat peste umăr în ambele părți, s-a plecat peste masă și a șoptit, ca și cum ar fi rostit un secret bine păzit: „De fapt, să știi că e chiar simplu de făcut. Cu ani în urmă, undeva prin zona asta de țară, un fermier ce cultiva porumb și-a pierdut toți dinții și, odată cu ei, a pierdut și puțința de a mai mânca porumb, așa că a uscat grăunțele, le-a măcinat, le-a fiert până s-au transformat într-un terci moale, ușor elastic, a presărat pe el sare și piper, a mai amestecat și două linguri de unt și l-a numit «budincă». Dacă faci abstracție de unt, e chiar o mâncare sănătoasă. Și adevărul e că nu-i nimic în neregulă cu budinca asta. Nu-ți face rău. Și dacă n-o să-ți placă, majoritatea sudiștilor n-o să se supere. Înseamnă că ne

rămâne nouă mai multă.” Zâmbi și-l împinse ușor pe Rocco în umăr, cu șoldul. Își încreți nasul, își flutură mâna peste masă și completă: „Însă, scumpete, nu strâmba din nas până ce n-ai gustat. Cei mai mulți dintre noi mâncăm acum și sushi, și chiar ne place, așa că orice e posibil.” Dixie se uită de-a lungul pontonului, la oamenii care pescuiau și spuse: „Deși, n-am crezut niciodată că am să ajung să mănânc momeală.” Îi zâmbi apoi lui Rocco, își înmuie două degete în paharul lui de ceai, scoase o bucată de gheață și o băgă în gură. Pe urmă îl ciocăni ușurel pe vârful nasului, cu același deget ud.

Văzându-l pe Rocco hipnotizat de propria-i poftă trupească, Missy izbucni ca un vulcan. Își luă poșeta și se ridică în picioare, însă Rocco își puse hotărât mâna pe coapsa ei, iar ea se așeză înapoi, cu mâinile și picioarele încrucișate, scoțând un oftat de om înfrânt. Dixie plecă la bucătărie și se întoarse repede cu o farfurioară cu budincă cu brânză din care ieșeau aburi și o așeză, împreună cu două linguri, în fața celor doi. Luă una dintre linguri, tăie o bucățică de budincă și o duse către gura lui Rocco, ca și cum ar fi hrănit un copil. Rocco deschise gura, apoi o închise în jurul lingurii, fără să-și ia nicio clipă ochii de la Dixie. Missy își aruncă lingura în pârau. „A, și încă ceva,” spuse Dixie, așezând lingura în fața lui Rocco. „Cafeaua, care de obicei însoțește budinca și precede ceaiul nu este fiartă, ci este strecurată. Și nu se spune «faci cafea», ci «pui niște cafea deasupra». Majoritatea celor de pe aici nu suntem deprinși cu cappucino. Dar de când la fiecare colț de stradă dai de câte un Strabucks, câțiva dintre noi am trecut la cafea cu lapte.” Dixie se întoarse, făcu un pas, apoi se întoarse

iarăși. „A, și «prânzul» e ceea ce mănânci la ora amiezei. Asta e «cina».”

În timp ce Missy își rodea cu furie zgarda, Rocco savura, pentru prima dată în viață, budinca cu brânză. Mutt zâmbi și se uită înspre ușa bucătăriei, unde o tavă cu mâncare se ivi de după colț, ca o locomotivă cu aburi. De-abia apucă ospătarul să o pună jos, că Mutt se și afundă în ea, cu lingura și cu două degete.

Ghifituindu-se cu budincă de brânză, grăsime și ceai, Mutt o examina acum pe Missy, ce stătea posacă și tăcută, privind de-a lungul apei. Rocco, nestingherit de prezența ei, își muie încet coada de aligator în sosul făcut din ketchup și maioneză, încercând să capteze atenția lui Dixie-atenție pe care aceasta o acorda din belșug celor doi oameni de afaceri străini de oraș, care sorbeau bere din niște pahare verzi, la masa învecinată. După câteva încercări nereușite, Rocco se șterse în cele din urmă la gură cu șervețelul lui Missy și se îndreptă către toaleta pentru bărbați.

Mutt termină de mâncat în aproximativ opt minute, fără ca în acest răstimp să se audă sunetul vreunei sirene. Ceea ce însemna că putea servi și desertul, pentru care decizia era deja luată. Nici măcar vocile nu s-au opus când veni vorba de plăcinta cu lămâie verde mexicană. Comandă două porții, le înfulecă pe amândouă și privi atent cum Rocco se strecură în spatele lui Dixie, aflată la dulapul cu șervețele, după care se întoarse la Missy, cu un zâmbet pe față. Dixie, împăturind bucuroasă șervețelele, își strecură bancnota de o sută de dolari în buzunarul din spate, fără a da vreo atenție numărului de telefon trecut de Rocco pe verso.

Mutt termină de băut ulciorul cu ceai și lăasă două bancnote de douăzeci de dolari-suficient pentru consumație și pentru un bacșiș de 24,5 la sută. Trecu pe lângă Missy și Rocco, însă, cu gândirea lui cât se poate de practică și copilărească, nu se putu abține. „Doamnă,” spuse, arătând cu degetul către lăntșorul lui Missy, „dacă vreți ca lumea să vă deslușească numele de pe medalion, trebuie să-l puneți pe un lanț mai scurt.”

Apoi se întoarse, îi ură noapte bună lui Dixie și ieși pe ponton. Băgă o monedă în aparatul cu mâncare pentru broaște țestoase și o presără pe apă, iar țestoasele ieșiră la suprafață, luptându-se între ele ca să apuce hrana uscată. După ce-și goli mâinile, merse către capătul pontonului și contemplă amurgul, remarcând totodată absența sirenelor. Toată zarva de la masa alăturată fusese o distracție binevenită, însă era conștient că nu mai avea mult timp la dispoziție: În curând nu va mai putea să-și audă propriile gânduri.

Amestecându-se printre cei șase sau opt puști ce plonjau în apă și înotau la capătul pontonului, Mutt se scufundă și el, înotă câteva sute de metri de-a lungul malului nordic și dezlegă o canoe roșie ce aparținea portului. Se cățăără în ea, desfăcu nodul pagaiei și lunecă în liniște de-a lungul malului, către nord, trecând de Clark's. O luă apoi spre est, pe ramificațiile pârâului Julington.

Pe la ora 6:15 după-amiază, Mutt vâslea asemenea lui Osceola⁶ sub clar de lună, netulburat nici de umbre, nici de întunericul din jur. Se împrietenise cu amândouă

⁶ Osceola (1804-1838), important lider militar amerindian din timpul războaielor din Florida, purtate între triburile Seminole și armata Statelor Unite - n.tr.

cu ani în urmă, la fel cum făcuse și cu vocile. Abia după ce înaintase deja cam un kilometru și jumătate în susul râului, sau jumătate de kilometru dacă ar fi luat-o în linie dreaptă, auzi primele sunete de sirenă.

Capitolul patru

Am trecut granița statului alabama, am traversat orașul taylor după care am ocolit, prin nord, Dothan-ul, în tot acest răstimp uitându-mă cu un ochi în oglinda retrovizoare. Am luat-o apoi la dreapta pe șoseaua 99 și am pornit ștergătoarele de parbriz.

La sud de Abbeville mi-am azvârlit în gură patru tablete împotriva acidității gastrice. Bessie avea dreptate, cafeaua ei se apropia de calificativul „foarte rea”. În oglinda retrovizoare mi-au apărut deodată niște faruri și strălucirea metalică a unei biciclete off-road din crom, strânsă în curele deasupra unei mașini. Un minut mai târziu, Volvo-ul ajunsese chiar în spatele meu, ezită apoi trecu capricios pe lângă mine, în timp ce șoferul tura la maxim motorul. Mi-am ridicat piciorul de pe accelerație și m-am uitat cum mașina intră pe banda mea și-mi stropește neglijent parbrizul cu apă de ploaie.

Băiețelul cu guma de mestecat stătea întins pe bancheta din spate, dormind, după câte se părea. Dacă Volvo-ul părea nelalocul lui la Bessie's, pe șoselele din sud-estul Alabamei era de-a dreptul ieșit din context. Fără a manifesta cel mai mic interes față de persoana mea, mama cu șapcă de baseball accelerează, iar luminile roșii de poziție dispărură în ploaie. Mi-am terminat cafeaua, am înghițit ruloul cu scorțișoară, rânced și sfărâmicios și mi-am setat ștergătoarele de parbriz la o viteză mai mică. Pe Șoseaua Statală 10 ploaia a început să-mi bată direct în față, ceea ce mi-a încetinit și mai

mult mersul. În ce mă privea, eu eram gata să mă bag în pat, însă ploaia nu voia să coopereze. În comparație cu traficul normal, abia mă târâiam. Când mai aveam vreo cincisprezece minute până acasă, am trecut într-o treaptă inferioară de viteză, mi-am setat ștergătoarele la viteză mare și am început să frec parbrizul, pe interior, cu un tricou murdar.

Ștergătoarele scârțâiau pe sticlă și mă duceau înapoi în Alabama. Casa fiind acum practic după colț, gândurile îmi rătăciră către Waverly Hali. Către tărâmul lui Rex. Către pământul crăpat din cauza căldurii. Către locul care marca începutul și sfârșitul aproape tuturor gândurilor mele. Epicentrul iadului.

Spre deosebire de iad, orașelul Clopton din statul Alabama este un punct de hartă – și doar puțin mai mult decât atât. Aici nu există nici un semafor și nici un semn de stop. Doar o intersecție plină de hârtoape, acoperită cu pietriș, învecinată cu o băcănie așezată chiar pe colț, cu o cutie poștală decolorată și cu un depozit de tutun abandonat, ce fusese construit prin munca sclavilor, din bucăți de cărămidă spartă, lipite laolaltă cu mortar. Dacă n-ar fi fost acea cutie poștală, probabil că pe majoritatea hărților numele de „Clopton” nici n-ar apărea. De fapt, dacă n-ar fi fost tatăl meu, Clopton ar fi murit cu mult timp în urmă.

Fiu al unui cuplu de acrobați la trapez, ce lucrau într-un circ ambulant, Rex Mason a crescut și s-a maturizat înainte de vreme, în condiții grele, fiind înzestrat cu talentul de a face bani. Rex a lucrat pretutindeni, de la carusel și roata care te învâрте în toate direcțiile, până la standul unde ghicea greutatea oamenilor. La asta din urmă chiar se pricepea. Putea să

cântărească din ochi pe oricine, cu o aproximație de un kilogram. Către sfârșitul adolescenței, Rex și-a dat seama de mersul lucrurilor, și-a făcut socotelile și a descoperit cum să facă bani de-adevăratelea – bani din aceia care, dacă îi ai, te fac mai bun decât cei care nu-i au. Și iată cum: vânzând trabucuri și băuturi spirtoase, pe piața neagră, puștilor care nu aveau vârsta legală pentru a le cumpăra.

Cu un teanc gros de bancnote de o sută de dolari în buzunar, nu i-a luat mult timp până să-și dea seama că-și încheiase socotelile cu părinții și cu circul. Le-a dat tuturor cu tifla, și-a ridicat gulerul și a plecat fără să se mai uite înapoi. Până să împlinească douăzeci și cinci de ani, Rex avea deja în proprietate șapte magazine de băuturi spirtoase și căuta să obțină dreptul de a distribui în Atlanta. La treizeci de ani, deținea drepturile pentru toată Georgia și purta negocieri pentru cumpărarea unei companii de transport, ce cuprindea o flotă de cincizeci de autocamioane.

Până la treizeci și trei de ani, ajunsese să transporte băutură în unsprezece state – începând din Virginia, în sud, până în Florida, în vest, apoi până în nord, în Alabama și acoperind și Louisiana și Tennessee. Nu-i păsa câtuși de puțin despre ce fel de băutură era vorba. Dacă se putea bea, atunci el o vindea. Cu cât mai multă, cu atât mai bine, și niciodată nu se mulțumea să rămână în limitele moderației și prudenței. Erau puține șosele pe care să nu circule autocamioanele sale. Pe la treizeci și cinci de ani, posesiunile sale valorau în jur de zece milioane, și se îndrepta către ceea ce Atlanta Journal and Constitution numea „înălțimi amețitoare.” Și au avut dreptate jurnaliștii, căci până să împlinească

patruzeci de ani, Rex valora mai mult de cincizeci de milioane. De ziua lui, și-a făcut cadou planurile arhitecturale ale unui zgârie-nori cu șaizeci de etaje, în centrul Atlantei. Patru ani mai târziu, și-a mutat biroul la ultimul etaj.

La scurt timp după aceasta, a plătit cu bani gheață pentru achiziționarea a mai mult de șase sute de hectare de teren în Clopton, statul Alabama, unde a săpat o carieră de piatră, într-un afloriment de granit cu structură foarte ciudată. A vândut piatra și a folosit profitul pentru a renova vechiul conac de pe proprietate-Waverly Hali. A declarat presei că acesta avea să fie reședința sa de vară, refugiul său departe de forfota orașului, locul unde să-și întindă picioarele pe masă, să-și scarpine câinele și să se bucure de viață.

Nimic n-ar fi putut fi mai departe de adevăr.

Waverly Hali a devenit monumentul de o mie o sută de metri pătrați pe care Rex și l-a închinat sie însuși, iar dacă a existat vreodată un plan arhitectural, el a început și s-a finalizat în capul lui Rex. Și-a început „renovarea” împrumutând niște dinamită de la cioplitorii în piatră din carieră. A împachetat batoanele toate laolaltă și le-a pus în cuptor, a aprins fitilul și a fugit afară pe ușa din față, râzând în hohote. Când s-a așternut praful peste ruinele clădirii, a îndepărtat cu buldozerul ce mai rămăsese în picioare și a construit ceea ce-și dorea.

Rex a folosit granitul din producția proprie pentru a construi fundația, beciul și primul etaj, iar apoi a cumpărat cărămizi de Alabama pentru a clădi nivelele al doilea și al treilea. Mortarul apos ce lega toată structura trăda metoda de lucru și procedurile folosite.

Rex se mândrea cu faptul că faianța, țesăturile și mobila fuseseră aduse cu vaporul din Italia, Franța și din Orient. Cu cât mai de departe, cu atât mai bine. La fel se mândrea și de dulgherii și zugravii săi, care veniseră tocmai din California și New York. Adevărul e că puțini dintre localnici ar fi lucrat pentru el. Casa domina, ca un turn, peisajul de jur împrejur. Tavanul încăperilor era înalt de patru metri la primul etaj, cobora la 3,6 metri la etajul al doilea și la doar 3 metri la etajul al treilea și în pod. Podeaua primului etaj era placată cu o amestecătură ciudată de gresie italiană și marmură din Spania, în timp ce etajele al doilea și al treilea erau pardosite cu lemn de mahon din Honduras, prelucrat manual. În casă erau împrăștiate vreo opt șemineuri, dintre care patru suficient de mari cât să poți dormi în ele. Știu sigur pentru că am făcut asta. Și nu s-a gândit niciodată să mă caute acolo.

Rex își aproviziona crama cu sticle prăfuite, dulăpiorul pentru băuturi – cu o duzină de mărci de whisky single malt⁷ – cu toate că prefera Bourbon-ul – iar dulapul de arme, cu zece seturi identice de puști și carabine, încrustate cu aur, importate din aceleași țări care-i furnizaseră și gresia: Germania, Spania și Italia. A defrișat și a terasat dealul blând din spatele casei, transformându-l în pășune, pe care a înconjurat-o cu un gard din lemn de cedru decojit manual. A construit apoi un grajd cu zece boxe, dotate cu cea mai înaltă tehnologie disponibilă în acel moment și l-a populat cu zece cai pur-sânge, de cea mai bună rasă. Alături, a zidit

⁷ Single malt: whisky produs la o singură distilerie, dintr-un singur tip de cereale (orz sau secară). Se fabrică îndeosebi în Scoția, dar și în Irlanda și Japonia – n.tr.

din cărămidă o căsuță separată, pentru servitori și a legat-o de casă printr-o alee acoperită, ca să nu se ude când mergea să-l trezească pe cine știe ce servitor care locuia acolo.

Dacă dorința lui Rex fusese să se izoleze, și să ne izoleze și pe noi deopotrivă în pădurile din sudul Alabamei, făcuse o treabă foarte bună. Din capul locului, aveam doar puțini vecini, dar, ca să se asigure că nici unul dintre aceștia nu avea să apară neinvitat și să ne ofere o plăcintă proaspăt coaptă și zece minute de conversație amabilă, Rex a construit o cale de acces către Waverly. O poartă masivă, de cărămidă și fier forjat, plasată la câțiva metri distanță de drumul local, îi domina pe vizitatori de la înălțimea sa de patru metri. Din cauza greutateii sale care tasea pământul de dedesubt, poarta se tot înclina înainte, ca Turnul din Pisa. În loc să rezolve fondul problemei, Rex o ancorase cu cabluri și pivoți lungi, spiralați, ce o fixau de pământ, ca pe un cort de circ. Cu cablurile sale încordate, gata să plesnească la următoarea furtună cu trăsnete, poarta semăna cu pumnul lui Rex - o amenințare omniprezentă și cu care n-ai fi vrut să ai de-a face.

Odată intrat pe poartă, drumul te ducea sinuos în jos, cale de vreo opt sute de metri, șerpuind către casă ca un mocasin de apă ce lunecă ușor pe suprafața bălții. Cotea în meandre pe sub stejarii înzestrați parcă cu tentacule și pe sub sălciile plângătoare, înconjura cameliile bătrâne și trecea peste secara proaspătă de iarnă, înainte de a-și găsi odihna într-o alee circulară, încadrată de opt chiparoși Leyland ce se ridicau în spirală către cer, asemenea stoicilor soldați de la Buckingham Palace.

Când fu terminată, Waverly Hali, altădată un impunător conac în stil sudist, transformat acum într-un castel pseudo-franțuzesc, arăta ca o împreunare neinspirată dintre un antrepozit de tutun, construit din cărămidă și proprietatea Biltmore⁸. Părea atât de nelalocul ei aici, în Clopton, ca un restaurant McDonald's în Japonia. Când am crescut mai mare, a început să iasă la iveală fotografia din mine. Atunci am încercat să mă dau un pas în spate și să las ca imaginea casei să-mi umple vizorul camerei. Indiferent ce fel de lentile foloseam, o vedeam tot ca pe o umbră a unui obiect întunecat, unde lumina era greu de măsurat și de fixat.

La început, când a venit să lucreze pentru Rex, Miss Ella a încercat să aducă puțină culoare primprejurul porții și a plantat câteva fire de sporul casei, amestecate cu crini, gândindu-se că lui Rex o să-i placă. Însă lui Rex nu i-a plăcut. Le-a făcut praf cu vârful umbrelei, le-a călcat apăsător, cu tocurele pantofilor săi Johnston and Murphy și a turnat motorină peste rădăcini.

„Dar bine, domnule Rex, nu vreți ca oamenii să se simtă bineveniți?”

S-a uitat la ea ca și cum Miss Ella și-ar fi pierdut mințile. „Femeie! Eu o să le dau de știre dacă sunt sau nu bineveniți. Nu nenorocita asta de poartă!” Nu mai e nevoie să spun că foarte puțini străini făceau greșeala de a ne călca pragul.

Când aveam cam șase ani, Rex și-a făcut apariția într-o dimineață de marți – lucru neobișnuit – într-un Mercedes negru – lucru deloc neobișnuit – și a urcat

⁸ Vilă în stil renașcentist, construită la sfârșitul secolului XIX în Carolina de Nord; este cea mai mare locuință deținută de o persoană particulară în Statele Unite – n.tr.

scările din față cu o valiză într-o mână și un băiețel brunet în cealaltă. A rămas la Waverly îndeajuns cât să-și umple paharul de două ori și să stea de vorbă cu Miss Ella. „Acesta este Matthew... Mason.” Rex și-a încrețit nasul și a înghițit lacom conținutul paharului de cristal, ca și cum recunoașterea acestui fapt ar fi fost dureroasă. După alte două înghițituri mari, a continuat, zicând: „Se pare că el e fiul meu.” Apoi s-a îndreptat cu mașina către grajd, fără a-mi adresa vreun cuvânt.

Certificatul de naștere al lui Mutt spunea că el se născuse la Spitalul Grady din Atlanta, la șase luni după mine. Numele mamei fusese omis cu dibăcie, însă era trecută ca „femeie, vârstă: 29 de ani.” Mutt avea tenul măsliniu, ceea ce sugera faptul că mama sa fusese de origine străină. Poate din Spania, Italia sau Mexic. Și cum o grămadă de femei îl „ajutau” pe Rex – ajutor în casă, ajutor la birou, ajutor în curte, ajutor în dormitor – doar el îi cunoștea identitatea, și era singurul care avea să știe vreodată adevărul.

Înainte de a pleca, Rex a dat o tură pe la cai și câini, să vadă dacă sunt bine, apoi a pornit cu mașina pe alee, spre ieșire. L-am urmărit cu privirea pe fereastră și, când pericolul a dispărut, mi-am deschis cufărul cu jucării și am scos un soldățel și o pușcă de lemn ce folosea ca muniție benzi de cauciuc. În timp ce scormoneam împreună cu Mutt prin dulapul cu jucării, Miss Ella ne-a chemat la ea pe amândoi.

„Tuck?” mi-a spus.

„Da, doamnă.”

„Azi e ziua în care înveți să împarți ce ai cu alții.”

„Da, doamnă.” Mi-a luat centura cu cele două tocuri de pistol de la căpătâiul patului meu de campanie

și s-a așezat pe podea, lângă pat. „Matthew,” i s-a adresat copilului, cercetându-l cu atenție, ca și cum ar fi încercat să-l cântărească din priviri, „cu care mână desenezi?” Mutt s-a uitat în jos, către mâinile sale, le-a întors pe toate părțile, apoi a ridicat-o pe cea stângă. „Bine, atunci o să fie mai ușor.” A scos o pereche de foarfeci din buzunarul șorțului și a tăiat cusătura care lega tocul stâng de centură. A luat apoi din dulap o curea de piele, de la o rochie de-a sa, a înfășurat cureaua în jurul tocului și a aranjat-o la brâul lui Mutt. „Uiteașa,” a comentat mulțumită. Mutt a privit în jos, și-a ajustat cureaua și apoi s-a întins și a cuprins-o de gât, cu amândouă mâinile. Primul cuvânt pe care l-am auzit din gura fratelui meu a fost: „Mulțumesc”. Miss Ella l-a îmbrățișat și ea, cu brațele acelea doar piele și os și i-a răspuns: „Cu plăcere, tinere.” Or fi fost brațele ei slabe de tot, însă puteau cuprinde multe.

Cam în perioada când Matthew a sosit la noi-nu-mi prea aduc aminte momentul exact-ajunsesem subiectul unor glume și tachinări destul de dure la școală. Învățătorul a cerut ca fiecare dintre noi să se ridice în picioare în fața clasei și să povestească despre părinții lui. Eu n-o întâlnisem niciodată pe mama, și nu prea îl cunoșteam pe Rex. Nu înțelegeam ce făcea și de ce, așa că am început să vorbesc despre Miss Ella. Colegii s-au prins repede că vorbeam despre „menajera” noastră, și au trecut vreo doi ani până s-o lase moartă cu acest subiect. Atunci mi-a trecut pentru prima dată prin cap că de fapt viața nu ar trebui să fie așa cum o știam eu.

Când m-am întors de la școală, în ziua aceea, am intrat pe ușa din spate și mi-am azvârlit cărțile pe jos. Miss Ella mi-a văzut umerii lăsați și m-a apucat de mână.

M-a condus înapoi pe veranda din spatele casei, unde soarele apunea, aruncând o ușoară sclipire aurie peste fânul încă verde. A îngenuncheat, moment în care pantofii săi albi de menajeră au scârțâit pe dușumeaua spălată cu Pine Sol, și mi-a ridicat blând bărbia cu degetele sale aspre, bătătorite.

„Copile,” mi-a vorbit în șoaptă „ascultă ce-ți spun, și vreau să asculți cu atenție.” Pe obraz mi se rostogoli o lacrimă, pe care ea o șterse cu degetul mare, uscat și crăpat. „Să nu crezi pe nimeni, decât pe mine.”

Nu voiam să aud o nouă predică, așa că mi-am abătut privirea în altă parte, însă ea mi-a întors capul spre ea, cu două degete mirosind a piersică. „Diavolul e real. E la fel de real ca apa și are un singur gând în mintea aia a lui, mică și bolnavă. Vrea să-ți smulgă inima din piept, să o calce în picioare, să te umple de venin și de mânie și apoi să te împrăștie în vânt, ca pe solzii de pește.” Miss Ella se pricepea să zugrăvească în cuvinte astfel de imagini. „Și știi după ce umblă el?” Am clătinat din cap și am început să ascult cu atenție, pentru că observasem că ochii ei se umeziseră. „Umblă după tot ce e bun în tine. Vezi tu, Domnu'... El e Alfa și Omega. Nimic nu trece de El. Nici diavolul și nici măcar Rex.” Mi-a plăcut lucrul ăsta, așa că am zâmbit larg. „Domnu' m-a pus aici ca să am grijă de tine cât crești. Poate că diavolul îți va coace ceva, poate că va urzi intrigi până o să-i iasă fum din coarne, însă mai întâi va trebui să treacă de mine.”

Amintirea celor petrecute în curtea școlii mi-era încă destul de proaspătă și sensibilă, însă Miss Ella îmi potolise durerea. Mi-a făcut un sandviș cu unt de arahide și jeleu și am stat pe verandă, privind cail ce pășteau pe

islazul din spate. „Tucker,” mi-a mai zis, având un pic de unt de arahide lipit în colțul gurii, „dacă diavolul vrea să se atingă de tine, trebuie să ceară permisiunea lui Dumnezeu. Așa a făcut în cazul lui Iov, așa a făcut și cu Isus și tot așa trebuie să faci și cu tine. Trebuie să bată la ușă și să întrebe. Așa stau lucrurile încă de când a fost aruncat afară din cer.”

Am clipit din ochi și fu cât pe-acți să rostesc întrebarea care-mi stătuse pe limbă încă de când începusem să raționez. Miss Ella clătină din cap.

Știu ce-ți trece prin minte, dar nu te mai gândești la asta. Noi n-o să înțelegem întotdeauna ce face Dumnezeu sau care-l sunt motivele.” Și-a pus vârful degetului pe nasul meu. „Însă un lucru știu cu siguranță. Dacă diavolul vrea să atingă chiar și un fir de păr de pe capșorul tău frumos, trebuie să ceară voie. Și ține minte următorul lucru: eu vorbesc cu Dumnezeu tot timpul, și El mi-a zis că nu-i va da voie.”

Când Miss Ella ajungea la vorbitul cu Dumnezeu, nu exista decât un singur răspuns potrivit. „Da, doamnă,” am spus cu inima îndoită.

„Băiete!” Și m-a apucat de obraji, mi-a smucit ușurel bărbia într-o parte și-n alta și mi-a ridicat fața către fața ei. „Să nu spui «Da, doamnă» doar cu capul.” După care m-a bătut ușor în piept, cu degetul său ascuțit ca un pumnal. „Spune-o cu inima.”

Am dat din cap, cum că înțelesesem. „Da, Miss Ella.”

Mi-a dat drumul la obraji și ochii i s-au luminat într-un zâmbet. „Așa-i mai bine.”

Când Rex a împlinit patruzeci și cinci de ani, Mason Enterprises avea filiale în toate statele din sud-est,

monopolizase cu totul piața băuturilor spirtoase, însă el era departe de a fi împăcat. La cincizeci de ani, și-a ipotecat toate posesiunile, ba chiar și unele lucruri care nu-i aparțineau, obținând astfel zeci de milioane de dolari, bani gheață, și a început să cumpere firmele concurente, pe care apoi le-a divizat rapid și le-a vândut pe bucăți, de nu mai puteau fi recunoscute. Cu un pahar în mână și cu un zâmbet pervers întipărit pe fața-i congestionată, brăzdată de nenumărate vase de sânge, le spunea adversarilor: „Vindeți, sau dacă nu, am să încep să-mi dau marfa pe degeaba, iar afacerea voastră n-o să mai valoareze nici doi bani.” Rex se pricepea să mânuiască vorbele. Acțiunea sa riscantă – și tactica folosită – au dat rezultate, căci după trei ani și după altă sută de milioane câștigată, făcea naveta între acoperișul biroului său și Waverly Hali cu elicopterul și cu un avion Cessna bireactor. Dacă Rex avea vreun dar, era acela de a face bani. Tot ce atingea el, se transforma în aur.

În ce privește domeniul Waverly, Rex continuase să dinamiteze cariera de piatră, siluind pământul. La douăzeci de metri sub nivelul solului, pietrarii aruncară în aer stânca ce forma tavanul unui pârâu subteran. Acesta se revărsă și inundă fundul carierei. Nici o problemă. Rex începu să scoată apa cu pompele, printr-o conductă cu diametrul de zece centimetri, și o folosi pentru a-și iriga grădinile și livezile ce se întindeau pe patru hectare. Apoi construi un turn de apă chiar lângă grajd și fixă deasupra lui un vas de dimensiunea unui piscine, unde putea păstra suficientă apă cât să-și țină livezile – și pe noi – în viață aproape șase luni.

Și făcea toate astea în pofida faptului că nu știa aproape nimic despre case, arme de foc, cai pursânge,

servitori, prepelicari sau livezi. Dar acest detaliu nu conta. Nu-și dăduse atâta osteneală din cauză că ar fi avut cunoștințe legate de subiectele amintite sau pentru că ar fi avut intenția să învețe. Spiritul de concurență era ceea ce îl mâna să meargă mai departe.

Proprietatea Waverly Hali, cu cele peste șase sute de hectare ale sale, cuprindea și o biserică dărăpănată, de mult timp părăsită, înconjurată de un cimitir. Biserica St. Joseph's fusese construită înainte de înființarea Diocezei Episcopaliene în Dale, Barbour sau în ținutul Henry, așa că atunci când Rex a cumpărat proprietatea, a dobândit, implicit, și biserica și cimitirul. Aceasta avea opt rânduri de bănci, toate din lemn, înguste și originale. În incintă puteau lua loc patruzeci de oameni, înghesuiți umăr lângă umăr. Fermierii scoțieni o construiseră înainte de anul 1800, când oamenii erau recunoscători să aibă pur și simplu un loc unde să șadă.

Altarul era uzat și arăta mai mult a butuc de măcelar, decât a lucru sfânt. Un Hristos de lemn sta atârnat pe peretele din spate, încununat cu o coroană de spini și acoperit cu excremente albe de porumbel pe scalp, pe brațe, pe genunchii împinși în față și pe degetele de la picioare. Ploaia se scurgea prin gaura din acoperiș și se îmbiba aproape peste tot în biserică, inclusiv în covorașul purpuriu, spongios și mâncat de molii pe care-ți puteai pleca genunchii, așezat sub grilajul ce încadra altarul. Grilajul era suficient de lung ca opt adulți costelivi să îngenuncheze scurt și apoi să se întoarcă, pe vârfuri, la siguranța băncilor tari și drepte, unde frigul se ridica prin podea și le pătrundea prin pantofii cu talpă de piele, până la degetele fără șosete. Toate cele patru ferestre, ce odinioară stăteau larg

deschise pentru a se face curent, vara, fuseseră vopsite și apoi lipite etanș cu șaptezeci și cinci de ani în urmă, și nu se mai deschiseseră de atunci.

Legea îi cerea lui Rex să mențină cimitirul în „stare funcțională”, ceea ce a și făcut. „Omul meu cosește iarba acolo o dată pe lună, fie că e nevoie, fie că nu.” Încă din prima zi, biserica rămăsese în starea aceea de hibernare, cu ușile încuiate și plină până la refuz cu cei mai cucernici porumbei, cu cele mai evlavioase pânze de păianjen și rozătoare pe care le-a văzut vreodată Alabama. În copilărie, mai aproape decât atât n-am fost niciodată de interiorul unei biserici adevărate. Mulțumită găurii din acoperiș, biserica putrezea dinăuntru în afară.

Rex avea doar puține cunoștințe, iar prieteni-absolut niciunul, însă petrecea în mod frecvent cu partenerii săi de afaceri, care nu cutezau să nu fie drăguți cu el. În decursul celor zece ani cât a fost pe culmile prosperității, perioadă ce debutase pe când se apropia de vârsta de cincizeci de ani, Rex a angajat cam o duzină de servitori cu normă întreagă, precum și nenumărați agenți pe care-i folosea în afaceri, și care mișunau, ca agenții Serviciilor Secrete, între Atlanta și Clopton; toate acestea accentuau imaginea pe care dorea s-o proiecteze despre sine, în mintea celor din jur.

Când revista Atlanta a scris renumitul articol despre „mogulul din centrul orașului, a cărui abilitate de a-și construi un imperiu pornind de la zero ar putea-o rivaliza pe cea a regelui Irod”, Atlanta Journal i-a călcat pe urme și a preluat subiectul într-un editorial care-l descria pe Rex ca fiind „un om scurt și gras, cu ochii ca mărgelele, cu burtă mare și suferind de complexul lui Napoleon”. Revista avea dreptate: Rex își construise într-

adevăr un imperiu din nimic și Waverly Hali fusese cumpărată cu bani gheață, însă Journal reușise să pună punctul pe i, căci atunci când era canalizată într-o anume direcție, acea combinație între complexe de inferioritate și nesiguranță, condimentată cu o invidie insașiabilă, dădea naștere unui tiran nemilos, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de oamenii care lucrau pentru el sau de companiile pe care le diviza.

Ca să nu mai spunem de cei doi băieți ai săi.

La sfârșitul zilei, după ce toate hârtoagele fuseseră semnate, după ce strânsese mâini și încheiase afaceri – inclusiv unele mai pe sub masă, care-i aduceau cel mai mare câștig – Rex Mason era condus de o singură motivație: să obțină controlul. Iar Waverly Hali, ca și propria lui viață, de altfel, aveau un singur scop: să păstreze controlul. Rex nu era interesat câtuși de puțin ca ceilalți oameni să-l simpatizeze. Nu dorea decât teama lor. Zi și noapte, principala sa preocupare, care-i rodea stomacul, provocându-i ulcer, era cum să le inspire teamă adversarilor săi – și în viziunea sa, toți îi erau adversari. Inclusiv eu și fratele meu. Frica celor din jur îi dădea putere – puterea de a controla fiecă situație care-i ieșea în cale. Cunosc toate astea din proprie experiență, căci am avut la dispoziție treizeci și trei de ani să judec lucrurile.

Rex se măsura pe sine însuși și pe toți ceilalți cu etalonul controlului. Iar el însuși se ridica la înălțimea propriilor așteptări doar dacă deținea acest control. Ca o replică aproape identică a lui Auntie Mame⁹, Rex se ridica în picioare, în timpul cinei, își înălța paharul

⁹ Auntie Mame: personaj excentric și libertin din romanul omonim, de Patrick Dennis – n.tr.

toastând și le spunea partenerilor de afaceri – care, pe rând, îi deveneau vremelnici cei mai buni prieteni: „Viața este un ospăț și majoritatea celor mici și neînsemnați mor de foame. Mâncați de vă săturați!”

Până să împlinesc șase ani, Rex deja se săturase de Waverly Hali și de băieții săi, așa că vizitele sale săptămânale s-au rărit, devenind bilunare. Cele două întâlniri pe lună s-au redus apoi la una singură, „la sfârșit de lună”. Un an sau doi mai târziu, lunar a devenit trimestrial și, într-un final, o dată pe trimestru a devenit aproape niciodată. În cel de-al optulea an al vieții mele, l-am văzut pe tatăl meu o singură dată. Și toată viața, de când mă știu, nu mi-am sărbătorit niciodată ziua de naștere și nu m-am trezit niciodată într-o dimineață de Crăciun având în față pe altcineva decât pe Miss Ella.

Când a împlinit cincizeci și opt de ani, după ce ani în șir vânduse, construisese, cucerise, demolase și apoi dezbinase, Rex s-a „botezat”, cufundându-se în cele trei lucruri pe care nu le putea controla: băutura, femeile și caili. Cocktailul rezultat din combinarea acestor trei pasiuni i-a venit de hac. Până să ajung eu la liceu, Rex Mason se trezea în fiecare dimineață în biroul său din Atlanta și lua șapte medicamente, dându-le pe gât cu 200 de mililitri de Jack Daniels, vechi de doisprezece ani. În următorii zece anidini cauza tentației irezistibile exercitate asupra sa de propria marfă, Rex a supraviețuit mai mult pe baza unei diete lichide, până când, la șaptezeci de ani, a cunoscut o practicantă a dansului erotic, pe nume Mary Victoria, atracția principală a clubului de noapte ce închiriasse parterul unei clădiri de-a lui. Era o frumusețe siliconată, de un metru optzeci și doi, căreia îi plăceau în mod cu totul special lucrurile

strălucitoare. Ea îi umplea nopțile și paharul, așa că în curând Rex a ajuns să-și folosească bastonul ca să apese butoanele liftului de la hipodrom, în timp ce Mary alegea toate numerele pentru pariuri, sclipind din cap până-n picioare. Rex și Mary se meritau unul pe altul – și amândoi au făcut o alegere proastă.

Până să împlinească Rex șaptezeci și cinci de ani, Mary cheltuisese mare parte din banii pe care nu i-i luaseră cei de la Fisc. După treizeci de ani de declarații de venit măsluite, îi luaseră tot ce putuseră găsi. Mary s-a mutat în altă locuință imediat după ce agenții guvernamentali au confiscat dosarele lui Rex. Rex s-a adunat, a reușit să se abțină de la băutură aproape o zi întreagă, și-a dezgropat câteva din conturile offshore, de care fiscul nu știa, și a reușit astfel să păstreze două proprietăți: zgârie-norul din Atlanta și Waverly Hali.

Probabil că Waverly Hali reprezintă singura alegere înțeleaptă pe care omul ăsta a făcut-o vreodată. Rex dăruise această clădire singurilor doi oameni cărora le păsa prea puțin de ea – și anume, lui Mutt și mie. N-am știut de lucrul acesta până acum câțiva ani, însă se pare că de la vârsta de zece ani eram proprietari cu drepturi depline asupra a tot ceea ce se vedea pe o distanță de trei kilometri, în orice direcție. Bine că nu ne-a spus, pentru că dacă ar fi făcut-o, l-am fi dat afară din casă în două minute.

Încă din perioada când trăia la circ, Rex își ținuse sub control consumul de alcool, și-l dozase astfel încât acesta să dea naștere personalității dorite la momentul respectiv. Când m-am făcut destul de mare cât să înțeleg lucrurile de genul ăsta, Miss Ella mi-a spus că secretul lui

Rex era simplu, și anume: „tăria lui stă în băătură”. Și, ca mai toți demonii, l-a ajuns din urmă.

Acum, la optzeci și unu de ani, Rex Mason suferă de maladia Alzheimer, în stadiu avansat, nu știe să numere până la zece și nu poate controla saliva ce-i picură de pe buza de jos, tremurătoare. Își petrece toată ziua împachetat într-un scutec pentru adulți, zăcând în crusta propriilor materii fecale, într-un azil de bătrâni, nu departe de Waverly.

Uneori, dacă stau să mă gândesc, mi se pare chiar o imagine veselă.

Capitolul cinci

Trei kilometri mai la est, Mutt s-a oprit din vâslit și a lăsat barca să alunece în liniște mai departe, pe cursul pârâului Julington. Malul se îngusta tot mai mult, copacii deveneau mai înalți, iar crengile copacilor formau o boltă deasupra apei, născută parcă în vremuri imemorale. Pe parcursul ultimului kilometru și jumătate, pârâul șerpuise ba într-o parte ba în alta, înaintând doar rareori în linie dreaptă. Apa se scurgea picătură cu picătură de pe pala vâslei, în timp ce Mutt asculta bufnițele, al căror cântec îl adormise mereu în ultimii șapte ani. Deasupra capului său, undeva în vârful unui chiparos, o pasăre bătrână ce scotea un fel de zumzăit profund, gutural, țipă deodată ca o bufniță. O alta îi răspunse numaidecât dinspre sud, ca un semnal care s-o ghideze către destinație. Cele două continuă să emită sunete ascuțite, metalice, ce răsunară în susul și-n josul râului timp de aproape un minut, până când o a treia, dinspre vest, se amestecă în discuția lor. Atunci primele două tăcură.

Mutt vâslea pe nesimțite de-a lungul apei, savurând libertatea noudescoperită și totuși luptându-se cu înfrigurare să reducă la tăcere vocile ce vuiau în străfunduri. Știa că Gibby avea să trimită o barcă în susul râului, așa că începu să caute o cale de scăpare. Un alt râuleț cu apă limpede ce curgea pe deasupra unui copac căzut, dând naștere unei mici cascade, se vărsa în râu, ca un deget mai mic. Contrastând cu Julington-ul cel întunecat, apa aceea limpede i-a atras atenția.

Mutt și-a tras canoea peste buștean și a început să vâslească în susul râulețului. Canalul navigabil se tot îngustă, până ajunse la o lățime mai mică de doi metri, după care își croi drum pe lângă un chiparos uriaș. Mutt dădu crengile la o parte, fiind chiar nevoit să se întindă în canoe pentru a trece pe sub crăcile mai mari, și vâsli către un luminiș. Ajuns aici căută cu privirea cursul râulețului, dar nu găsi nimic. Vâslise până într-o fundătură, iar cursul de apă dispăruse cu totul. Aparent, aici își avea originea. Oricum, important era că găsise izvorul, iar acum se învârtea lent în susul lui. Trase barca pe țarm, se așeză jos pe fundul ei, își deschise tabla de șah și alinie piesele pentru joc. Apoi deschise cu grijă o pungă cu fermoar ce conținea o singură bucată de săpun, și-și scufundă mâinile în izvor, frecând săpunul iar și iar, până când apa se umplu de clăbuci. După ce se declară curat, se clăți și începu să joace șah cu cei opt concurenți. Undeva în depărtare răsunară sirenele și bărcile cu motor, însă n-aveau să-l găsească niciodată. Doar o singură persoană s-ar gândi să-l caute în locul ăsta.

Câteva ore mai târziu, un cameleon colorat în verde și portocaliu se cațără pe marginea canoei și se cocoță pe proră, umflându-și și dezumflându-și ritmic gușa roz, ca o pânză de corabie în miniatură, ce scânteia sub lumina lunii. Cuibărit la baza unui mal vertical de nămol, ce se înălța până la un metru și jumătate deasupra luciului apei, Mutt a privit o oră întreagă cum vela se umflă și se dezumflă, în timp ce șopârla își legăna capul într-o parte și-n alta, încercând să-și impresioneze pretendenții. Văzând că nu apare niciunul, animalul țopăi de-a lungul balustradei, plonjă de pe pupa bărcii,

împroșcând în jur apa limpede ca cristalul și traversă pârâul folosindu-și coada ca propulsor. Ajunsă pe malul celălalt, se cățăără pe un lujer de viță ce atârna în dreptul său și dispăru în copacul de deasupra.

Nămolul ce acoperea trupul lui Mutt servea unui scop dublu: Îl proteja atât de țăntări, cât și de aerul răcoros al nopții. Și-a împreunat strâns mâinile și și-a împins spatele mai adânc, în mâl. Reuși astfel să-și țină în frâu tremuratul, însă fața i se contracta spasmodic, ca și cum ar fi fost conectat la o priză și ar fi primit impulsuri intermitente. Timp de trei luni, reușise să potolească vocile. Cel mai lung interval de timp din ultimii zece ani. Însă acum, după ce fuseseră ținute în frâu și nu li se dăduse voie să se exprime, ele se înghesuiau și dădeau năvală peste el, ca o gloată furioasă. Își închise ochii; se simțea ca și cum ar fi stat pe niște șine uzate, calde, într-un tunel întunecat, umed și rece și ar fi ascultat sunetul trenului ce se apropia. Țipele începură să răsunе tot mai asurzitor, și Mutt își dădu seama că de data asta erau îndeajuns de puternice încât să câștige lupta. Undeva pe parcurs ele căpătaseră putere, iar strigătele lor îi dădeau de înțeles că ar putea muri chiar acolo. Încetul cu încetul, tot corpul i se înțepeni, ca paralizat, și nici măcar priveliștea unui mocsin de apă, lung de un metru și ceva, ce se târa peste picioarele sale, nu îl scoase din acea transă hipnotică. În cotloanele minții sale, acolo unde gândurile călătoreau cu ceva mai puțin de o mie de kilometri pe oră, acolo unde ascunsese amintirile bune, îi găsi pe Tucker și pe Miss Ella. Lui Mutt nu-i era teamă de moarte; pur și simplu nu voia să plece fără să-și ia la revedere. Cu gândul acesta a adormit.

Capitolul șase

La cinci kilometri est de intersecția din Clopton vizibilitatea scăzuse la mai puțin de trei metri, obligând Volvo-ul să încetinească până la 20 kilometri pe oră. Luptându-se cu maneta ce regla viteza ștergătoarelor de parbriz, femeia cu șapcă roșie de baseball se întoarse să se uite la fiul ei, care dormea prins cu centura de siguranță pentru a evita orice risc, înconjurat de gumă de mestecat. Când se întinse ca să-i tragă cuvertura mai sus peste umeri, trase din greșeală de volan și autoturismul viră spre acostamentul moale al drumului. Redresă prea repede; ploaia și noroiul absorbiră parcă roțile înspre șanț iar Volvo-ul alunecă și se opri brusc în întunericul pădurii din Alabama ce se contura nedeslușit. Nu se vedea nici-o lumină pe nicăieri. Băgă schimbătorul de viteze în marșarier și apăsă accelerația, dar în felul acesta nu făcu decât să împroaște noroi și să îngroape și mai adânc partea din față a mașinii. Se uită la ceas. Era 3:47 dimineața.

Grozav, se gândi în sine, de-a dreptul grozav.

Pe ecranul telefonului celular scria: „Lipsă semnal”.

Asta e și mai bine. În timp ce Jase continua să doarmă liniștit, ea se lăsă pe spate, opri motorul și se gândi: Putea fi și mai rău.

Era patru fără câteva minute, iar ștergătoarele de parbriz erau singurul lucru care mă ținea treaz. La vreo trei kilometri de intersecția din Clopton, drumul făcea o pantă descendentă, drept pentru care farurile mele începură să bată în jos și la un moment dat se intersectară cu luminile de poziție ale Volvo-ului. Stătea înclinat, cu botul în șanț.

Nu se poate, mi-am zis. Apoi, depășind mașina, m-am uitat atent prin geamul din dreapta. Ba se poate.

Recunosc, e adevărat că mi-a trecut prin minte gândul să îmi văd de drum, prefăcându-mă că nu am văzut nimic, dar apoi m-am gândit la bancheta din spate. „Da, știu-«Fă celorlalți... », bunul Samaritean și toate cheștiile alea, dar e foarte târziu.”

Nu fă pe deșteptul cu mine. Nu ești prea bătrân ca să iau o nuielușă și s-o folosesc pe spinarea ta.

Miss Ella era moartă de aproape opt ani-mai bine zis, de șapte ani, zece luni și opt zile. Și nu dădea nici-o ceapă degerată pe succesul meu în carieră – cel puțin nu la prima vedere. Dacă ar fi aici, ar fi mândră de mine, dar nu ar tolera deloc mândria mea pentru propriile realizări. Mândria era singurul lucru cu care nu se putea împăca. Mai ales dacă e adevărat că păcatele tatălui se transmit mai departe, către fiu. Și potrivit evangheliei după Miss Ella, se transmit. Cum să aduci argumente împotriva unui asemenea lucru? Așa că nu-mi rămânea decât să dau din cap, aprobator. „Da, doamnă.”

Am tras mașina pe marginea drumului, am dat înapoi și am lăsat motorul pornit. Cum ploaia torențială devenea din ce în ce mai violentă, șoseaua băltea, sub un strat de vreo cinci centimetri de apă. Am scos umbrela de după scaunul din față, am luat cu mine și o

lanternă Mag-Lite și am pornit-o către Volvo. Cu bunăștiință, nu am luat și aparatul de fotografiat. După trei pași, pantofii îmi erau deja uzi learcă și musteau de apă. Am îndreptat lumina lanternei către scaunul din față și am văzut-o pe șoferiță stând cu capul sprijinit de geam și cu ochii închiși.

Am bătut ușor cu mânerul lanternei, încercând să n-o sperii. N-am reușit. Țipând cât o țineau plămânii și agitându-și mâinile, de parcă erau aripi, ea porni motorul, băgă repede schimbătorul în marșarier și tură puternic motorul. Apăsă la maximum pedala de accelerație și învârti volanul de la stânga la dreapta și apoi iarăși la stânga. Efectul nu fu altul decât că mă împrășcă cu un strat gros de noroi de Alabama, ce-mi înțepa ochii. Nu mai vedeam absolut nimic. Am făcut câțiva pași înapoi, clătinându-mă, am scuipat noroiul și mi-am șters fața cu cămașa. Ud până la piele, am renunțat la umbrelă și am lăsat ca ploaia să-mi spele fața. Mi-am recăpătat vederea și am privit – ca la un film derulat cu încetinitorul – cum femeia aceea nebună se întinde către torpedou și scoate de acolo un revolver mare și strălucitor, cum ar purta Dirty Harry¹⁰.

La vederea acestuia, am făcut trei pași înapoi, apoi am traversat strada și m-am aruncat în șanțul de pe partea cealaltă. Încă ținând, femeia trase prin geamul mașinii, descărcând toate cele șase cartușe în pădurea din spatele meu. Am auzit cum percutorul țacăne de câteva ori pe cilindrul acum gol – zgomot înăbușit de potopul de afară. În timp ce ea continua să apese, să ție și să păcănească, motorul Volvo-ului – care de aproape

¹⁰ Dirty Harry: personajul principal al unei serii de filme polițiste americane – n.tr.

două minute era turat la maxim – tuși, făcu explozie, după care mașina rămase nemișcată, iar prin părțile laterale ale capotei începu să iasă fum. În timp ce ploaia curgea șuvoaie înăuntru prin gaura din geam, femeia aruncă pistolul pe scaunul din dreapta și sări în spate, lângă fiul său.

Acompaniat de vocea aceea interioară, care-mi spunea să fug de pericol, m-am târât afară din șanț și, de pe partea cealaltă a drumului, am cercetat mașina. „Cucoană, ești nebună? Încerc să te ajut!” Am traversat strada, cu lanterna într-o mână și cu umbrela închisă, în cealaltă. Dacă făcea măcar o mișcare în direcția mea, plănuiam să o lovesc zdravăn în cap și să-i las de izbeliște pe amândoi. Băiețel sau nu, cu gumă de mestecat sau fără-nu-mi mai păsa. Am îndreptat lumina lanternei către bancheta din spate, unde am zărit albul celor patru ochi și cilindrii celor două pistoale cu șase gloanțe Roy Rogers.

Văzându-l pe băiețel cu armele sale, și pe femeie fără arma ei, m-am îndreptat către gaura din geamul de pe partea șoferului. Băiatul părea somnoros și înfricoșat de moarte. Femeia era cam de vârsta mea și avea ochii înfundați în cap și înconjurați de umbre întunecate. Fața îi era ascunsă pentru că-și trăsesese șapca în jos, pe frunte, și-și ridicase gulerul. Hainele îi erau prea mari, prea noi și părea a le fi purtat câteva zile la rând. Pantaloni scurți kaki și un hanorac, ce arătau ca și cum ar fi fost cumpărate de la un popas pentru camioane.

Am luminat în direcția ei, dar tot n-am putut să-i văd bine fața. Pe podeaua mașinii zăceau aruncate fel de fel de pungi de la fast-food, pliculețe goale de ketchup și cartofi prăjiți reci. Cum tocmai mă târâsem afară din

șanț, murdar tot de noroi, cu privirea rătăcită și cu părul atârându-mi alandala, mânjit de pământ, probabil că arătam exact ca genul de om în care crezuse ea că trage, și anume ca un nebun scos din minți. Nu sunt sigur că Miss Ella m-ar fi recunoscut. Cu aceste gânduri în minte, am încercat să vorbesc calm: „Cucoană, nu te cunosc, nici tu nu mă cunoști pe mine, iar în momentul ăsta nici nu știu dacă vreau să te cunosc sau să aflu ce faci aici, în toiul nopții, dar dacă ai nevoie de ajutor, ți-l ofer. Dacă n-ai nevoie, eu plec.” Am înșfăcat revolverul, i-am deschis cilindrul și am scos cartușele goale. Am așezat arma înapoi pe scaunul din față și m-am uitat la ea.

Femeia a făcut semn cu mâna către volanul mașinii: „Noi... mergeam... mașina... mașina a...” Tremura, incoerentă.

„Furtuna asta o să mai dureze ceva și nu e nici o stație de benzină prin apropiere. N-ai vrea să-mi spui ce cauți pe aici” – și, arătând către pistol – „și de ce ții cu tine chestia asta?”

Ea nu rosti niciun cuvânt. Ceva ce i se întâmplase fie acum pe șosea, fie mai în urmă, o speriasse. Rău de tot. Și pe băiat la fel. Se dădu într-o parte, iar când lanterna i-a luminat ochii, am zărit o străfulgerare familială. M-a luat prin surprindere. „Eu locuiesc ceva mai încolo. Ați putea să vă uscați și chiar să dormiți puțin. Am o casă de oaspeți, dar va trebui să ai încredere în mine, mai multă decât atunci când ai început să apeși pe trăgaci.”

Ea s-a uitat la băiat, la capota mașinii și apoi afară, la ploaie. Adunându-și toate puterile – lucru pe care mi-l

imaginez că-l făcuse des, în ultimul timp – dădu din cap, acceptând oferta.

„Doamnă”, i-am zis, folosind acum un ton mai blând, „trebuie să vorbești. Nu doar să dai din cap. Nu iau cu mine acasă o străină care dă din cap, și care mai are și un revolver. Poți vorbi?”

Înghiți în sec, iar în ochii ei, hotărârea luă locul groazei. „Da,” șopti, „pot să vorbesc.”

M-am aplecat înăuntru, în mașină, am luat revolverul și mi l-am pus la brâu. „Deocamdată, am să păstrez eu chestia asta. Cu toții suntem mai în siguranță dacă nu ții tu arma.” Ea aruncă o privire către revolver și deblocă ușa din spate. Alunecă de-a lungul banchetei, iar eu îi ținui umbrela în dreptul ușii, cu toate că aceasta nu prea reușea s-o ferească de ploaia ce cădea din lateral. Își luă în brațe fiul și îl sprijini pe șoldul ei drept așa încât să-l țină la distanță de mine. Cam pe la jumătatea drumului către camioneta mea, începu să plângă cu sughituri. „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...” Ne-am îndreptat spre Dodge, improșcând noroiul în toate direcțiile. I-am așezat pe amândoi pe bancheta din spate, moment în care l-am auzit pe băiețel spunând: „Nu plânge, mami. Nu plânge.” Am închis portiera și m-am reîntors la Volvo.

M-am aplecat în mașină, prin geamul spart, am tras maneta care deschidea portbagajul, am luat de acolo câteva pungi, am smuls cheile din contact și am revenit la camioneta mea. Am intrat în mașină, am închis portiera și tocmai eram pe punctul de a spune ceva, când am auzit suspine înfundate. Am văzut cum mâinile îi tremurau în timp ce-și trăgea pe cap gluga hanoracului gri. I-am dat un prosop, am băgat în viteza întâi și am

observat că băiatul se uita prin geamul din spate la mașina lor. Dintr-o singură privire mi-am dat seama care era motivul.

Înghețat până în măduva oaselor, am alergat înapoi la mașină, am desfăcut bicicleta off-road din suportul ei și am așezat-o cu grijă în portbagajul camionetei mele. Când m-am așezat, în sfârșit, la volan, băiatul stătea tolănit comod, vârat sub brațul mamei sale și mă studia. Ea se uita fix, drept înaintea, cu fața umbrită de șapcă și de glugă, și-și înfunda corpul în speteaza banchetei, cât mai departe de mine.

Capitolul șapte

După ce fugise săptămâni întregi, speriată, aflată departe de casă și de toate lucrurile familiare, nervii femeii erau întinși la maxim. Stătea pe bancheta din spate, pregătită pentru ce e mai rău, și tot felul de întrebări îi năpădiră mintea: Cine-i bărbatul ăsta? Dar dacă nu e cine se pretinde a fii Dacă suntem prinși în cursă? Dacă ne-au găsit. Dacă... Strânse din pumni; încheieturile i se albiră, iar picioarele începură să-i tremure.

Privi cum bărbatul conducea, învârtind volanul lejer, sigur pe sine, aproape reconfortant, cu figura sa blândă mânjită de mizeriile din șanț. Era întuneric în cabină. Copilașul își apăsa umerii de pieptul ei; și el era speriat. Îl simțea cum tremură și respiră scurt și superficial. Bărbatul viră, ieșind de pe șosea și trecu pe sub o poartă veche, din cărămidă, ce de mult începuse să se dărâme, slăbită de vreme și aplecată într-o parte. Lujerii de viță-de-vie o acopereau aproape în întregime. O năpădiră frânturi de amintiri, străfulgerări a ceva familiar, însă nu îndrăznea să-și pună încrederea în nimic, și mai ales nu în trecut. Ploaia cădea și mai deasă acum. Omul a încetinit, s-a aplecat mai în față către parbriz și și-a încordat privirea ca să distingă drumul. Ea își strânse și mai tare fiul, verifică ușa ca să se asigure că era descuiată și că puteau scăpa repede dacă era nevoie. Era descuiată. Bărbatul conduse pe o alee lungă, înconjurând o casă mare, neluminată, care clătină iarăși temelia amintirilor sale, însă își menținu atenția

concentrată asupra lui, asupra mâinilor lui și asupra locului unde îi ducea.

Îl cercetă atent pe bărbatul din fața sa: umerii, mâinile, respirația lui regulată. Cine era? Un fermier de prin partea locului? Cineva angajat de fostul ei soț? Un samaritean milostiv? El o surprinse uitându-se la el în oglinda retrovizoare, și pentru o clipă privirile li se uniră. Iarăși i se furișă în gând o frântură din ceva familiar, însă se eschivă, retrăgându-se în carapace. Prea mulți bărbați o păcăliseră și – își ridică mâna și pipăi umflătura ce-i persista încă sub ochi – își promisese ei însăși și îi promisese și fiului ei că asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Am clătinat din cap și am străbătut cei cinci kilometri rămași până la Waverly Hali, unde din cauza ploii se oprise electricitatea. Ploua atât de tare încât trebuia să mă aplec mult în față ca să văd marginile drumului. Am făcut un ocol, către căsuța lui Miss Ella, am luat băiatul în brațe și l-am dus pe verandă, unde l-am predat în brațele mamei lui și m-am întors după pungi și bicicletă. Vântul și ploaia erau asurzitoare, și amândouă băteau în acoperișul de tablă cositorită, ca bețele într-o tobă. Am descuiat ușa și am pătruns cu toții în căsuța cu o singură cameră, unde nu era mai liniște decât afară. Femeia a făcut câțiva pași, cu copilul în brațe, l-a așezat pe canapea și a continuat să-și ascundă fața în umbră, în spatele hanoracului și sub șapcă. Am căutat prosoape și niște lumânări. După ce am găsit de toate, i-am întins prosopul și am aprins o lumânare, am pus-o pe masă și,

pentru prima dată, am reușit să-i văd bine fața. Mi-a luat câteva secundetimpul își pusese amprenta, dar sigur nu mă înșelam. Nu puteam greși, chipul acela era inconfundabil. Trecutul m-a copleșit, m-a izbit parcă în piept, cu toată puterea, și am făcut un pas înapoi.

„Katie?”

Instinctul său inițial a fost să-și îngroape și mai mult fața sub glugă, însă când mi-a văzut ochii, a ridicat lumânarea și a apropiat-o de fața mea, ca și cum ar fi studiat hieroglifele de pe pereții unei galerii vechi și întunecate. S-a uitat dincolo de tenul bronzat, de ridurile din jurul ochilor, de noroiul cules din șanț, de părul ud ce mi se lipise de față și de barba nerasă de trei zile. Și undeva în străfundurile minții, i s-a aprins un beculeț.

Ochii i se măriră deodată și tresări scurt, precipitat. „Tucker?”

Lumina lumânărilor dansa pe fețele noastre ude de ploaie, în timp ce tăcerea parcă ni se cocoța pe umeri și ne țipa în urechi. Ea făcu un pas în față, se uită mai îndeaproape și scăpă un suspin.

„Tucker, îmi pare rău. N-am știut...” Un fior de ușurare îi cutremură tot corpul, străbătând-o ca un val. O lăsă pur și simplu fără vlagă, sprijinindu-se de fiul său și respirând adânc. „O, Tucker!”

Acolo, în acel suspin, am auzit inima unei fete pe care o cunoscusem odată și ecoul vocii copleșite de teamă a unei femei.

Capitolul opt

Era ultima zi din vacanța de vară. Mutt și cu mine aveam nouă ani iar Katie era cu un an mai mică, însă cum aveam doar puțini tovarăși de joacă pe o distanță de câțiva kilometri de jur împrejur, vârsta, clasa și sexul contau prea puțin.

Miss Ella ne-a trezit odată cu răsăritul soarelui, ne-a înșirat hainele la căpătâiul patului și a dispărut în jos pe scări, de unde venea mirosul de clătite și șuncă. Katie primise patul de sus, iar Mutt și cu mine îl împărțeam acum pe cel de jos – ceea ce însemna că toată noaptea eram lovit și înghiontit. Mutt dormea cu întreruperi, luptându-se cu cearșafurile, foindu-se și sucindu-se pe toate părțile, adesea ajungând cu capul la picioare. Dar cel mai rău era că scrâșnea din dinți. Scrâșnea atât de tare, încât i se tociseră dinții, iar mai târziu a trebuit să-și pună patru coroane de înveliș, ca să remedieze problema.

Pălăria mea și centura cu două tocure de pistol stăteau atârinate de un stâlp, iar cizmele mi se odihneau sub pat, însă era vară și doar rareori purtam încălțăminte atunci când căldura – și Miss Ella – îmi dădeau voie să mă desfășor după bunul plac. L-am împuns pe Mutt în stomac, iar el a gemut. Dintre noi doi, eu eram cel matinal. Fusesem așa dintotdeauna. El a coborât de-a bușilea din pat, a căscat, și-a încins sabia și și-a pus bandajul pe ochi. Katie a coborât din pat pe scăriță și și-a pus cu delicatețe aripile sclipitoare și coroana de cositor

pe care le purtase toată vara. Cea mai apropiată vecină a noastră, Katie, locuia la doar un kilometru și jumătate de noi și se întâmpla adesea să rămânem peste noapte unii la alții.

„Mutt,” am început, strângându-mi cureaua, „trebuie să încetezi să mai mănânci pateuri din alea cu brânză.”

„Mda,” se amestecă și Katie, în timp ce-și îndrepta coroana, „gata, fără pateuri cu brânză.” Se țină de nas și exclamă sugestiv: „Pfiuuu!”

„Ce-i?” Mutt se frecă la ochi și încercă să se comporte ca și cum n-ar fi știut despre ce vorbeam.

„Hai, doar știi despre ce-i vorba,” i-am spus, legându-mi bandana roșie înjurul gâtului. „M-ai gazat de-a dreptul toată noaptea. Aproape că m-am sufocat sub cearșafuri. Mă bucur că Rex n-a intrat aici să aprindă vreun chibrit.”

„Îhî,” confirmă Katie, țopăind de colo-colo și uitându-se peste umăr la aripioarele sale. „Și apoi mirosul s-a ridicat până la mine.” Am alergat tustrei la parter, ca o turmă de pui de bivoli, echipați cu revolvere lucioase, cu șase gloanțe, săbii de plastic și aripi scânteietoare. Din micul dejun, ce se afla deja pe masă, se ridicau aburi fierbinți.

Miss Ella stătea în picioare lângă chiuvetă, ștergând niște farfurii, atentă să nu le ciobească marginile. Rex nu știa absolut nimic despre vesela de porțelan, însă avea un dulap plin cu astfel de vase. Fiecare farfurie valora mai mult decât câștiga Miss Ella într-o săptămână, însă el nu ne pune la dispoziție vreo altă variantă de veselă, de care să ne folosim. După ce a așezat și ultima farfurie în bufet, și-a șters mâinile de

șorț și s-a întors ca să inspecteze masa și pe noi trei. Tocmai terminaserăm de mâncat și stăteam cu spatele drept, cu farfuriile curate, cu mâinile încrucișate în poală și cu furculițele așezate în dreapta farfuriilor. O imagine vie a disciplinei și buneii creșteri. Ai fi crezut că însăși Gloria Vanderbilt venise în Clopton.

Șarada pe care o jucam avea un singur motiv, și anume acela că ne doream grozav să ieșim din casă. Lumea era afară și voiam să ajungem la ea. Iar dacă asta însemna că trebuie să ne punem furculițele în dreapta farfuriei, să ni le băgăm în urechi, să sugem o lămâie sau să mâncăm broccoli, le-am fi făcut pe toate și am mai fi cerut.

După un minut de examinare atentă a mesei, Miss Ella dădu din cap, aprobator – urma hotărârea finală. Eram conștienți că ea pierduse o grămadă de timp gătind micul dejun și prin urmare nu aveam voie să-l irosim, așa că mâncaserăm totul imediat, pe nerăsuflăte. Am citit încuviințarea pe chipul ei, i-am spus un: „Săru' mâna pentru masă,” mi-am tras șapca strâns peste ochi și aproape că am dărâmat ușa exterioară, cea cu plasă contra insectelor, încercând s-o deschid cât mai repede.

Katie a sărit și ea jos de pe scaun și și-a făcut turul obișnuit prin sufragerie și la pian. A cântat câteva note scrise de vreun compozitor mort, cu perucă albă, făcând-o pe Miss Ella să zâmbească și apoi a coborât de pe veranda din spate, fluturându-și aripile. Mama lui Katie era profesoară de muzică și oferea lecții particulare acasă la ei. Așa că de dimineața până seara, și uneori chiar mai târziu de-atât, în casa ei cineva cânta la pian. Încă de pe acum, de la vârsta de zece ani, Katie vădea un talent remarcabil. Putea să cânte aproape orice, și cu

toate că știa să citească foarte bine notele, rareori avea nevoie să facă asta. Urechea ei prindea acordurile sau melodia respectivă, iar apoi mintea sa le transpunea pe claviatură, prin intermediul degetelor. Nu era vreun copil-minune, însă degetele îi dansau pe clape ca o trupă de balerine de la Baletul din New York. Se cățăra pe băncuța din fața pianului, cu picioarele bălăbănindu-se la vreo cincisprezece centimetri deasupra podelei, cu spatele drept, bărbia sus, brațele în echilibru. O întruchipare a forței și grației.

Pe atunci nu-mi dădeam seama de această realitate, însă când se cocoța pe băncuța aceea, Katie se trezea de fapt la viață. Nu spun că stăpânea pianul la perfecție. Însă nici nu-și dorea asta. Katie era undeva la mijloc și cum și-ar fi dat seama că pianul avea nevoie de ea, iar ea, de pian. O măsură egală de concesii reciproce. Ea lovea clapele, iar instrumentul scotea sunete. Și era mulțumită așa. M-am gândit deseori că dacă inima lui Katie ar fi putut vorbi, vocea ei ar suna ca un pian.

Toți trei am pornit-o în goana mare, coborând veranda ca în zbor. Nu am întors capul, să văd dacă Miss Ella se uita după noi, dar nici nu era nevoie s-o fac. Când venea vorba de Dumnezeu, aveam și eu nedumeririle mele – deși nu le dădeam glas niciodată – însă de Miss Ella nu mă îndoiam câtuși de puțin. Bineînțeles că se uita după noi.

În cursul așa-zisei „renovări,” Rex adăugase în spatele casei o verandă ce s-ar fi potrivit de minune unei vile romane. În loc să facă o treaptă sau două, care să ducă de la ușa din spate către grădină – așa cum au majoritatea caselor – el construisese mai mult de patruzeci

de trepte de calcar, ce coborau în cascadă, încadrate de coloane de marmură. În capul scării se aflau băncuțe de granit și fântâni arteziene ce țâșneau din gura unor pești, din aripile unor pescăruși și din trompetele de piatră ale unor statui impunătoare. Și taman în mijlocul tuturor acestora trona o statuie ridicolă înfățișându-l pe el însuși, stând călare pe cel mai bun cal al său din rasa Tennessee Walker. În poală i se odihnea o copie perfectă în bronz a puștii Greener favorite.

Rex comandase statuia în perioada când burdihanul său ajunsese la apogeu, însă în loc să îndure jena cauzată de crudul adevăr, arătase cu degetul spre propriu-i pânțec și-i spusese sculptorului: „Dacă vrei să-ți primești banii, să nu cumva să reproduci asta.” În ziua când lucrarea a fost finalizată, Rex făcu țăntoș câteva ture de jur împrejurul ei și-i înmână omului banii, apoi intră înapoi în casă și-și mai turnă un pahar de băutură. În timp ce cristalul scotea clinchete subțirele la atingerea cuburilor de gheață, Mutt și cu mine – Katie ne ținea de șase – am luat o sticlură cu lac de unghii de-a mamei ei și am pictat copitele și nasul calului în roșu strălucitor, apoi am adăugat și nițel sclipici, pentru efect. Lui Rex nu i-a luat mult timp să descopere ce făcusem, ordonându-i numaidecât lui Miss Ella să treacă imediat la curățenie.

Acela a fost momentul când m-am deșteptat și eu. Nu mi-a plăcut deloc imaginea ce mi se înfățișa înaintea ochilor: Miss Ella în genunchi, spălând picioarele și fața calului, când de fapt eu eram cel care le pictase. Așa că am pus mâna pe un burete de sârmă, și tuspătru-Mutt, Katie, Miss Ella și cu mine-am început să frecăm de zor. Când sclipiciul a fost înlăturat, iar botul calului a început să lucească, ca nasul lui Rudolph, am râs – sau am

zâmbit – cu toții, și mi-am dat seama pe loc că trebuia să găsesc o altă cale de a i-o plăti lui Rex, cu vârf și îndesat.

Când noi, cei trei copii, am tulit-o de pe verandă, am trecut iarăși pe lângă acel Rex chipeș și athletic, care în realitate nu arătase așa, ca în statuie, nici măcar o singură clipă, din ziua când atinsese vârsta la care să poată bea tărie. Am trecut în fugă pe lângă cal, i-am frecat nasul, ca să ne poarte noroc și am început să țopăim în jos, pe trepte.

Am întors capul și l-am văzut pe Mutt lovind calul cu sabia, iar pe Katie, plutind în jurul statuii, pe vârful degetelor. În timp ce masacrau calul și pe călăreț, le-am strigat: „Ultimul care ajunge la carieră trebuie să facă o săritură pe burtă!”

Aflat dedesubtul calului, Mutt s-a întors și a țipat „Mulțumesc, Miss Ella,” după care a mai împuns o dată bietul animal, într-o lovitură decisivă. Ea a răspuns înclinând din cap și a început să clătească ceva la chiuvetă. Când Mutt a trecut pe lângă mine, fugea cât îl țineau puterile și se căznea să-și așeze bandajul de pirat astfel încât să nu-i mai cadă peste ochi. Katie dansă ce dansă în jurul calului, zâmbi, făcu o reverență, îi spuse „Mulțumesc” lui Miss Ella în dreptul ferestrei și apoi începu să coboare treptele, țopăind și fluturându-și aripile.

Am fugit, încercând să ne prindem unul pe altul de-a lungul pășunii, prin grajd și prin livada de piersici care acoperea povârnișul dealului din spatele grajdului. Eu eram cel mai rapid, dar nici Mutt nu era departe; Katie era și ea o fetiță iute de picior, care nu-și dădea niciodată unghiile cu oă. Arabii porniseră în cursă cu destul de mult timp înaintea mea, însă i am întrecut cam

pe la jumătatea drumului. Împreună, făceam cât trei sferturi dintr-o echipă de ștafetă de performanță. Am înconjurat capătul livezii și, cu o ultimă sforțare, ne-am continuat drumul către cariera de piatră, aflată acum la vreo patru sute de metri depărtare. Soarele dansa prin fânul ce crescuse înalt de tot – îmi ajungea până la umeri – și trebuia cosit. Când am ajuns la pini, aveam deja cam treizeci și cinci de metri avans în fața lui Mutt, și chiar mai mult față de Katie, însă cum nu mă deranja să plonjez pe burtă în apă, am sărit în spatele unui pâlț de vegetație, m-am întins cât eram de lung lângă un pin căzut la pământ și, în timp ce-mi trăgeam sufletul, m-am uitat printre butucii de viță-de-vie cum Mutt trece pe lângă mine, parcă în zbor. Fornăia ca un tren de marfă, brațele i se agitau nebunește înainte și înapoi, și-și îndemna picioarele să se miște mai repede.

Urmă Katie. Am sărit din spatele tufișului, am urlat „Aaaaa!” și am speriat-o într-așa hal, că mi-a tras o palmă și a continuat să alerge către carieră, spunându-mi din mers: „Tucker Mason, aproape că m-ai făcut să mă scap pe mine.” Palma primită m-a dezechilibrat și m-a făcut să mă dau de-a dura până la un pin viguros. Asta în timp ce Katie dansa în jos, pe cărare, fără a-mi da nici-o atenție.

Ajungând primul la apă, Mutt și-a băgat mâinile în cele două ineale ale tiroliei și și-a dat drumul de pe terasa înaltă de douăzeci de metri, către carieră. În caz că vă întrebați, să știți că nu i-a luat mult timp lui Mutt până să se obișnuiască să sară de pe stânca aceea. Mutt era neînfricat, iar singura lui nemulțumire era aceea că terasa nu era destul de înaltă și tiroliana nu era destul de lungă.

Cablurile începeau de sus, de pe o platformă și se terminau jos, în carieră, după vreo nouăzeci de metri lungime. O luau brusc în jos, de la nivelul platformei și apoi planau pe orizontală deasupra apei, până la punctul terminus, de partea cealaltă a carierei. Când Rex terminase de scormonit în măruntaiele pământului și renunțase la carieră, lăsase toate parâmele intacte. Cablurile cu pricina rămăseseră neatinsse vreo zece ani – asta până când le-am găsit eu, într-o zi când căutam necazul cu lumânarea. Mose le-a verificat cu atenție, pentru a se asigura că sunt încă în stare de funcționare și apoi a legat de ele două tiroliene – ce semănau oarecum cu ghidonul unei biciclete și alunecau pe un cablu foarte bine întins.

Pentru noi, cariera reprezenta un alt vestigiu al apetitului insașiabil al lui Rex. A tot săpat până când geologii i-au spus că zăcămintul se epuizase. La fel cum făcea și cu oamenii pe care-i întâlnea, Rex se folosisese de carieră, secătuisese viața din ea și apoi lăsase în urmă doar un gol, un hău. Rex și granitul semănau foarte bine: erau reci ca gheața și te puteau zdrobi cu ușurință.

Cariera de piatră era parcă un alt tărâm. Miss Ella obișnuia să ne spună că cerul are străzi de aur, iar pereții caselor de acolo sunt acoperiți cu rubine, smaralde și diamante. Și balansoarele de pe veranda din față, la fel. Acolo jos în carieră, atunci când soarele trecea de vârful pinilor și lumina sa atinge sub unghiul potrivit granitul dinamitat, aprindea toate fărâmele acelea de rocă, făcându-le să scânteieze ca zece milioane de diamante. Preț de câteva minute, în fiecare zi, cariera devenea o scobitură strălucitoare în burta pământului, care ne apăra de tot ce se afla acolo sus, în lumea de afară.

N-am spus niciodată nimănui despre explozia aceea de strălucire. Dacă am fi făcut-o, Rex ar fi prins de veste, ar fi găsit o cale de a face bani din asta, ar fi dezgropat-o, ambalat-o și vândut-o, într-un fel sau altul. Am hotărât între noi că există anumite lucruri pe care pur și simplu nu le vinzi. Așa că tuspatru-Mutt, Katie, Miss Ella și cu mine-am făcut un pact și l-am pecetluit strângându-ne mâinile, după ce mai înainte scuiaserăm în palmă.

Pe lângă faptul că nu se dădea nicicând bătut, lui Mutt nici nu-i era frică de nimic. Nu-i fusese niciodată. Când a atins suprafața apei, roțile tirolienei se învârteau atât de repede, încât și-a ridicat călcâiele, ca un schior și a început să alunece pe luciul ei. Pe la jumătatea distanței, și-a dat drumul și s-a răsucit cu trei sute șazeci de grade, pe spate.

Pe când Mutt își cufunda capul, zâmbind, în apa cristalină de izvor, Katie își trecu mâinile prin ambele inele ale celei de-a doua tiroliene, își fixă picioarele pe platformă la locul potrivit și sări. Mișcarea celor douăzeci și cinci de kilograme ale lui Katie era încetinită de aripi, așa că ea „zbură” în carieră cu ceva mai multă grație decât Mutt. Părea un înger îmbrăcat într-o bluză fără mâneci și pantaloni scurți de jeans, ale căror margini franjurate fâlfâiau, la fel ca aripile ei. Când a atins apa, și-a ridicat picioarele și a zburat tocmai până la terasă. Acolo și le-a cufundat în apă, pe post de frână și și-a încetinit alunecarea, până s-a oprit de tot.

Între timp, eu stăteam pe platforma de sus, abia respirând și zâmbind cu jumătate de gură, în timp ce ei doi se așezaseră pe stâncile de dedesubt, mustind de apă. Katie arătă cu degetul înspre apă și apoi o plesni cu

picioarul. „OK, șmecherule, hai aici.” Am ridicat înapoi cu vinciul mânerlele tirolienei, m-am prins de ele cu amândouă mâinile și mi-am făcut vânt cu toată puterea. Căderea liberă era întotdeauna cea mai frumoasă parte. După cădere urma lunecarea, ce mă trimitea jos în carieră, unde brăzdam apa, stârnind o mare învolburare cu viteza mea fantastică. Eu cântăream ceva mai mult decât ei, așa că de obicei prindeam o viteză puțin mai mare. Înăuntrul carierei, temperatura scădea din cauza apei reci și a stâncilor ce o înconjurau din toate părțile. Am simțit cum, treptat, pe brațe mi se face piele de găină și mi-am îndreptat privirile înspre apa ce-mi venea în întâmpinare. Când am început să alunec în plan orizontal, m-am tras în sus, prin forța brațelor, mi-am balansat picioarele, m-am făcut covrig și apoi m-am aruncat brusc în față. Chiar înainte să aterizez, m-am întins iarăși cât eram de lung și am izbit apa mai întâi cu burta.

Pleosc!

Aici jos, sub nivelul pământului, era lumea noastră. Aici nu existau bățai, nici băuturi spirtoase, nici înjurături, nici pedepse și, cel mai important, aici nu exista Rex. Aici jos, Peter Pan se lupta cu căpitanul I look în vârful catargului bricului Jolly Roger, cei trei mușchetari își jurau cu mâna pe sabie loialitate unul altuia iar cowboy-ul cel viteaz o salva întotdeauna pe fată și avertiza diligența că podul era dărâmat. Aici jos, găseam sub fiecare piatră câte o comoară ascunsă. Șmecheria era să știi unde să cauți. Pentru adulții de afară, locul acesta nu era decât o scobitură în granit, o altă cicatrice cauzată de dorința de putere a lui Rex. Însă pentru noi, era locul cel mai grozav, cel mai vesel pe

care-l cunoscuserăm vreodată. Aici jos, Katie zbura ca Tinkerbell, Mutt spunea că vocile nu-l mai urmăreau iar eu ieșeam din raza de acoperire a radarului lui Rex.

Râsetele ce răsunau dinspre stâncă făceau să merite fiecare urmă roșie ca racul ce-mi rămăsese pe burtă precum și durerea înțepătoare ce-mi străpungea stomacul. Ne-am petrecut dimineața plonjând de pe stânci, prinși într-o încheștare pe viață și pe moarte între Pan și Hook și înotând în străfunduri, în căutarea comorii ascunse. Între timp însă nu uitam să fim cu ochii-n patru la crocodilul ticăitor, ce înghițise un ceas. Katie juca rolul sirenei, Mutt îl juca pe Smee, iar eu eram unul dintre băieții pierduți. Pe Peter Pan îl jucam fiecare, alternativ.

La amiază, foamea ne-a mânat sus, pe scara din piatră, înapoi la Waverly și la alte belele. Când am ajuns la grajd, am zărit barca de aluminiu cu fundul plat, lungă de patru metri, a lui Rex, stând rezemată de ușa. I-am făcut semn lui Mutt. „Ce crezi, am putea oare duce chestia asta până la carieră?”

Mutt și-a vârât mâinile în buzunare și a cântărit din ochi situația. Dându-și capul pe spate, se uită în sus, către casă, înapoi, la grajd și în jos, către cariera de piatră – era o distanță ceva mai mare de opt sute de metri. „Nu, fără un pic de ajutor.”

Chiar și atunci, la doar nouă ani, Mutt era mai inventiv și mai iscusit decât majoritatea bărbaiților de patruzeci. Cu un an înainte îi făcuse lui Miss Ella o căsuță pentru rândunici, cu douăzeci de găuri, din lemn de Bucuria casei. O vopsise în alb și verde și apoi o înfipsese în pământ, în vârful unui stâlp înalt de cinci metri, chiar lângă fereastra dormitorului ei. Gândindu-se la durerile ei de spate, nascocise chiar și un sistem cu cabluri și un

troliu, pentru a urca și coborî căsuța în vederea curățeniei de primăvară. Ea a ieșit afară, s-a aplecat spre el, i-a luat amândouă mâinile într-ale sale și i-a spus: „Matthew, tu ai cu adevărat un dar. Mulțumesc.”

Katie și cu mine am întors barca cu fața în sus, am îndepărtat furnicile de pe ea și am controlat să nu fie șerpi. Odată rezolvate aceste detalii, Mutt și-a făcut apariția cu două skateboarduri în mână. Împrumutând din grajd câteva dintre căpestrele lui Rex, am legat câte un skateboard la fiecare capăt al bărcii și am început s-o împingem către cariera de piatră. Nici gând să mai mâncăm masa de prânz. Barca aceea ne alungase foamea de tot. Panta blândă a dealului a făcut ca munca să ne fie relativ ușoară, și la un moment dat chiar a trebuit să ținem barca, în loc s-o împingem. Când am început să tragem, ținând contră, în loc să împingem, Katie a sărit înăuntru și și-a încrucișat picioarele bronzate și zgâriate, care, la fel ca ale noastre, erau acoperite cu puf blond, înălbit de soare. Eu am luat umbrela de golf și i-am înnânat-o lui Katie, care a intrat pe dată în rolul unei duduie din sud. Darul lui Katie era eleganța, și pot să spun că o avea din belșug.

Treaba a fost ușoară până am ajuns la terasa de piatră. Ne-am coborât privirile către apa ce sclipea la douăzeci de metri sub noi și ne-am dat seama că nu exista decât o singură cale de a duce barca până acolo. Să o împingem și să lăsăm gravitația să-și facă treaba. Anticiparea momentului era savuroasă. Katie sări afară, Mutt dezlegă skateboardurile și le zvârli la o parte și apoi noi doi, băieții, am început să împingem barca, centimetru cu centimetru, în timp ce Katie ne privea și aștepta, cu ochii mari și nerăbdători, deznodământul.

Barca se înclină ușor peste marginea stâncii și se balansă de la mijloc. Mutt zâmbi, o împinse cu un singur deget și ea căzu în hău. Se izbi de granitul dur și apoi plonjă în apa albastră precum cristalul, de dedesubt. Căderea, zgomotul și vârtejul iscat la impact alcătuiră un spectacol grandios.

Cu acel prilej am aflat și noi că barca de metal stătea rezemată de ușa grajdului dintr-un motiv bine întemeiat. Într-una din ieșirile sale în toiul nopții, în timpul unui antrenament de skeet-shooting¹¹, Rex, beat fiind, făcuse două găuri în carenă, cu cel mai bun pistol Greener de calibru 12 pe care-l avea. Când barca atinse apa, se scufundă ca un șlep de beton, cale de cincisprezece metri adâncime și rămase pe fundul acelei ape limpezi și scânteietoare a Alabamei.

M-am uitat peste marginea stâncii, cu ochii holbați, și am exclamat doar: „Uaaau!” Mutt, alb ca varul, și-a întors privirea de la apă și ne-a întrebat: „Cum o să explicăm asta?” Dintre noi doi, el era antreul, iar eu felul principal. Katie se uită la barcă, apoi iarăși la mine și imediat se prăbuși la pământ, râzând în hohote. Probabil că și ea urma să fie altoită, însă nu-i prea păsa. Imaginea bărcii plonjând în apă și apoi ducându-se la fund ca un bolovan – plus priveliștea oferită de fețele noastre aveau să merite fiecare lovitură de nuia.

Însă bătaia mai putea aștepta. Ne-am înșfăcat săbiile și am sărit.

După-amiaza ne-a găsit stând la soare pe terasa caldă și netedă de granit, care se profila din apă,

¹¹ Skeet-shooting: sport olimpic din categoria generică a tirului, în care participanții trag în discuri de argilă, aruncate în aer cu diferite viteze și sub diverse unghiuri – n.tr.

asemenea unui debarcader, chiar sub zona de ancorare a celor două tiroliene.

Greierii de seară își făcură simțită prezența și eu am fost cel care a observat că jeanșii ni se uscaseră de mult. Miss Ella sună clopoțelul, anunțând cina și totodată și sfârșitul aventurii. Auzindu-l, pe fețele noastre se așternu dezamăgirea. Ultima zi de vară venise și trecuse. Big Ben bătuse deja miezul nopții, iar a doua zi începea școala. Dimineața, autobuzul avea să ne ia din stația aflată la vreo patru sute de metri de casă și să ne ducă în Clopton, unde eu aveam să încep clasa a cincea, de unul singur.

Tiroliana făcea ca intrarea în carieră să fie încântător de amuzantă, însă de ieșit, puteai ieși într-un singur fel: cățărându-te pe trepte. De fiecare dată puteai să aluneci și să cazi, însă asta nu era mare scofală. Însemna doar că ai șansa să te duci iarăși să înoți.

Mutt s-a mișcat primul. Oricum el avea agilitatea unei pisici, așa că ajunsese imediat la trepte și o porni în sus, spre ieșirea din carieră, în timp ce Katie și cu mine stăteam și ne uitam. Acum era rândul lui Katie. Se ridică și păși către prima treaptă dar, din nu știu ce motiv, se întoarse, mă luă de mână și-mi zise: „Te iubesc, Tucker Mason.” Înainte de a-mi da drumul, se întinse pe vârfuri, mă sărută ușor pe buze, după care porni, parcă plutind, în sus pe stânci.

Acela a fost primul meu sărut, și când închid ochii, încă îl mai simt.

Când se udau, pietrele deveneau alunecoase, așa că a luat-o încetitor și s-a cățărat folosindu-și și mâinile și picioarele. Într-un final, ajunsă pe promontoriul de deasupra, s-a ridicat în picioare și și-a plimbat privirea

peste carieră, dintr-un capăt în altul. Umbrele se urcau pe pereți, iar apa răcorea aerul. Atunci, în acea după-masă caldă de Alabama, am simțit cum mă trece un fior rece. Vara se terminase. La fel și multe alte lucruri.

Ziua aceea fusese cea mai grozavă din câte am trăit. Și ne aparținuse nouă pe de-a-ntregul, deloc împovărată de îndoială, îngrijorare sau frică aducătoare de neliniște. Se poate să fi fost ultima zi frumoasă. Poate chiar cea mai frumoasă dintre toate. Nu mă gândisem la Rex decât o dată sau de două ori, și nu mă gândisem nici la faptul că Mutt avea să plece la școală de unul singur, sau că, Katie va fi trimisă la școala aceea pentru copii bogați, unde o vor învăța să poarte rochie, pantofiori albi și șosete împodobite cu dantelă, și cum să adopte poziția corectă la pian. Problema era că ziua ajunsese la final, iar în absența soarelui ce-o luminase, umbrele năpădeau de-acum cariera. M-am uitat în sus către terasă; cei doi se făcuseră deja nevăzuți. Băieții pierduți nu mai existau, Red Man își încetase dansul, sirenele nu mai erau de găsit și poate că, la urma urmelor, Hook câștigase lupta, căci Peter Pan plecase, urmărindu-și iarăși umbra. Rex ucisese multe lucruri până acum. Chiar și pe Peter Pan.

Poate că asta uram cel mai mult. Poate că de asta o întrebasesm pe Miss Ella dacă Katie poate dormi la noi pentru o ultimă oară înainte să se termine vara. Poate de aceea ne petrecuserăm întreaga zi într-o carieră de piatră părăsită. Poate de aceea rostogoliserăm barca până aici și o lăsaserăm să se scufunde de tot, știind foarte bine că n-aveam să o mai recuperăm niciodată. Poate că aveam nevoie de ei, ca să mă ajute să mă apăr de singurul demon de care nu puteam scăpa. Acum ziua trecuse, iar demonul meu era omniprezent.

M-am uitat în apă și am văzut barca de aluminiu odihnindu-se liniștită pe fundul nisipos, la cincisprezece metri sub mine. Am dat din cap, încuviințându-mi un gând. Barca avea să rămână un semn distinctiv al acelei zile. Am plonjat în apă și am înotat în jos, brăzdând apa cu brațele. M-am prins de suporturile pentru vâsle, ca apa să nu mă împingă în sus și am stat acolo privind la barcă, ascultând liniștea și simțind siguranța pe care mi-o dădea apa. Când am început să văd steluțe, mi-am dat drumul și miam făcut vânt în sus. Acum aveam ce îmi dorisem: o dovadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. Și îmi doream dovezi care să ateste ziua de azi pentru că fusese cea mai grozavă zi.

Cea mai frumoasă zi, de când mă știu.

Ca urmare a acelei zile, Katie și cu mine ne-am îndrăgostit-inocent, cum se îndrăgostesc copiii. Patru ani ne-am scris bilețele, am vorbit la telefon, ne-am ținut de mână când nu se uita nimeni și ne-am văzut unul pe celălalt crescând și trecând prin neplăcerile și promisiunea pubertății care ea a ajuns prima. În timp ce eu alergam după mingi de baseball prin curtea din spate, Katie dădea luciu clapelor pianului. De fiecare dată când venea în vizită la noi, Miss Ella o lua de mână, o conducea la pianul cu coadă al lui Rex și îi spunea: „Dragă Katie, pianul ăsta scoate cele mai frumoase sunete atunci când degetele tale ating clapele. Așa că atinge-le, te rog.” Uneori Katie cânta o oră întreagă. Și când o făcea, expresia de pe chipul lui Miss Ella îmi spunea că totul era bine în lume. Degetele lui Katie dansau încolo și înapoi pe clapele de fildeș iar printre grinzile de la Waverly începea să plutească fericirea, ca și cum cineva ar fi apăsât pe un întrerupător.

Problema era că acel întrerupător putea fi și închis.

În săptămâna dinaintea primei noastre serate dansante de la școală, afacerile imobiliare traversau o perioadă de înflorire în Atlanta, așa că tatăl lui Katie și-a mutat întreaga familie într-o mică suburbie numită Vinings. Și-au cumpărat o casă în vârful dealului unde generalul Sherman stătuse și se uitase cum arde Atlanta. În timp ce rulota lor se îndrepta spre ieșirea din oraș, mergând în spatele camionului de la firma de mutări, eu am luat-o la pas, spre capătul aleii noastre, am rămas la poartă și i-am făcut cu mâna. Parcă era o procesiune funerară, iar inima mea-țintuită într-un coșciug din lemn de pin. Katie privea pe geam, îmi făcu și ea cu mâna, încercă să zâmbească și-mi trimise o sărutare, care n-a mai ajuns niciodată la mine. M-am sprijinit de poartă, cu fața apăsată pe barele metalice și am privit cum rulota dispăre în depărtare, în timp ce sufletul mi se cufunda în singurătate, ca o piatră aruncată în apă.

I-am făcut cu mâna, m-am prefăcut puternic, însă imediat ce nu s-au mai văzut, m-am îndreptat spre cariera de piatră, unde am plâns până când Miss Ella m-a găsit, făcut ghem sub cablurile tirolienei. S-a așezat jos lângă mine, mi-a culcat capul în poala sa și mi-a netezit părul, îndepărtându-mi-l de pe față, până când m-am oprit din tremurat. N-a rostit niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Iar când m-am uitat în sus, și ea plângea.

După o săptămână am aflat adevărul. Rex stătea ascuns în biroul său, încheind o afacere nou-nouță cu un partener care tocmai îi devenise „cel mai bun prieten”. Eu mă întinsesem pe podea, cu urechea apăsată pe grilajul căminului de aerisire, ascultând conversația prin răsuflătoarea ce lega podeaua camerei mele de biroul lui

Rex. Nu mă interesa atât de mult ce spunea, cât mai ales modul cum o spunea. Acel cum mă lăsa să anticipez care latură a lui Rex avea să iasă din birou-latura rea sau latura cea mai rea. Puteam să facem față primei variante, însă cea de-a doua de obicei durea. Ascultatul prin grilaj era modul meu de a-i lua pulsul. Dacă începea să arunce la înjurături cu duiumul, sau să facă promisiuni pe care nu avea intenția să le respecte, atunci îmi dădeam drumul în jos, pe balustrada scării și găseam o cale de a o scoate și pe Miss Ella din casă până când Rex fie se răcorea, fie își pierdea cunoștința – și speram să se întâmple a doua variantă.

Cu urechea apăsată pe grilaj, l-am auzit pe celălalt bărbat întrebând: „Am auzit că ai angajat un dezvoltator imobiliar, ca să-ți conducă biroul din Atlanta. Și că i-ai făcut o ofertă foarte bună.”

„Mda,” i-a replicat Rex, peste clinchetul subțire al gheții în pahar, „asta crede el.” Urmă o nouă umplere a paharului, câteva cuburi de gheață și o sorbitură cumpătată. „A fost nevoie să îl trimit de aici, și pe el” – o altă sorbitură – „și pe fiică-sa, dacă înțelegi ce vreau să spun.”

Celălalt bărbat râse înfundat. „Nu-mi spune: băiatul tău și-a găsit o iubită?”

Rex s-a ridicat și a pășit spre fereastră, de unde putea să țină sub observație lumea peste care era stăpân. Mi-am întins urechea, strecurând-o chiar între barele grilajului. „Dacă este ca fiul meu cel mai mare să crească și să poarte pălăria pe care am croit-o eu, trebuie să devină dur. Mason Enterprises nu poate fi condusă de un om căruia încep să-i tremure genunchii la prima fetișcană ce-i iese în cale. Nici măcar acum, la

vârsta asta.” O altă sorbitură. „Trebuia să înăbuș treaba asta încă din fașă, iar când va crește mai mare, o să afle adevăratul motiv pentru care e bine să-ți ții o femeie prin preajmă.”

Râseră amândoi. „Mda,” completă Rex, în timp ce, cu o mișcare îndelung exersată, scăpără chibritul și-și aprinse trabucul cubanez. „Aproape că-mi pare rău de tipul ăla. O să ajungă în Atlanta, alături de familia sa fericită, crezând că visul american s-a transformat în cele din urmă în realitate. O să lucreze vreo câteva săptămâni cu un rânjet pe față, iar apoi o să fie anchetat pentru furtul a cincizeci de miare, de la Mason Enterprises. Ca să nu mai vorbim de femeia pe jumătate dezbrăcată pe care o va găsi în birou, când avocații mei o să vină să-i explice ce variante are la dispoziție.” Rex râse, trăgând fumul pe nas. „Hai să zicem că episodul ăsta n-o să facă impresie prea bună, mai ales venind din partea unui familist devotat.” După o altă pauză, Rex continuă cu voce mai joasă. „Iar când am să-i propun să ajungem la o înțelegere, ca să dispară și să-și ia cu el și fetița cea dulce, o să-și strângă catrafusele cât ai clipi din ochi și o să plece la capătul pământului. Toată treaba asta n-ar trebui să mă coste mai mult de zece sau doi'spe miare.”

„Bănuiesc că îl prinsese bine în gheruțe pe fiu-tău.” „Mai bine să i le smulgem de pe acum,” zise Rex. „O să-i facă bine să capete câteva cicatrici în inimă. Așa scoți din el un bărbat adevărat.”

În momentul acela am priceput. Mi-am ridicat capul, m-am uitat prin canalul de aerisire, am simțit mirosul fumului de trabuc și, pentru prima dată în viață, am știut cum miroase moartea.

Capitolul nouă

Mi-am dus mâna la centură și am scos revolverul. Am deschis iarăși cilindrul, apoi i-am înmânat lui Katie arma, cu tocul înainte. Lăsându-i pe ei doi să se șteargă cu prosoapele, am făcut între timp focul. În bucătărie, am deschis țeava de gaz ce alimenta aragazul și am aprins unul dintre arzătoare. Dând în dulap peste niște pliculețe de ceai, am pus la încălzit un ibric cu apă, în caz că aveau să dorească ceai.

„Katie, sunt pe drumuri de o săptămână. Sunt așa de obosit, că nu mai văd pe unde merg. Dar sunteți bineveniți să stați aici. Oricare ar fi lucrul de care fugiți, aici n-o să vă găsească. Între acești patru pereți te afli în cel mai sigur loc de pe pământ.”

„Da, îmi amintesc,” șopti ea. Uscă părul băiatului, apoi îl uscă și pe al ei, care era tuns scurt. Arăta ca Julie Andrews în Sunetul muzicii, doar că fără zâmbetul și cântecul acesteia. Îngenunche lângă copil și-i dădu la o parte bretonul din ochi. „Jase” – și se uită în sus, la mine – „el este prietenul meu, Tucker.”

Am îngenuncheat și i-am întins mâna. „Prietenii îmi spun Tuck.” S-a ascuns repede în spatele lui Katie. Puștiul prietenos pe care îl cunoscusem la Bessie's era acum speriat de moarte. „Nu-i nimic. Când eram de vârsta ta, și pe mine mă speriau majoritatea oamenilor mari.”

M-am îndreptat către ușa din față, iar Katie mă urmă. „Ai de gând să chemi poliția?” mă întrebă.

„Crezi că ar trebui să o fac?” Ea a dat din cap în semn că nu, iar umerii i s-au relaxat, ajungând acum într-o postură aproape normală. „Putem vorbi despre asta mâine.” Trecuse mult timp de când o văzusem pe Katie ultima oară, însă bănuiam că, dacă se făcea vinovată de ceva, atunci păcatul ei era că se aflate la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Am arătat cu degetul înspre ușă: „Eu mă duc peste drum, în casa aia cu aspect ostentativ. Am să mă rostogolesc pe scări în jos, până la subsol și am să aterizez direct în pat. Și nu intenționez să mă trezesc odată cu răsăritul. Mașina ta este distrusă și probabil că știi la fel de bine ca mine că nu există niciun mecanic, pe o rază de vreo treizeci de kilometri. Dar chiar dacă am găsi un mecanic treaz și un atelier deschis, mă îndoiesc că ar ști cum să repare un Volvo. Însă dacă vrei să șterpelești un mijloc de transport ca să evadezi de aici, să știi că tractorul e în grajd.”

„Mulțumesc,” mi-a șoptit, pe jumătate zâmbind și reținându-și cu greu lacrimile. Jason își ridică capul peste marginea canapelei, strângând perna cu amândouă mâinile. M-am uitat la el și am făcut un semn cu mâna, ca și cum mi-aș fi ridicat o pălărie imaginară, în semn de salut. Mi-am însoțit gestul de urarea: „Noapte bună, amice.”

Jason zâmbi și-și scoase și el șapca de baseball.

„Poate că mâine o să mai facem niște fotografii.” El zâmbi mai larg, iar Katie se uită la noi nedumerită. „E o poveste lungă. Mâine.”

Am deschis ușa și am pășit afară, pe veranda din fața casei. Katie m-a urmat; fața sa exprima un amestec de frică, neliniște și ușurare.

Am traversat veranda udă, ce scârțâia sub greutatea mea, iar Katie a rămas în pragul ușii, căutându-și cuvintele. Cum și în mintea mea se învolburau nenumărate întrebări, m-am întors și i-am zis: „De ce aici? După atâta vreme?”

Ea ridică din umeri și clătină din cap, sugestiv. „Nu știu. Însă de fiecare dată când mă uitam pe hartă, Clopton părea a fi luminat de un reflector sau subliniat cu un marker galben fosforescent.”

Am ieșit în ploaie, prea obosit ca să caut înțelesul tuturor acestor evenimente. Îmi doream un pat moale, liniște și cam zece ore de somn.

Ori de câte ori eram obosit și ochii aproape mi se închideau fără voie, îmi aduceam aminte de Miss Ella, cum stătea în pat cu mine și cu Mutt și ne citea din Biblia ei. Într-o noapte, pe când eram încă destul de mici ca să mai purtăm pijamale dintr-o singură bucată, cu tot cu tălpi, fiind obosit și neavând chef să ascult, am întrebat-o: „Miss Ella, de ce ne tot citești? Nu înțeleg nici jumătate din chestiile alea.”

Ea închise un ochi, ca și cum s-ar fi gândit la un răspuns. S-a îndreptat apoi spre fereastră, de unde se vedea mare parte din Waverly și din terenurile învecinate. Era un loc bun pentru a contempla împrejurimile. Ne-a spus: „Băieți, veniți aici!” Am alunecat jos din pat și am pășit către fereastră, iar ea flutură din mână, indicând spre peisajul de afară. „Vedeți toate astea?”

Am încuviințat, dând din cap.

„Toate lucrurile pe care le vedeți par făcute metodic, după niște reguli. Pereții sunt drepecți, colțurile sunt în unghi drept, clădirile și terasele sunt netede și

toate lucrurile au o rânduială în ele însele. Vedeți asta și voi?”

Am dat iarăși din cap, mai încurcați ca niciodată.

„Ele sunt așa pentru că au fost construite cu ajutorul unui fir cu plumb.” Și-a băgat mâna în buzunar și a scos o bucățică de plumb, ca cele folosite de ingineri. „Vedeți voi, inginerii iau chestia asta, o agață de o sfoară, iar punctul acela de pe sol unde ea cade devine un reper în funcție de care se construiesc sau se măsoară toate celelalte. Fără punctul acela, fără locul acela n-ar mai exista nici-o ordine. Ar fi doar haos. Plumbul” – și ni-l flutură prin fața ochilor – „este punctul de pornire, începutul și sfârșitul, e...”

Mutt interveni. „Alfa și Omega?”

Miss Ella zâmbi. „Da, dragule.” Am sărit înapoi în pat, iar ea a bătut ușor cu palma pe Biblie. „Eu încerc să vă zidesc drept, băieți...”, după care făcu o pauză, rămânând pe gânduri preț de vreun minut. „Cu pereți puternici, cu colțuri în unghi drept și capabili să rezistați atunci când se vor abate furtunile peste voi. Dar nu pot să fac asta fără un fir cu plumb. Așadar” – și bătu iarăși, delicat, filele cărții – „ăsta-i firul meu. Cititul nostru de seară cu seară are ca scop să...”

Am întrerupt-o. „Să ajungem să fim ca tine, nu ca Rex.”

Ea clatină din cap. „Nu, copile. Ci să ajungeți ca bărbații din cartea asta. Eu nu sunt vrednică să fiu trecută pe paginile astea. Nu sunt vrednică nici să le dezleg șireturile încălțămintelor.”

Traversând curtea, prin ploaie, mi-am adus aminte cum Miss Ella obișnuia să bată ușor cu palma paginile Bibliei, șoptind: „Nu sunt deloc vrednică.”

Am luat cele două borcane dăruite de Whitey, am intrat în Waverly pe ușa din spate și am coborât scara în spirală către subsol. Nu aveam de gând să mă pilesch, însă nici nu voiam ca băutura să se aprindă spontan și să-mi arunce în aer camioneta. O camionetă bună e greu de găsit. Pe de altă parte, dacă alcoolul ar fi făcut să sară în aer casa, mi-aș fi tras un scaun mai aproape și m-aș fi uitat. Poate chiar aș fi vândut bilete.

Când Rex construise casa, făcuse scara aceea în spirală către subsol pentru a permite accesul rapid din bucătărie către magazie, unde ținea lemnele de foc, gazul lampant și, desigur, băutura. Ori de câte ori însoțea pe cineva într-un tur al casei, începea de la subsol, de la cele două sute de sticle ale sale, pe care se adunase praful. Am ajuns în subsol și am rămas puțin pe loc, cât să mi se obișnuiască ochii cu întunericul. Apoi am ocolit pivnița cu vinuri și m-am îndreptat, târșându-mi picioarele, către patul meu, sub care am strecurat borcanele de la Whitey.

Pe noptieră țineam trei obiecte: o poză de-a lui Miss Ella, stând pe un ciubăr, lângă hambar-o făcusem înainte ca ea să se îmbolnăvească; Biblia ei - uzată, prăfuită și purtând urma frunții ei; și firul acela cu plumb.

„Nu, doamnă,” am zis cu glas tare. „Nu știu ce fac cei doi sau din ce motiv.” Am tras de șnurul ventilatorului de tavan, setându-l la viteza „ciclone” și am căzut cu capul pe pernă. „Știi tot atât cât știu și eu. Poate chiar mai mult.” Am tras cearșafurile reci în sus, până la gât și am închis ochii. „Mă bucur că nu se pricepe să tragă cu arma.”

În ciuda faptului că ne ținea mereu predici, Miss Ella nu ne-a dus niciodată la biserică. Nu într-o clădire cu cor, bănci și pastor. Rex ar fi zvântat-o în bătaie. Îmi amintesc că eram încă la grădiniță când ea și-a făcut pentru prima dată curaj și a încercat să ne ducă la biserică. Aruncându-și privirea pe una din ferestrele de la etajul al doilea, Rex ne-a zărit în mașină. Eram îmbrăcați la patru ace și legați cu centurile de siguranță, iar pe fețele noastre se citea entuziasm și curiozitate. Era aproape ca o aventură. Adevărul e că, din cauza Cadillac-ului negru, arătam probabil ca și cum am fi mers la o înmormântare. Rex a ieșit afară în fugă, îmbrăcat cu halatul de casă, cu părul vâlvoi, cu fața umflată, cu ochii injectați și țipând isteric, în timp ce Miss Ella tocmai pornea mașina, pe alee. Ea a oprit motorul, a coborât geamul și l-a întrebat: „Da, d-le Rex, ce s-a întâmplat? Ați dori să veniți cu noi?”

Aproape că a smuls-o de pe scaunul șoferului. „Femeie, unde crezi că te duci?”

„Vai, d-le Rex, nu știți ce zi e azi?” Rex era încă mahmur, și cu toate că se făcuse aproape unsprezece dimineața, probabil că n-ar fi trecut cu bine testul de alcoolemie. Se sprijini de aripa mașinii pentru a-și recăpăta echilibrul, și am văzut cum pe frunte încep să-i apară broboane de sudoare. „D-le Rex, azi e Paștele.” Miss Ella arătă cu mâna către curte. „Nu vedeți crinii?” Cu câteva luni în urmă, Mose îi dăduse surorii sale niște bani, ca să planteze câteva rânduri de bulbi de crin, în grădina din fața casei. Apoi stătuse cu noi, într-o după-amiază de duminică și ne ajutase să-i sădim în pământ. În dimineața aceea florile se deschiseseră și păreau o sută de mici trompete, sunând toate către cer.

„Femeie, nu dau doi bani...” În colțul gurii i se adună salivă și întinzându-se prin geamul mașinii, o prinse pe Miss Ella de guler, sufocând-o.

„Dar, d-le Rex, v-am întrebat aseară, în timp ce luați cina...”

El o strânse și mai tare, ca într-o menghină. „Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce zi e azi. NICIODATĂ, auzi,” – și acum răcnea de-a dreptul – „NICIODATĂ n-o să-i duci pe băieții ăștia la biserică.” Îi trase capul afară, pe geam, și o privi dușmănos în ochi. Încheieturile i se albiră, iar la tâmplă începu să-i zvâcnească o venă. „Înțelegi ce-ți spun, femeie?”

„Da, d-le Rex.”

Astea fiind spuse, Rex o aruncă înapoi în mașină, își aranjă halatul și se îndreptă cu pași iuți către straturile de crini, pe care îi călcă în picioare, zdrobind cât de mulți putu. Tropăia în cerc și făcea cu picioarele brazde late, culcând la pământ tot ce atingea. Parcă era un țănc pe care-l apucaseră pandaliile pe terenul de joacă, pentru că învățătoarea îi interzisese să se cațăre pe spalierele de metal la ora de sport. Respirând greoi și scuturându-și de pe halat petalele lipicioase de crin, Rex s-a întors în casă, iar Miss Ella a băgat încetișor mașina înapoi în garaj, încercând să facă tot posibilul să n-o vedem plângând. Îmi aduc aminte că i-am auzit suspinele înfundate, acoperite aproape cu totul de zgomotul roților pe prundișul de pe alee. „Bine, băieți, duceți-vă și vă jucați.”

„Dar, Miss Ella,” am întrerupt-o eu, „noi vrem să mergem la biserică.”

„Copile.” Miss Ella îngenunche lângă noi. Pe vârful bărbiei i se prelinse o lacrimă, iar ochii săi cercetau ușa

din spate, verificând dacă nu cumva apare Rex. „Băieții mei dragi.” Ne-a luat pe amândoi în brațe. „Dacă vă duc la biserică, va fi ultima oară când mă veți mai vedea.”

Am dat din cap, căci, chiar dacă aveam doar șase ani, pricepusem. Mutt rămase absent, clipind des, cu o sprânceană ridicată și privirile ațintite către ușa din spate, pe unde dispăruse Rex. Ne-am îndreptat amândoi spre cariera de piatră, unde știam cum să ne facem invizibili și să nu-i mai apărem în cale lui Rex. De obicei abia după prânz reușea să-și revină din mahmureală – sau cel puțin să se pregătească pentru următoarea – să se descotorosească de ultima parteneră de așternut și să plece la drum, înapoi spre Atlanta.

„Poate mai târziu o să mergem să mâncăm niște înghețată,” ne-a zis Miss Ella, îndepărtându-mi părul din ochi și încercând să zâmbească.

Am trecut pe lângă grajd și, cu colțul ochiului, l-am văzut pe Mose. N venea o dată pe săptămână ca să vadă cum o duc caii, și cam o dată la două zile, ca să vadă cum o mai duce sora sa.

Când Miss Ella îl trimisese la colegiu, sudul Alabamei ducea lipsă de medici de culoare, așa că Mose și-a fixat ținta încă de la început. A zburat pur și simplu prin școală, absolvind-o în doi ani și jumătate, și-a luat licența, apoi a petrecut doi ani la facultatea de medicină, studiind pentru a deveni chirurg. Mai toți profesorii îi spusese că nu va reuși. Mose era înalt, deșirat și așa de costeliv, încât cureaua îi stătea atârnată în jurul oaselor soldurilor. Avea mâini butucănoase, de băiat crescut la fermă, urechi clăpăuge, ochi mari, iar pielea nu-i era albă. Însă, cu toate că profesorii dețineau controlul asupra facultății de medicină și asupra

destinului studenților lor, nu-l puteau controla pe individul numit Adolf Hitler. Începu Al Doilea Război Mondial, iar Mose primi ordinul de recrutare. Se retrase de la școală, ridică mâna dreaptă, jurând credință țării sale, intră în armată și imediat fu repartizat la unul dintre spitalele militare de campanie de pe linia frontului, din teatrul de operațiuni din Europa. Acolo învăța cum să opereze purtând cască de protecție-la două zile de lucru, avea patru ore pauză. Curios lucru: În paralel cu îngrijirile medicale acordate oamenilor, Mose își petrecea destul de mult timp doftoricind cai. Pe frontul european nu prea erau veterinari; când vreunul dintre cei patru armăsari splendizi ai ofițerului aflat la comandă – pe care acesta îi „găsise” pe o proprietate abandonată, după trecerea Diviziei 101 Aeropurtate¹² – „după ce unul din aceia răcea sau făcea colici, Mose învăța cum să-l îngrijească. Acoperit din cap până-n picioare de sângele soldaților americani, printre urletele și mărturisirile muribunzilor, Mose a învățat să sutureze, să amputeze și să îndeparteze șrapnele dar, cel mai important dintre toate, a învățat să vindece. Și era un vindecător bun, ca să nu mai spunem că era priceput și ca veterinar.

După război, Mose a zburat înapoi acasă, cu pieptul acoperit de medalii – printre care și Purple Heart¹³. S-a reîntors la școală, care la momentul respectiv nu mai era decât o obligație formală pentru el, căci deja știa cum să fie doctor. Datorită legii prin care se asigura educație

¹² Divizia 101: divizie de infanterie antrenată pentru asalt aerian, ce a acționat în timpul Debarcării din Normandia – n.tr.

¹³ Purple Heart: decorație militară a statelor Unite, acordată în numele Președintelui celor răniți sau uciși în luptă, după 5 aprilie 1917 – n.tr.

gratuită și alte facilități veteranilor din Al Doilea Război Mondial, Mose și-a făcut rezidențialul în spitalul Emory din Atlanta, unde numele său era deja cunoscut și unde toată lumea i se adresa cu apelativul „domnule”. La Emory, Mose a învățat să aducă pe lume copii, ceva ce nu prea făcuse în Europa. A absolvit facultatea, a refuzat vreo șase oferte de lucru, s-a căsătorit cu o asistentă drăguță, din Mobile, pe nume Anna și s-a întors acasă, la sud de Montgomery, unde și-au deschis împreună un cabinet de medicină de familie. În timp ce majoritatea colegilor săi își împodobeau pereții cu diplome, titluri academice și tot soiul de distincții, Moses Rain își agățase pe ușă o tăbliță pe care scria simplu: „Mose.”

Cabinetul său avea o politică simplă: oricine era binevenit. Și oamenii chiar veneau. De pretutindeni. Mose n-a câștigat niciodată mulți bani. Dar nici n-a răbdad de foame. Se poate spune că n-a dus lipsă de nimic. Când într-o zi nu i-a pornit mașina, un tată recunoscător a meșterit ceva sub capotă, cu o cheie dinamometrică; omul n-a vrut să-i ia niciun ban pentru serviciile prestate. Altădată, când temperatura a scăzut până la minus zece grade și i s-a defectat sistemul de încălzire menajeră, a găsit o încărcătură de lemne de foc, stivuite lângă ușa din spate, iar în beci-un om ce lucra la centrala termică. Altădată i s-a stricat frigiderul, împreună cu mâncarea pregătită pentru cină, precum și micul dejun de a doua zi, iar când el și Anna s-au întors de la serviciu și-au găsit casa plină de farfurii învelite în folie de aluminiu, încărcate până la refuz cu friptură de pui, fasole lima, budincă de cartofi și șnițele de carne. Iar în locul vechiului frigider, au găsit unul nou, plin cu ouă, șuncă, lapte și o plăcintă cu lămâie verde mexicană.

Când, în timpul unei furtuni puternice, s-a prăbușit un platan, ce le-a despicat pur și simplu casa în două, familia Rain a fost întâmpinată, la întoarcerea acasă, de o echipă de opt bărbați ce tăiau copacul și stivuiau lemnele de foc. Cinci zile mai târziu, stricăciunile erau deja remediate; în plus, muncitorii bătuseră în cuie un acoperiș nou și începuseră să construiască o mică dependință, lângă veranda din spate. Iar când Anna a murit, destul de tânără, la cincizeci și șapte de ani, cortegiul funerar a fost lung de cinci kilometri și a durat o oră până să se adune cu toții, iar firma de pompe funebre nu a vrut să ia niciun ban.

Timp de cincizeci de ani, Moses Rain a mers zi de zi la cabinetul său, aflat la trei cvartale distanță. Stătea acolo până termina cu toți pacienții, apoi pleca spre casă, oprindu-se adesea, pe drum, chiar și de cinci-șase ori pentru vizite la domiciliu. Majoritatea copiilor săraci, albi și negri deopotrivă – ca să nu mai spun și de câțiva cai – născuți pe o rază de vreo șaptezeci de kilometri, unii chiar mai departe, au venit pe lume sub îndrumarea atentă și sub protecția doctorului Moses Rain.

Din clipa când a făcut cunoștință cu Rex, Mose nu l-a simpatizat, și cu siguranță n-a avut încredere în el. Am citit lucrul ăsta pe fața lui Mose. Rex, mai scund decât el cu treizeci de centimetri și mai tânăr cu câțiva ani, s-a purtat urât, pufăind și umflându-se în pene, l-a privit cu un aer de superioritate și, deloc surprinzător, i s-a adresat cu „băiete.” Mose, mereu gentleman, a zâmbit pur și simplu și a continuat să se îngrijească de caii lui Rex.

Ca veterinar și medic cu jumătate de normă al lui Rex – pentru că nimeni altcineva nu voia să îl examineze

- Mose era nevoit să stea destul de mult pe lângă casa noastră. Faptul că Mose împlinea o nevoie de-a lui Rex îi oferea lui Miss Ella o anumită siguranță și stabilitate în privința locului de muncă, siguranță pe care altfel n-ar fi avut-o. Totodată, îi dădea lui Mose posibilitatea de a veghea asupra surorii sale.

În multe nopți am stat afară, lângă fereastra lui Miss Ella și am ascultat cum Mose încerca s-o convingă să cheme autoritățile, să ne ia de acolo, iar ea să părăsească cu totul proprietatea Waverly. Sora sa nici nu voia să audă de asta și-i făcea semn cu palma, să plece și s-o lase în pace. În cele din urmă, într-o noapte, când discuția se cam încinsese, a deschis ușa din față și i-a arătat de-a dreptul ieșirea. „Mose, eu nu-i părăsesc pe băieții ăștia. Și sunt împăcată cu hotărârea asta-indiferent ce o să-mi facă el. Poate și să mă omoare, sau poate că-l voi omorî eu, cine știe. Însă n-am să-i părăsesc pe băieții ăștia doi și nici n-am să-i dau pe mâna statului. Nici astăzi, și nicicând altă dată.” Din clipa aceea, l-am văzut pe Mose din două în două zile. Chiar mai des, dacă Rex era în oraș. Venea în spatele casei, ne controla fața și spatele, să vadă dacă n-avem vânătaii, bea o ceașcă de cafea și apoi mergea agale înapoi, la muncă.

În ziua când Miss Ella a încercat să ne ducă la biserică, Mose sosise deja și stătea ascuns, zăbovind în umbră, veghind de acolo asupra noastră. Acum, când mă gândesc retrospectiv, cred că se afla acolo pentru că avea o bănuială destul de întemeiată cu privire la ce avea să facă Rex la aflarea faptului că Miss Ella intenționa să ne ducă la biserică.

După ce Rex plecase, Mose se ivise în cadrul ușii laterale a grajdului, privind pierdut la alea ce ducea în

șoseaua principală. Într-o mână ținea bâta mea de lemn Louisville Slugger, iar în cealaltă, o toporișcă de despicat lemne. L-am văzut fălcile încleștate și nările fremătând. Nu ne-a auzit venind înspre el, așa că, apropiindu-ne, l-am auzit bolborosind ceva în sinea lui. Am rămas locului cam un minut, și văzând că tot nu ne observă prezența, l-am tras de cracul pantalonului, de la costumul său curat, de duminică.

„Dr. Mose, tăiați și azi lemne pentru Mama Ella?”

„Hm?” Mose se trezi din reverie, de fapt din transa în care picase, și încercă să-și ascundă mâinile la spate. „Ce-ai zis, Tuck?”

Am arătat cu degetul către obiectul pe care îl pitise la spate. „Vreți să vă ajutăm să tăiați niște lemne pentru Miss Ella? Am putea să le stivuiți noi.” În pofida atingerilor blânde cu care-și mângâia pacienții, Mose mârșăia toporul cu strășnicie și rareori trebuia să lovească o bucată de lemn de două ori, ca s-o despică.

Zâmbi, scoase bâta de la spate, sub privirile noastre și-și șterse fruntea cu batista. „Nu băieți, doar strângeam în urma voastră. Mergeți să vă jucați. Mă duc și eu” – și ridică bâta, studiind-o atent – „mă duc să mai lustruiesc nițel mânerul ăsta, și poate mai târziu o să jucăm baseball.” Se uită înapoi, către grajd. „Dar acum, trebuie mai întâi să mă îngrijesc de cai. Băieți, hai, duceți-vă.”

„Da, domnule.” Mose intră înapoi în grajd, rezemă mica mea bâta într-un colț, atârână toporișca pe perete, apoi își scoase stetoscopul și începu să asculte bătăile inimii cailor.

Miss Ella nu ne-a dus niciodată de-adevăratelea la biserică - își ținea mereu promisiunile, chiar și promisiunea făcută lui Rex - însă, pe bancheta din spate a mașinii, am ascultat cam zece mii de predici. În fiecare seară de duminică, și încă o dată în cursul săptămânii, sub deghizarea unei ieșiri absolut întâmplătoare, Miss Ella ne ducea fie la cumpărături, la magazin, fie să ne luăm înghețată de la Dairy Queen. Și, între noi fie vorba, chiar făceam asta. Mutt și cu mine ajunseserăm să cunoaștem în detaliu locșorul fiecărui produs din magazin, pentru că Miss Ella ne dădea fiecăruia câte o listă, iar noi o bifam. Puteam, de asemenea, să spunem, până la ultimul bănuț, cât costă o cupă de vanilie simplă și două înghețate la cornet, de la dozator, cu bombonele colorate presărate deasupra. Însă nu de asta ne urcam noi în mașină.

În clipa când ajungeam la capătul aleii ce ducea spre stradă, Miss Ella întindea o mână și dădea drumul la radio. După identificarea postului căutat, vocea pastorului Danny Randall de la Christ Church din Dothan ne ura bun venit. Dacă era duminică seara, ea seta scala radioului la capătul superior al benzii de unde medii și ascultam în direct transmisiunea săptămânală a predicii. Dacă era o seară din timpul săptămânii sau chiar o după-amiază obișnuită, Miss Ella scotea din poșetă o casetă și o introducea în casetofon. Era entuziasmată de biserică, chiar și mai entuziasmată de predici, însă nu dădea doi bani pe alt predicator decât pastorul Danny. „Copile, am studiat Cuvântul aproape toată viața, și știu ce spune.” Își bătea ușor poșeta cu mâna. „Foarte adesea este citat greșit, iar predicatorii care fac asta nici nu merită efortul pe care l-aș depune ca să-i muștruluiesc. Majoritatea

pastorilor sunt scumpi la tărațe și ieftini la făină. Însă nu și pastorul Danny. El îți dă un os pe care mai găsești și ceva carne.”

Cred că până să împlinesc optsprezece ani, Miss Ella cumpărase deja casetele cu toate predicile pe care pastorul Danny le rostise vreodată.

Cam o dată pe lună, în timpul anunțurilor de la începutul programului, sau în rugăciunile de la sfârșit, el ne pomenea pe nume, și atunci ne uitam unul la altul uluiți, cu ochii holbați, stând pe bancheta din spate a Cadillac-ului cu aspect de dric. Nu mi-am dat niciodată seama cum de știa atât de multe despre noi, până când, într-o vineri după-amiază, am găsit-o pe Miss Ella vorbind la telefon pe furiș, în cămară. Mi-am lipit urechea de ușă și am ascultat cum îi șoptea secretarei pastorului Danny subiectele pentru care acesta să se roage.

Odată ajunsți la destinație, fie că era vorba de magazin sau de parcare restaurantului DQ, Miss Ella își scotea la lumină Biblia din poșetă, o deschidea la capitolul și versetul potrivit și citeam împreună cu pastorul Danny. La un moment dat, când eram cam de vârsta liceului, Miss Ella mi-a spus că citiserăm deja Biblia de cinci ori.

După ce se termina predica, Miss Ella ne lua de mână; ne așezam astfel încât să formăm un mic cerc și ascultam rugăciunea rostită de pastorul Danny. Când acesta încheia, ea închidea radioul și se întorcea către unul dintre noi: „Bine, acum e rândul tău.” Ne rugam, cerându-l lui Dumnezeu să ne păzească și să scoată demonul din Rex, apoi se ruga și Miss Ella și-l cerea să ne ferească pe noi de demon, ca nu cumva să intre și în noi.

Când aveam doisprezece ani, m-a dus la Atlanta să-l văd pe tatăl meu o cină cu omul acela fără suflet, la ultimul etaj al zgârie-norului său. Asemenea lui Napoleon, el alesese locul acela anume pentru că de acolo putea să privească în jos, cu dispreț, la lumea pe care o cucerise.

Miss Ella m-a mânat înăuntru în lift așa cum își mână o cloșcă puii și m-a înghesuit printre cei cincisprezece oameni din lift, toți purtând genți de piele, costume închise la culoare și fețe nefericite. Vreo doi aveau umbrele. M-am uitat în jos și am văzut treizeci de pantofi, toți lustruiți, țepeni și, din câte mi se părea mie, extrem de incomozi. În spațiul acela strâmt, în care plutea un amestec de mirosuri de parfum, loțiune de ras și fixativ, la care se adăuga și mișcarea legănată a liftului, am amețit și am simțit deodată că nu mă mai țin picioarele.

Dacă Miss Ella avea vreun viciu, era acela că cheltuia prea mulți bani pe pălării – le iubea, pur și simplu – însă Rex n-o plătea cu mult peste salariul minim, așa că era selectivă. Îmi amintesc că mi-am ridicat la un moment dat privirea, printre umeri, coate, genți de mână și unghii roșii și am văzut pălăria aceea galben aprins, împodobită cu o pană de fazan, care-o făcea să sară în ochi. Galben și roșu, într-o mare cenușie. Așa era Miss Ella. Lumină în întuneric.

Când liftul a început să urce, glasul lui Miss Ella s-a făcut auzit. Profitând de faptul că audiența era prinsă ca într-o colivie, a trecut la atac. „Aș vrea să profit de această ocazie pentru a rosti un scurt mesaj din Evanghelie. Domnul Isus Hristos vă iubește, vă oferă

iertarea și șansa să vă pocăiți și vă cere să urmați învățăturile apostolilor.”

Femeia asta era cu adevărat remarcabilă. M-am uitat în jur, la toate acele chipuri, și am zâmbit. Acei oameni nefericiți au primit, fie că le-a plăcut, fie că nu, o predică din Evanghelie, rostită pe parcursul a șaiszeci de etaje. Până în ziua de azi sunt convins că jumătate dintre ei au coborât din lift înainte să ajungă la etajul spre care se îndreptau. Și până în ziua de azi cred că Miss Ella și-a petrecut întreaga viață păzind trei lucruri, cu prețul vieții: pe Mutt, pe mine și Cartea aceea.

Capitolul zece

Mose practica medicina într-o căsuță transformată în clinică, la doar zece kilometri distanță de Waverly, așa că în copilărie imaginea mea despre ceea ce este un doctor, cu ce se ocupă și cum ar trebui să fie l-a avut pe Mose ca reper. Și așa este și în prezent. Odată, când Miss Ella mă învăța să merg pe bicicletă și am zburat peste ghidon, julindu-mi genunchii și spărgându-mi buza, Mose m-a cusut și mi-a lipit câte un bandaj pe fiecare genunchi. Când Mutt a făcut febră mare, care nu ceda cu nimic și transpira atât de tare, încât a udat learcă două rânduri de cearșafuri, Mose a stat toată noaptea lângă patul lui, ascultându-l cu stetoscopul. Iar când Mutt s-a trezit și a cerut o înghețată pe băț, Mose a coborât la parter și a scormonit prin congelator până a găsit trei înghețate cu aromă de cireșe. După care s-a întins pe pat și a început să plescăie, alături de noi. În fine, altădată, când m-am lovit la spate și am venit acasă cu radiografiile sub braț, Mose a aruncat o privire pe ele, mi-a șters lacrimile, m-a îmbrățișat strâns de tot și mi-a zis: „Fiule, mi-a făcut plăcere să te văd jucând baseball.”

Mose a fost singurul bărbat care m-a îmbrățișat vreodată.

Iar când sora lui s-a îmbolnăvit, și în cele din urmă i-a spus și lui că avea cancer, Mose a numit-o „babă încăpățânată”, dar asta nu l-a împiedicat să-i aducă în fiecare zi micul dejun și cina, sau să-i citească seara. Uneori, rămânea la ea toată noaptea. După mai bine de

cincizeci de ani de practicare a meseriei, Mose și-a vândut cabinetul unui doctor tânăr din Montgomery și a ieșit la pensie. Și, cu toate că, oficial vorbind, renunțase să mai doftoricească oameni, am descoperit că dragostea sa față de cai nu-l părăsise.

În urmă cu cinci ani, am auzit despre un hipodrom, situat în apropiere de Dallas, care avea aproape optzeci de armăsari din aceia folosiți pentru mânatul vitelor. Proprietarul avea reputația că prăsea astfel de cai, de o calitate remarcabilă, pentru fermele din vestul Texasului și din alte state unde existau cowboy. Am petrecut câteva zile fotografiind competițiile hipice, caii și pe cowboyii care-i călăreau.

Când caii împlineau trei ani, proprietarul îi puneă să alerge în câteva curse, le atârna la gât panglicile și medaliile câștigate, apoi vindea să mânța sau calul la prețul convenit. Dintr-un capriciu, cumpăraseră un armăsar din rasa Tennessee Walker; își încercaseră norocul, dar nu-i ieșise. Era un cal maro închis, cu coama neagră, având înălțimea la greabăn de un metru și șaptezeci de centimetri. Era absolut magnific. Însă dintr-un motiv oarecare – fie îl ura pe proprietar, fie ura să apară în public pentru spectacol – calul nu câștigase niciodată nimic. După câteva competiții și o grămadă de bani cheltuiți, proprietarul hipodromului s-a săturat de el și s-a reîntors la caii lui pentru mânat vitele. L-a băgat pe armăsarul Tennessee Walker într-o boxă din grajd, l-a lăsat acolo, în plata Domnului și a început să-i spună „Glue”¹⁴. Atunci când mi-a făcut turul grajdurilor sale, mi-a arătat calul, zicându-mi: „Ăsta-i Glue! Ființă e nevoie

¹⁴ Lipici, în engl. – n.tr.

de lipici ca să rămâi pe șaua lui și în asta ar trebui să-l transform și pe el.”

Pe parcursul următoarelor câteva zile mă tot pomeneam plimbându-mă pe lângă boxa lui Glue. Spre finalul săptămânii, Glue își scotea capul pe geamul boxei când mă vedea, iar eu aveam mai mereu morcovi în buzunar. La un moment dat, am întrebat așa, ca din întâmplare, care ar fi prețul lui, iar proprietarul hipodromului mi l-a vândut pe loc, pentru trei mii de dolari. Ba mi-a mai dat, în plus, două șei și tot harnașamentul de care aveam nevoie. L-am plătit pe un cowboy de prin partea locului ca să ne ducă pe Glue și pe mine înapoi în Alabama, însă nu aveam nici-o idee ce să fac cu calul. Mă gândeam să-l las pur și simplu să hoinărească pe pășune, că tot era goală, iar Mose se plictisea. Mi-am închipuit că ei doi se vor înțelege strașnic de bine. Și am avut dreptate. Câteva luni mai târziu, Glue și Mose erau inseparabili. Chiar i-am spus: „Mose, să știi că e pe jumătate al tău. Tu alegi: vrei să iei partea din față sau pe cea din spate?”

Însă apoi s-a întâmplat un lucru la care nu mă așteptam. Într-o bună zi, un cuplu de proprietari de terenuri agricole din zonă s-a oprit în dreptul grilajului de fier ce mărginea drumul pietruit și s-a uitat cu luare-aminte la calul nostru. Mose stătea călare pe tractor, tăind iarba de pe pășune, însă s-a oprit, s-a sprijinit de gard și și-a vârât mâinile în buzunarele salopetei de lucru.

„Scuzați-ne, domnule,” i s-au adresat cei doi, „e calul dumneavoastră?”

„Ei bine” – râse Mose, dându-și pălăria mai pe spate – „doar jumătate din el. Cealaltă jumătate îi aparține proprietarului acestui teren.”

„Ne întrebam dacă n-ați vrea să îl dați la montă.”

Mose zâmbi. „Nu văd de ce nu, însă” – continuă arătând înspre Glue – mai bine i-ați pune chiar lui întrebarea asta.” După cum s-a dovedit ulterior, pe Glue nu l-a deranjat deloc aranjamentul, și în curând am descoperit că cei pasionați cu adevărat de vânătoria de prepelițe și care își doreau o experiență cât mai autentică în acest sens, erau dispuși să plătească o sumă considerabilă pentru a avea parte de ea.

Așa că Mose și cu mine am intrat în afacerea cu armăsari de prăsilă și l-am pus pe Glue la treabă. Când am înregistrat calul pe numele nostru și i am schimbat numele oficial în „Waverly Rain”, am descoperit că era descendentul unui armăsar de competiție, care obținuse de cinci ori titlul de campion național, la patru categorii distincte. Așa că Mose și cu mine am mărit pentru montă. Cât ai clipi din ochi s-a dus vorba despre descendența lui Glue și, în scurt timp, proprietari de ferme din nordul Floridei și până în Carolina de Nord, Tennessee și Texas își trimiteau iepele la noi și-l tratau pe Mose cu respect, răspunzându-i cu: „Da, domnule, e foarte bine așa. Cum spuneți dvs.”

Cinci ani mai târziu, Glue avea deja optzeci de mânji, iar tabelul cu planificări de pe peretele grajdului era mereu plin, indiferent de perioadă. Mose s-a săturat să tot răspundă la telefon, așa că și-a cumpărat un robot și a început să trieze apelurile primite. Înainte de sosirea lui Glue, se întreba cu ce o să-și umple anii de pensie. Însă de când taxa pentru o singură montă devenise o

mie cinci sute de dolari, care se împărțea la trei – eu, Mose și grajdul – nu mai avea probleme în a-și găsi ceva de făcut și a duce o viață activă. La cei optzeci și unu de ani ai săi, Mose se trezea în fiecare dimineață și mergea în grajd, unde-și punea la fiert un ibric de cafea, își pregătea repede câțiva biscuiți, curăța boxele de bălegar și îi cânta unui cal pe nume Glue.

Capitolul unsprezece

Voiam să dorm până la prânz, însă m-am trezit odată cu răsăritul soarelui. Un obicei de care scapi greu. Chiar și când ești obosit. Gândurile sacadate care-mi treceau prin cap erau o dovadă în acest sens. Am alergat cinci kilometri, am făcut un duș, după care am urcat în bucătărie și mi-am turnat o ceașcă de cafea.

În grajd era aprinsă lumina, ceea ce însemna că Mose făcea același lucru ca de obicei. M-am îndreptat într-acolo și l-am găsit aplecat, cu o furcă în mână, fredonând melodia lui Johnny Appleseed: „Oh, Domnul a fost bun cu mine, așa că Lui îi mulțumesc...” Am încercat să mă furișez în spatele lui, însă Mose și cu mine jucam jocul ăsta de mult timp. Am reușit să mă apropii cam la un metru jumătate, după care mi-a zis: „Dacă ai de gând să aduci chiriași, ai putea măcar să-mi spui, ca să fac curățenie în casa soră-mii și să-i fac să se simtă bineveniți.”

„Hei, Mose.” L-am bătut ușor pe umăr.

„Și dacă aș fi știut că o să primești vizita unei doamne” – își trecu degetele pe sub bretelele salopetei albastre, decolorate – „m-aș fi gătit și eu azi, ca de zile mari.”

Dacă soarele lumina vreodată peste Waverly Hali, dacă reușea să străbată norii de furtună care îl acopereau de mulți ani, asta se întâmpla datorită lui Mose. Îmi făcu semn cu capul, înspre casă, iar ochii săi roșiră întrebarea ce-i stătea pe vârful limbii.

„E o poveste lungă,” i-am explicat, „din care nici eu însumi nu știu prea mult. Însă acolo e o femeie cu copilul ei. Cu fiul ei.”

Mose mă întrerupse. „Tucker, îmi aduc aminte de micuța Katie. Parcă a mai crescut nițel.”

Am rămas surprins de memoria lui Mose. „Ei bine, ei...” Am întors capul și m-am uitat în direcția casei. „Ei fug de ceva. I-am găsit aseară, în timpul furtunii. Mașina lor nu mai mergea și n-am putut să-i las așa, fără niciun ajutor. Nu mă puteam gândi la altceva decât la Miss Ella.”

„Ohhh.” Mose trecu furca prin fân, scoțând gunoiul de grajd și aruncându-l în roabă. „Știi la fel de bine ca mine că dacă ea ar mai fi aici, cu noi, ar fi făcut același lucru. Doar că în clipa asta s-ar afla în casă, pregătind micul dejun.” M-am îndreptat spre boxa unde Glue mânca nutreț și i-am mângâiat botul. Apoi m-am cățărat în pod și am aruncat jos nn balot de fân. Acum, că Glue era hrănit și bine țesălat, am aruncat o privire prin fereastra lui Miss Ella.

„Tuck,” îmi șopti Mose, „să ai grijă când te uiți pe fereastra aia. Fantoma soră-mii poate oricând să o deschidă și să te tragă înăuntru.”

Am râs. Avea dreptate.

La amiază, Katie și-a făcut apariția, înfășurată într-o pătură, pe veranda din spate. Eu eram în grajd, unde tocmai ungeam șaua, scările și hățurile lui Glue cu un amestec de săpun și glicerină, când am auzit ușa închi-zându-se. Am ieșit afară și, pentru prima dată, am băgat

de seamă cât de mult semăna încă cu acea amintire pe care o păstram în minte. Umerii săi, neacoperiți de pătură, se curbau grațios, ca niște crengi delicate ale unei sălcii plângătoare. Mirosul ierbii proaspăt tăiate, amestecat cu cel de gunoi de grajd și de surcele uscate de lemn de cedru ajungea, purtat de vânt, până pe verandă. Era un miros puternic, ca al unguentului Vicks VapoRub, și-mi umplea plămânii la fiecare inspirație.

Ea coborî treptele și se îndreptă spre mine, îmbrăcată într-o pereche de blugi lungi, lăbărțați și o cămașă de flanel; îmbrăcămintea nu-i venea chiar pe măsură. Apropiindu-se, ridică pătura și și-o înfășură mai strâns, în jurul umerilor.

„Bună dimineața,” Îmi zise aproape în șoaptă, uitându-se pe furiș la alea ce ducea la stradă și scrutând-o dintr-un capăt în altul, de parcă ar fi căutat ceva anume.

I-am făcut semn către ibricul de cafea, așezat pe colțul băncii. „Am făcut o porție proaspătă acum vreo oră. S-ar putea să te ajute să te dezmeticești mai repede.” Ea încuviință din cap, ferindu-și în continuare ochii de razele soarelui, și-și turnă o ceașcă. O ridică și, ținând-o cu amândouă mâinile, suflă aburul de deasupra și și-o duse spre buze.

„Când am venit încoace noaptea trecută, nu am reușit să pun lucrurile cap la cap de la bun început și nu mi-am dat seama că ne aflăm aici până când nu m-am prins că ești tu.” Sorbi iar din cafea, evitând să mă privească în ochi. „Totul a fost atât de... În fine, a durat câteva minute până să fac legătura dintre toate astea și” – continuă ciocănindu-și ușor tâmpla – „amintirile de aici, din cutie.” Am dat din cap, continuând să frec temeinic

șaua. „Sunt surprinsă că ai păstrat locul ăsta,” mi-a mai zis.

Mi-am rotit privirea de jur împrejur. „Bine că am făcut-o. Altfel, neam face acum vinovați de încălcarea proprietății, și încă tare de tot.”

Ea zâmbi și suflă ușor peste cafea, răcorind următoarea înghițitură. Observă șaua. „Ce faci acolo?”

„Ei bine, șaua asta aparține calului ăluia.” Și am arătat către boxa lui Glue, marcată de o plăcuță de alamă, cu numele lui. „Și-mi imaginez că peste câteva minute băiețelul din căsuța de colo va ieși în fugă pe ușă. Și în momentul acela, o să dea cu ochii de cal și o să vrea să facă o plimbare călare. Așa că m-am gândit să pregătesc totul din timp.”

Ea zâmbi și încuviință din cap, ca și cum șoapta unei amintiri ar fi silit-o să se oprească din sorbit. Am întrerupt eu tăcerea.

„Azi de dimineață am aranjat ca mașina ta să fie remorcată și dusă în Abbeville, la atelierul de reparații auto al lui John.” Mi-am trecut amândouă mâinile pe sub șa și ținând-o astfel, am cărat-o în partea opusă a grajdului, ca s-o agăț de boxa lui Glue. „Pe aici, prin zona asta, John e singurul mecanic care să fie de acord și să și poată să repare un Volvo, însă cred că trebuie să treacă vreo două săptămâni, până s-o facă să funcționeze din nou.” Am făcut o pauză, pentru că nu voiam să-i dau prea multe vești proaste dintr-o dată. „Sper că ai o asigurare bună.”

„Chiar așa de rău e?” m-a întrebat.

„Da, așa de rău.”

Dădu iarăși din cap, apoi se îndreptă către ibricul de cafea. Suflând aburii ce ieșeau din cană, se uită la mine cu colțul ochiului și-mi zise: „îți mulțumesc.”

„Ei bine, adevărul e că Mose a cumpărat și a făcut cafeaua. Eu doar am mai turnat niște apă peste zațul rămas.”

Își plecă privirea și-și lipi picioarele unul de altul, târșându-și-le pe podea. „Nu asta am vrut să spun.”

„A, atunci vrei să-mi mulțumești pentru că nu am ripostat, trăgând și eu în tine?”

Clătină din cap și ochii ni se întâlniră.

Am renunțat la tonul sarcastic. „Cu plăcere.”

Luă o perie și începu să mângâie coama lui Glue. Calul se obișnuie cu ea numaidecât, și începu chiar s-o împungă cu botul.

În timpul gimnaziului, antrenorii și jucătorii din zonă începuseră să îmi dea atenție, datorită felului cum jucam baseball. Mulți mă etichetaseră deja ca fiind un adevărat „jucător”, și-i spuneau antrenorului lucruri de genul: „Băiatul ăla are talent”, „Uite jucătorul tău vedetă” și „N-am văzut de multă vreme așa o viteză de lovire.” Recunosc: nu-mi mai ajungeai cu prăjina la nas, dată fiind noua mea identitate. Îmi plăcea și pentru că era pentru prima dată – din câte îmi amintesc – când făceam un lucru pe care cei din jur să-l aprecieze. Era o identitate care nu avea nici-o legătură cu calitatea mea de „fiu al lui Rex Mason.”

Într-o după-amiază m-am întors acasă umflându-mă în pene, mai să plesnesc de mândrie, iar Miss Ella a

țipat la mine să nu cumva să intru încălțat și să las urme de noroi în casă. Am ignorat-o. A ajuns lângă mine cât ai clipi din ochi, m-a smucit de bărbie și mi-a zis: „Copile, ascultă aici ce-ți zic și uită-te drept în ochii mei. Poate că n-oi fi eu decât o slujnică bătrână, și pe deasupra și de la țară, dar sunt tot om. Și știi ceva? Dumnezeu S-a gândit la mine, chiar Și-a pus deoparte un timp anume, când să mă nascocoască. Poate că nu-i mare lucru de capul meu, însă ce vezi tu aici a luat ființă mai întâi în mintea lui Dumnezeu, așa că să nu stai acolo țeapăn și să mă ignori, ca și cum n-aș exista. Ține minte asta!” A fost de ajuns ca Miss Ella să-mi zică asta doar o singură dată, și gata, mi-a captat atenția. În caz că vă întrebați, da, așa e, de atunci înainte mi-am lăsat de fiecare dată adidașii cu crampoane la ușă.

Mai târziu, în seara aceleiași zile, pe când mă puneam la culcare, mi-am ridicat ochii către ea, iar Miss Ella m-a împuns ușurel în piept, cu degetele ei crăpate și bolnave de artrită. „Tu ai ceva special aici înăuntru. Poate că ai tăi sunt cei mai verzi ochi și cea mai bună lovitură cu bâta din Liga de Juniori, dar să știi că tu însemni mai mult decât o față frumoasă și niște lovituri reușite. Ai ceva acolo în interior, ceva ce puțină lume are. Dumnezeu ți-a dăruit un locșor pentru oameni suficient de mare încât să încapă și alții, nu doar tu însuși. Însă dacă începi să crezi toate chestiile astea pe care ți le zic cei din jur, în curând n-o să mai ai loc decât pentru tine, și atât. Și să nu uiți un lucru: capul și inima sunt invers proporționale: dacă ți se umflă capul, inima ți se micșorează. Tucker, tu nu reprezinți suma dintre viteza bătei și procentajul de lovituri corecte. De fiecare dată când o să găsești un lucru la care te pricepi, pe

care-l faci bine – poate fi vorba despre baseball, poate despre altceva, dar indiferent care ar fi – nu-l lăsa să ți se urce la cap. Rămâi aici jos, printre noi, ceilalți. Nu-mi pasă dacă o să apari pe prima pagină a revistei Time; tu să fii Tucker Mason.”

„Dar, Miss Ella, eu nu vreau să fiu Tucker Mason.”

„Păi bine, copile,” mi-a spus cu un zâmbet neîncrezător, odihnindu-și mâna pe pieptul meu, „dar atunci cine ai vrea să fii?”

„Vreau să fiu Tucker Rain.”

Fața i se îmblânzi, exprimând parcă un suspin izvorât din străfundurile sufletului. Mi-a dat la o parte din ochi părul transpirat, iar răsuflarea ei mi-a străbătut și mângâiat fața. „Părinții nu ți-i poți alege, copile. În viața asta nu poți deține controlul decât asupra a ceea ce spui și ceea ce faci tu.”

În ziua când a murit, mi-am luat numele de Tucker Rain.

Katie se aplecă peste bancul de lucru și se uită cum mâinile mele prelucrau pielea. „Îmi făcusem un obicei din a căuta numele tău sub toate fotografiile din revistele de calitate. Apoi, într-o zi” – continuă, întorcându-se și privind de-a lungul pajiștii – „treceam pe lângă standul cu ziare și am văzut coperta revistei Time. Nici măcar n-a fost nevoie să mai caut numele tău. Pur și simplu, am știut.”

Cu doi ani în urmă, Doc mă trimisese în Sierra Leone pentru a mă ocupa de subiectele negoțului cu diamante și al războiului civil, născut drept consecință a

acestui negoț. După ce petrecusem deja acolo vreo două săptămâni, am reușit să surprind în fotografie imaginea a trei bărbați, având membrele amputate, ce stăteau umăr lângă umăr, zâmbind și având atârdate de gât niște cani argintii, pentru cerșit. Un paradox dureros. Erau sănătoși tun, aveau toată viața înainte și cu toate astea, nu puteau mânca, nu se puteau îmbrăca sau merge la toaletă fără ajutorul cuiva. Șase săptămâni mai târziu, Doc m-a chemat la el. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și fumând țigară de la țigară, mi-a zis: „Tucker... Tuck... ai primit coperta... Time tocmai ți-a dat coperta.”

Katie și-a ridicat privirile spre mine. „Tucker, cred că Miss Ella ar fi fost mândră de tine.” Dădu cu piciorul într-o bucată de noroi și-și cufundă privirea în negrul cafelei. „Eu am fost.”

Am terminat de aranjat șaua și apoi mi-am golit geanta de la aparatul foto, scoțând obiectiv după obiectiv și așezându-le pe bancă, împrejurul meu. Nu mai făcusem asta de ceva timp și trebuia să mi le verific. Am luat peria din păr de cămilă și am începu să șterg praful de pe fiecare. Katie mă privea în tăcere, cumpănind neliniștită la ceea ce avea de gând să-mi spună. Într-un final, și-a făcut curaj. „Îți datorez o oarecare explicație.”

„Recunosc, mi-a trecut și mie gândul ăsta prin cap.”

„Vrei varianta lungă sau pe cea scurtă?”

„Vreau varianta care nu mă face complice la nici-o infracțiune.”

Ea zâmbi din nou și încuviință din cap. „Presupun că meritam asta.”

„Da, meritai.”

„Revolverul ăla se află acum pe raftul de sus din dulap. Descărcat și așezat într-o cutie de pantofi plină cu poze vechi. Cele mai multe sunt poze cu tine. Am găsit acolo chiar și una sau două în care sunt și eu. Oricum, e acolo sus, unde Jase nu poate să ajungă, deci n-are cum să pună mâna pe el. Nu că ar face-o, dar ești liber să faci ce dorești cu el. E destul de evident că eu nu știu cum să-l manevrez.”

Pentru prima dată, m-am uitat cu atenție la cearcănele de sub ochi ei. De fapt nu erau cearcăne. „Semnele alea negre ți le-a lăsat tipul de la care ai furat revolverul?”

Ea s-a aplecat pe spate, și-a retras mâinile în mânecile hanoracului, ascunzându-și cu totul degetele, și am intuit că urma să ascult cam douăzeci de ani de istorie.

„Tata ne-a dus pe toți în Atlanta, însă îl stăpânea un sentiment destul de ciudat, că ceva era în neregulă în toată povestea asta, în parteneriatul cu tatăl tău. Așa că și-a dat demisia după doar trei zile. S-a dus să lucreze pentru niște tipi care-l avertizaseră să stea cât mai departe posibil de Rex Mason. Ideea e că tata și-a găsit locul potrivit, și la fel s-a întâmplat și cu mine. M-au înscris la o școală privată nu departe de casă, ce avea un program bun de pregătire muzicală. Se numea Pace Academy. Profesorii de acolo m-au învățat foarte multe lucruri, însă, mai presus de toate, mi-au arătat cât de multe știa mama. Și apoi lucrurile au curs de la sine... Cei de la Julliard m-au auzit cântând și mi-au acordat o bursă. Am petrecut patru ani în New York, mergând la școală, cântând la pian și înghețând bocnă din noiembrie până în martie.”

Katie se schimbase; vocea, silueta, expresia feței-fiecare pătetică din ea-se maturizaseră și erau trecute prin viață, însă văzând-o cum se lua singură în zeflema, mi-am dat seama că nu se schimbase chiar atât de mult. Dinăuntru al acelei femei înfricoșate, am auzit răsunând un sunet familiar.

„Pentru a câștiga niște bani în plus, cântam la sfârșit de săptămână în baruri de prin subsoluri și în cluburi de jazz, peste tot prin Manhattan. Până să ajung în ultimul an de facultate, managerii mă sunau ei pe mine, și începusem să cânt la lumina lumânărilor, printre fețele de masă albe.”

„Ceea ce însemna că bacșișurile erau mai bune, și că erau mai puțini cei care te împrășcau cu bere, nu?”

„Exact. Într-o noapte, după închiderea restaurantului, în timp ce scotoceam prin vasul unde mi se puneau bacșișurile, am dat peste o bancnotă de o mie de dolari. O bancnotă de o mie de dolari! M-am gândit că era o greșală. Nu văzusem niciodată așa ceva. În fine, am absolvit facultatea, am ajuns la concluzia că-mi place Central Park primăvara și am început să adun ceva bani într-un cont, la bancă.”

„Și chiar îți plăcea New York-ul?” am întrerupt-o, luând de jos un alt obiectiv.

Ea ridică din umeri. „La început, nu, însă treptat, treptat m-a prins. Nu-i chiar așa de rău.” Zâmbi. „E drept, cu timpul, lucrurile au cam scăpat de sub control, și, pentru o țărănuță din Alabama ca mine, erau un pic prea galopante. Când aveam douăzeci și cinci de ani, The Ivory Brass, un restaurant de pe Fifth Avenue unde se cânta jazz, m-a angajat pentru patru seri pe săptămână. Majoritatea bancherilor de pe Wall Street se

perindau pe acolo, în fiecare săptămână. Mă simțeam ca eroul din melodia Piano Man, a lui Billy Joel – în varianta feminină.”

Katie zâmbi, privirea i se cufundă în cafea, și mi-am dat seama că în clipa asta mintea i se plimba pe Fifth Avenue. Se schimbaseră mult, de la fetița care-mi făcuse cu mâna, pe fereastra rulotei tatălui ei.

„Un prieten de-al unui prieten mi-a făcut cunoștință cu Trevor. Un broker de succes, partener în propria sa firmă, a cărei credibilitate era în continuă creștere. Pe Wall Street avea reputația unui adevărat bulldog. părea sensibil, cu relații sus-puse, cult și” – adăugă clătinând din cap – „părea să aibă o predilecție pentru bancnotele de o mie de dolari.” Privi către pășune, păstrând tăcerea câteva secunde. „Uită-te la mine cum vorbesc. Par atât de... atât de newyorkeză.” Se frecă la ochi și, cu degetul mare de la picior, începu să facă forme în noroi.

Apoi continuă. „A devenit încetul cu încetul un client obișnuit al localului. În curând, începu să mă conducă acasă și așa putea spune că eram nerăbdătoare să-i întâlnesc chipul în mulțime. După câteva luni și mai multe răspunsuri negative, într-un final i-am spus «poate» și m-am mutat cu el, într-un cartier rezidențial. O rundă de probă, așa putea-o numi. Nici acum nu știu exact de ce am făcut-o. Cred că nu mai aveam alte opțiuni.”

Nu-mi venea să cred. Katie ar avea întotdeauna alte opțiuni. O femeie așa de frumoasă, capabilă să cânte la pian la fel de ușor și de bine cum o pasăre știe să ciripească, are întotdeauna și alte opțiuni. Din cele ce-

mi povestea, Katie îmi părea pierdută. Cuprinsă de nostalgie și dor de casă. În derivă.

„El e mai în vârstă ca mine și își dorea copii imediat, așa că m-am lăsat înduplecată și am continuat să cânt până a venit pe lume Jase.”

M-am îndreptat către filtrul de cafea, am umplut iarăși cănile amândurora și m-am întors la aparatul de fotografiat. Ea sorbi și continuă. „Așteptarea, anticiparea nerăbdătoare a nașterii lui Jase ne-a ținut fericiți o vreme... Chiar ne entuziasma ideea căsătoriei. Când Jase a venit pe lume, cu o lună înainte de termen, ne-am căsătorit la primărie, fără a sărbători cu adevărat evenimentul. Nimic mai mult decât o formalitate. Poate că simțeam amândoi... sau poate că eu simțeam că actul căsătoriei justifica, scuza cumva existența lui Jase. Nu știu sigur dacă l-am iubit vreodată pe Trevor. Nu...” Clătină din cap. „Am știut asta chiar de atunci. Undeva, în străfundurile minții mele, gândul ăsta exista.”

„Katie, sunt sigur...”

„Nu,” mă întrerupse, ridicând mâna. „Am încercat să-l iubesc, dar, din nenumărate motive, cred că nu am reușit niciodată. Deși știu că sună urât, îmi plăcea ceea ce-mi oferea el. Vreau să spun, asta a fost valabil până am ajuns să-l cunosc. În ciuda aparențelor, care poate că sugerează contrariul, Trevor nu e chiar așa de drăguț. Omul acela sensibil, cult și coerent s-a transformat în Jekyll și Hyde. În plus, Jase a fost născut prematur și, încă de la început, dădea semne că va pierde lupta cu viața.

Era micuț, fizic vorbind iar plămânii lui trebuiau să se dezvolte și aveau nevoie de timp pentru asta. În plus, în primele șase luni, dormea toată ziua și plângea noaptea.” Își trecu mâna peste piept, făcând ironic

referire la sânii săi. „Cum n-am fost niciodată prea dotată din punctul ăsta de vedere, am avut ceva probleme cu alăptatul. Trevor câștiga bani buni, așa că nu putea permite ca soția lui să fie cumva pe o poziție inferioară, în raport cu femeile strălucitoare și avute din cercul lui social. Așa că am fost nevoită să ajung la mărimea lor... Literalmente.”

Am rămas cu ochii asupra îndeletnicirii mele și am zâmbit. „Înțeleg și de ce.”

„Poftim?”

„Mda, ultima dată când te-am văzut fără cămașă pe tine, erai la fel de plată ca mine. Și-ți ieșeau și coastele în afară.”

Mă plesni peste braț. „Tucker!” Am avut un sentiment de bine tachinând-o. Și râzând împreună cu ea.

„Glumesc.” Am ridicat mâna în semn de armistițiu și m-am dat un pas înapoi. „Gata, mă predau.” Am redevenit serioși, după care curiozitatea m-a biruit. „De unde ai știut?”

„Trevor e și el un împătimit al aparatului de fotografiat. Nu-i deloc priceput, însă îi place să creadă că este. Căsuța noastră de e-mail e plină de fotografii primite pe bază de abonament la site-urile de profil. Prin urmare, cu greu aș fi putut ignora ascensiunea lui Tucker Rain.” Mă privi cu colțul ochiului. „Îmi place numele.”

Am dat din cap, fără să-mi ridic privirea de la ceea ce făceam. „E un nume bun.”

„Îmi plac și lucrările tale.” Făcu o pauză, căutându-și cuvintele. „Mai ales când e vorba de portrete. Reușești, nu știu cum, să surprinzi pe film și

sentimentele, și clipa, atunci când fotografiezi chipul unui om.”

Am răspuns dând din cap, gândindu-mă retrospectiv la cei șapte ani de urmărire înverșunată a fiecărei fotografii, în parte. „Câteodată. Însă de cele mai multe ori, nu fac decât să iroiesc rola de film.”

„Mă îndoiesc.” Făcu un pas mai aproape, cercetând cu interes aparatul foto, pe care-l luasem din nou în mână. Evident, se simțea din ce în ce mai confortabil în prezența mea. „Oricum, după doi ani, după prea multe cine de afaceri și nopți în care ajungea târziu acasă și pentru care nu-mi dădea niciodată explicații, Trevor a început să piardă banii clienților, să facă burtă și să se transforme într-un individ cu care nu-mi plăcea și nici nu voiam să trăiesc. Au existat alte trei femei, de care știu eu, cel puțin.” Ridică din umeri. „De dragul lui Jase, mi-am mușcat limba, ca să zic așa, am rămas acolo și am sperat.” Se întoarce și o luă către ușa grajdului. „M-am înșelat. A început să se implice fățiș, în văzul tuturor, în aventuri extraconjugale, și când am pus întrebări, m-a abuzat fizic. Am trăit în situația asta, am ascuns-o de ochii lumii și am nădăjduit că Trevor se va schimba, însă apoi...”

„Apoi ce?”

„Apoi l-a lovit pe Jase. O singură dată. Am plecat de acolo imediat, am depus plângere la poliție, iar când Trevor a venit la audieri beat mort și incapabil să formuleze o propoziție de la cap la coadă, judecătorul l-a aruncat în închisoare pentru beție și pentru tulburarea liniștii publice și mi-a acordat mie custodia deplină asupra copilului. Trevor s-a lăsat de băut și a descoperit

că nu poate să obțină mereu ceea ce-și dorește. N-a acceptat și nu acceptă nici acum realitatea asta.”

„În ultimii doi ani am fost la consiliere. A fost ideea mea. M-a gândit că dacă am învăța cum să fim prieteni, poate că vom fi și părinți mai buni. Gândul mi-era la Jase. El avea nevoie... are nevoie... de un tată. Poate că nu-i mare lucru de capul lui Trevor, dar numai pe el îl are Jase.”

„Și lucrurile au mers spre bine?”

„Trevor a făcut progrese, chiar s-a lăsat de băut pentru un timp, însă sunt aproape sigură” – zise ridicând din umeri – „că nu s-a lăsat niciodată de celelalte chestii. Lăsând asta la o parte, consilierul nostru ne-a sugerat să mergem într-o vacanță de familie, așa că acum cinci săptămâni am luat avionul până la Vail. Când s-a urcat la bord, Trevor a numit călătoria noastră «o vacanță de care era mare nevoie». M-am gândit că poate această schimbare ne va face bine tuturor. Poate că o bătaie cu bulgări de zăpadă îl va răcori puțin. Și” – adăugă scormonind iar în noroi cu degetele de la picioare – „cred că speram să găesc un motiv pentru a o lua de la capăt. Pentru a mai face o încercare. Eram acolo deja de o săptămână, când Trevor a primit un telefon de la serviciu și i s-a spus că pierduse cel mai important contract. În noaptea aceea m-am întors de la magazin și l-am găsit cu o instructoare de ski.” Ridică iarăși din umeri. „Și nu era acolo ca să-l învețe să schieze. L-am înfruntat, iar el m-a lovit.” Arată spre propriul ochi. „Apoi a plecat să-l caute pe Jase, care se ascundea pe afară.”

L-am găsit eu prima și am luat-o amândoi la fugă, însă nu înainte de a-i face cunoștință capului lui Trevor cu un vâtraie.”

Acum semăna cu Katie pe care o cunoșteam eu. Acea Katie pe care o știam i-ar fi dat cu un vătrai în cap încă de când erau acasă, la New York, însă adulții se trezesc mai greu decât copiii.

Ochii ei scrutară iarăși aleea, căutând ceva ce, evident, nu se afla acolo. „Jase și cu mine ne-am întors la New York, ne-am făcut bagajele, iar eu am cerut emiterea unui ordin de restricție-lucru deloc dificil de obținut, dacă aveai în vedere antecedentele relațiilor noastre, faptul că Trevor zăcea într-un spital din Colorado și că instructoarea de ski mi-a luat partea după ce a aflat cine sunt. Și de atunci tot fugim.”

Începu să se plimbe prin grajd, inspirând adânc și lăsând ca mirosul lui Glue, mirosul de piele, bălegar, nutreț și pânze de păianjen să-i inunde plămânii și s-o străbată până în vârful degetelor. „Trevor nu-i prost, nu-i o marionetă și sunt foarte mari șanse ca, mai devreme sau mai târziu, să ne găsească. Nu-i place să i se spună că nu poate face... sau că nu poate avea un anumit lucru.” Ridică din umeri și se uită drept în ochii mei. „Nu puteam rămâne în New York și nici nu puteam să mă duc în Atlanta pentru că m-ar fi găsit. Nemaiavând nici-o altă variantă, am pornit în direcția asta pentru că știam că aici pot chibzui în liniște. Că îmi pot regăsi libertatea și, speram, pacea.”

Își roti privirile prin grajd, de jur împrejur, descriind în același timp cu mâinile un arc de cerc, în care cuprinse Waverly și pășunea. Atât ea, Katie, cât și natura din jur emanau parcă stropi din lumina blândă a soarelui de dimineață. Roua ce se ridica de pe pășune părea miere de aur ce se prelinsese prin crăpăturile din veranda cerului. „Când eram copii,” mi-a spus „eram fericită aici.

Foarte fericită. Îmi aduc aminte că nu voiam să se mai termine zilele și că mereu doream să cânt la pianul tatălui tău, alături de Miss Ella, care zâmbea și absorbea parcă fiecare sunet prin toți porii ființei sale.”

Dădu din cap, mai mult ca pentru sine. „Nimănu i s-au mai luminat ochii așa cum se luminau ochii lui Miss Ella, când îi cântam. Uneori, târziu în noapte, când mulțimile se mai risipeau, închideam ochii și mă gândeam la ea, cum stătea lângă mine pe băncuță și-mi dădea voie să cânt la pianul cu coadă al tatălui tău. Îmi șoptea atunci la ureche să-mi imaginez că sunt în fața publicului, la un concert cu casa închisă, la Opera din Sydney.” Katie clătină din cap. „Ea era publicul meu. Cel mai bun dintre toate. De fiecare dată când cânt, îmi imaginez că ea stă lângă mine, dând din cap, zâmbind, cu ochii închiși și legănându-se purtată de melodie. Uneori, aproape că-i aud vocea și aproape că simt mirosul cremei Cornhuskers.”

Am zâmbit, dar n-am zis nimic. Katie avea nevoie să vorbească, nu să mă asculte pe mine. Am luat de jos un alt obiectiv și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise sunetul vocii ei. „Ai vreun plan pentru viitor?”

„Mda.” Râse. „Să o iau de la capăt. Să prind rădăcini undeva. Să-l învăț pe fiul meu să joace baseball.” Își șterse fața cu mânecile cămășii, întinzându-și rimelul. Am făcut semn către bicicleta ce sta rezemată de colțul grajdului. „Am cumpărat-o din Macon,” mi-a zis. „Era nevoie de ceva cu care să-și umple timpul, cât eu mă gândeam unde să mergem și ce să facem. Voiam să mă duc undeva unde Trevor nu m-ar găsi.” Se uită înjur și încercă să zâmbească. „Și se pare că am găsit locul potrivit.”

„De unde știi că nu urmărește chiar acum tranzacțiile pe care le faci cu cardul de credit?”

„Am avut un avocat bun la divorț, așa că bani am, însă călătoria asta... ei bine, cu ani în urmă am pus ceva bani într-un cont, în Atlanta. Bani mei pentru zile negre.”

„Și mi se pare că cerul s-a cam înnegrit.”

Dădu din cap, încuviințând vorbele mele și-și îndreptă privirea către fundul grajdului. „Da, s-ar putea spune și așa.” Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de ușă și închise ochii, lăsând ca briza să-i umple plămânii. De undeva, adus de vânt, se răspândi prin tot grajdul un iz de piersici coapte și de frunze arse.

Câteva minute mai târziu intră Mose, cu mâinile atârânănd la capetele salopetei de lucru – fermier get-beget.

„Ei, bună, domnișoară Katie.” Mose nu-și pierduse deprinderea de a interacționa și a comunica cu pacienții. Își scoase pălăria, își șterse fruntea cu o batistă albă, iar pălăria și-o duse în dreptul inimii.

Katie ieși din boxă și rămase o clipă cu ochii cășcați de uimire, apoi se lumineă într-un zâmbet larg. „Mose?”

„D-ră Katie, aceasta nu-i casa mea, dar pentru că am ajutat și eu la creșterea băiatului ăstuia, pot să-ți urez un călduros bun venit la Waverly. Stai aici cât ai nevoie, și chiar mai mult, dacă vrei.”

Ea îl cuprinse în brațe și-l sărută pe obraz.

Chiar în clipa aceea, un cowboy mic, îmbrăcat cu o cămașă din stofă cadrilată, pantaloni scurți, cizme până

la genunchi și purtând o centură cu două tocure de revolver și o stea de șerif în piept sări de pe veranda din fața căsuței. Alergă spre grajd cu pistolul într-o mână și cu pălăria de cowboy, în cealaltă. „Mama, mama, mama, uite!” Și arată cu degetul către Glue. „Ăla e un cal!”

Mose era cel mai aproape. Se lăsă într-un genunchi, își scoase pălăria, întinse mâna și zise: „Încântat de cunoștință, domnule șerif.” Jase își scoase amândouă pistoalele și le îndreptă către Mose, care lăsă să-i cadă pălăria și ridică mâinile sus.

„Jase” – îi explică Katie, îngenunchind și ea lângă copil – „el este dr. Moses. Iar acela”, adăugă, arătând înspre calul nostru, „acela e Glue.”

„Mose,” l-am avertizat, făcându-i semn către pistoalele lui Jase, „ai grijă. Nu armele lui ar trebui să te înspăimânte. Ci ale ei ar trebui să bage în tine frica de Domnul.”

Katie se uită la Mose. „Vorbește despre noaptea trecută. Noi...”

„Știu.” Mose îi făcu semn cu mâna dreaptă, îndemnând-o să nu mă ia în seamă. „Tuck mi-a povestit. Numai că o tot face pe nebunul pentru că până acum nu s-a mai tras asupra lui. Eu am petrecut patru ani în Europa, unde se trăgea în mine aproape în fiecare zi. Pe mine poți să mă ochești cât vrei.”

„Grozav, ia-i partea,” fu replica mea.

„Katie” – Mose își petrecu un braț în jurul ei și zâmbi cu gura până la urechi – „ce-ai zice de-o gustare? Am încercat să-l educăm când era mai mic, dar puștiul nu manifesta nici cel mai mic interes pentru bunele maniere.”

„Așa-mi amintesc și eu,” confirmă ea peste umăr.

„Mose,” mă băgai și eu în discuție, „nu te lăsa păcălit. Femeia asta este un lup în blană de oaie.”

„D-ră Katie,” zise Mose cu o voce pițigăiată, „nu-i da nici-o atenție mucosului ăstuia plin de ifose. Dacă face pe deșteptul, găsesc eu o nuielușă și-l disciplinăm cât ai zice pește.”

Jase se apropie de boxa lui Glue și întinse mâna. Glue își înclină capul, pe deasupra porțiței și gâdilă cu nasul degetele copilului, lăsându-le cleioase de la salivă. Am luat niște fân de pe podeaua grajdului și i l-am întins lui Glue. Calul necheză vesel și mi-l trase ușurel din mână. Jase îmi imită gestul, râzând cu încântare. Era un sunet tare dulce.

Nu lipsea din peisaj decât o negresă minionă, cu un ochi de sticlă și cu proteze dentare, care să șadă pe o găleată de douăzeci de litri, cu rochia sumeasă până deasupra genunchilor și cu ciorapii lungi rulați în jos, în jurul gleznelor. Miss Ella lăsase niște urme destul de adânci, care le înghițiseră pe-ale lui Rex.

Capitolul doisprezece

Cei doi se îndepărtară împreună. Katie se ghemui sub brațul lui Mose și mă lăsă singur cu Jason, în grajd.

„Îți place calul meu?”

Jase dădu din cap afirmativ.

„Vrei să-l călărești?”

Jase dădu iar din cap, de data asta mai energic.

„Hei, Mose,” i-am strigat din urmă, „Glue lucrează astăzi?”

„A-ha. O să sosească după-amiază.”

Am dat din cap și m-am uitat la Jase. „Așteaptă-mă aici, partener.” M-am întors din încăperea unde țineam harnașamentul cu un frâu de piele, o pătură uscată pentru pus sub șa și șaua Western pentru copii, la care lucrasem mai devreme. Se potrivea perfect băiețelului și calului, deopotrivă. L-am urcat pe Jase călare pe Glue și am scurta scările până la următoarea gaură. În clipa când și-a vârât picioarele în cureaua ce atârna de o parte și de cealaltă a șeii, fața copilului s-a luminat deodată, ca o lanternă cu leduri. Trei minute mai târziu, l-am scos pe Glue din boxa lui și am ieșit din grajd.

Katie ne-a zărit și a dat drumul brațului lui Mose, părănd că vrea să-l dea jos pe Jase de pe cal. „D-ră Katie,” zise Mose, trecându-și brațul pe sub al ei, „calul ăla este aproape la fel de blând ca tânărul care îl conduce. Cel mai bine ar fi să vii cu mine, să mâncăm împreună niște ouă. Vreau să îți examinez ochii.”

leșind de pe pășune, am luat-o spre sud, pe sub turnul de apă – acum era îngălbenit de vreme, lăsat în paragină și acoperit de urzici și de iasomie – și am străbătut livezile. Ne-am plimbat înspre capătul sudic al livezilor și apoi printre pini, apropiindu-ne de marginea carierei de piatră, înainte să ajungem la buza prăpastiei adânci de douăzeci de metri și la tiroliana ce acum se bălăbănea în vânt, ruginită, ne-am oprit să ne uităm în jos, la izvorul mineral.

„Unchiu' Tuck?”

Asta chiar că m-a surprins. Am ridicat scările, am strâns mai bine șaua și mi-am ridicat privirea spre Jase.

„Cine ți-a spus să-mi zici Unchiu' Tuck?”

Fața i s-a încordat brusc și a căpătat aceeași expresie pe care o avusese la Bessie's, atunci când se uitase în spate, peste umăr, așteptându-se să fie lovit. Mi-am pus mâna pe oblâncul șei și l-am întrebat, pe un ton mai jos:

„Ți-a spus mama să mă strigi Unchiu' Tuck?”

Cu frica întipărită pe față, Jase dădu din cap, semn că da.

„Păi” – am zâmbit și l-am bătut prietenește cu palma pe picior – „bine ai face să-mi spui așa. Dacă mă strigi altfel decât Unchiu' Tuck, te bag cu capul în izvorul ăsta de aici. Ai înțeles?”

Jase zâmbi și dădu din cap entuziasmat. Am pocnit apoi din buze iar Glue, auzind sunetul familiar, o luă iarăși la pas.

„Unchiu' Tuck, de unde ai calul ăsta?”

„Păi să vezi...” Am smuls de pe jos un pai și am început să-l ronțai la un capăt. „Pe vremea aia, lucram în Texas și-”

„Cu aparatul tău?”

Am ridicat camera foto mai sus, ca s-o vadă și am dat din cap: „Da, cu aparatul meu.” Am smuls un alt pai, din care i-am dat și lui jumătate. Când mi-am băgat în gură paiul, la fel a făcut și el. „L-am cunoscut acolo pe un tip care avea o grămadă de cai. Îi creștea pe toți, dar era de felul lui un om cam nerăbdător, și nu îi prea plăcea de bătrânu' Glue. Când m-am oferit să-l cumpăr, se gândea chiar să-l castreze sau să-l trimită la fabrica de aracet.”

„Ce înseamnă să-l castreze?”

„Păi...” Mi-am frecat bărbia, care avea nevoie urgentă de un bărbierit și m-am gândit cum să-i răspund. „Un cal castrat e unul căruia i s-au tăiat știi – tu – ce.”

Jase și-a mijit ochii, semn că se concentra intens. După două-trei secunde, m-a întrebat: „Ce sunt acelea «știi-tu-ce»?”

Mi-am ridicat privirea, m-am uitat înapoi, către grajd, apoi m-am uitat la Glue și am strigat: „Prrr!” Cu mâna pe oblânc, m-am gândit iarăși preț de vreun minut, apoi am arătat cu degetul undeva sub Glue. „Știi tu, sunt ămă... echipamentul lui.”

Ochii lui Jase se luminau deodată și făcu o față de parcă cineva tocmai i-ar fi împărtășit secretul vieții fără de moarte. Se îndreptă în șa, încercă să arboreze o mină serioasă și exclamă: „Aha!”

Apoi se aplecă în față și încercă să se uite sub Glue. „Și încă le mai are?”

„Ihî,” veni răspunsul meu.

„Vreau să văd și eu.” L-am dat jos din șa și ne-am așezat pe vine, lângă Glue. Am arătat cu degetul către părțile intime ale lui Glue și am dat din cap. Fără să mă gândesc, am scuipat printre dinți și l-am ridicat pe Jase,

așezându-l înapoi în șa. El își vârî picioarele în scări și încercă să mă imite, însă sfârși cu saliva scurgându-i pe bărbie și pe piept. Am băgat de seamă, așa că l-am șters pe față și i-am spus: „A fost o încercare bună, dar data viitoare apleacă-te mai mult înainte și împinge mai tare cu limba.” Jase dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles totul perfect.

După ce Glue mai făcu câțiva pași, Jase mă întrebă: „Dar de ce voia omul ăla din Texas să facă un lucru atât de rău?”

„Ei bine” – mi-am scos paiul din gură și am scuipat din nou – „uneori un cal este foarte capricios, sau e pur și simplu nă răvaș, și dacă-i tai știi – tu – ce, asta îl mai calmează. Bănuiesc că îl face mai blând, mai prietenos, ca să-l poți călări.” După alte câteva clipe de reflecție, am completat: „E ca și cum ar scoate răutatea din el.”

Jase rămase tăcut câteva minute. „Unchiu' Tuck, le poți face asta și oamenilor?”

A urmat o pauză. Nu eram sigur unde bătea. Am rupt o altă rămurică. „Păi, cred că da. N-am fost niciodată martor la așa ceva, însă am auzit că uneori le fac asta oamenilor din închisoare, care i-au rănit foarte rău pe alți oameni.”

Lumina pălea în umbra pinilor de pe cealaltă parte a pășunii, așa că am legat hățurile de un copac tânăr și am fotografiat cinci-șase cadre, cu Jason călare pe Glue. Mă gândeam să i le trimit lui Katie când avea să ajungă la destinația dorită, oricare ar fi fost aceea. Uitându-mă prin vizorul camerei, l-am studiat pe Jason. Era transpirat, plin de noroi, iar ochii îi erau sinceri, curioși și nerăbdători. Imaginea aceasta surprindea parcă tot ce era bun pe lume. Surprindea însăși esența noțiunii de

copil. Mi-am aruncat camera înapoi pe umăr și am început să trag iarăși de hățuri. După trei-patru pași mi-am dat seama că viața, viața din belșug, stătea călare pe calul meu.

Tot plimbându-ne, am trecut pe lângă abator și pe lângă vasele pentru opărire porcilor; acum cameliile creșteau pe acolo în sălbăticie, iar câțiva trandafiri agățători se unduiau printre scândurile țarcului. Rex nu venea niciodată pe aici, așa că butucii crescuseră groși și acopereau mare parte din țarc. Am ajuns la capătul traseului și am continuat cu un ocol, prin spatele cedrilor ce mărgineau cimitirul. Am trecut la pas prin spatele bisericii St. Joseph's, apoi ne-am îndreptat către Waverly Hali și căsuța lui Miss Ella. Fuseserăm plecați aproape o oră, însă mi se părea că trecuseră abia șaiszeci de secunde. Când am ajuns lângă veranda din față, Katie se ridică agitată din balansoarul lui Miss Ella și sări jos. „Hei, cavalerule, te-ai distrat bine?” Îl dădu pe Jase jos din șa și se lăsă pe vine, lângă el, ca să-i îndrepte centura cu cele două tocuri de pistol.

„Hei, mami, știai că un nene foarte rău din Texas avea de gând să-i taie lui Glue știi - tu - ce?”

Katie se uită la el. „Ce înseamnă «știi - tu - ce»?”

„Păi” - și Jase se lăsă în jos și arată undeva sub Glue. „Unchiu' Tuck l-a cunoscut pe nenea ăsta din Texas, care era foarte rău și voia să-i taie lui Glue chestiile alea cu un briceag sau poate chiar cu niște foarfeci!”

Katie s-a uitat la mine: În clipa aia îmi venea să sap o gaură în pământ și să mă ascund în ea. Jase povesti mai departe. „L-am întrebat pe Unchiu' Tuck dacă se poate să le facă și la oameni chestia asta, pen' că m-am

gândit Că poate, dacă o să-i facem așa și lui tăticu, n-o să mai fie așa de rău.”

Înainte să-și fi terminat propoziția, Katie îl luă în brațe și intră înapoi în casă. „Hai, micul meu cowboy. E timpul pentru masa de prânz.”

După masă, Katie îl puse pe Jase la culcare, deși el nu voia să doarmă. A fost pentru prima dată când l-am văzut zbatându-se și țipând ca din gură de șarpe, însă ea nu s-a dat bătută, și ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la el, înainte ca mama sa să-l ducă în casă, au fost: „Da, am înțeles.” Întâmplarea asta mi-a adus aminte de o altă femeie, pe care o cunoscusem odată.

Copile, te-am disciplinat pentru că te iubesc. La fel stau lucrurile și cu Domnul. „El bate cu nuiua pe cei pe care-i iubește. „ Așa că ai face bine să te obișnuiești cu lucrul ăsta.

În timp ce mă îndreptam, pe lângă gard, către biserica St. Joseph, Katie m-a ajuns din urmă.

„Am tot căutat ocazia să vorbesc cu tine despre toată chestia asta cu «Unchiu' Tuck».”

„Nu-i nici o problemă. E drept că m-a luat prin surprindere, dar poate că e mai bine așa.”

„Oricum, îmi pare rău. N-am știut ce altceva să-i spun. Nu vreau să-și dea seama că suntem pierduți, în derivă, și în plus am petrecut deja atât de mult timp în mașină... fără a ne îndrepta în vreo direcție anume. El are nevoie de o legătură stabilă, de un punct de reper. N-a fost corect ce am făcut, însă nu știam ce altceva să-i spun. Îmi pare rău.”

„E un puști extraordinar. Nu știu prea multe despre fostul tău soț, însă cineva a făcut o treabă foarte bună cu băiatul ăsta.” Ea zâmbi, încuviință din cap și-și plimbă privirea de-a lungul pășunii, în timp ce continuam să mergem către St. Joseph. „I-am făcut lui Jase câteva poze, călare pe cal. Ți le voi trimite când veți ajunge acolo unde vrei.”

Ea-și încrucișă brațele, ca și cum i-ar fi fost frig, și dădu din cap. „Ar... ar fi grozav dacă ni le-ai trimite.” Am tot mers pe fâșia de teren viran de lângă gard, iar la câteva sute de metri deasupra noastră zbura un cârd de găște, într-un V mare, cu brațele foarte depărtate.

„Încotro mergeai?”

M-am oprit și am făcut un gest către biserică. „Mă gândeam să verific cum mai stau lucrurile pe aici.” Încetinisem pentru că nu eram sigur că voiam să vină și ea cu mine.

Katie aruncă o privire asupra bisericii.

„Când a murit?”

Știam prea bine, însă m-am comportat ca și cum nu era foarte sigur cât timp trecuse.

„Acum ceva mai mult de șapte ani.”

„Încă îți mai este dor de ea?”

O familie de cârtițe săpase într-un colț al pășunii, creându-și un labirint de galerii sub și supratereane ce rămăseseră neatinse de om. Am pășit peste un mușuroi și i-am răspuns: „În fiecare zi.”

Am intrat printr-o deschizătură din gardul de bușteni și am luat-o către fațada bisericii, unde privirea mi-a căzut pe vița-de-vie, cu struguri tămâioși, ce se cățărau pe ușa din față, stând parcă de strajă lăcașului. Atunci când se coceau strugurii, Miss Ella culegea câțiva,

le sugea miezul, scrâșnea din dinți de parcă ar fi mâncat niște bomboane tari, apoi scuipa semințele. „Când mă satur de toată nebunia din jur” – și am arătat către aparatul foto, ce mi se legăna pe șold – „vin aici.”

Am trecut pragul bisericii, iar scândurile au scârțâit sub greutatea noastră. Porumbeii și-au luat zborul de pe căpriorii de deasupra, fluturându-și aripile grase și, uguind, s-au întors în cuiburile lor. Un singur porumbel albastru a rămas pe capul lui Isus, legănându-și ciocul încolo și încioace și pășind țăntoș înăuntrul coroanei de spini. Prin gaura din acoperiș lumina se revărsa înăuntru, brăzdând altarul cu un mănunchi lat de raze. Pânzele de păianjen împodobeau aproape fiecare colțișor, iar pe podea, sub balustradă, sta așezată o carte de rugăciuni, groasă, umflată de ploaie. Gândacii îi mâncaseră aproape cu totul coperta.

Mi-am fluturat mâna de jur împrejur, arătând către pereți, către altar, către podea și apoi la celălalt perete. „Știi, tare mult iubea ea locul ăsta.”

Katie dădu din cap, aprobator.

Cam la un an după ce Miss Ella venise să lucreze la noi, Rex închisese oficial biserica și adusese niște buldozere, care să facă totul una cu pământul. Miss Ella aflate din vreme despre asta, deschisese larg ușile și, cu degetul ei deformat de artrită, îi mustrase pe șoferii buldozerelor. Clădirea nu mai funcționa ca biserică de vreo cincizeci de ani, însă cei de prin partea locului o foloseau pentru rugăciune, pentru oficierea căsătoriilor și pentru a-și îngropa morții. Rex aflate de cele întâmplate, intrase pe ușă val-vârtej și o găsisese pe Miss Ella dezghiocând fasole în bucătărie. „Femeie! Când îți spun să faci ceva, așa să faci!”

Miss Ella continua să desfacă fasolea.

Rex păși înspre ea și o palmui cu toată puterea. Am fost martor la scena asta pentru că eram ascuns în cămară, tremurând de frică. Miss Ella lasă la o parte fasolea, își șterse mâinile de șorț, se ridică în picioare și se uită la Rex. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă ca el, așa că trebuia să-și întindă tare gâtul. Domol și cu o voce blândă, i-a spus: „Dacă nu vă veți face ca unul din acești micuți” – și arată înspre mine, care tremuram din toate încheieturile acolo, în cămară – „cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.”

Fața lui Rex se făcu roșie ca racul. Pufăi, părând că avea să explodeze de furie și-și vârî mâinile pe sub curea, apoi le plimbă de-a lungul ei, spre șale. „Femeie,” bubui deodată, „nu dau doi bani pe citatele tale din biblie. Cât ai clipi din ochi pot să te scot afară în stradă, cu stupizenia ta cu tot. Ceea ce spun eu se face. Pricepi ce-ți spun?” Își ridică mâna, îi cuprinse obraji și începu să i-i strângă tare, strivindu-i între degete. În timp ce mâna lui Rex îi strângea în continuare fața, ca o menghină, Miss Ella își sui un picior pe scăunelul din spatele său și apoi se urcă pe el cu totul, ajungând astfel la același nivel cu Rex. Când se uită în ochii ei, bărbatul îi dădu drumul din strânsoare.

Ea își șterse sângele cu șorțul. „Domnule Rex, am făcut mereu tot ce mi-ați cerut. Însă asta n-am s-o fac. Acea este casa lui Dumnezeu, și dacă nu veți renunța la ideea de a o dăruia, am să mă leg de clopotniță și am să chem toate zierele din Alabama. Mama și tatăl meu sunt îngropați acolo.” Se uită pe geam, către cimitir și arată cu degetul la verighetă. „La fel și George.”

Apoi se așează jos și luă o mână de fasole. Printre pocnetele păstăilor rupte, continuă spunând: „E adevărat că am nevoie de slujba asta și am nevoie de bani, însă, și mai important,” adăugă uitându-se la el-”dumneavoastră aveți nevoie de mine căci nu veți mai găsi pe lumea asta nici măcar un singur om dispus să vă suporte, pentru că nu aveți în suflet altceva decât ticăloșie.”

Apoi spuse în șoaptă: „Eu mă aflu aici dintr-un singur motiv. Așa că vă rog să lăsați în seama mea toate lucrurile care țin de biserică.”

Lui Rex îi mergea mintea și-și dădea seama că nu avea să mai găsească o altă Miss Ella. Dacă o concedia, trebuia să devină tată pentru mai mult de cinci secunde, și nu-și dorea așa ceva. O plesni iarăși cu dosul palmei peste obraz, o scuipă în față și ieși din bucătărie, țipând: „Ține-ți gura, dacă nu vrei să-ți azvârl fundu' ăla urât înapoi pe plantație, unde ți-e locul!”

Miss Ella și-a șters sângele de pe buze, iar eu am ieșit afară din cămară. Am pus un cub de gheață într-o bucată de pânză umedă și i-am dat-o. Eram prea înspăimântat ca să rostesc vreun cuvânt, însă ea știa foarte bine să citească ce sta scris pe fața mea. Zâmbi, mă ridică în poală și-mi frecă nasul cu fruntea sa. „Copile, să nu-ți faci griji. Sunt bine.” Și ochii ei priviră în urma lui Rex. „Cum nu se poate mai bine.”

Katie și cu mine am înaintat, străbătând naosul bisericii. Ea mângâie ușor, în treacăt, șirurile de bănci și spuse: „De multe ori am visat că fac asta.”

„Ce anume?”

„Că merg spre altar.”

„Cum, adică așa, cu mine?”

„Nu.” Mă lovi iarăși în joacă peste umăr, așa cum făcuse și în grajd.. Așa, la modul general, păcăliciule ce ești.”

„De mult nu mi-ai mai spus așa.”

„Mda, sună cam ciudat. În fine, ca să revin, Trevor n-a fost niciodată un împătimit al bisericilor.”

Băncile erau așezate lângă ferestre, așa încât persoana care ședea cel mai departe de culoarul central putea să se sprijine de perete. I-am arătat banca de pe rândul al doilea. „Într-o zi, Miss Ella m-a găsit ascunzându-mă dedesubt, ghemuit ca un covrig. Cred că aveam vreo șapte ani. Era târziu și toată ziua aceea Rex se purtase cum îi era obiceiul.”

Katie dădu din cap și-și băgă mâinile în buzunarele jeansilor. Nu purta verighetă, însă dunga îngustă de pe deget, mai deschisă la culoare ca restul pielii, indica locul unde aceasta fusese odată. Hanoracul cu glugă îi ascundea gâtul, însă nu și îngrijorarea. Somnul de noaptea trecută ajutase mtr-adevăr, însă era nevoie de mai mult decât o singură noapte, ca ridurile să-i dispară. Am continuat: „Miss Ella m-a ridicat și m-a întrebat: «Ce s-a întâmplat, copile?»,,

„I-am răspuns: «Miss Ella, mi-e frică.» Ea m-a condus până la grilaj și ne-am așezat pe jos chiar în locul ăsta, cu spatele la altar și cu fața încolo.” Am făcut semn spre ușa de la intrare. „Ea s-a mutat mai aproape de mine și m-a tras sub aripa sa. «Tucker, nu ți-am mai spus și altădată,» mi-a spus zâmbind, «că n-am să las să ți se întâmple nimic rău? Diavolul nu te poate atinge. Niciodată. Înainte de a o face, trebuie să ceară voie de la

Domnul, iar Domnul o să-i spună pur și simplu nu. Așa că închide ochii și întinde-te aici lângă mine. Eu am să te apăr.» M-am lăsat pe pernă violet și mi-am pus capul în poala ei. Îmi amintesc că eram foarte obosit. Ea și-a așezat mâna pe obrazul meu și mi-a mai zis: «Dacă-ți mai este frică vreodată, adu-ți aminte că, orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere'.»,»

„Cred că ăsta era unul dintre citatele ei favorite.”

„Avea o grămadă de citate favorite.”

Deși asculta ce îi spuneam, ochii nu-i stăteau locului o clipă. Încă de când ajunsese aici, la Waverly, Katie părea că stă pe arcuri, iar capul i se învârtea tot timpul, în toate direcțiile. Din locul unde stătea acum, plină de neliniște, putea zări capătul aleii și căsuța lui Miss Ella.

I-am pus mâna pe umăr. „Katie.” Ea nu anticipase mișcarea mea și tresări. „Eu sunt, doar eu.” Zâmbi și trase o gură mare de aer. „El nu-i aici. Și aici n-o să te găsească. Însă dacă te găsește, am o bătă mare de baseball, și încă pot să-mi iau elan și să lovesc cu ea.”

Ea râse stânjenită.

„Și dacă nici asta nu funcționează, am câteva arme automate foarte drăguțe, placate cu aur, care ar trebui să rezolve treaba.” Ea-mi îndepărtă mâna; am încercat să dau un iz de glumă discuției noastre, pentru a trece mai ușor peste subiect. „În plus, ai în dulap și chestia aia, luată parcă din filmele cu Dirty Harry. Și dacă exersezi nițel, poate că o să ajungi să nimerești o țintă mare, cât casa.”

„Bine, bine.” De data asta, zâmbetul ei era adevărat. „Am prins ideea.”

„Katie” – și tonul meu deveni mai blând și mai serios – „dacă nici una dintre metodele astea nu va da rezultate, știu eu o doamnă sus, în ceruri, care a prins loc chiar în față, pe primul rând de scaune. Ea poate trimite fulgere și trăsnete, și nu se teme să o facă. Vorbesc din proprie experiență.”

Katie se lăsă să alunece în jos, cu spatele sprijinit de balustradă. Expiră îndelung, golindu-și plămânii și-și aținti privirea departe, cam la o sută de kilometri dincolo de ușa din spate. Am început să mă plimb printre bănci, învârtindu-mă încoace și încolo, ca într-un labirint, și mângâind încetișor cu mâna spătarul fiecăreia. „Când am mai crescut puțin, să fi avut vreo nouă ani, am intrat aici într-o zi și am găsit-o pe Miss Ella sprijinită de balustradă, cu genunchii cam pe unde stai tu acum.” Katie privi în jos și netezi cu amândouă mâinile pernița violet, ponosită.

„Șiroaie de lacrimi îi brăzdau fața. Am alergat repede lângă ea și mi-am petrecut brațul pe după mijlocul ei, așa cum îmi făcea ea mereu. «Miss Ella, te simți bine?» Ea a dat din cap și și-a șters ochii. «Păi atunci,» am întrebat-o, «ce faci aici?» S-a întors, s-a așezat jos, cam cum stai tu acum, și mi-a spus: «Îi cer lui Dumnezeu să te apere. Să nu-l lase pe diavol să te atingă, nici măcar cu un deget. Cel rău a mai încasat-o o dată, așa că eu doar îl rog pe Dumnezeu să o țină tot așa. Să nu-i dezlipească nuiua de spinare.» Mi-a plăcut ideea că și altcineva, în afară de mine, era bătut, așa că m-am așezat pe jos, lângă ea, rezemat de grilaj și am scos din buzunar un sandviș cu unt de arahide și jeleu, sfărâmat și încălzit. I-am lins marginile și am întrebat: «Miss Ella, tu vorbești cu diavolul?»,,

„Ea a clătinat din cap. «Nu, nu prea, doar cât îi spun să se întoarcă înapoi în iad și să rămână acolo.» Și arătă în jos, în pământ, gest ce ne-a făcut pe amândoi să izbucnim în râs. Aveam nevoie de asta, așa că am mai râs vreun minut, chicotelile noastre umplând încăperea.”

„Apoi Miss Ella mi-a tras un ghiont și a adăugat: «I-am mai spus că sper din toată inima că-i fierbințeală mare acolo.» Își petrecu brațul pe după mijlocul meu și rupse un colț din sandviș. «Dă-mi și mie niște sandviș din ăla, băiete. Și mie mi-e foame. Întotdeauna mi se face foame când mă lupt cu diavolul.» Am molfăit amândoi în tăcere vreo două minute, apoi, cu untul de arahide lipit de cerul gurii, am întrebat-o: «Miss Ella, tatăl meu trebuie să-ți ceară ție voie, înainte să-mi facă rău?» Ea își înghiți bucățica de sandviș, mă luă în brațe și-mi întoarse cu blândețe bărbia către ea. «Categoric. Nimeni nu te poate atinge, fără să vorbească mai întâi cu mine. Nici diavolul și nici tatăl tău.»,,

„Așa că am întrebat-o iar: «Miss Ella, tatăl meu este diavolul?» Ea clătină vehement din cap. «Nu, nu, tatăl tău nu e diavolul. Însă diavolul este într-adevăr în el. În special atunci când bea.»,,

„Nu mi-a prea plăcut răspunsul ăsta, așa că a urmat o nouă întrebare: «Și cum îl scoatem de acolo?» Fără să ezite nici măcar o clipă, și-a sprijinit mâna de spătarul capitonat și și-a rezemat capul de balustradă. «Pentru asta trebuie să petrecem mult timp aici.» Și-a frecat fruntea de balustradă, după care și-a rotit privirile prin încăpere. «Copile, e adevărat că sunt cam plăpândă de felul meu, că nu cântăresc prea multe kilograme iar artrita mă mănâncă de vie, însă aici, în locul ăsta» – și

atinse grilajul cu mâna sa butucănoasă - «sunt neînvinsă.»„

Am zâmbit pentru că mi-a plăcut gândul că Miss Ella era de neînvins. M-am așezat jos, lângă Katie și mi-am rezemat picioarele de banca din față. Am rămas așa tăcuți câteva minute, timp în care porumbeii nu conteau să intre și să iasă prin spărtura din acoperiș.

„La scurtă vreme după ce familia ta a plecat, am trecut printr-o perioadă de secetă. Nu plouase de aproape un an întreg și peste tot se așternuse praful. Miss Ella umbla întruna cu o cârpă la ea și cu un spray agățate de șorț. Lui Mutt și mie ne-a venit la un moment dat o idee genială-ne-am gândit să prizăm tutun. Nu-mi mai aduc aminte a cui a fost ideea, însă unul dintre noi l-a convins pe celălalt că asta ne-ar ajuta să scăpăm de gustul pe care-l simțeam mereu în gură.”

Katie zâmbi și se lăsă pe spate, rezemându-se de grilaj. „Una din lecțiile alea pe care le înveți din proprie experiență.”

„Nu râde. Vine ziua când ți se va întâmpla și ție; chiar dacă doarme deocamdată, e acolo înăuntru.”

„Mie-mi spui!”

„Oricum, ideea e că am alergat numaidecât la băcănia din colț și am furat niște Copenhagen.” Mi-am acoperit ochii cu mâna și mi-am dat capul pe spate. „Încă îi mai simt gustul. Niciodată nu mi-am dorit atât de tare moartea, ca atunci.” Katie râse și-și strânse și mai tare genunchii la piept. „Revenind la poveste, am ieșit din magazin, am deschis cutia de metal și am împărțit între noi conținutul.” Zâbind, am întins palma, făcută căuș, ca și cum ar fi fost plină cu alune. „Ne-am băgat în gură nu un vârf de cuțit, fii atentă, ci un pumn întreg. Probabil

că am înghițit pe loc cam jumătate din cantitate. Și până să ajungem acasă, înghițisem deja și cealaltă jumătate. Eu am intrat cu capul drept în ușa din față și mi se părea că lumea se învârte de-a-ndoaselea și de sus în jos. Vedeam doi Mutt și trei uși, așa că am apăsas pe soneria ușii din mijloc. Apoi m-au năpădit valurile de transpirație și mi-am dat seama că nu mai aveam mult până să vomez. Am știut că toată afacerea asta se va termina rău. Miss Ella a deschis ușa, iar eu am început să vărs, murdărindu-mă tot, de la picioare în sus. Mutt, din spirit de solidaritate, mi-a urmat exemplul. Am acoperit-o pe sărmana femeie cu unt de arahide, jeleu, pâine albă marca Wonder Bread și tutun Copenhagen.”

„Miss Ella a crezut că ne prinsese vreo viroză intestinală rebelă, așa că ne-a urcat rapid în mașină și a pornit, cu o sută douăzeci de kilometri la oră, către cabinetul lui Mose. Între timp noi gemeam, ne țineam cu mâinile de stomac și ne încheiam în propria vomă. Mose ne-a dus înăuntru, pe brațe, au amenajat repede cabinetul, încât arăta ca o unitate de primire a urgențelor, iar doctorul a trecut la treabă, începând prin a ne tăia hainele. Când foarfecile s-au lovit de cutia de Copenhagen, Mose s-a oprit și a analizat situația. Între timp, noi ne rugam lui Dumnezeu să ne omoare atunci pe loc, pentru că dacă n-o făcea El, cu siguranță avea s-o facă Miss Ella. Chiar așa a și făcut, imediat ce fratele ei a ieșit în sala de așteptare și i-a dat cutia de metal.”

Katie izbucni în râs, dându-și capul pe spate. Am continuat istorisirea: „S-a ridicat în picioare, ne-a înșfăcat pe amândoi de câte-o ureche și ne-a târât la mașină, așa, cu voma picurându-ne pe piept. Noi plângeam și, încercând să ne învingem senzația de vomă, ne ceream

scuze: «Ne pare rău, n-o să mai facem niciodată.» Miss Ella a început să șfichiuiască aerul cu degetul. «Aveți dreptate, n-o să mai faceți asta, pentru că atunci când voi termina treaba pe care-o am cu voi, n-o să mai atingeți niciodată prostia aia.» Am ajuns acasă, am deschis în grabă ușile mașinii și ne-am prăbușit pe alee. Ea a intrat în casă și s-a întors cu o nua lungă. Bolnavi sau nu, știu că ne-a cotonogit bine.”

Katie își acoperi ochii și râse iar.

„Mda” – am zâmbit și eu – „acum, privind în urmă, mi se pare și mie amuzant, însă în clipele acelea mă așteptam să se deschidă o groapă imensă în pământ și să mă înghită. Ne-a tras o bătaie zdravănă, să știi. Când a terminat, mi-a zis: «Tucker Mason, dacă mă mai sperii vreodată în halul ăsta, să știi că n-am să folosesc doar o nuielușă. Data viitoare am să folosesc tot copacul.» Eram prea amețit ca să mă ridic în picioare, dar mi-am șters saliva de pe față, sau, mai bine-zis, mi-am întins-o peste tot și i-am răspuns: «Da, doamnă!»,,

„Cât timp v-a luat până să încercați din nou?”

Am râs. Era o amintire plăcută. Una de care uitasem cu totul. „Vreo șase luni.” M-am ridicat în picioare și m-am dus în spatele altarului. „De fiecare dată când mă întorc în biserica asta, aud ecoul râsetului ei.” Mi-am plimbat mâna peste lemnul uzat, șlefuit și mi-am amintit cum obișnuia ea să-l lustruiască cu ceară de mobilă. „De fiecare dată când intru în Waverly Hall, aud țipetele tatălui meu.” Am aruncat o privire pe fereastră, către clădirea ce se ridica din pământ, ca o piatră de mormânt. „Dacă Miss Ella n-ar fi iubit casa aia, de mult i-aș fi dat foc.”

M-am întins în sus, pe vârfuri și am îndreptat statuia lui Isus, ce stătea înclinată într-o parte. Am scos apoi din buzunarul de la spate o batistă albă și i-am lustruit capul de lemn, ca și cum ar fi fost o bilă de bowling. O parte din excrementele uscate s-au exfoliat și au plutit ușor spre pământ, în timp ce depunerile mai proaspete doar s-au întins și au murdărit totul, ca gâzele zdrobite pe un parbriz de mașină.

Capitolul treisprezece

Timpuu trecu pe nesimțite și soarele cobora la asfințit, lumina sa pătrunzând prin vitraliile din spate. Katie își privi ceasu și șopti: „Jase se va trezi flămând. Trebuie să mă gândesc ce să pregătesc pentru cină.”

„O să ne fie greu să găsim câte ceva pe aici. N-am mai gătit în casa aia de câteva luni bune. Sau cel puțin n-am gătit ceva ce ați fi dispuși voi să mâncați. Iar la magazin n-am mai fost de și mai mult timp.”

„Nu prea vii pe aici, nu-i așa?”

„Vin cât mai puțin posibil. Serviciul mă ține ocupat.”

Am ieșit afară, unde m-am văzut nevoit să mă lupt cu butucii de vițăde-vie care crescuseră în jurul ușii în așa fel încât blocau închiderea acesteia. Katie a așteptat până când am reușit să o închid forțat, folosindu-mă de o cărămidă ciobită, apoi am luat-o la pas de-a lungul pășunii, păstrând o distanță de aproape un metru între noi.

Am ajuns la căsuța lui Miss Ella, iar Katie s-a aplecat spre fereastră, pentru a verifica dacă se aude vreo mișcare înăuntru. Pașii îi erau ușori și hotărâți.

„Dacă îți place mâncarea din sud,” am șoptit, „avem în apropiere un restaurant numit Banquet Cafe.”

„OK, dar fac eu cinste. Și nu accept niciun comentariu pe tema asta.”

„În cincisprezece minute e bine?”

Dădu din cap că da, iar eu intrai în casă. În grajd, lumina era stinsă, ceea ce însemna că Glue își terminase treburile și că Mose plecase, pe ziua de azi. Am urcat scările dintr-un salt și mi-am zărit propriul chip, reflectat în ușa din spatele casei. Am constatat un lucru neobișnuit, și anume zâmbetul ce mi se citea pe față. M-am îndreptat spre demisol și am sărit repede sub duș; am dat drumul la apă și, în aceeași secundă, mi-am dat seama că uitasem să pornesc boilerul pentru apa caldă.

Zece minute mai târziu, Katie și Jase intrară pe ușa din spate. Eu stăteam în bucătărie, în fața focului, privind flăcările cu o sticlă de Sprite în mână.

Din mai multe motive evit să beau bere, însă lui Mose îi place să bea câte una din când în când, așa că păstrez o rezervă în frigider. Când am deschis frigiderul ca să le ofer câte un Sprite, Jase văzu sticlele de bere.

Tresări puternic, se apucă strâns cu mâinile tremurânde de pantalonii lui Katie și își îngropă fața în ei. Nu mi-a luat mult timp să pun lucrurile cap la cap. M-am uitat la bere, apoi la Katie. Chipul ei îmi oferea toate explicațiile de care aș mai fi avut nevoie.

M-am îndreptat către Jase și am îngenuncheat lângă el. „Hei, amice.” I-am făcut semn către ușa frigiderului, aflată la trei metri distanță. „Te sperie chestia aia, nu?” El mă cercetă atent, printre picioarele lui Katie, își trase nasul și dădu din cap a încuviințare.

L-am bătut ușurel pe spate. „Și pe mine mă sperie.” M-am ridicat în picioare, am deschis frigiderul, am tras afară toată lada de pe raftul de jos și am așezat-o pe blatul de granit al mobilei de bucătărie. „Dar știi care-i cea mai grozavă chestie în legătură cu berea?” I-am întrebat zâmbind. Ochii lui Jase se îngustară a mirare,

teama lăasă locul unei priviri nedumerite și de data asta se uită la mine pe lângă picioarele lui Katie, nu printre ele, ca până acum. Flăcările îi lumineau trăsăturile chipului; clătină din cap, iar expresia feței sale semăna acum cu cea a puștiului pe care-l cunoscusem la Bessie's.

Tucker, băiatul ăsta e pe muchie de cuțit. „Dar, dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare.”

Miss Ella, nu vrei, te rog, să-mi acorzi măcar câteva clipe, înainte să te grăbești și să mă arunci peste bord! Stai pe aici, pe-aproape câteva minute. S-ar putea chiar să te distrezi nițel.

Cu o mână am apucat lada de bere, iar pe cealaltă am întins-o către mânuța lui. S-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. „E-n regulă. Am să-ți arăt la ce folosește, de fapt, berea.” S-a întins și m-a luat de mână, și atunci i-am văzut ochii.

Vezi ochișorii ăia?

Da, doamnă.

Îți aduc aminte de cineva anume?

Katie m-a privit cu suspiciune, însă ne-a deschis totuși ușa din spate. L-am condus pe Jase pe verandă, am coborât câteva trepte și ne-am așezat jos, lângă statuia lui Rex. Am rupt cutia de carton subțire și am așezat alături de mine, pe ciment, cele douăzeci și două de doze de bere. Am luat două și i-am pus câte una în fiecare mână. Fața lui căpătă o expresie oarecum nătângă, iar Katie își întoarse capul spre mine și mă întrebă: „Tucker, ce ai de gând să faci?” I-am dat și ei

două beri, apoi am luat și eu două. Și am rămas așa toți trei, ținând în mână cele șase beri, în timp ce eu am făcut instructajul. „OK, iată cum stă treaba. E foarte important să-mi urmați cuvânt cu cuvânt instrucțiunile.”

Jase m-a întrerupt. „Ce înseamnă asta?”

„Înseamnă să faci ce fac și eu.” I-am întors șapca de baseball cu cozorocul la spate, așa că șuvițele din breton îi ieșeau acum prin gaura de pe frunte. „E obligatoriu să porți șapca invers¹⁵.” El zâmbi și apucă mai strâns berea, așteptând instrucțiunile. „Trebuie să ții bine chestiile astea și să le scuturi tare de tot, până te dor brațele. Apoi mai iei încă două, și le scuturi și pe acelea. Apoi încă două, și tot așa, până ai terminat de scuturat toate berile. Trebuie să le scuturi ca și cum ai fi apucat de streche, până sunt pe punctul de a exploda.” Jase dădu din cap, cum că pricepuse, și un zâmbet larg i se lăți pe toată fața. „Însă trebuie să scuturi bine, bine de tot. Tot secretul stă în scuturat.”

Katie se aplecă spre mine și-mi șopti, zâmbind cu jumătate de gură: „A pus Miss Ella mâna pe nuielușă și pentru povestea asta, sau a ratat ocazia?”

Am ridicat din sprâncene. „Ce te face să crezi că nu ne-a învățat chiar ea cum să procedăm?” Jase stătea încordat, gata să înceapă la semnalul meu. „Pe locuri.” Zâmbetul i se lăți și mai mult. „Fiți gata.” Acum i se vedeau dinții, la fel și interiorul obrazilor. „Start!”

Brațele copilului începură să scuture berile, ca două pistoane dintr-un motor de motocicletă. De-atâta agitație, călcâiele i se ridicaseră de pe sol. Scrâșnea din

¹⁵ Superstiție a suporterilor unei echipe de baseball, care își încurajează favoriții întorcându-și șepcile pe dos sau cu cozorocul la spate, când aceștia par a pierde meciul – n.tr.

dinți, ținea cutiile așa de strâns că i se albiseră încheieturile și-și mișca brațele scurt și rapid, de parcă ar fi vrut să își ia zborul.

Katie scutura doar cu jumătate de inimă. „O, nu. Așa nu-i suficient,” i-am spus, în timp ce, la rândul meu, îmi mișcam mâinile cât de repede puteam. „Trebuie să te implici cu totul în ceea ce faci. Uite așa.” Și am scuturat dozele deasupra capului, apoi pe sub bărbie, apoi am început să dansez în jurul cutiei de carton, scoțând țipete ca un indian. După care am început să cânt: „Ce-l face pe Omul Roșu, roșu?” Jase îmi ținu isonul și continuă cu versul al doilea, cu o voce stridentă, chicotind din când în când și coordonându-și mișcările brațelor în ritmul melodiei. „Ce-l face pe Omul Roșu, roșu?” Am dansat în jurul statuii lui Rex, scuturându-mi în continuare mâinile și mi-am coborât tonul vocii cu o octavă. „Ce-l face pe Omul Roșu, roșu?” Katie, care dansa în spatele meu și al lui Jase, ni s-a alăturat și ea în cântec. „Ce-l face pe Omul Roșu, roșu?” Am luat berile lui Jase și i-am dat alte două în loc, am făcut la fel și pentru Katie și pentru mine și am continuat toți trei să dansăm în jurul statuii lui Rex. În scurt timp am început să ne învârtim, să chiuim de bucurie, să ne unduim și ne-am trezit cântând de la cap la coadă un cântec indian de război, chiar acolo, pe veranda din spate. Jase amețise și se așeză jos, dar continuă să-și miște brațele.

„Unchiu' Tuck?”

„Da, amice,” i-am răspuns, acoperind zgomotul produs de mișcările rapide ale brațelor noastre.

„Mă dor mâinile.”

„O, nu, nu poți să te oprești tocmai acum.” Și, scuturând dozele pe deasupra capului, l-am îndemnat:

„Trebuie să scuturi în continuare. Hai, hai.” L-am făcut să intre înapoi în rând și i-am dat alte două beri. „Și pentru tine e valabil,” i-am zis lui Katie, care părea că vrea să se lase păgubașă. „Suntem în repriza a noua. Nu poți să abandonezi tocmai acum. Scorul e cinci la doi, avem de recuperat trei puncte, e rândul tău să lovești mingea și avem câte un om în fiecare bază. Asta-i șansa ta. Haide!” Au sărit amândoi la locurile lor și am continuat să scuturăm fiecare doză, aducând-o pe punctul de a exploda. Gâfâind, cu sudoarea șiroindu-mi pe față, i-am oprit. „Hai, ești gata?” Jase a dat din cap că da și atunci i-am vârat, cu grijă, o unghie sub cheița dozei de bere. „Ba nu, nu ești. Te mai întreb o dată: EȘTI GATA?”

„DA!”

Am tras brusc de cheiță și o adevărată fântână arteziană cu spumă de bere a țâșnit către cer. Înainte ca prima bulă să fi atins pământul, deja deschiseseam alte trei cutii și li le pusesem în mână. Și-au umplut mâinile cu doze și au început să țopăie ca piloții din circuitul NASCAR, în timpul turului de onoare. Berea împrôsca tot cerul; am luat-o mai întâi ca țintă pe Katie și am acoperit-o toată cu spumă afânată. Ea a înșfăcat alte două doze, le-a smuls cheițele, i-a dat una lui Jase și m-au făcut flească, turnând asupra-mi vreo jumătate de litru de spumă. Dozele goale se tot înmulțeau și zăngăneau împrejurul nostru, pe veranda de marmură. Îmi mai rămăseseră doar vreo câteva, așa că am smuls trei cheițe deodată, le-am așezat ca pe o armă de foc cu trei țevi și i-am fugărit, o ultimă tură, de jur împrejurul calului. Jase luă de pe jos cea din urmă doză și vru să mi-o dea tot mie. Am clătinat din cap, respirând precipitat și i-am zis: „Hai, partenere, asta e a ta.” El o ținu la un braț

distanță, o mai scutură o dată, ca să fie sigur și îi scoase cheița. Berea țâșni ca din pușcă drept în sus și ne acoperi pe toți trei, ca și pe Rex și calul lui, cu o ploaie de spumă fină și cu râsete.

Amețiți, gâfâind, înconjurați de cutii goale, consumate, azvârlite peste tot prin jur, ne-am prăbușit, rostogolindu-ne într-o băltoacă de bere și beți de frenezia care ne prinsese.

M-am ridicat în capul oaselor, mi-am scuturat berea de pe degete și i-am întrebat: „Bun, acum cine e gata pentru cină?”

Jase sări repede peste Katie și se năpusti asupra mea. Se încolăci în jurul gâtului meu, într-o îmbrățișare aproape mortală, strângându-mă cu toată forța mânuțelor lui, și-mi zise: „îmi place să beau bere cu tine. Putem să mai facem asta și altă dată?”

Nu știam dacă să-l îmbrățișez și eu sau nu. Mi-am ridicat brațele, apoi m-am uitat către Katie. Ea rosti un „Mulțumesc” neauzit, doar cu buzele; nu știu sigur dacă ceea ce vedeam erau lacrimi sau berea ce i se scurgea pe față. Mi-am strâns brațele în jurul lui Jase și, pentru o fracțiune de secundă, mi-am amintit de Miss Ella și de noaptea aceea când ea mă trăsesese înăuntru, prin fereastra deschisă, atunci când mă durea locșorul meu pentru oameni.

Mi-am încolăcit brațele strâns în jurul taliei lui și parcă am simțit cum tot corpul îi era cuprins de zâmbet: din vârful capului până la degetele de la picioare.

E o senzație plăcută, nu-i așa?

Capitolul paisprezece

Soarele răsări, înălțându-se pe deasupra chiparoșilor și scânteind în apa de cristal ce îi învăluia lui Mutt degetele de la picioare. Unghiile-i erau murdare și trebuiau tăiate. Apa era de un albastru de nepătruns, plină de spumă de săpun, iar mâinile lui Mutt-imaculate. Restul corpului îi era acoperit de noroi, frunze și pișcături de insecte. Își petrecuse noaptea ascultând, pândind și cugetând – dacă se poate spune așa. Zgomotul sirenelor se stinsese cu câteva ore în urmă. Auzise bărcile cu motor, însă ele nu urcaseră așa de departe, în amonte. Toată noaptea se străduise din răspuțuri să-și țină mintea și mâinile ocupate. Confecționase niște muște, jucase șah, mai făcuse niște muște și tot așa. Când se crăpase de ziuă, frunzele din jurul capului său erau pline de muște vii, însă asta nu-l deranja câtuși de puțin, pentru că prefera bâzâitul lor, celorlalte sunete. Între timp, mintea îi fugea neobosită, vocile țipau, purtând opt conversații în același timp, iar brațele și fața începuseră deja să i se strâmbe, să i se contorsioneze, intrând sub influența lor. Ochii săi urmăreau totul și nimic și, totuși, un anumit gând închidea în sine tot ce-i trecea acum prin minte.

Capitolul cincisprezece

Katie îl luă în brațe pe Jase și, pe aleea acoperită, se îndreptă către căsuța lui Miss Ella, pentru a-i face iarăși duș. Între timp, eu coborâi înapoi, la mine în beci. După un alt duș rece, am urcat scările și i-am găsit pe amândoi așteptându-mă nerăbdători în bucătărie, lângă foc.

Ceva era în neregulă. Nu aș fi putut să spun exact ce, dar simțind cum mi se ridică părul pe spate, mi-am dat seama că exista un anume lucru pe care ar fi trebuit să-l știu, dar nu-l știam. M-am uitat în jur, dar toate păreau la locul lor. Se încălziseră, zâmbeau amândoi și nu păreau a-și da seama de problema – oricare ar fi fost ea – ce mă sâcâia pe mine. Apoi am inspirat adânc. Mirosul. Aerul mirosea a lavandă. Am adulmecat iarăși, mergând pe urmele dărei de parfum și ea m-a dus la Katie.

„Sper că nu te deranjează,” mi-a spus, făcându-și vânt cu mâna împrejurul gâtului. „Parcărilor pentru camioane nu-ți oferă o prea mare varietate de cosmetice, și am găsit parfumul ăsta în baie. Îmi cer scuze, dar am presupus că...”

Am ridicat repede mâna și am scuturat din cap: „Nu, nu. Și cred că nici ea nu s-ar supăra. Doar că n-am mai simțit mirosul ăsta de mult timp.”

„Îți place?”

Spre deosebire de majoritatea fetelor, ea făcea duș foarte repede. Asta m-a luat prin surprindere. Nu mă

grăbisem, dar nici nu pierdusem vremea, și totuși ea ajunsese înaintea mea în capul scărilor. „Îmi amintește de o îmbrățișare de-a ei, de demult.” Am pescuit cheile din buzunar și, în timp ce-mi uscam părul cu un prosop, am arătat către hainele ei curate. „Te miști repede.”

„Nu am fost așa dintotdeauna, să știi. Dar chestia asta vine de la sine, când devii mamă.”

Am aruncat prosopul în jos, pe scara în spirală. „Ei bine, hai să mâncăm. Mi s-a făcut foame de la toate scuturăturile alea.” Mi-am zornăit cheile și am deschis ușa; taman atunci începu să sune telefonul. L-am ignorat. „Probabil că e ceva legat de Glue. O să răspundă robotul.”

După patru țârâituri, robotul preluă legătura, iar noi eram deja pe jumătate ieșiți. Cel ce sunase a închis, și imediat a sunat din nou. Katie se uită la telefon cu aceeași privire speriată, devenind neliniștită. Am ridicat din umeri și ea luă receptorul din furcă. Îi tremura vocea când rosti „Alo, aici reședința Tucker Rain.”

Când interlocutorul său rosti primele cuvinte, umerii și fața lui Katie începură să se relaxeze, încetul cu încetul. Se sprijini de tocul ușii și ascultă. După un minut, spuse: „Așteptați, vă rog, o clipă.” Duse receptorul la piept. „E cineva pe nume Wagemaker.”

Am luat repede telefonul. „Alo?”

„Tucker, sunt Gilbert Wagemaker.”

„Gibby?”

„Tucker, Mutt a dispărut. Lipsește de douăzeci și patru de ore.”

„Cum s-a întâmplat?”

„S-a strecurat afară pe fereastra salonului. Nu avem nici cea mai vagă idee unde se află acum.” Tonul

lui Gibby părea a anunța începutul unei povești neplăcute. „Un chelner de la Clark's l-a identificat după o poză pe care i-am arătat-o și ne-a spus că Mutt a mâncat un munte de mâncare, destul cât pentru trei oameni, însă de acolo, i-am pierdut urma. Habar n-am unde este.”

Am închis ochii și mi-am trecut degetele prin păr. Katie s-a apropiat și și-a pus mâna pe brațul meu. „Ajung acolo mâine dimineață la prima oră.”

„Tuck?”

„Mda?”

„Efectul medicației o să treacă în aproximativ douăzeci și patru de ore.”

„Și ce înseamnă asta?” Cunoșteam deja răspunsul.

„Mutt e o adevărată bombă cu ceas și nu știu sigur ce-o să facă, cum o să se manifeste în momentul exploziei.”

Capitolul șaisprezece

Când eram de zece ani, Mutt și cu mine aveam două jocuri favorite: asta în afară de baseball. Pentru noi, baseballul era jocul cu J mare, și tot așa e și acum. Însă, când nu jucam baseball, ne plăcea să facem alte două chestii destul de sinistre. Prima era să ne jucăm de-a șocul electric. Se procedea în felul următor: Îți faci vânt și aluneci – încălțat cu șosete – pe o dușumea de lemn tare, înmagazinând astfel electricitate statică, apoi atingi prima persoană care-ți iese în cale. Cred că ne-am electrocutat unul pe altul de vreo zece mii de ori. Miss Ella nu ne lăsa să-i facem și ei chestia asta, așa că nu ne aveam decât unul pe celălalt, pe post de victimă.

Cel de-al doilea joc se numea „Hrănirea ciorilor de pe pășune.” Doar că foloseam alt soi de mâncare pentru păsări. Mai exact, foloseam tabletele efervescente Alka-Seltzer, și ne plăcea la nebunie să stăm și să ne uităm cum ciorile le mănâncă. Înghițeau vreo trei tablete, după care își luau zborul către turnul de apă, ca să bea câteva înghițituri; se ridicau apoi iarăși în văzduh, simțindu-se probabil ușoare și pline de energie; reacția chimică se petrecea de obicei după ce păsările străbăteau cam jumătate din pășune. La o depărtare de patruzeci de bătai de aripi de turnul de apă, se umflau deodată și plonjau către sol, ca și cum ar fi fost Baronul Roșu¹⁶. Se izbeau de pământ cu o bufnitură înfundată, după care

¹⁶ Baronul Roșu: porecla baronului Manfred von Richthofen, pilot german de elită în timpul Primului Război Mondial – n.tr.

noi așezam undeva la vedere alte câteva tablete, pentru următorul stol. Știam că Miss Ella nu ne-ar fi dat voie să jucăm jocul cu păsările pe veranda din spatele casei, așa că într-o zi ne-am furișat până la băcănia din colț, am cumpărat vreo cinci cutii de Alka-Seltzer, i-am spus casierului că Rex avea indigestie și apoi am tulit-o repede pe drumul pietruit și ne-am strecurat pe sub gardul din partea de nord a pășunii. Ne-am înșirat tabletele împrejurul unui animal călcat de mașină, din câte se părea, un oposum. Cu cele patruzeci de ambalaje goale umplându-ne buzunarele, ne-am strecurat înapoi pe sub gard și, când stolul de ulii ateriză, cu greu ne stăpânirăm chicotelile. Trebuie să precizez că nu ne așteptam la ulii. Până în acel moment, adversarii noștri fuseseră ciorile.

Prin urmare, prezența uliilor reprezenta o adevărată lovitură de stat. Păsările mari, negre și urâte înfulecară pe nerăsuflăte tabletele, de parcă ar fi fost cubulețe de zahăr. Vreo cinci minute nu s-a întâmplat absolut nimic; ne bătea deja gândul că poate Alka-Seltzer nu funcționează și la ulii. Apoi însă, au început să facă spume la gură și să cadă lați, ca muștele. Era cel mai extraordinar lucru pe care-l văzuserăm vreodată. Băteau din aripi, împrășcau în toate direcțiile spumă de Alka-Seltzer și umblau bezmetici, ca Rex după vreo zece-douăsprezece pahare. Vreo douăzeci dintre ei și-au luat zborul și au dispărut pentru că, din fericire pentru ei, erau cei mai plăpânzi din stol și nu apucaseră să înghită și ei tablete, pe când cei puternici căzuseră primii în capcana mortală-o răsturnare dramatică a regulii „cel mai puternic supraviețuiește.”

Când s-a potolit toată agitația, opt ulii morți împeștrițau zona de nord a pășunii. Peste doar câteva clipe, Miss Ella sună clopoțelul ce ne anunța masa de seară, și deodată ne-am dat seama că intraserăm într-o mare belea. M-am uitat la Mutt și i-am zis: „Suntem în rahat până la gât!” Între timp, nici eu nu știu exact când anume, devenisem „un dur” și învățasem să înjur, când știam că Miss Ella nu m-ar fi putut auzi. Mutt dădu din cap, încuviințând, și arătă cu degetul spre câmp. Cu niciun chip n-am fi putut îngropa opt ulii înainte de cină, așa că am luat hotărârea să-i lăsăm acolo până dimineață, când aveam să ne furișăm din nou aici, cu o lopată, și să acoperim cu pământ atât păsările, cât și ambalajele de la tablete.

Am sărit repede pe biciclete și am luat-o pe drumul pietruit. Între timp începu să cadă o ploaie mărunță, aducătoare de ceață. Când mai aveam câteva sute de metri până la poarta de la Waverly, ne-a ajuns din urmă un Cadillac alb, ce-și semnaliza intenția de a intra în parcare a băcăniei, aflată de partea cealaltă a șoselei. Rulând haotic, mașina a trecut pe lângă Mutt, însă eu am început să pedalez mai repede. Crezând că întrecusem Cadillac-ul, am întors capul și am văzut cum mașina aceea mare și lungă îi tăie calea lui Mutt. Mutt călcă cu putere frânele Bendix din dotare, însă nu reuși decât să alunece. Glisă pe o parte și intră cu partea din față a bicicletei direct în aripa mașinii. Zbură apoi peste ghidon și peste acoperișul decapotabil al mașinii, din pânză albă, groasă și ateriză, cu fața în jos, pe un capac de canal, la vreo doi-trei metri de mine. La impactul cu solul, capul său ricoșă de la izbitură, plesni ca un balon roșu și alunecă pe suprafața capacului de canal. Șoferul ambală

tare motorul, roțile i se înfierbântară de început să miroasă în jur a cauciuc ars, fundul mașinii derapă puțin într-o parte, apoi o luă din loc și se făcu nevăzut. M-am uitat în jos, la Mutt. Avea ochii închiși și nu se mișca deloc.

Zăcea cu trupul contorsionat, ca o grămadă flască de mâini și picioare. Am aruncat la o parte bicicleta, am alergat la magazinul din colț și i-am spus omului de după tejghea ce se întâmplase, însă el deja suna la ambulanță. Când m-am întors la Mutt, era ghemuit ca un bebeluș, cu ochii larg deschiși și tremura din toate încheieturile. Era roșu, din cap până-n picioare și zăcea într-un amestec de sânge și urină. Echipajul de urgență a sosit în câteva minute. Le-am povestit ce se petrecuse și le-am dat numele și adresa lui Mutt. Apoi l-au urcat în ambulanță. În doar șaiszeci de secunde, sunetul sirenei dispăru în depărtare, ca șuieratul obsedant al unui tren de noapte, iar eu am rămas în picioare, singur în ploaie, întrebându-mă ce îi voi spune lui Miss Ella.

Știind că trebuie să mărturisesc totul și că ar fi bine să o fac cât mai curând, am sărit iute pe bicicletă și m-am îndreptat către casă, pedalând cât de repede mă țineau picioarele. Am străbătut aleea lungă de jumătate de kilometru, apoi m-am îndreptat în goană către ușa din spate, ud learcă și țipând: „Mama Ella! Mama Ella!” Ea ieși din casă în fugă și când mă văzu pe mine singur, fără Mutt, înșfăcă cheile vechiului Dodge Power Wagon al lui Rex. Mă împinse în mașină și călcă pedala de accelerație până în podea, improșcând noroiul de pe alee. Pe drum i-am povestit ce se întâmplase. Inclusiv micul episod cu păsările. Nu avea niciun rost să o mint, așa că i-am spus tot adevărul, adevăr care o făcu să strângă din buze, să

apese și mai tare pedala și să strângă volanul, de i se albiră încheieturile. La un moment dat știu că am aruncat o privire la vitezometru și acul trecuse de o sută patruzeci de kilometri la oră. Am ajuns la spital, iar doamna de la ghișeu de informații și-a consultat tabelele. Ne-a spus că într-adevăr internaseră pe cineva cu numele Matthew Mason, dar că trebuia să mai așteptăm, până când medicii aveau să termine investigațiile. Când Miss Ella întrebă „Pot să-l văd?”, femeia i-o reteză cu un „Nu” scurt și dispăru repede după colț.

Am așteptat o oră. În tot acest răstimp, Miss Ella stătu cu spatele la fereastră, cu poșeta în poală, cu ochii pe ghișeu, în așteptarea vreunui semn de viață și molfăindu-și buza de jos. Văzând că nu apare nimeni, se ridică în picioare, își atârână pe umăr poșeta mare și neagră, mă apucă de mână și pași hotărâtă către ghișeu de informații, târându-mă și pe mine după ea. Fără un cuvânt, se întinse peste marginea biroului și apăsă pe un buton mare, roșu ce opera cele două uși automate. Acestea se deschiseră și intrarăm amândoi. La capătul primului hol zăcea o negresă grasă, imensă aș putea spune, acoperită toată de sânge și înconjurată de o echipă de medici ce se agitau de zor. Miss Ella îmi acoperi ochii și o luarăm la stânga, pe un alt hol, însă priveliștea nu era mai plăcută nici aici. Doi puști cam de vârsta mea stăteau întinși în salonul următor, înconjurați de tot atâția doctori câți se aflau și în jurul negresei. În a treia încăpere zăcea un bărbat alb corpolent, lat în umeri, cu burtă mare de tot. Cineva îi tăiasse salopeta de lucru și o aruncase pe podea, într-o grămadă dezordonată de haine pline de noroi. Doctorii tocmai îi

acopereau fața cu un cearșaf. Miss Ella văzu gestul și exclamă: „Doamne Isuse, ai milă!”

Într-un final, am dat iarăși colțul și am luat-o înapoi, pe un alt culoar, spre intrare. Am trecut pe lângă un mic depozit de produse medicale, ticsit cu seringi, bandaje și sticle de toate formele, dimensiunile și culorile. Acolo într-un colț am zărit o targă, împinsă lângă perete, pe care se afla un băiețel ghemuit, ce tremura incontrollabil. Am tras-o tare de mânecă pe Miss Ella, iar ea m-a repezit: „Ce-i, băiete?”

I-am arătat. „Vai, Matthew, iubitul...” Intră în încăpere și se îndreptă spre el. „Îmi pare atât de rău...” Miss Ella își trase un scăunel mic pe roțile, ca cel pe care-l folosesc doctorii când se învârt în jurul tău, în timpul consultului medical. Alunecă pe el până aproape de pat și-și plecă capul, ca să se poată uita pe sub grilajul de protecție. În felul acesta, ochii îi erau la numai zece centimetri de ai lui Mutt. El tremura tare de tot. Între timp, eu rămăsesem în picioare lângă pat, uitându-mă la ei cum se priveau în ochi.

Mutt era acoperit cu un cearșaf subțire, însă avea pielea rece. Era palid și cineva îi tăiasse toate hainele, în afară de chiloții cu Spiderman. Miss Ella își întinse mâna spre pat și îi apucă degetele albe cu care își ținea strâns genunchii. În timp ce lacrimile începură să i se prelingă încet pe obraji, își petrecu cealaltă mână pe sub ceafa lui. „Matthew? Matthew, mă auzi, scumpule?” Mutt dădu din cap că da, și tremurăturile se mai domoliră, sub efectul vocii lui Miss Ella! Ea mă apucă strâns de mână și mă trase mai aproape. „Tucker, acum o să ne rugăm pentru fratele tău.”

„Da, sigur.”

„Doamne, băiatul ăsta e speriat. Cu toții suntem speriați. Însă Tu nu ne-ai dat un duh de teamă, ci ne-ai dat un duh de tărie, de dragoste și de chibzuință.” Își puse mâna pe capul lui. „Îl așez pe Mutt la picioarele Tale și Te rog să-l învăluie cu prezența Ta. Ține-l în căușul dreptei Tale puternice.” Mă trase și pe mine mai aproape și continuă. „Ține-i pe amândoi, Doamne.” Atunci am știut că gata, o terminasem definitiv cu atitudinea de tip dur și cu tabletele Alka-Seltzer. „Învăluie-i în protecția Ta pe acești doi băieți. Fă Tu ceea ce eu nu pot face. Fii scutul lor, apărătorul lor. Stai Tu de strajă împrejurul acestor copii iubiți.” Apoi deschise ochii, încercă să zâmbească și ne strânse mâinile. „Amin?”

„Amin,” am răspuns amândoi. Eu unul am spus-o chiar tare, pentru că voiam ca Miss Ella să știe că mă pocăisem pentru înjurăturile rostite și pentru uciderea acelor păsări.

Mutt deschise ochii și rosti: „M-M-Mama Ella?”

„Da?”

„Nu cred că-mi plac spitalele. Pot să merg înapoi acasă?”

Ea-i puse degetul pe nas și zise: „Nici mie nu-mi plac și da, poți să te întorci acasă.” Și dădu să plece, moment în care o femeie tânără, blondă, cu un halat lung și stetoscop la gât intră în încăpere. Avea în mână câteva radiografii.

„Doamnă? Sunteți cumva Ella Rain?” Întrebă doctorița cu o voce blândă, ca și cum nimic înfiorător nu s-ar fi întâmplat în salonul vecin.

„Da, eu sunt,” răspunse Miss Ella, cu o expresie care cerea să i se spună adevărul în față, fără ocolișuri.

„Acestea sunt radiografiile lui Matthew. Nu s-au produs leziuni permanente. Doar câteva copci și o lovitură zdravănă la cap. O să supraviețuiască.” Doctorița zâmbi. „Nițică odihnă și o înghețată i-ar face bine.”

Miss Ella răsuflă ușurată și privi afară, pe ușă. „Pare-mi-se că ați fost cu toții foarte ocupați.”

Doctorița dădu din cap, aprobator. „Șoferul unui camion pentru tractarea autovehiculelor a suferit un accident vascular cerebral, a pătruns pe contrasens și a intrat în plin într-un Lincoln Town Car în care se aflau o bunică și cei doi nepoți ai ei. Toți sunt în stare gravă.”

Miss Ella ne-a luat pe amândoi de mână și împreună ne-am îndreptat către ieșire. Pe la jumătatea drumului s-a oprit, a dat din cap, a mormăit ceva, ca pentru sine, apoi a făcut cale înapoi către saloane-mai exact, către salonul în care se afla femeia întinsă pe masă. Miss Ella s-a apropiat de ușă și s-a uitat înăuntru: chirurgii suturau partea de sus a abdomenului pacientei. Am întrebat-o: „Miss Ella, doctorii îi cos locșorul pentru oameni?”

„Da, copile,” îmi răspunse, „îi cos la loc locșorul pentru oameni.” Apoi Miss Ella își plecă capul și se rugă: „Doamne, e nevoie de Tine și aici. Este loc destul la picioarele Tale, așa că Te rog să faci ceea ce faci Tu cel mai bine, și anume s-o vindeci pe femeia aceasta. Și începe cu inima ei.”

Apoi ne-am îndreptat spre salonul unde se aflau cei doi copii. Miss Ella se apropie și se uită pe geam. Copiii zăceau cu ochii închiși, fiecare pe câte o masă, înconjurați de asistente și de un doctor. Miss Ella își lipi mâna de ușă: „Și în salonul ăsta, Doamne.”

În cele din urmă, am pășit către ușa încăperii unde se afla bărbatul cel alb și corpolent, care purtase salopetă. Nu mi-am dat seama dacă pe masă era tot el, sau altcineva, pentru că persoana respectivă avea capul acoperit cu un cearșaf. Mâna stângă a omului cu pricina era parțial dezvelită și am văzut că pe inelar avea o verighetă simplă. Miss Ella își plecă iarăși capul și spuse: „Doamne, avem nevoie de Tine și aici. Și, poate chiar mai important, avem nevoie ca Tu să fii acasă la el, cu cei care vor afla vestea aceasta.”

Niciodată nu am mai văzut o persoană atât de scundă care să degajeze atâta măreție. Miss Ella avea doar un metru cincizeci, însă în ziua aceea mi s-a părut mai înaltă decât Rex.

Am ieșit din spital, iar Miss Ella ne-a condus de mână prin parcare și apoi ne-a spus să ne urcăm în mașină. Am pornit-o spre casă, cuibăriți unul într-altul. Nu ne-a spus absolut nimic despre păsări sau ambalaje, însă a doua zi dimineața au avut parte toate de o înmormântare cum se cuvine. Cu rugăciune și tot tacâmul. Am presărat și niște mâncare specială pentru păsări, pentru cele care aveau să mai vină.

În timp ce îmi căram sacul de marinar către camionetă, această amintire, și mai ales imaginea aceea cu Mutt tremurând de unul singur pe masă, puseseră cu totul stăpânire pe gândurile mele. Nu voiam ca, la sosirea în Jacksonville, să mă lovesc de aceeași imagine.

Am deschis ușa din spate a camionetei și am dat peste Katie, așezată alături de Jase pe bancheta din spate.

„Ce faceți aici?” i-am întrebat.

„Mergem cu tine.”

„Katie, nu am timp să mă cert și, în plus, tu nu știi nici jumătate din ce se petrece. Cred că ar fi cel mai bine pentru toată lumea ca voi doi să vă odihniți aici vreo câteva zile. Sunteți bineveniți, iar Mose va mai trece din când în când, să vadă ce mai faceți, însă asta” – și am arătat către camionetă – „asta-i o treabă în care nu cred că ai vrea să te implici.”

Ea făcu semn către scaunul din față și-mi zise: „Hai, condu!”

Nu aveam timp de discuții în contradictoriu. Mă așteptau cinci sau șase ore de șofat. În plus, trebuia să mai fac și o oprire în Abbeville. Dacă mă grăbeam, puteam să duc la îndeplinire ceea ce-mi propusesem, apoi să mă întorc la mașină, să pornesc la drum și să ajung la Jacksonville înainte de răsărit. Astfel, aveam să dispun de o zi întreagă pentru căutări. Și s-ar putea să am nevoie de toată ziua. Dacă Mutt era bun la ceva, ei bine, se pricepea de minune să se ascundă. Avea multă experiență la capitolul ăsta. De fapt amândoi aveam, iată de ce eu eram persoana cea mai potrivită să meargă să-l caute. Dacă nu voia să fie găsit, nimeni în afară de mine nu avea să-l găsească vreodată.

M-am uitat la Katie și am clătinat din cap. Doream ca ea să mă însoțească. Doar că nu știam cum să i-o cer.

Capitolul șaptesprezece

Zidul de cărămidă ce înconjura cimitirul bisericii St. Joseph împiedica pătrunderea cailor, dar și a tractoarelor, așa că toate mormintele erau săpate cu mâna. Cu toate că era destul de neobișnuit, unii dintre bătrânii locului doreau să fie înmormântați lângă rudele lor, lângă soție, soț, copii sau părinți. La fel se întâmplase și săptămâna trecută, când Franklin Harbor, un bătrânel de nouăzeci și șapte de ani, se stinsese după ce o viață întreagă se bucurase de o sănătate de fier. Cum nu se putea intra cu tractorul în cimitir decât dacă se dărama zidul, exista o singură cale de a-i săpa groapa – cu târnăcopul și lopata. În ultimul deceniu, Mose fusese cel care săpase fiecare groapă – în medie, fusese cam una pe lună. Cum înmormântarea era programată pentru ziua următoare, știam că aveam să-l găsim aici.

Am ocolit cu mașina biserica St. Joseph și am dat de Mose săpând în cimitir.

„Mose?” l-am strigat, aplecându-mă deasupra gropii.

Mose își ridică privirea; picuri de sudoare i se prelingeau de pe față. La optzeci și unu de ani era doar piele și os, însă mai putea încă să mânuiască târnăcopul și lopata. Chiar strașnic. Pentru săparea unei gropi era nevoie de trei ore și jumătate de muncă asiduă și neîntreruptă. Își agățase un reflector undeva deasupra capului, deci se părea că avea de gând să rămână acolo destul de mult. „Mutt a dispărut.” Am dat cu piciorul în

pământul din fața mea, prăvălind un bulgăre de lut. „Sau, mai bine zis, a evadat. Mă duc să văd dacă pot să dau de el. Vrei, te rog, să ai tu grijă pe aici în lipsa mea?”

„Cred că ai destulă minte ca să știi că nu mai e nevoie să-mi ceri asta,” Îmi răspunse, săpând în continuare, fără a se uita la mine.

„Da, știu, dar totuși...” Mose dădu din cap, își sprijini amândouă mâinile de târnăcop și zise: „Glue lucrează mâine; de fapt toată săptămâna. Un tip din Albany aduce câteva iepe.”

Am făcut semn către fundul gropii. „Vezi să nu te faci prea comod aici, nu vreau să mă întorc peste câteva zile și să te găsesc cu degetele reci, încleștate pe lopata aia.”

„Tucker, când m-oi duce eu, am să te pun pe tine să-mi sapi groapa.” Făcu un semn cu mâna către cimitir. „Eu am săpat îndeajuns. E timpul să înveți și tu cum s-o faci.”

„Îmi aștept rândul.”

Complexul de locuințe pentru vârstnici Rolling Hills era cea mai infectă instituție de acest fel din toată Alabama. De la un capăt la celălalt, mirosul de urină pusese stăpânire pe fiecare centimetru pătrat al clădirii. Rolling Hills era un azil de bătrâni ce adăpostea cu preponderență pacienți suferinzi de Parkinson și Alzheimer. Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, era de fapt un spital de boli mintale, de unde pacienții, o dată intrați, nu mai ieșeau niciodată. Am parcat camioneta, am lăsat motorul pornit și i-am șoptit lui Katie: „Doar

zece minute. Trebuie să văd ce mai face Judele.” Nu aveam timp să-i explic adevărul.

Când am intrat în încăpere, Judele cerceta atent ușa. „Hei, băiete! Pe unde ai fost? De cinci săptămâni sunt în sevrăj și tremur.”

Am rămas în picioare lângă patul de spital și i-am făcut semn cu capul: „Ți-am lăsat vreo câteva în sertarul ăsta.”

„Doar știi că asistentele nu mi-ar da voie în ruptul capului să fac așa ceva. Iar tatăl tău – Dumnezeu să-l binecuvânteze, matahală bătrână și mută ce este – nu ar putea aprinde un chibrit nici dacă i-ar fi viața în joc. Așa că uită-te și tu: stau aici, la un metru de fericire și nu pot să ajung la ea.”

Când mi-am îndreptat privirea spre el, Rex n-a reacționat în niciun fel, verbal sau vizual. N-o făcea niciodată. Stătea în colțul lui, uitându-se pe fereastră, la fel cum îl găsisem și ultima dată când trecusem pe aici, în urmă cu șase săptămâni. Scaiul de la pantofi îi fusese prins neglijent, nasturii de la cămașă îi avea descheiați, la fel și fermoarul de la pantaloni, era nebărbierit și cu părul nepieptănat.

„Pare a fi o problemă personală,” i-am zis, zâmbind.

„N-o face pe deșteptul cu mine, mucosule. Oi fi eu imobilizat în patul ăsta” – și făcu semn cu capul către diafragma pentru gură, plasată la doar câțiva centimetri de buzele sale – „însă telefonul ăsta nu e.”

Judele nu putea să se miște deloc, de la gât în jos. Trupul lui era o masă de carne diformă. Degetele de la mâini și de la picioare îi erau încovoiate, corpul îi zăcea inert în așternuturi, punga de colostomie îi dădea adesea

pe dinafară iar cateterul urinar i se infecta și el de multe ori, așa că patul lui băltea mereu. Însă Judele se încăpățâna pur și simplu să nu moară. Așa că pe parcursul ultimilor șase ani, el și cu Rex fuseseră colegi de cameră. Și în tot acest răstimp, Rex nu fusese în stare nici măcar o dată să poarte o conversație. Nu-și aducea aminte cum să-și lege șireturile, unde să urineze, sau cum să-și golească intestinele într-o toaletă. Prin urmare, își petrecea ziua întreagă încălțat cu teniși prevăzuți cu niște benzi late de scai și purta scutece pentru adulți, ce foșneau de fiecare dată când Rex își schimba poziția.

Salonul lor era dotat cu nenumărate deodorante de cameră. La fiecare priză erau atașate dispozitive de îmborspătare a aerului, de lamelele ventilatoarelor fuseseră agățate odorizante și fiecare bec era înconjurat de recipiente cu uleiuri parfumate, ce se încălzeau când se aprindea lumina și-și răspândeau mirosul prin cameră. Pe podea, în spatele televizorului, se afla un ștecher cu protecție pentru suprasarcină; într-o priză era băgat cablul de la televizor, iar în celelalte cinci, odorizante electrice pentru cameră. În funcție de direcția din care bătea vântul, salonul lor era fie cel mai frumos, fie cel mai urât mirositor din toată clădirea.

Am scos două trabucuri din sertarul de sus, i-am plimbat unul pe sub nas, după care i-am tăiat vârful și l-am aprins. Am ținut chibritul aprins mult timp, răsucind trabucul pe toate părțile, pentru a-l aprinde uniform. Apoi am tras lung, adânc, câteva fumuri, sugându-mi obrazii mai-mai să se atingă. În tot acest timp, Judele își lingea colțurile gurii, scuturându-și capul și părând pe punctul de a-și pierde controlul. „Hai, hai, băiete, nu te lăcomi. Pentru numele lui Dumnezeu, fie-ți milă.”

I-am suflat în față o gură de fum și i-am vârât capătul trabucului între buzele de pe care se scurgea saliva. Imediat l-a prins ca într-o menghină între dinții din față și a inspirat adânc, umplându-și pieptul. Trase atât de tare, că obrajii chiar i se atinseră între ei. Vreo două minute, Judele nu făcu decât să pufăie și să inhaleze. În cele din urmă, când ochii i se înroșiră, dădu din cap, șoptind satisfăcut: „Mulțumesc.” Simțind că plutește, datorită dozei mari de nicotină, Judele închise ochii și completă, tot în șoaptă: „Ahhh, e aproape la fel de bun ca sexul.”

Am pus trabucul jos pe măsuță, am deschis fereastra și am îndreptat ventilatorul înspre exterior, pentru a elimina fumul. „Ce-ai zice să dăm drumul la ventilator?” am sugerat, făcând semn cu capul în direcția respectivă. El trase de două ori din diafragmă, suflă de trei ori și apoi mai trase o dată. Mașinăria aceea micuță bipăi, iar în replică, ventilatorul începu să se învârtă cu viteză mică. Cu ajutorul gurii și al computerului de cincisprezece mii de dolari, controlat de diafragmă și amplasat deasupra patului său, Judele putea să controleze fiecare dispozitiv electric și termostatic din încăperea. Până și alarma de incendiu și telefonul.

Mi-am ridicat picioarele și le-am așezat pe patul lui, apoi l-am întrebat: „El ce mai face?” Înainte ca Judele să aibă timp să răspundă, am ridicat trabucul și i l-am ținut în dreptul buzelor.

„Tuck,” îmi răspunse, trăgând iarăși un fum, „nu-i prea bine. Nu poate să-și controleze nici intestinele, nici vezica urinară și nici limba. O dată la câteva zile începe să strige cât îl țin plămânii cele mai urâte obscenități. Mult mai urâte ca cele pe care le spun eu. Chestii

scârboase. Și cam asta-i tot ce spune. Nu sunt adresate cuiva anume. E ca și cum ar vorbi cu niște oameni care nu sunt prezenți. Poate că au fost pe aici la un moment dat, dar eu unul nu-i văd. Nu cred că se întâmplă prea multe acolo, la el la mansardă.” M-am uitat la Rex, care stătea rezemat de fereastră, cu saliva picurându-i de pe buza de jos, care îi tremura. Judele mai trase un fum și zâmbi. „Cred că e cam sărit de pe fix.”

Am rămas tăcuți vreo zece minute, timp în care Judele și-a devorat pur și simplu trabucul. La un moment dat o infirmieră care trecea pe acolo și-a băgat capul pe ușă. Văzând-o, el a întrebat: „Ce? Crezi că asta o să măucidă?”

„Nu-mi pasă ce-ți face, atât timp cât dai telefonul ăla și mă scapi de amenda pentru viteză.”

„Delores, iubito,” îi răspunse Judele, din spatele unei dâre de fum alb, „m-am ocupat deja de problema asta. La fel și de cea cu numerele expirate. Așa că acum nu mă mai cicăli și lasă-mă să-mi savurez singura plăcere ce mi-a mai rămas pe lumea asta.”

Ea zâmbi, îi trimise o bezea și-și continuă rondul.

„Mă iubește,” zise Judele, cu ochii încă ațintiți la ușă. „Mereu vine să vadă ce mai fac, iar... dacă n-aș fi imobilizat în patul ăsta, poate că i-aș salva reputația, luând-o de nevastă.”

„Judele, trebuie să plec. Sunt în drum spre Jacksonville.”

Expresia ochilor i se schimbă și chipul său jovial lăsa locul unei mine concentrate, ca a atleților gata să pornească în cursă. „Ai de lucru pe acolo, fiule?”

„Nu, fratele meu a dispărut. Trebuie să încerc să-i dau de urmă.”

„A pățit ceva Mutt?” Judele își întinse buzele către diafragmă. „Vrei Să dau câteva telefoane?”

„Încă nu știu. Am să-ți dau de știre. Poate.”

„Ei bine, vezi să nu aștepți alte șase săptămâni. Efectul ăstuia de azi o să mă țină vreo trei zile, apoi iarăși am să încep să transpir și să tremur din toate încheieturile.”

„Păi mai este și Delores prin zonă, nu?”

„Nu.” Și Judele aruncă o privire pe fereastră. „Nu cred că mă iubește chiar așa de mult. Se folosește doar de mine ca să o scap de consecințele maniei ei pentru viteză.”

I-am dus trabucul la gură, iar el trase iarăși în piept. „Pe curând, Jude.” M-am îndreptat spre ieșire. Din ușă m-am întors și l-am privit pe Rex, care se uita pe fereastră, cu ochii pierduți. Nici măcar n-a clipit.

Capitolul optsprezece

Mutt renunțase la liceu încă din primul an. Se plictisea, era absent. Nu știa prea bine ce anume îl împiedica să relaționeze cu lumea din jur, însă cert este că n-o făcea; iar după expresia feței sale, îmi dădeam seama că în cap i se învâneau mult mai multe gânduri decât exprima verbal. Indiferent ce aș fi făcut, nu reușeam cu niciun chip să-l scot din ale lui. Și am încercat de toate. L-am dus la limita epuizării, l-am lăsat să se odihnească, i-am găsit o ocupație, l-am îmbătat, într-un cuvânt am încercat totul, în afară de a-l zvânta în bătaie – asta n-am făcut niciodată – și tot nu am reușit să pătrund în mintea lui. Mutt se retrăgea pur și simplu în carapace. La Waverly, timpul său era ocupat în întregime cu munca și cu născocirea a fel de fel de lucruri, orice ți-ai putea imagina. Transformase o boxă nefolosită din grajd într-un atelier improvizat și-și petrecea acolo cea mai mare parte a zilei și cam jumătate din noapte, creând, distrugând și apoi făurind la loc. Dacă mintea sa plăsmuia un anume obiect, atunci cu siguranță mâinile sale îl puteau construi. Și cu toate că lemnul era materialul pe care îl prefera, la urma urmelor nu prea conta. Dacă putea face rost de o unealtă care să taie, să îndoiaie, să înmoaie, să lustruie sau să manevreze materialul, atunci o folosea.

Când Miss Ella a împlinit șaiszeci de ani, Mutt a dus-o în pădurea de lângă cariera de piatră. L-am urmat și eu, împins de curiozitate. Soarele apunea și lumina abia mai

răzbătea printre pini. A luat-o de mână și a condus-o pe o cărare acoperită cu ace verzi de pin, pe care le presăraseră anume pentru ea. Sub cupola copacilor bătrâni de patruzeci de ani, i-a spus: „Miss Ella, mi-ai zis odată: «Unde nu-i cruce, nu-i nici coroană.»»,

Ea încuviință din cap, iar în privirea sa se citea nedumerirea.

„Miss Ella, nu am avut aur, așa că am construit asta pentru tine.” Și arată undeva la dreapta sa. Acolo, mai jos, pe cărarea presărată cu ace de pin, se afla o cruce împlântată în pământ, înaltă de vreo patru metri și lată de doi. Construite din lemn impregnat cu rășină, șlefuite manual, lustruite și apoi finisate să strălucească, atât stâlpul cât și grinda transversală erau pătrate în secțiune, cu latura de douăzeci și cinci de centimetri, și nu se vedea nici-o urmă de îmbinare între ele. Ca și cum copacul ar fi crescut așa, iar Mutt doar l-ar fi lustruit. Lui Miss Ella nu-i venea să-și creadă ochilor. Se repezi într-acolo și-și împreună mâinile; lacrimi mari îi inundară privirea. Își sprijini palmele pe crucea de lemn, temându-se parcă să o atingă și apoi privi în sus. Rămase așa, în aceeași poziție, preț de câteva minute, lipită de lemn de parcă ar fi atârnat într-adevăr un trup pe el. Când lacrimile începură să-i picure de pe bărbie, căzu în genunchi și se plecă în față. Timp de câteva minute îmbrățișă strâns crucea, se minună și rosti ceva în șoaptă, doar pentru sine.

„Matthew,” zise apoi, ținându-i ambele mâini în mâinile sale, „îți mulțumesc. Mereu mi-am imaginat că așa ar arăta. Tu ai creat crucea care era în mintea mea. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a dăruit vreodată

cineva.” Mutt încuviință din cap și dădu să plece. „Matthew?”

El se întoarse, iar Miss Ella se ridică în picioare și băgă mâna în șorț, ca să ia ceva de acolo.

„Am rugat pe cineva să facă asta pentru tine. Doar că așteptam momentul potrivit.” Își întinse mâna și-i puse în palmă un fragment plat de granit negru ca onixul, cam de mărimea unei pietre de râu. Pe bucata aceea de piatră rugase să i se cioplească, cu litere adânci, de tipar, un cuvânt: „Matthew.” El o rostogoli în palmă și pipăi cu unghia fiecare literă. „Mutt.” Miss Ella își puse palma pe obrazul lui. „Pentru atunci când vocile te mint. Ca să-ți aduci aminte.” Mutt dădu din cap, strânse piatra în mână și o strecură în buzunar. Începând din ziua aceea, Miss Ella își petrecu mult timp la piciorul crucii.

După episodul cu pricina, povestea lui Mutt e oarecum învăluită în mister, pentru că nu prea l-am mai văzut. Eu jucam baseball cât era ziua de lungă, iar fratele meu dispăru. Aveam să descoperim, ceva mai târziu, că-și petrecea mult timp călătorind cu trenul. Hoinărind. Din informațiile pe care am izbutit să le adun, cred că mersese din New York la Miami, apoi la Seattle și înapoi fără a-și cumpăra vreodată bilet. Bănuiesc că aceasta era modalitatea lui de a vedea lumea, fără a fi văzut. Și gândindu-mă mai mult la lucrul acesta, am ajuns la concluzia că țăcănitul ritmic al roților trenului și schimbarea continuă a peisajului îi linișteau mintea.

Nu prea știu cum de am ajuns să fiu atât de diferit de Mutt. Am meditat mult la acest subiect. Premisa majoră e că eu mă deosebesc fundamental de Mutt. Însă nu sunt chiar așa de sigur de asta.

Când am împlinit patru ani, Miss Ella mi-a făcut cadou o minge și o bătă de baseball. Nu văzusem niciodată până atunci o bătă, așa că nu știam ce este. „Ce-i asta?” Așa că mi-a arătat. Am prins mișcarea destul de repede. Din ziua aceea, în fiecare dimineață, după-amiază sau seară, începeam: „Miss Ella, vrei să-mi arunci mingea?”, „Miss Ella, putem să lovim cu bătă?”, „Miss Ella, putem să...” Poate părea surprinzător, dar ea chiar se juca cu mine. Mult. „Copile, dacă așa reușesc să te scot din casă, ca să nu mai tot aduci înăuntru noroi și mizerie, atunci sunt gata să arunc mingea cât e ziua de lungă.”

Cum nu aveam decât o singură minge, iar Miss Ella trebuia să mai și muncească, Mutt și cu mine am făcut niște improvizații. Luam de pe jos șisturi de piatră și le loveam, trimițându-le peste carieră. Nu era chiar cel mai bun tratament pentru o bătă de lemn, însă asta ne ținea afară din casă și, în plus, puteam lovi de dimineața până seara, și tot nu rămâneam fără mingi. În scurt timp, Mutt începu să-mi arunce dintr-o parte, și astfel am învățat să-i imprim mingii direcția dorită. De exemplu, puteam să aleg s-o trimit spre partea dreaptă sau stângă a terenului. Prin clasa a șaptea, ajunsesem să crap pietrele pe care le loveam. În clasa a opta-le fărâmițam în bucățele mici. În clasa a noua am făcut praf și pulbere o piatră, literalmente. Încă îmi amintesc norul de praf care m-a acoperit cu totul și zâmbetul de pe chipul lui Mutt. „Sper că n-o vrei înapoi,” mi-a spus. „Căci dacă o vrei, o să ne trebuiască și altceva, în afară de Superglue.”

Noi voiam să ne jucăm zi și noapte, așa că Mutt a montat niște reflectoare în grajd și ne-am fixat home

plate-ul¹⁷ în mijloc, iar movila aruncătorului-lângă peretele din spate. N-a durat mult până să încep să fac găuri în scândurile din fundul grajdului. După prima lună, lemnul arăta ca o bucată zdrențuită de șvaițer. Când a văzut peretele, Rex s-a înfuriat tare de tot. S-a întins pe vârfuri, a rupt o bucată de lemn de chiparos, m-a pus să mă îndoii de la mijloc, aplecat peste un jgheab unde se puneau nutreț pentru cai, și m-a bătut de mi-a făcut bășici pe fund. Dar nu-mi păsa; merita să sufăr durerea. Am continuat să lovesc cu bâta.

În vacanța de vară dintre clasa a noua și a zecea, revista Southern Living a auzit de Waverly Hali și a plănuit un articol amplu, pe opt pagini, intitulat: „Renașterea plantației din Sud”. Titlul mi s-a părut ciudat, dat fiind că Waverly nu semăna deloc cu descrierea făcută. Lui Rex îi plăcea la nebunie să i se dea atenție, așa că a venit cu avionul, și-a instruit personalul, le-a impus tuturor un formalism ceremonios și a pozat, cum îi era obiceiul. Pe când mă aflam în grajd, balansând bâta și încercând să stau cât mai departe de casă și de el, unul dintre fotografi a observat peretele din spate al grajdului.

Eu eram singur și loveam o minge pe care o legasem de o sfoară, petrecută pe după unul dintre căpriori. Fotografii m-a văzut, a văzut și găurile din spatele grajdului, a pus lucrurile cap la cap și m-a întrebat: „Tu ai făcut asta?”

Am încuviințat doar din cap, căci nu voiam să fac conversație și eram foarte fericit așa, fără companie. El însă își instalează trepiedul în grajd, undeva în centru, la

¹⁷ Home plate: la jocul de baseball, a patra bază, sub forma unei dale pentagonale de cauciuc – n.tr.

mare distanță de home plate și începu să măsoare lumina. Am lăsat din mână bâta, m-am cățărat în șură și de acolo am început să-l studiez, cu priviri curioase. Îmbrăcat cu o haină care semăna cu o vestă de salvare, din cauza multitudinii de aparate și dispozitive pe care le purta asupra sa-avea la el tot ce ți-ar fi trecut prin minte-fotograful se plimba înapoi și încolo, măsurând lumina și căutând unghiul potrivit. Surprinse câteva instantanee, folosind aproape o rolă de film, însă după vreo treizeci de minute începu să se arate frustrat, căci găurile din perete îi denaturau rău de tot măsurătorile. De fapt, lumina nu umplea interiorul grajdului, ci se rotea, ca un vârtej, de jur împrejurul lui. El nu a băgat de seamă acest lucru, eu însă, da. Cred că în ziua respectivă am început de fapt să observ felul cum lumina creează imagini.

Miss Ella a ieșit din bucătărie și s-a îndreptat spre grajd. S-a sprijinit de ușă, ștergându-se pe mâini. Câțiva ani mai târziu mi-a spus că acela a fost momentul când și-a dat seama că am un talent, mai mare decât toate celelalte talente ale mele, inclusiv decât mânuirea bătei de baseball. Aveam capacitatea de a vedea și a măsura lumina.

Grajdul oferea un spațiu îngust, unghiurile erau incomode, iar fotograful, pe măsură ce surprindea instantanee, devenea tot mai confuz și mai ilustrat. Arăta de parcă tocmai ar fi încercat să se așeze comod în fotoliul său favorit, însă boxerii i se ridicaseră și îl jenau, făcând imposibilă atingerea unei stări de confort. Eu găsisem soluția deja de vreo treizeci de minute, însă nu eram conștient de asta, așa că nu am spus nimic. Când am văzut că frustrarea sa atinge cote maxime, m-am cățărat printre căpriori, m-am târât într-un colț, am privit

în jos, către el și i-am spus: „Ce-ai zice să așezi camera aici?” Tipul mi-a alungat spusele cu mâna, ca pe un țânțar nedorit, apoi s-a uitat în sus și s-a scărpinat în cap. Când a apărut articolul, în numărul din luna iulie al revistei, perspectiva sugerată de mine era surprinsă în fotografia din capul paginii. Atunci, Miss Ella a mers la casa de amanet, de unde s-a întors acasă cu un Canon A-1 uzat, cu un manual de instrucțiuni și șase role de film. Nu știa nimic despre aparatele de fotografiat, însă mi-a spus: „Uite, folosește-le pe astea și apoi am să-ți mai cumpăr.” În curând, viața mea gravita în jurul a două activități: mânuirea bâtei de baseball și a camerei foto.

Pe la sfârșitul celui de-al doilea an de liceu, rareori puteam fi văzut fără bâta de baseball într-o mână și aparatul în cealaltă. Dacă găseam pe cineva care să-mi arunce mingea, jucam din clipa când terminam școala și până când suna clopoțelul, anunțând cina. Și apoi din nou, după cină. Miss Ella se săturase de mult să mai alerge după mingile de baseball, așa că, văzând că n-am de gând să renunț la joc, îmi comandă prin poștă o mașină automată de aruncat mingi și o plăti cu banii alocați pentru cumpărături de la băcănie. Mutt deschisese cutia și instalase aparatul pe culoarul central al grajdului.

Am mutat home plate-ul, din centrul încăperii unde era inițial, mai în spate, către capătul opus al grajdului, departe de ceea ce noi ajunseserăm să numim Peretele Sfânt. Mutt a desprins câteva reflectoare de pe unul dintre zidurile Waverly-ului și le-a instalat în grajd. Acum, puteam să lovesc cu bâta oricât îmi doream, atâta timp cât eram dispus să adun mingile și să le torn în cuva de deasupra mașinăriei. Nu era ceva neobișnuit s-o surprind

pe Miss Ella privindu-mă, așezată confortabil pe găleata ei de douăzeci de litri, cu rochia sumeasă deasupra genunchilor și cu șosetele căzute în jurul gleznelor. „Tuck,” îmi spunea adesea, clătinând din cap, „vezi că îți picioarele prea apropiate. Mută-te mai înspre aruncător.” Sau: „Ține capul mai jos, copile. Nu poți să lovești mingea dacă nu te uiți la ea” și „N-o mai mângâia atâta. Balansează bâta aia, băiete. Dacă tot ți-ai pus în gând să rămâi acolo, balansează-o cum trebuie. Vreau să te aud icnind și să simt cum vâjâie aerul.”

Lui Miss Ella îi plăcea la nebunie să stea pe găleata aia, să bată în ea cu un băț, ca într-o tobă și să se uite la mine cum lovesc mingea. De multe ori ne-a prins noaptea pe toți trei stând în grajd, sub reflectoare și jucând o Cupă Mondială imaginară sau participând la Home Run Derby, alături de cei mai buni din branșă. Dacă Waverly era închisoarea noastră, atunci grajdul era mormântul gol. Și de fiecare dată când deschideam ușile acelea, dădeam parcă la o parte piatra de pe mormânt.

În vara de dinaintea ultimului an de liceu am descoperit mișcarea perfectă. Îi tot dădusem târcoale în ultimele șase luni, însă, datorită exercițiilor regulate din grajd, precum și muncii constante de curățare a boxelor, reparare a gardurilor, îngrijire a livezilor și unui întreg șir de astfel de îndeletniciri ciudate, încheieturile, brațele, spatele și șoldurile îmi deveniseră mult mai puternice. Dacă adăugați la asta darul unor mâini rapide, rezultă și mai multe scânduri rupte. Într-o zi, în arșița lunii august, pe când Miss Ella ședea pe găleată, am prins o lovitură puternică și i-am imprimat mingii o direcție aproape orizontală, pe deasupra aparatului. Mingea a lovit scândurile de chiparos care alcătuiau peretele din spate

al grajdului și le-a smuls cu totul din grinzile de care erau prinse. Miss Ella s-a ridicat de pe găleată, și-a îndreptat rochia și șorțul și a zâmbit. Reușisem, până la urmă, și amândoi ne-am dat seama de asta. M-am întors și i-am zâmbit la rândul meu. Ea dădu din cap, se rezemă cu spatele de ușă și începu să se scobească între dinți cu un pai.

Antrenorul meu din liceu le-a spus celor care căutau să recruteze jucători cu un viitor promițător că sunt un talent înnăscut. În vara dinaintea plecării mele în Atlanta, am întins o plasă în fața peretelui din spate al grajdului. În primul an de facultate, la Tech, am început în sfârșit să cresc. La cei 1,88 metri și 92 kilograme ale mele, puteam să lovesc mingea cum voiam. Atunci a devenit baseballul distractiv.

Până să intru în anul al doilea, ajunsesem deja al patrulea hitter¹⁸, trimiseseam câteva mingi la peste 130 metri și aveam drept țintă turneul College World Series, din Omaha. Miss Ella și Mutt au venit și ei cu avionul și au asistat la fiecare meci din competiție. Când am trimis o minge – ce-mi fusese aruncată din lateral – departe, peste gardul din centru-stânga, aducându-mi astfel echipa în avantaj cu trei puncte, în cel de-al șaptelea meci, am trecut prin toate bazele, am atins home plate-ul, iar apoi m-am uitat în sus, către Miss Ella, care ieșea în evidență în mulțime datorită pălăriei de un roșu strălucitor. Își agita mâinile în aer, iar fața îi era luminată de cel mai larg zâmbet pe care l-am văzut vreodată. După terminarea meciului i-am dăruit ei mingea respectivă.

¹⁸ Hitter: În baseball, jucătorul care încearcă să lovească cu bâta mingea aruncată de pitcher – n.tr.

Într-o bună zi, în aceeași vară, balansam bâta într-una din acele cuști speciale, din plasă, pentru antrenamente, înconjurat fiind de jucători profesioniști. Nu făceam nimic deosebit. Pur și simplu mă balansam, așa cum o făcusem de zece mii de ori până atunci. Am simțit deodată cum mi-a pocnit ceva, în zona bazinului, și m-a lovit o durere ascuțită, la mijlocul spatelui. După alte două mișcări de balans, durerea mi s-a dus în jos, pe piciorul drept. După alte câteva, mi-a învăluit partea dreaptă a mijlocului. Până să ajung înapoi în camera de cămin, șchiopătam și abia puteam să mai merg. M-am băgat în pat, spunându-mi că era doar o întindere musculară, însă în realitate aveam destulă experiență încât să-mi dau seama ce mi se întâmplase de fapt. A doua zi dimineață am luat șase aspirine ca să mă pot ridica din pat și în clipa aceea am știut că n-aveam să mai joc baseball în Major League.

Medicul echipei mi-a făcut o serie de douăsprezece radiografii și apoi un examen RMN. Când s-a întors, cu filmele în mână, avea o figură mohorâtă și clătina din cap. Nu-mi aduc aminte tot ce a spus, însă un lucru îmi aduc aminte: „N-o să mai lovești niciodată cu bâta de baseball.”

Poate părea ciudat, dar încă îmi amintesc mirosul din cabinetul lui. Mirosea a popcorn și undeva, în fundal, una din asistentele lui povestea despre întâlnirea romantică pe care o avusese în seara precedentă. M-am întors la cămin, traversând campusul pe jos, mi-am făcut bagajele, m-am oprit mai întâi pe la biroul antrenorului și apoi m-am suit în mașină și am plecat. Am făcut o singură oprire, la Varsity, ca să-mi cumpăr un Sprite, și apoi am luat-o spre sud, pe autostrada I-75. Cu fiecare

kilometru parcurs, mă simțeam tot mai amortit. La miezul nopții mă aflam deja pe veranda lui Miss Ella, și nu-mi mai simțeam fața deloc.

În ciuda obiecțiilor ei vehemente, am renunțat la școală și am încercat să plec cât mai departe posibil de baseball și de Waverly. După ce am condus vreo câteva zile, m-am trezit înapoi în Atlanta și m-am angajat la Atlanta Journal, unde aveam sarcina de a surprinde în fotografii diverse aspecte legate de fenomenul judiciar. Poate că încercam să văd dacă reușesc să fiu cu un pas înaintea lui Rex.

Începuturile mele ca fotograf nu au fost chiar extraordinare, însă m-am aruncat cu capul înainte, încercând să uit durerea pricinuită de baseball. La interviul de angajare, m-au întrebat mai întâi: „Ce știe un jucător de baseball despre fotografie?” Mulțumită lui Miss Ella, păstrasem câteva din cele mai bune lucrări ale mele. Le-am scos dintr-o mapă și le-am aruncat pe biroul tipului respectiv; și, ca să-mi pună la încercare pasiunea și zelul, m-au angajat. Am acceptat fiecare însărcinare pe care mi-o propuneau, ceea ce însemna că eram pe drumuri mult timp.

Cred că Miss Ella a văzut în acele călătorii ale mele, precum și în lungile perioade de absență, inerente lor, un semn de răzvrătire și, conștientă fiind că aveam nevoie de spațiu, mi-a dat drumul să plec. La fel ca Rex, și eu eram plecat mult timp; prin urmare, ea a rămas acolo, să străbată singură coridoarele reci și umede ale Alcatrazului. Nu i-a spus nici măcar lui Mose, decât atunci când era prea târziu.

Mă aflam în New York pentru a-i duce niște negative lui Doc, pentru a-mi cumpăra de acolo un

aparat foto nou și a mi se aloca următoarea sarcină de lucru. Atunci am primit telefonul. La celălalt capăt al firului era Mose. M-am urcat în primul avion, am intrat pe ușă și am găsit-o pe Miss Ella în pat, acoperită cu toate păturile din casă; fața îi era brăzdată de durere. Am încercat să o duc la spital, însă ea refuza categoric, scuturând din cap. Mose și cu mine am chemat acasă un oncolog din Montgomery, dar n-a folosit la nimic. Cancerul se răspândise prea mult, prea profund. Doctorul își închise geanta, își scoase stetoscopul de la gât și rosti cele mai urâte patru cuvinte pe care le-am auzit vreodată: „Nu mai e mult.”

Mi-am lăsat jos aparatul de fotografiat, mi-am tras un scaun și am ținut-o de mână, pur și simplu, rugându-L pe Dumnezeu să mă ia pe mine în locul ei. Ultimele trei săptămâni au fost cele mai grele. Miss Ella avea dureri foarte mari și era prea încăpățânată ca să ia mai multe medicamente. Am încercat să i le strecur în supă sau în ceai, în orice lichid în care s-ar fi dizolvat, însă învățasem șmecheria asta chiar de la ea, așa că n-a durat mult până să se prindă. A clătinat doar din cap. „Copile, n-am nevoie de pastile.” Apoi a bătut ușurel cu mâna paginile uzate și subliniate ale Bibliei ei. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care-i scris aici. Citește.” Așa am și făcut. Am început cu Psalmii și am citit toate pasajele subliniate, de acolo și până la Apocalipsa.

În ziua înmormântării, frunzele vibrau în culori vii. Portocaliu, roșu și galben împestrițau peisajul, ca pistruii de pe fața lui Miss Ella. Mose săpă groapa, se îmbracă în singurul costum negru pe care-l avea și-și îngropă sora lângă tatăl lor, lăsând câțiva metri liberi de cealaltă parte, pentru mormântul său. După aceea făcu un gest

înspre locul unde se odihneau Miss Ella și Anna, soția lui, și spuse: „Am să mă alătur și eu vouă peste puțină vreme”. Ca din pământ apăru Mutt, răsărind dintre copaci. Unde fusese și de unde venea acum-nimeni nu știa. Însă, după înfățișarea sa, se vedea clar ce anume nu făcuse în tot acest timp. Îi crescuse barba, părul îi era încâlcit și răvășit, hainele îi erau rupte iar pantofii îi lipseau cu totul. Nu făcuse duș de ceva vreme.

Rex nu s-a arătat.

Vreo trei săptămâni Mutt și cu mine ne-am tot învârtit prin casă, fără a vorbi prea mult unul cu altul. Ca uleiul și apa, ca răsăritul și apusul. Colegi de cameră ce nu aveau prea multe în comun. În cea de-a patra săptămână a făcut una din crizele lui. Acum sunt ceva mai bine informat cu privire la boala sa, însă pe atunci nu aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. A stat treaz opt zile la rând și starea i s-a deteriorat treptat, chiar sub privirile mele. Am ascultat conversațiile și bolboroselile care-l țineau treaz toată noaptea, i-am văzut grimasele feței și contorsiunile trupului; în cele din urmă am decis că suportasem destul. Și așa mă confruntam cu propriii mei demoni, nu-mi lipsea să port de grijă unui maniac. Așa că am căutat pe Internet și am găsit informații despre Spiraling Oaks, am condus până în Jacksonville și l-am lăsat pe Mutt în fața ușii lui Gibby. Cel mai rău a fost că nu m-am uitat nici-o clipă înapoi.

Poate că toate acele imagini fuseseră prea mult pentru mine. Rex, Miss Ella, Mutt. Însă oricare ar fi fost motivul atitudinii mele, cert e că l-am lăsat pe Mutt în urmă și mi-am pus la încărcat telefonul mobil. Dacă răul exista în inima mea, atunci cu siguranță a ieșit la suprafață în acea zi. Am intrat pe podul Fuller Warren și

am oprit pe banda de urgență. Chiar în fața mea, la baza podului, autostrada I-95 o lua spre nord, iar I-10 o lua spre vest. Cu camera în poală, la 25 de metri deasupra râului St. Johns, m-am hotărât. Am format prefixul New York-ului iar Doc mi-a răspuns la telefon trăgând dintr-o țigară și cu o ceașcă de cafea în mână. „Doc?”

Omul aproape că s-a înecat de uimire. „Tucker! Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost până acum? Te tot sun de două luni. Mai că aș fi luat avionul să vin după tine, însă nu am găsit Clopton pe hartă.”

Nu am rostit decât câteva cuvinte: „Trimite-mă undeva, oriunde”. Și a făcut-o, vreme de șapte ani.

Capitolul nouăsprezece

Era întuneric și liniște în cabina camionetei. Îl auzeam pe Jase respirând calm, tihnit, pe bancheta din spate; părea genul acela de somn la care majoritatea adulților doar visează. Mi-am scărpinat brațul stâng și m-am foit, ca să-mi găsesc o poziție mai comodă. Katie se întoarse și trase pătura mai sus, acoperindu-l pe Jase până la urechi, precum și cele trei animăluțe de pluș – gest pe care Miss Ella îl făcuse de mii de ori față de mine. Big Bubba și Lil' Bubba erau doi cai, unul mare și unul mic, iar Thumper era un delfin. Toți trei erau îndesați sub brațul stâng al lui Jase, iar el stătea întins de-a latul pe bancheta din spate a mașinii.

Katie făcu semn în spate, către Rolling Hills. „Un vechi prieten?”

„Mda,” am răspuns, indicând și eu aceeași direcție. „Judecătorul Faulkner. M-a scos dintr-o belea, la un moment dat.” Eram conștient că mințeam, dar era și un sâmbure de adevăr. Pur și simplu nu eram pregătit să-i spun tot adevărul. „E tetraplegic, nu are familie, nu are pe nimeni cu care să stea de vorbă. Vin pe la el din când în când. Minteaa îi funcționează bine, trupul însă, nu.”

„Îi plac trabucurile?”

Mi-am mirosit cămașa și am întrebat: „E chiar așa de rău?”

„Destul de rău.”

„Îmi cer scuze. Are o pasiune pentru trabucurile cubaneze și eu sunt singurul dispus să i le țină la gură.

Încerc să trec pe aici când sunt în oraș.” Am lăsat baltă subiectul, fără a menționa nimic despre Rex.

Ea se descălță și-și urcă picioarele pe bord, apoi începu să privească pierdut pe geamul din dreapta. Pe glezna avea lipit un plasture. „Te-ai tăiat în timp ce te epilai?”

„Îhî.” Îl dezlipi și verifică starea tăieturii. „Am avut noroc că nu mi-am secționat vreo arteră. Am tocit două aparate de ras, ca să defrișez pădurea mea tropicală.” Capacitatea de a râde de ea însăși-asta suna a Katie cea de demult.

Minutele se scurgeau, iar eu aveam privirile ațintite pe șosea și mintea în altă parte. Ea începu să-și învârtă o șuviță de păr în jurul degetului și-și lăsă capul pe spate, sprijinit pe tetieră. N-am întrebat-o la ce se gândește, însă dacă m-ar fi pus cineva să ghicesc, aș fi spus că la Trevor și la cât timp îi va lua acestuia până să găsească Volvo-ul. Pe când intram în Jacksonville, soarele se înălțase sus pe cer și ne privea prin parbriz.

Din cauza unui accident, traficul era blocat pe I-295. Katie voia să meargă la toaletă, așa că am tras pe dreapta, iar ea a fugit repede într-acolo. Jase încă dormea buștean pe bancheta din spate, făcut covrig sub pătura de stofă cadrilată, alături de menajeria sa de animale de pluș. Am așteptat-o în tăcere pe Katie, bătând ușor darabana pe volan, aruncând din când în când câte o privire în spate, la Jase și întrebându-mă oare cât timp trecuse de când nu mai dormisem așa de profund.

Katie ocoli zidul care masca toaleta publică și se îndreptă către camionetă, oprindu-se mai întâi la automatul de băuturi răcoritoare. Cu o Coca Cola fără

zahăr în mână, s-a așezat pe scaun, lângă mine, și-a îndoit un picior sub ea și mi-a zis: „Parcă aveai de gând să-mi povestești despre tatăl tău.”

„Tatăl meu?”

Katie încuviință din cap.

„A, da, tatăl meu.”

Arătând înspre ochiul său, îmi spuse: „Știu cum e să te minți pe tine însuși atunci când cineva apropiat te abuzează fizic.”

Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii, m-am asigurat că Jase încă mai dormea și m-am întrebat în sinea mea cât de mult să-i dezvălui din toată povestea. „O parte din poveste o știi și tu. După ce ai plecat, Rex a continuat să se poarte destul de dur cu noi.” Mi-am frecat bărbia. „Miss Ella obișnuia să ne spună că puterea lui stă în băuturile spirtoase. Iar când ajungea la fundul celui de-al cincilea pahar, căpăta putere. Prea multă, de cele mai multe ori.”

După o altă privire fugară în direcția lui Jase, am continuat. „Într-o zi, pe când se întorcea acasă cu bicicleta, Mutt a fost lovit de o mașină. Rex a aflat de întâmplare și a apărut acasă chiar în noaptea aceea. Era în toane proaste. A trezit-o din somn pe Miss Ella, și până ca Mutt și cu mine să auzim țipetele și să reușim să ajungem la ea, deja o bătuse, lăsând-o inconștientă, și plecase. Miss Ella zăcea pe veranda căsuței ei, cămașa de noapte îi era acoperită cu pete de sânge, majoritatea de la rănille de pe față, iar gura îi era zdrelită rău, pentru că Rex îi spărsese vreo opt dinți. El plecase, lăsând-o acolo, așa că noi doi am fugit prin spatele casei și am așteptat ca el să intre înăuntru. Apoi am târât-o de pe verandă în căsuța ei. Toată priveliștea aceea l-a afectat

profund pe Mutt. Se tot uita la gura i i și din când în când își abătea privirea în altă parte, pentru că fața i se Umfla din ce în ce mai tare. L-am sunat pe Mose, el a venit într-o fugă, iar după câteva minute, Miss Ella și-a revenit în simțiri. Avea dureri mari, dar încerca să se poarte așa încât noi să nu observăm acest lucru. Rex îi rupsesse și câteva coaste – am aflat despre asta ceva mai târziu. Când umflăturile s-au retras, medicul stomatolog i-a scos majoritatea dinților din față, pentru că erau prea multe fracturi și prea aproape de rădăcină.” Am clătinat din cap. „Protezele au fost gata în două săptămâni. Niciodată nu i au plăcut, însă era mai bine cu ele, decât fără.

„De atunci înainte, Mose a supravegheat-o îndeaproape pe Miss Ella, iar în următorii opt ani, Rex n-a atins-o deloc. Odată, în ultimul an de liceu, întorcându-mă acasă de la un antrenament de baseball, am luat o carafă cu lapte din frigider și deodată, l-am auzit pe Rex țipând la etaj, apoi un zgomot de sticlă spartă. Nu mai era nevoie să mi se spună ce se întâmplă. Îmi amintesc că, luând-o la fugă pe podeaua din bucătărie, am simțit cum crampoanele metalice ale încălțăminte speciale, de joc, se împlântau în lemn, lăsând în urmă creștături adânci. Am deschis ușa debaralei, trântind-o de perete și am înșfăcat primul obiect pe care mi-au picat ochii. O pușcă Greener de calibrul doisprezece, încrustată cu aur. Era preferata lui Rex. Am luat dintr-o cutiuță două gloanțe numărul cinci, cu cartușul din alamă, le-am încărcat pe țeavă și am zburat în sus pe scări, urcând câte trei trepte deodată. O dată ajuns sus, am alergat către camera lui Rex. L-am găsit aplecat într-un genunchi și lovind-o pur și simplu. Iar și iar și...” Am înghițit în sec și am inspirat adânc. „Pumnul îi era acoperit de sânge,

julituri și urme de dinți. Miss Ella își pierduse de mult cunoștința și atârna în mâna lui, ca o păpușă de cârpe. Rex și-a ridicat iarăși mâna dreaptă și în acel moment... ei bine, îmi amintesc că am auzit cum i a pocnit osul maxilarului, când a lovit-o. Fața lui Rex era roșie ca focul, iar venele de la gât păreau gata să explodeze. De o săptămână ochii îi erau mereu așa, injectați. Țipa ceva de genul că era o ignorantă..." Am simțit cum mă părăsesc puterile. S-a scurs cam un minut. „Miss Ella zăcea sub el, toată dezarticulată parcă, pe podea. Un ochi îi era desfigurat iar protezele erau împrăștiate bucăți-bucăți, pe dușumea.

„Rex a dat cu ochii de mine și a zâmbit, afișând rânjelul acela inexpresiv, nefocalizat asupra a ceva anume, pe care-l purta douăsprezece ore pe zi. Am făcut trei pași, l-am înșfăcat de gât, l-am smucit în sus, de nu mai atingea pământul decât cu vârful degetelor și i-am înfundat în gâtlee vreo cincisprezece centimetri din țeava armei. Când am făcut asta, dinții din față i s-au făcut țăndări, pur și simplu, și..."

Mi-am ațintit privirea undeva departe, pe șosea, și observând că încheieturile mi se albiseră, mi-am descleștat mâinile de pe volan. „Cu mâna stângă îl apucasem de gât, tăindu-i respirația, iar țeava puștii din mâna mea dreaptă, lungă de patruzeci și cinci de centimetri, îi bloca gura în întregime. «Hai, apasă pe trăgaci,» a reușit Rex să articuleze. Mi-am lăsat degetul să lunece ușor pe garda trăgaciului și atunci am simțit că cineva mă trage de gleznă. Miss Ella se târâse până lângă noi, lăsând în urma sa o dâră de sânge, pe podea. «Tucker, nu merită.» Vocea îi era gătuită și din adâncul pieptului său răzbătea o huruiă înfundată. «Să știi că

răul n-o să piară când apeși pe trăgaci. O să cutreiere pământul și o să-și facă sălaș în inima ta, întunecându-ți lumina pentru totdeauna.»

„Am înfundat țeava și mai adânc, astfel încât nu mai putea respira deloc. Fața i se făcu albastră, mâinile i se încleștară pe scaunul tapizat cu catifea roșie iar ochii păreau cât pe ce să-i sară din orbite. În acel moment, am început să urlu...” Am aruncat iarăși o privire în direcția lui Jase și mi-am coborât vocea, până deveni o șoaptă joasă., «O iubesc pe femeia asta! O iubesc mai mult decât îți iubești tu băutura. Mai mult decât însăși viața. Dacă o mai atingi vreodată... am să apăs pe blestematul ăsta de trăgaci.» Fie din cauza băuturii, fie a lipsei de oxigen, Rex leșină. I-am dat drumul din strânsoare, l-am izbit de perete, iar el se prăbuși pe podea, grămadă. Am deschis apoi culata, am aruncat cartușele la întâmplare, prin cameră, iar pușca am azvârlit-o pe pat.

„Miss Ella s-a ridicat în genunchi și abia atunci am văzut de-a binelea ce-i făcuse Rex. Ochiul drept îi era tăiat. Crestătura mergea de-a lungul corneei. Rex folosisese pentru asta o bucată de sticlă. Din globul ocular se prelingea un lichid. În plus, părea dezumflat și arăta tare rău. Am încercat s-o ajut să se ridice în picioare, dar era prea stâlcită în bătaie. A căzut înapoi în genunchi și am auzit-o spunând: «Doamne, nu lăsa ca dușmanii să mă biruiască.» Nu putea să meargă, așa că am îngenuncheat ca s-o iau în brațe, și atunci am simțit foarfecele. În buzunarul șorțului avea o pereche de foarfeci lungi de cincisprezece centimetri și două ace de croșetat. M-am uitat la ea și am întrebat-o: «De ce nu le-ai folosit?» A clătinat din cap și din gură i s-a scurs un

firicel de sânge: «Nici lumina mea nu vreau să se întunece.»

„«Dar, Miss Ella...»

„A dat din cap și a continuat, cu o privire obosită: «Ce am pățit eu nu-i nimic în comparație cu cele petrecute cândva, într-o după-amiază de vineri.»»

Am rămas tăcut câteva clipe, rememorând imaginea ei-așa cum stătea, în genunchi, dar totuși dominându-mă, ca o turlă de biserică. „Când am ajuns la spital, m-am întâlnit cu Mose, care s-a consultat cu doctorii de acolo, însă după o singură privire știa deja ce aveau să-i spună. I-au eviscerat ochiul și după trei săptămâni i-au făcut măsurătorile necesare pentru a-i confecționa o proteză. Când au adus-o înapoi în salon, cu ochiul acoperit cu un bandaj alb, gros, m-a prins de mână și mi-a zis: «Du-te și caută-l pe fratele tău.» Am părăsit spitalul pe la trei dimineața și m-am întors acasă, unde l-am găsit pe Rex dormind aplecat peste bar, cu o sticlă goală de Johnny Walker Black în mână.

„Bâta mea Louisvile Slugger sta rezemată de perete, în colțul încăperii. Am apucat-o strâns de mânerul lipicios – de la terebentina cu care fusese uns – m-am apropiat de el, am întins bâta și l-am ciocănit cu ea pe frunte. Niciun răspuns. L-am ciocănit din nou, iar de data asta capul i s-a legănat înainte și înapoi, de parcă ar fi fost din jeleu. Am rămas acolo câteva minute, imaginându-mi cum i-aș crăpa capul cu bâta.

„Apoi, înainte de răsărit, m-am întors la căpătâiul lui Miss Ella și am ajutat-o să mai înghită două aspirine. «Unde ai fost?», mi-a șoptit. I-am dat încă o înghițitură de apă și am răspuns: «Acasă.» Ea îmi împinse cana la o parte și rosti aproape nedeslușit: «Vrei să întorci rău

pentru rău?» Am clătinat din cap: «Nu, doamnă.» îmi strânse mai tare mâna. «Uită-te în ochii mei când îmi spui asta.» Văzuse ceva în ochii mei, atunci când îi îndesasem lui Rex țeava puștii pe gât. Voia doar să se asigure. «Nu, doamnă.» Apoi se lăsă biruită de somn, iar eu m-am îndreptat cu mașina spre casă. Era cam 9 dimineața, iar Rex plecase. Spălase putina. Dispăruseră mașina, valizele, totul. Chiar și câteva sticle, ceea ce însemna că nu avea să se întoarcă prea curând. L-am găsit pe Mutt câteva ore mai târziu. Ghemuit în jurul crucii pe care i-o dăruise lui Miss Ella de ziua ei. Am încercat să-l conving să intre în casă sau să meargă la spital, dar el clătina întruna din cap. Nu voia să meargă s-o vadă și nu voia să se apropie de casă.”

Katie privea încruntată, în timp ce mâinile sale răsuceau pe toate părțile bădicul gol de suc. „Puțini știu despre ochiul ei artificial, pentru că a învățat să compenseze handicapul, însă adevărul e că Miss Ella a murit purtând un ochi de sticlă. Cred că asta o deranja mai mult decât problema dinților. Se simțea stânjenită și adesea își întorcea fața, ca oamenii să n-o privească, în special după ce pielea începuse să i se încrețească, în jurul ochiului artificial, iar machiajul nu mai acoperea defectul. Câteva săptămâni mai târziu am surprins-o uitându-se în oglindă. A încercat atunci să pară că nu-i pasă, că nu dă mare însemnătate problemei, spunându-mi: «Am fost eu urâtă toată viața, dar cu siguranță ceea ce mi-a făcut el nu m-a ajutat.» „ Am privit iarăși înainte, la drum. „Miss Ella a fost cea mai frumoasă persoană creată vreodată de Dumnezeu. Iar dacă nu m-ar fi tras de picior în clipa aceea, aș fi apăsât pe trăgaci.” Am

scuturat din cap și m-am foit în scaun. „Nu l-am mai văzut vreo doi ani după întâmplarea cu pricina.”

Katie s-a uitat să vadă ce mai face Jase, apoi m-a întrebat șoptit: „Și Mutt?”

„Mutt și cu mine am luat-o pe două drumuri total diferite. Eu aveam o supapă. Baseballul. Ori de câte ori pitcher-ul sau mașinăria aceea îmi arunca mingea, în mintea mea o vedeam venind cu încetinitorul și-mi imaginam fața lui Rex între cusăturile mingii. La orice aruncare, indiferent din ce direcție venea, dacă vedeam fața lui Rex pe minge, o loveam. Așa că mi-am găsit refugiul în exersarea loviturilor, până m-am epuizat cu totul. Între timp, n-aș putea să-ți zic exact când, am pierdut adevărata semnificație a jocului de baseball.”

M-am aplecat în față, m-am întins și am schimbat într-o viteză mai mică, pentru a mă adapta vitezei traficului din zonă. „După ce m-am accidentat la spate, am înlocuit pur și simplu un drog cu altul. De fiecare dată când apăsam pe butonul declanșator al aparatului foto, îmi întipăream în minte o imagine nouă, și înlocuiam astfel imaginea lui Rex, care-mi fusese parcă însemnată cu fierul roșu înăuntrul pleoapelor, în seara aceea.”

Am rămas tăcut următorii câțiva kilometri. „Și astăzi, tot la fel e. Însă anumite imagini... chiar nu vor să dispară.” Am schimbat iarăși viteza. „Miss Ella spunea că dragostea învinge totul, însă...” Am ridicat din umeri și am ridicat într-o mână Canon-ul. „Baseballul și apoi fotografia au devenit narcoticul meu.”

Mi-am dat la o parte părul de pe față și am inspirat adânc. „Nu știu toate amănuntele cu privire la Mutt, dar știu că a hoinărit destul de mult. Știu că a călătorit și mai mult cu trenul. A devenit cu adevărat un vagabond. Mai

știu că a lucrat pe o barcă de pescuit creveți în Charleston, într-o mină de cărbune în Virginia de Vest, în livezile de portocali din Florida și Texas și nici până în ziua de azi nu știu cum a aflat de moartea lui Miss Ella. Modul cum și-a făcut apariția la înmormântare îmi depășește puterea de înțelegere. De atunci a rămas aici, iar Gibby” - și am arătat undeva înaintea noastră - „adică dr. Wagemaker, l-a îndopat cu un cocktail de tot soiul de medicamente. Sincer să fiu, nici măcar nu știu dacă am să-l recunosc.”

Am condus în tăcere până când la orizont s-a profilat orașul Jacksonville. Când pe obraz mi s-a rostogolit o lacrimă, care apoi mi-a picurat de pe bărbie, eram prea pierdut în amintiri, ca să-mi dau seama de asta. Katie s-a întins către mine și mi-a șters-o cu mâneca ei.

Am coborât podul, apoi am luat-o spre sud, pe bulevardul San Marco. „Cât despre Rex, Miss Ella mi-a spus: «Diavolul a pus stăpânire pe el de mult, așa că urăște-l pe diavol, nu pe Rex.»„ Am clătinat din cap și am ridicat din umeri. „Nu m-am descurcat foarte bine la treaba asta.”

În timp ce străbăteam San Marco, Jase și-a tras pătura de pe față, s-a frecat la ochi și a întrebat: „Mama, Donnamackles?”

M-am uitat la Katie, nedumerirea citindu-mi-se în ochi. Ea nu mi-a răspuns, așa că Jase mă trase de mână și-mi spuse: „Unchiu' Tuck, putem să mergem la Donnamackles?”

Katie se frecă la ochi și zise: „Să știi, Jase, că sună bine ideea ta.” Apoi s-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ce-ai zice de un sandviș Egg McMuffin?”

„Oh,” am dat din cap, „McDonald's.”

Câteva minute mai târziu, mușcam dintr-o chiflă cu carne de vită și-mi sorbeam cafeaua. Jase stătea lungit pe bancheta din spate, mâncându-și cel de-al doilea Egg McMuffin. Katie ronțăia marginile unui sandviș cu ou. Rămăsese tăcută de când trecusem pe la linia de servire drive-through¹⁹. „Mi se pare că vrei să-mi spui ceva,” i-am zis. S-a gândit câteva clipe, apoi a clătinat din cap, semn că nu dorea.

N-a mai spus nimeni nimic, cât am condus pe Șoseaua Statală 13, apoi prin San Jose-ul cu importanță istorică și în cele din urmă prin Mandarin, îndreptându-ne către Julington Creek. Când ne-am oprit la un semafor, Jase m-a tras de mâneca de la cămașă și mi-a zis: „Unchiu' Tuck?”

M-am frecat la ochi, m-am uitat pe geam la soarele care tocmai răsărea și mi-am dat seama că puștiul se agățase și de o altă parte din mine, nu numai de mânecă. „Da, amice.”

„Tatăl tău a fost foarte rău?”

„Păi,” – am căutat eu o cale de a îndulci adevărul – „să spunem că s-a purtat ca și cum mi-ar fi mâncat toată prăjitura.”

Jase a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi mi-a spus cu convingere: „Unchiu' Tuck, eu sunt exact ca tine.”

„A, da, amice? Cum așa?”

„Și pe mine mă bătea tata.”

¹⁹ Drive-through: restaurant fast-food unde clienții comandă și primesc mâncarea fără a coborî din mașină – n.tr.

Capitolul douăzeci

La ora 7 dimineața am parcat mașina în fața complexului spiraling Oaks, iar Gibby a ieșit să ne întâmpine. Nu îmbătrânise câtuși de puțin, era același bărbat nepieptănat, șleampăt, cu figura bleagă, pe care îl cunoscusem cu șapte ani în urmă. Și acum, ca și atunci, ar fi fost un subiect grozav de fotografiat.

„Bună, Tucker,” mă salută, întinzând mâna.

„Salut, Gibby! Aș vrea să-ți fac cunoștință cu... doi prieteni de-ai mei. Ea este Katie Withers,” – am îngenuncheat – „iar cowboyul ăsta mic se numește Jase.”

Gibby s-a îndoit de la mijloc, a scuturat mâna lui Jase și pe urmă și pe a lui Katie. Nu am pierdut prea mult timp cu flecăreala. Tonul lui Gibby îmi dădea de înțeles că puteam să ne ocupăm de asta și mai târziu. Ne-am așezat cu toții în biroul lui, iar Gibby ne-a zis: „Tuck, uite ce cred eu. Dacă Mutt va respecta tiparul ultimilor șapte ani, atunci va intra în curând într-unul din episoadele sale preponderent obsesive. Am observat că, de la o vreme, era tot mai neliniștit și insomniac, mai compulsiv, că verifica orice lucru de nu știu câte ori, chiar mai mult ca de obicei, însă n-am anticipat că avea să facă așa ceva. Recunosc: dacă am făcut vreo greșală în ultimul timp, în cariera mea profesională, poate că asta este. Acum aproximativ treizeci și șase de ore, una dintre asistente s-a dus, după cină, să vadă ce mai face Mutt. A găsit fereastra salonului său deschisă, mâncarea fusese aruncată la toaletă, iar Mutt dispăruse. După câte se

pare, a luat cu el tabla de șah, câteva calupuri de săpun și dispozitivul meu de confecționat muște artificiale.”

„Săpun?” l-am întrebat.

„Ține de progresia bolii lui. Mutt are obsesii, iar una dintre cele mai recente e legată de igiena propriilor mâini, de fapt de igienă, în general.” Am dat din cap a încuviințare. „În ultimul timp avea probleme cu somnul: nu reușea să adoarmă, iar odată adormit, se trezea frecvent. În decursul ultimelor câteva luni începuse să se îndoiască de asistentele care-l îngrijeau și, bănuiesc eu, se temea că acestea completează împotriva lui. Ani de zile Mutt a crezut că, oriunde s-ar duce, oamenii se holbează la el și, în plus, știi și tu de vocile lui. Ce s-a schimbat de când l-ai văzut tu ultima oară e volumul vocilor – cred că au devenit aproape asurzitoare. Când ajung extreme de gălăgioase, poți să citești asta pe fața lui. De asemenea, vocile au început să-l acuze, să-l amenințe și să se certe cu el.”

„Mutt nu are relații stabile, suferă de paranoia tot mai accentuată, de alterarea delirantă a gândirii, are halucinații auditive mai urâte ca niciodată și, în ultimul timp, s-a tot plâns că-l necăjesc tot soiul de vise. Mai exact, visează că e înghețat, paralizat și incapabil să sară în ajutorul unei persoane dragi, aflate în nevoie. Până acum n-a fost combativ și n-a dovedit tendințe suicidale, însă cred că, foarte probabil, el e cel mai chinuit om pe care l-am întâlnit vreodată. Indiferent ce i-am administrat, sau în ce cantitate, nici-o intervenție – de natură chimică, electrică sau oricum altfel – nu poate smulge din rădăcină acel ceva care reprezintă cauza bolii lui. Și, după opinia mea de profesionist în domeniu, în timp ce ceilalți pacienți ai mei sunt cu adevărat nebuni,

nebunia lui Mutt este un fel de produs secundar al unei anumite probleme pe care nu o poate depăși. Vreun demon îngropat adânc în trecutul lui, pe care niciun fel de exorcizare nu-l poate înfrânge.”

Nu știu sigur la ce mă așteptasem, dar cu siguranță nu la cuvintele pe care le auzeam acum. Gibby continuă spunând: „Obsesiile lui Mutt, excentricitățile lui, ca să mă exprim politicos, sunt multe. Se spală pe mâini de trei ori în timpul fiecărei mese a zilei, își ține sandvișul sau tacâmul cu un șervețel, apoi aruncă șervețelul după fiecare mușcătură. Poartă mănuși de cauciuc 90 la sută din timp, salonul lui e plin de sticle cu substanțe pentru igienizare, spală până și săpunul, pentru a ucide germenii de pe el. Dacă-i cumpărăm săpun lichid, pulverizează mai întâi dezinfectant pe muștiucul acela pe care trebuie să apeși. Și o face purtând mănuși de cauciuc. Mânerele ușilor din salonul lui nu mai au poleiala aceea de alamă, pentru că s-a dus de la atâta lustruire. Poartă mereu cu el, în buzunar, dezinfectantul pentru mâini și-și taie unghiile întruna. Fără nici-o îndoială, e omul cel mai curat, cel mai aseptice pe care l-am întâlnit vreodată.”

M-am uitat afară, pe geam, lăsându-mi privirea să zboare spre râu. Gândul că Mutt era alt om decât atunci când îl lăsasem aici îmi provoca o durere vie în suflet. Ca și când cineva ar fi înșfăcat o sabie, m-ar fi înjunghiat în spate și, ținând-o de mâner, ar fi răsucit-o în mine ca pe un tirbușon. Dacă înainte de a ajunge aici credeam că locșorul pentru oameni doare, când Gibby termină de vorbit, locșorul acela îmi zvâcnea nebunește. „Ai vreo idee încotro s-a dus?”

Gibby se ridică în picioare și se îndreaptă spre fereastră; i-am urmărit degetul cu care îmi arăta traseul, peste râu, către Clark's. În spatele meu, Katie îl ținea pe Jase pe genunchi. N-aș fi putut spune la ce se gândea, însă, orice ar fi fost, părea absorbită cu totul de subiect. Jase suga o acadea Tootsie Pop și se uita la undițele de pescuit la muscă și la mosorelele lui Gibby; nu-și dădea seama de încercările conversației. Gibby arată Către Clark's. „A luat cina acolo, consumând după câte se pare o cantitate considerabilă de mâncare și a dispărut, printre ceilalți oameni de pe doc.”

Date fiind cunoștințele lui despre mersul trenurilor, se prea putea ca Mutt să fie deja în Dakota de Nord. M-am îndreptat și eu către fereastră, am văzut localul Clark's, mi-am lăsat privirea să hoinărească de-a lungul apei și am observat portul. „A fost vreodată acolo, în port?”

„De câteva ori, angajații au închiriat niște canoe și i-au dus pe câțiva dintre pacienți în sus pe râu, vreo câteva sute de metri. Însă nu atât de departe încât să piardă din vedere docul.”

„A fost și Mutt în vreuna din excursiile astea?”

„De fiecare dată când se organiza așa ceva.”

„Cât de bine îl cunoști pe proprietar?”

„Destul de bine cât să închiriez o barcă de-a lui.”

„Hai să mergem să discutăm cu el.”

Pe când mă îndreptam către ușă, Gibby m-a oprit: „Încă ceva: ți-am spus la telefon că Mutt e ca o bombă cu ceas, ce stă să explodeze.”

„Crezi că va deveni violent?”

Gibby dădu din cap, afirmativ.

„Dar Mutt n-a fost violent niciodată, de când e el.”

„Știu, Tuck, dar am sentimentul că așa va fi. Avea o privire ciudată... ca o pisică ce stă încordată, gata să se năpustească asupra ta. Și când o va face...” Clătină doar din cap. „E ca și cum ar fi stat ghemuit în poziția aia, gata să sară, vreo cincisprezece ani, iar acum nu-și mai poate înfrâna saltul.”

„Ce te face să spui asta?”

„Deteriorarea continuă a capacității sale de a raționa logic.”

„Adică?”

„Mintea lui îl minte acum mai mult ca niciodată. El nu poate face diferența între un gând nebunesc și unul sănătos. Sau, chiar dacă poate, alege să n-o facă. De mult timp este sub medicație, și încă în doze mari. Când efectul ei va dispărea, Mutt va deveni confuz. Schizofrenia, tulburările bipolare și tulburarea schizoafectivă sunt afecțiuni cronice, cu evoluție pe termen lung. Din păcate, aceste afecțiuni au un prognostic nefavorabil. Nu merg spre bine. Când pacienții nu-și mai iau medicamentele, se decompensează, devin psihotici și au nevoie de spitalizare. Nu știu ce anume te aștepți să găsești aici, dar aș vrea să te avertizez: nu e ca și cum l-ai fi lăsat aici acum șapte ani, cu o rană trupească ce între timp s-a vindecat, lăsând în urmă doar o cicatrice. E ca și cum l-ai fi lăsat suferind de cancer, care acum s-a răspândit în fiecare colțișor al trupului său. Dacă dai de el, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, și cu cele mai mari șanse de reușită, ar fi să-i dai asta.” Gibby scoase din buzunar o cutie de plastic, transparentă, ce conținea două seringi; le luă și mi le întinse, în palmă. „Fiecare dintre ele conține trei sute de miligrame de Thorazine. Dacă nu reușești să te

întorci aici cu el în decurs de o oră, administreză-i și a doua doză.” Gibby îmi apucă brațul și strânse între degete mușchiul din partea exterioară a umărului. „Ca pe un vaccin antigripal.”

Am luat cutia, i-am analizat conținutul, mi-am pus-o în buzunarul jachetei de lână și am tras fermoarul. „Gibby, în caz că-l găsesc, ce opțiuni va avea de aici încolo? Aș vrea să-mi prezinți ambele variante: cea mai bună și cea mai rea.”

„Dacă-l găsești, am putea să-l trimitem în nord, la un spital «mai sigur», adică unul cu pereți capitonați și unde, la un moment dat, va muri de bătrânețe.”

„Dar ce părere ai de ideea de a-l lua acasă?”

„Nu te-aș sfătui și, oricum, nu e cu putință.”

„De ce nu?”

„Să ți-o spun fără ocolișuri?”

Am dat din cap că da.

„Pentru că dacă faci asta, o să treci prin iad.”

Am privit pe fereastră, lăsându-mi ochii să înoate de-a lungul râului, către Clark's. „Cu tot respectul, aș vrea să-ți spun că noi acolo ne-am născut, în iad, așa că suntem oarecum obișnuiți cu el.”

Capitolul douăzeci și unu

Proprietarul portului nu s-a arătat prea încântat să-l vadă pe Gibby. Nici pe mine, la drept vorbind. Se dusesese vorba despre cele întâmplare, iar oamenii care locuiau de-a lungul cursului de apă erau neliniștiți; nu le plăcea ideea că un nebun era în libertate, fără perspectiva de a fi prins prea curând. Clark's angajase un ofițer de poliție pensionat, care lucra sub acoperire și avea sarcina de a supraveghea zona docurilor, atent la orice ar fi dat de bănuț.

„'Neața!' salută proprietarul, întinzând mâna fără nici-o tragere de inimă. „Steve Baxter.”

„Tucker Rain.”

„Ești rudă cu băiatu' ăla care a evadat?”

„E fratele meu.”

„Ei bine, nu vreau să te jignesc, dar sper să-l prindeți înainte să-și iasă din minți și să facă vreo nebunie. Umblă vorba că liftul lui nu prea reușește să urce până la ultimul etaj.”

Am ridicat din umeri. „Da, poate că-i adevărat. Sau poate că pur și simplu preferă să urce pe scări.”

„De ani de zile le tot spun celor de la Primărie să mute naibii casa aia de nebuni, până nu se ajunge să fie rănit cineva. Poate că acum, când unul dintre cuci a zburat din cuib, o să mă asculte.”

Nu avem chef să fac conversație, așa că am schimbat subiectul. „Aș vrea să închiriez o canoe. Dacă

se poate, una cu fundul plat și cu motor de cinci cai-putere. Aveți așa ceva?”

Dădu din cap afirmativ. „Am să ți-o împrumut chiar pe a mea. E un Old Town de cinci metri lungime, cu motoraș Honda de cinci cai care ar trebui să te ducă fără probleme în susul râului, și înapoi.”

M-am întors către Gibby. „Te superi dacă te rog să ai grijă de Katie și de Jase cât sunt eu plecat?”

„Deloc.” Și-a pus mâna pe umărul lui Jase. „Eu și cowboy-ul aici de față aveam oricum de gând să pescuim nițel la muscă.”

„O să ne descurcăm,” zise Katie, ridicându-l în brațe pe Jase și sprijinindu-l pe șoldul său. Băiatul era cam jumătate cât ea, iar picioarele i se bălăbăneau în dreptul fluierelor picioarelor ei. Molfăia bățul de la acadeaua Tootsie Pop și părea a fi de-al ocului. Baxter își trase canoea la țărm, se dădu jos din ea și o ținu nemișcată cât eu mă cățărai înăuntru. Era curată, stabilă și silențioasă. Perfectă pentru vânătoria de rațe, pești sau oameni. M-am uitat în sus, spre dec și mi-am dat seama cât de micuță era Katie. Dar statura n-o făcea să fie moale, lipsită de vlagă. Mi-am făcut vânt, îndepărtându-mă de doc și am simțit cum locșorul meu pentru oameni se deschide, iar ei doi alunecă ușurel înăuntru.

Nu am încercat să-i opresc.

Capitolul douăzeci și doi

Apa întunecată părea caldă, pentru perioada anului în care ne aflam. Am pornit motorul și am alunecat pe lângă Clark's, dar imediat după aceea m-am lovit de o problemă. Râul se despărțea în două. Cum era abia opt dimineața, m-am hotărât să o iau metodic. Am urcat pe brațul stâng, mai mic, și i-am urmat cursul șerpuitor, sinuos. Malurile erau pline de broaște țestoase, aligatori mici și câțiva ratoni, iar frunzele late și groase de nufăr punctau marginile apei precum pistruii, brațele unei roșcate. Din fericire, țânțarii erau suportabili. La zece și jumătate am oprit motorul și m-am hotărât să vâslesc. Râul se îngustase până la o lățime de vreo doisprezece metri și m-am gândit că, dacă Mutt era prin zonă, s-ar putea să am nevoie de elementul-surpriză. Pe la prânz, un lamantin ieși la suprafață, lângă canoe, perforând, cu răsuflarea lui, suprafața lină a apei; apariția lui mă sperie de moarte. Era lung de doi metri și jumătate și lovi partea din spate a bărcii cu coada lui lată, masivă. Am vâslit pe lângă el, mi-am trecut mâna peste spatele acela acoperit de crustacee și i-am văzut cicatricile lăsate de motorul unei bărci de care nu se ferise la timp. „Hei, amice,” i-am spus, „dacă rămâi în zona asta, n-o să mai ai de-a face cu elicele alea tăioase.” Dintr-un salt, se scufundă și, când ieși din nou la suprafață, era deja la cincisprezece metri distanță de mine. „Dar dacă aș fi în locul tău, și eu aș vrea să ajung acolo, în apa aceea

mare. Să ai grijă de tine.” Suflă încă o dată și apoi dispăru.

Pe la orele prânzului, deși eram dezamăgit de faptul că nu descoperisem nimic, mi-am dat totuși seama că-mi făcea plăcere vâslitul acela liniștit, cadențat și alunecarea domoală a canoei. Pe la jumătatea amiezii am ajuns într-un punct în care râul se răsfira, ca un evantai, în nenumărate cursuri mici, care păreau că se îndreaptă în toate direcțiile posibile. Mi-ar fi fost mai ușor să găsesc proverbialul ac din carul cu fân. Mi-am împlântat vâsla în apă, ca pe o lopată pentru cârmuit, am întors barca, m-am minunat de coronamentul arborilor ce acopereau acum râul ca o cupolă și am pornit motorul. Am apucat manșa, am mărit turația motorului, iar canoea alunecă înapoi, pe dedesubtul cupolei. Pe la trei și jumătate eram înapoi la Clark's, de unde se putea vedea docul de la Spiraling Oaks. Neobosit, Gibby îl învăța pe Jase arta aruncării undiței, în timp ce Katie stătea jos pe platformă, citind ceva prin ochelarii de soare. De la distanță părea liniștită. Poate era pentru prima oară când se simțea împăcată, după mult timp.

Am întors, i-am făcut cu mâna lui Jase, care mi-a zâmbit cu gura până la urechi, am dat din cap către Katie care mi-a zâmbit și ea din spatele ochelarilor de soare, apoi am luat-o în sus, pe brațul drept al râului. Am încercat să gândesc așa cum ar fi făcut-o Mutt, însă am ajuns la concluzia că mi-era imposibil. Nu eram sigur că evadarea lui țintise un anumit scop sau fusese premeditată. La fel de ușor ar fi putut alege să o ia fie pe un braț, fie pe celălalt, fără vreun motiv anume. Râul era mai lat și cu apa mai adâncă decât cel pe care călătorisem de dimineață, însă la fel de frumos. Un

univers aparte. Un bătlan mare și albastru îmi trecu pe deasupra capului, în zbor planat, slujindu-se doar de una sau două băți din aripi, apoi ateriză rapid și-și găsi loc într-o zonă plină cu frunze de nufăr, unde peștișorii argintii tulburau luciul apei.

Cam la un kilometru și jumătate în susul râului, am dat de un chiparos bătrân, acum uscat, în care, cu câțiva ani în urmă, niște puști amatori de distracție agățaseră o frânghie cu care să se legene, sus, pe o creangă, la vreo cincisprezece metri de pământ. Folosind ca platformă un copac vecin, un copil ar fi putut să-și facă vânt și să sară de acolo, să se prindă de frânghie, să se legene până la mijlocul râului și apoi să plonjeze în apa întunecată, ce părea să aibă în jur de cinci metri adâncime. Frânghia era acum putrezită, acoperită cu un mucegai verde și probabil nu fusese folosită de ani de zile. Dat fiind aspectul uzat al platformei și numărul de noduri de pe frânghie, de care se ținuseră copiii când se legănuu, bănuiam că locul acesta fusese, altădată, plin de chiote și râsete. Mi-a amintit de cariera de piatră.

La ora cinci am schimbat rezervoarele de benzină și am început să mă gândesc la cină. Nu mâncasem nimic toată ziua și, tot încercând să gândesc ca Mutt, mi se făcuse foame. Mirosul de la Clark's plutea, purtat de vânt, în susul râului și mă trăgea de nas într-acolo, așa că am împlântat pe fundul apei lopata pentru cârmuit. Am ajuns la docuri cu vreo jumătate de oră după lăsarea întunerului și am urcat canoa pe mal, printre ferigi. L-am găsit pe Gibby lucrând în biroul său, iar pe Katie și Jase, jucând ping-pong într-o sală de jocuri, altminteri goală. Mirosul de acolo îmi aminti de Rolling Hills.

Gibby își ridică privirea și, văzându-mă fără Mutt, mă întrebă: „Ți-e foame?”

„Mda, aș mânca ceva.”

„Bine. Cred că și prietenilor tăi le e foame. M-am oferit să le dau ceva de mâncare, dar Katie mi-a zis că preferă să te aștepte și pe tine. Cred că știu locul potrivit.”

Era foarte aglomerat la Clark's când am ajuns noi, dar timpul de așteptare era de doar patruzeci de minute, așa că am băgat o fisă în automatul cu hrană pentru broaște țestoase și l-am lăsat pe Jase să se distreze hrănindu-le. Era curios. Era sensibil. Absorbea totul ca un burete. Puține lucruri îi scăpau neobservate. Când au rostit numele „Rain” la difuzor, mi-a spus: „Unchiu' Tuck, ăștia suntem noi.”

Am străbătut restaurantul, ocolind toate acele suporturi cu animale de pluș și stivele de farfurii. Jase făcuse ochii mari, ca niște monede. Ne-am așezat la o masă din interior, lângă fereastra ce dădea înspre râu. Secțiunea în care ne aflam noi era suspendată direct deasupra apei, ceea ce ne oferea o perspectivă înaltă, ca de salvamar, asupra râului.

După ce chelnerul ne-a adus băuturile, mi-am plecat privirea înspre Jase: sugea laptele cu un pai, concentrat cu totul asupra apei. Am sorbit și eu din ceai, lăsând ca vârtejul acela dulce să-mi inunde toată gura. Prin încăpere sclipeau ici-colo sticle maronii de bere Budweiser, aducând un plus de farmec ambiantei localului.

Le-am povestit pe scurt despre expediția mea; între timp, Gibby comandă pentru toată lumea creveți, somn, cartofi prăjiți, chifle din mălai prăjite și budincă de

brânză. Chelnerița așează un castronel cu budincă în fața lui Katie, care însă își întoarse nasul și îi făcu vânt la o parte cu furculița. M-am întins peste masă și l-am împins înapoi, în fața ei. „Se consideră o insultă la adresa bucătarului, dacă nici măcar nu guști.” Am luat o înghițitură din castronul meu și i-am zâmbit. Jase o urmări cu privirea, în timp ce-și afundă și ea furculița în budincă. Își duse apoi furculița la gură și-și strânse buzele în jurul pastei aburinde, de culoarea brânzei. După o clipă de nesiguranță, ridică din sprâncene, plăcut surprinsă, dădu din cap și luă o a doua înghițitură, de data asta mai mare. În ciuda timpului petrecut în New York, Katie nu se schimbase prea mult. Jase îi observă zâmbetul, își afundă și el lingura în budincă, excavă cam o jumătate de castron și și-l îndesă în gură.

„Partea cea mai frumoasă,” am zis, uitându-mă la Katie și la Jase, „e când o împrști printre dinți.” Katie își acoperi ochii, iar eu presai cu limba budinca de brânză, făcând-o să-mi iasă printre dinți. Jase își umplu lingura, și-o vârî în gură și, urmându-mi exemplul, împrășcă cu budincă peste tot, pe el și pe masă.

Am mâncat cu toții și, din cauza urechilor minore ce ne ascultau, Gibby ne-a relatat varianta „cu acordul părinților” a poveștii lui Mutt. În ciuda subiectului în discuție, mâncarea a fost extraordinară. Nota de plată a achitat-o Katie, și asta printr-o alianță secretă cu chelnerița, încheiată în timpul unei vizite la toaletă. Apoi Gibby ne-a condus la capătul docului, unde ne-a explicat motivele dispariției lui Mutt, așa cum le percepea el.

Luminile din cabinele ambarcațiunilor presărate de-a lungul râului sclipeau în apa liniștită, netedă ca gheața. O briză rece bătea înspre amonte și-mi răcorea

fața. Undeva în întuneric un peștișor fusiform sări de vreo șase ori, apoi dispăru. În depărtare țipă o bufniță, iar înspre apus, în direcția râului, se vedea ultima fărâmbă de lumină din soarele care chiar atunci asfințea deasupra Texasului.

„Unde o să stați?” ne întrebă Gibby.

Nici măcar nu mă gândisem la subiectul ăsta.

Katie mi-o luă înainte și interveni, înainte de-a avea eu ocazia să spun ceva. „Avem o cameră la Courtyard Marriott, e foarte aproape de aici.” M-am uitat la ea pierdut cu totul. Gibby luă de bun răspunsul ei, iar eu am rămas să mă lupt cu expresia pe care tocmai o pronunțase: „Avem o cameră.”

„Bănuiesc că o luați iar la drum, mâine dimineață la prima oră, nu?” mă întrebă Gibby.

„Cum se crapă de ziuă,” veni răspunsul meu. Am străbătut cu privirea întinsul apei, întrebându-mă dacă mai era încă în viață, dacă nu cumva se înecase sau dacă se mai afla pe teritoriul Floridei. Eram conștient că întrebările n-aveau niciun rost.

L-am lăsat pe Gibby la Spiraling Oaks și apoi am luat-o cu mașina spre nord, îndreptându-ne spre Marriott. Jase zări o gelaterie Basking-Robbins la sud de autostrada I-295, așa că am oprit acolo și am încercat să par entuziasmat de înghețată, în timp ce, în realitate, mintea mea întorcea pe toate părțile acel „Avem o cameră.”

Am pășit pe târâmul celor treizeci și una de arome, moment în care Katie și-a strecurat brațul pe sub al meu. „Nu-ți fă griji. E vorba de un apartament. Tu poți să dormi pe canapeaua extensibilă din living.”

Am comandat două globuri de ciocolată pentru mine, unul de cafea pentru Katie și trei pentru Jase – șerbet de zmeură, aromă de gumă de mestecat și caramel cu unt de arahide, toate acoperite din belșug cu sirop de ciocolată și cu feliuțe de banană.

Până să ajungem în cameră, se făcuse ora nouă și jumătate, iar Jase era deja toropit de somn. L-am luat în brațe, l-am cărat până în cameră și am făcut semn cu capul, către dormitor. Katie a tras repede cuvertura la o parte iar eu i-am scos pălăria, i-am tras cizmele din picioare și l-a întins ușurel pe pat. Katie l-a îmbrăcat în pijamaua de flanel, i-a tras fermoarul până sus, l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraz. Fără a rosti vreun cuvânt, Jase se întoarse pe o parte și adormi instantaneu.

Katie ieși din cameră. Am urmat-o, îndreptându-mă și eu spre sufragerie. Însă am auzit din spate o șoaptă obosită, blândă și liniștită: „Unchiu' Tuck?”

Mi-am vârât capul înapoi, pe ușă. „Da, amice.”

„Nu m-ai îmbrățișat de noapte bună.”

M-am întors lângă patul lui și am îngenuncheat. Jase își încolăci brațele în jurul gâtului meu și mă strânse tare. Mă sărută pe obraz, îmi spuse „Noapte bună, Unchiu' Tuck!” și se întinse la loc. Până să ajung la ușă, deja respira adânc și visa la undițe și la pești mari de tot.

Am închis ușa după mine și i-am zis lui Katie: „Nu știi prea multe despre fostul tău soț, dar ăsta e un copil extraordinar.”

„Da,” îmi răspunse, scotocind în geanta mică de voiaj, în căutarea pastei de dinți. „Chiar este, în ciuda lui Trevor.”

Am rămas cu privirea ațintită afară, prin ușile culisante de sticlă, iar între timp Katie ieși din baie. Cum silueta i se reflecta în sticlă, am văzut că purta un costum de trening, cu bluză și pantaloni, lucru pentru care m-am simțit recunoscător. Se așeză turcește pe canapea, în timp ce eu mă uitam la doi puști ce săreau în jacuzzi, apoi ieșeau repede afară și o luau de la capăt.

„Tucker,” îmi spuse, frecându-și mâinile agitată. „Nu am fost pe de-a-ntregul sinceră cu tine. Însă după ziua de azi...” Privi peste umăr, către ușa lui Jase. „Ei bine, sunt câteva chestii pe care ar trebui să le știi.”

M-am așezat pe podea, față în față cu ea și mi-am sprijinit capul de perete. Katie privea în jos, studiindu-și mâinile și continuă. „Am primit pe cale legală custodia asupra lui Jase și am un ordin de restricție împotriva lui Trevor, dar pentru el hârtiile astea au prea puțină însemnătate. Câțiva dintre clienții lui lucrează pentru guvern, pentru FBI și așa mai departe. Cred că o să apeleze la ei ca să dea de mine. Și când se va întâmpla asta...” Clătină din cap. „Mă întreb dacă nu cumva... ei bine, am câțiva prieteni în California, care m-ar lăsa să stau la ei vreo câteva luni, fără să-mi pună prea multe întrebări. Iar altă bicicletă pot cumpăra oricând.” Își ridică privirea, iar ochii îi sticleau din cauza lacrimilor. „Poate că ar fi bine să luăm cât mai repede autobuzul într-acolo.”

Mi-am întors ochii spre fereastră și, privind afară, am inspirat îndelung, din adâncul plămânilor. Copiii plecaseră și afară se așternuse liniștea.

Tucker?

Îmi imaginasem eu că avea să-și facă apariția cât de curând. Nu suporta să stea departe, când pe aici se

petreceau atât de multe lucruri. Și ca să fiu cinstit, chiar aveam nevoie de un sfat.

Tucker? Mi-am plecat capul și am ascultat-o, conștient că avea să urmeze o scurtă predică. Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Nu vă îngrijorați, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.

Mi-am îndreptat iarăși privirea spre Katie. Greutatea răspunsului meu parcă o apăsa. Se vedea clar că era prinsă la mijloc; nu voia să plece, dar nici nu voia să mă implice pe mine într-o chestie care ar fi putut lua în orice clipă o turnură negativă. Ochiul îi era încă vânăt în partea de jos, dar acum părea mai mult un semn al lipsei de somn, decât urma unui croșeu de dreapta. „Miss Ella obișnuia să ne spună, lui Mutt și mie, că fiecare zi aduce cu sine suficiente necazuri și că n-ar trebui să ne îngrijorăm de ea înainte să sosească. Așa că în clipa asta, hai să ne îngrijorăm doar de ce se întâmplă azi. Pentru lucrurile de mâine, o să ne îngrijorăm mâine.”

Din colțul ochiului drept i se prelinse o lacrimă, ce-i alunecă apoi de-a lungul nasului. Și-o șterse cu mâneca și se ridică de pe canapea, încercând să-mi zâmbescă. Voia să plângă, dar n-o făcu. „Sunt obosită. Ne vedem mâine dimineață.”

Dădui din cap aprobator, iar ea se strecură în camera lui Jase, închizând ușa în urma sa. Am ascultat atent, dar n-am auzit-o răsucind cheia.

Am stat întins pe pat mult timp; după miezul nopții încă mă uitam să văd cât e ceasul. Eram obosit, dar, mai mult decât orice alt sentiment, simțeam acea durere surdă în dreptul buricului. Doar că, de data asta, Miss Ella nu mă putea trage sus la ea, prin fereastra deschisă.

Capitolul douăzeci și trei

Soarele străpunse fereastra și mă trezi din somn pe la șase și jumătate. Eram supărat pe mine însumi că dormisem așa de mult, dar în momentul când am deschis ochii, am înghețat. Fire de păr negru, mătăsos îmi gâdila obrazul. Mi-am ridicat încet capul, l-am văzut pe Jase cu ochii închiși, dormind adânc și am simțit mirosul curat, ușor transpirat, de băiețel. Pijamaua lui moale îmi învelea brațul, iar mâna îi era încolăcită pe sub a mea. O potrivire perfectă.

Am încercat să mă strecur afară din așternuturi, însă chiar atunci Jase și-a schimbat poziția mâinii, așezând-o de-a curmezișul, peste pieptul meu. În momentul acela am simțit mirosul de cafea. Mi-am ridicat privirea și am dat cu ochii de Katie, care stătea pe un scaun la capătul canapelei, ținând cu amândouă mâinile o cană de cafea.

Și-a apăsât buzele cu degetul și mi-a șoptit: „Ssst. M-am trezit acum vreo oră și nu mai era lângă mine. Am fugit repede încoace să te trezesc și l-am găsit aici.” Zâmbi. „Nu știu dacă-ți dai seama, dar cred că ți-ai făcut un prieten.”

Am dat din cap, încuviințând spusele ei, am ridicat cu blândețe brațul lui Jase, m-am strecurat încetișor afară din așternuturi și l-am acoperit bine cu pătura.

Tocmai mă pregăteam să intru sub duș, când Katie întredeschise ușa doar atât cât să încapă o ceașcă de

cafea. Mi-o așeză pe suportul de sub oglindă și închise ușa fără zgomot.

Dușul cu apă fierbinte mi-a produs o senzație plăcută. M-am îmbrăcat, mi-am sorbit cafeaua și, câteva minute mai târziu, am ieșit din baie.

Jase încă dormea, așa că mi-am tras pe mine jacheta și m-am îndreptat către ușă. „Voi mai rămâneți și leneviți aici. Am să-i spun lui Gibby unde sunteți.”

„Nu-ți fă griji,” Îmi răspunse Katie, făcându-mi semn cu mâna că pot să plec. „Am văzut niște magazine prin zonă. Mă gândeam să mergem la cumpărături.”

„Foarte bine,” i-am zis. „Sau, dacă vrei, poate să vină Gibby să vă ia de aici și să mergeți la pescuit sau ceva de genul ăsta.”

O să ne descurcăm noi.” Se întoarse și se uită la Jase. „Dacă nu te deranjează, cred că o să fim tot aici când te întorci.”

Am dat din cap, i-am făcut cu mâna și am închis ușa după mine.

Canoea nu se clintise, față de cum o lăsasem noaptea trecută. Scaunele îmbrăcate în pânză groasă, precum și vâslele erau acoperite de rouă, așa că am măturat apa cu mâna și am pornit motorul. Am alunecat astfel în josul râului, până la bifurcație și am luat-o din nou pe brațul drept, refăcând traseul din ziua precedentă. Până să se facă ora nouă oprisem deja motorul și vâsleam, încrețind oglinda întunecată a apei. Soarele era puternic, așa că mi-am lepădat jacheta; în jurul meu se învolburau mirosurile desăvârșite, înțepătoare, ademenitoare ale mlaștinii. Am navigat pe lângă mal, pe sub craca groasă de care era prinsă

vechea frânghie și apoi tot mai departe pe cursul râului, până în locul unde devenea și mai îngust.

Apa curgea din două direcții. Cea mai mare parte provenea din râu, dar mai exista un curent, mai mic, un fel de șuvoi ce venea dinspre mlaștină. Am vâslit de-a lungul acestuia din urmă și am observat că apa devenea tot mai limpede. După încă vreo sută de metri mi-am dat seama că dădusem de fapt peste un izvor. Pârâul se sfârșea la fel de brusc cum și apăruse, într-un izvor ce bolborosea dedesubtul și împrejurul rădăcinilor unui chiparos. În jurul meu, mlaștina se întindea pe sute de metri, oriunde-ți întorceai ochii.

Văzând că ajunsesem într-o fundătură, am întors barca, izbindu-i capetele când de un mal, când de celălalt și am luat-o înapoi, către cursul principal al apei. Odată ajuns acolo, am zâmbit, căci apa limpede îmi adusese aminte de cariera de piatră. Îmi adusese aminte de cea mai frumoasă zi dintre toate.

Am continuat să vâslesc în apa întunecată și, dintr-o dată, mi-a picat fisa. Cea mai frumoasă zi. Dacă izvorul îmi amintise mie de ziua aceea, poate că și lui Mutt îi trezise aceleași amintiri.

Am întors din nou canoea și am luat-o în susul pârâului cu apă limpede. Atunci am văzut bulele. Mici – aproape că puteau trece neobservate, dacă nu le căutai anume – bule de săpun aninate de rădăcinile de la malul apei. Am tras barca lângă tulpina chiparosului și am ridicat câteva crengi, ca să mă pot strecura pe sub ele. M-am întins pe fundul bărcii și am trecut pe sub ramuri, ca printr-un tunel. Când m-am ridicat din nou barca se opri într-un loc ce părea a fi o fundătură. Apa izvoara din pământ chiar sub mine. Uitându-mă în jos, puteam

vedea până la o adâncime de vreo cincisprezece metri, unde o groapă întunecată, cu diametrul de aproximativ un metru se pierdea în nisipul și pietrele de dedesubt. De jur împrejurul meu malul era noroios, acoperit de buruieni, iriși violeți și crini albi. Din nămol se revărsa o tufă imensă de amarilis, roșie, ce-și cufunda în apă frunzele uriașe. Un colibri ateriză pe una din frunzele având forma tuburilor de oxigen folosite la scufundări, frunză ce luase naștere în vârful unei tulpini nou răsărite, se vâri în ea, apoi își luă zborul din nou. Locul fremăta de viață.

În stânga mea se odihnea o canoe trasă pe mal. Pe scaun zăcea un set de șah, cu jocul rămas neterminat; jumătate din piese erau încă în picioare pe tablă, în timp ce celelalte stăteau în șiruri ordonate pe fundul bărcii. Am parcurs cu privirea urmele pașilor, până la bancul de nisip acoperit cu viță-de-vie, unde acestea dispăreau cu totul. Am cercetat cu atenție zona, căutând vreun semn care să indice prezența lui Mutt, dar n-am dat de nimic. Am urcat și eu canoea pe mal și m-am dat jos, în apa rece de izvor ce-mi ajungea până la genunchi. Am tras mai sus barca, mi-am așezat vâsla înăuntru, fără zgomot și m-am târât către bancul de nisip. Înăuntru acestuia fusese săpat un mic adăpost, suficient de larg încât cineva să se strecoare înăuntru, cu genunchii strânși la piept. Am tras la o parte vița-de-vie și am dat de o pereche de ochi ce mă priveau cu încordare dintre straturile de noroi gros, întărit, care-i acoperea trupul în întregime. Din masa aceea întunecată, ochii lui Mutt s-au ațintit asupra mea. Singurele părți vizibile în acea masă întunecată erau albul ochilor săi și două mâini extrem de curate.

Părul îi era încâlcit și cleios; tremura, de fapt aproape că dărdâia din toate încheieturile. M-am târât prin noroi, până lângă bancul de nisip și m-am sprijinit de butucii de viță, fără a rosti vreun cuvânt; în minte mi se ivi întrebarea: oare să fie ăsta începutul, sau sfârșitul? Mutt nu și-a luat o clipă ochii de la mine. După trei-patru minute, își desfăcu pumnul drept: În palma sa se afla o bucățică mică de săpun, rămașiță minusculă a săpunului răpus de atâta folosință. Mâna stângă o ținea încleștată la piept, nemișcată. Își întinse brațul drept și ridică săpunul către mine. M-am întins încet și l-am luat, după care Mutt și-a tras repede mâna înapoi, cu o mișcare aproape mecanică.

Fața sa părea umflată de la mușcăturile de țânțari, la fel și mâinile sale curate. Nu rosti niciun cuvânt. Niciodată nu-l văzusem într-o stare atât de deplorabilă. De fapt nu văzusem pe nimeni într-o stare atât de deplorabilă, era un obuz în carne și oase.

„Hei, amice,” am șoptit. Nici nu clipi măcar. Mi-am spălat mâinile. „La ce te gândești?”

S-au scurs așa câteva minute, după care el își ridică privirea și se uită la mlaștina din jur. Cu o șoaptă răgușită, aproape inaudibilă, îmi răspunse: „Cum să înghesui undeva razele de soare... să călăresc pe un nor... să adun ploaia cu o greblă.”

Își întinse mâna și făcu un semn spre natura ce ne înconjură.

„Oare este loc pentru doi pe norul acela?”

Medită la ceva câteva clipe, se uită în jos, în mâna sa stângă, la obiectul pe care-l ascundea. Deschise doar puțin pumnul, îl închise repede la loc și dădu din cap aprobator. „Hai, vino încoace,” i-am șoptit.

Am rămas așa, în întuneric, cam o oră, fără a mai rosti vreo vorbă. Deodată, fără niciun preambul, Mutt se uită la mine și mă întrebă: „Îți amintești cum Miss Ella obișnuia să ne citească din Biblia ei?”

Am dat din cap că da, surprins de un gând așa de coerent.

Mutt continuă. „Am stat aici și m-am tot gândit la Avraam, cum ținea cuțitul deasupra lui Isaac.”

„Da... și?” l-am întrebat.

„Crezi că până la urmă ar fi făcut-o?”

„Mda.” Am dat din cap. „Cred că da, ar fi făcut-o. Mă gândesc că și Dumnezeu a crezut la fel.”

Mutt dădu și el din cap și rosti sentențios, ca și cum ar fi fost vorba de un adevăr infailibil: „Cred că ai dreptate. Și eu cred că ar fi făcut-o.”

Am mai rămas așa câteva clipe, timp în care întunericul ne împresura tot mai adânc. „Aș putea să te duc înapoi, dacă vrei.” Mutt scutură din cap. „Nu în salonul tău,” am precizat, întărindu-mi spusele printr-o scuturare a capului. „Acasă.”

Mutt își ridică privirile și sprâncenele i se apropiară una de alta. „Și Gibby e de acord cu asta?”

„Nu va avea de ales.”

Se uită în depărtare, de-a lungul pârâului și dincolo de el, de parcă ar fi văzut aievea coridoarele din Spirling Oaks. „Gibby e un om bun.”

Am încuviințat din cap, m-am îndreptat către canoe și am revenit cu jacheta în mână. Am scos din buzunar cutia de plastic și am ridicat-o mai sus, ca s-o vadă și el. Nici măcar n-a clipit. „Trebuie să-ți administrez, asta.”

Mutt se uită la umărul său stâng, apoi la mine. Am răsucit căpăcelul de plastic, am apăsat pe piston pentru

a scoate bulele de aer, i-am ridicat mânăca și am înfipt acul prin tot noroiul acela întărit, în mușchiul moale din partea superioară a brațului său. Apoi am apăsas, injectând doza de Thorazine, am aruncat seringa departe, în mlaștină și am vârât cutia de plastic înapoi în buzunar. În tot acest timp, Mutt nici măcar n-a clipit.

Se ridică în picioare, din adăpostul său, iar statura lui m-a luat prin surprindere. Era mai mare decât atunci când îl părăsisem, dar în niciun caz mai greoi. Tot slăbănog rămăsese, doar că se mai împlinise pe alocuri, își îndesă în buzunar mâna stângă făcută pumn și o ținu acolo. Am făcut un pas înapoi, l-am cercetat de la o distanță suficient de mare încât să fiu în siguranță și n-am mai spus nimic.

Își trase mâna afară și mângâie ușurel, cu palma, buzunarul. „Mă ajută să-mi aduc aminte.” O porni spre canoa lui, își strânse setul de șah, îl îndesă în borseta cu fermoar și apoi intră în barca mea. Se uită mai întâi la locul din față, dar se hotărî să nu se așeze acolo. Așa că se așeză la mijloc, își strânse genunchii tare la piept și se făcu ghem.

Am împins canoa de pe mal și am început să vâslesc pe sub crengile copacilor, am ocolit apoi chiparosul și am ajuns la apa cea întunecată. Știam că o să dureze mai mult, dar intenționat n-am turat prea tare motorul Honda.

Am ajuns la docuri pe la zece și jumătate. Am tras barca pe uscat și am zărit lumina aprinsă în biroul lui Gibby. Am bătut ușurel cu degetul în geam și, un minut mai târziu, îl văzui alergând înspre noi. Ocoli digul, se strecură printre ferigi și se apropie de barcă. l-am făcut semn să se uite înăuntrul acesteia și mi-am apropiat

degetul de buze. Gibby îngenunche, îl văzu pe Mutt și-și puse blând mâna pe creștetul lui. Îl mângâie de două ori, apoi se uită la mine. Am scos cutia de plastic și i-am arătat seringă rămasă, iar Gibby încuviință din cap. L-am cărat pe Mutt înăuntru, pe brațe, l-am așezat în patul lui, am stins lumina și am închis ușa.

I-am relatat lui Gibby întreaga poveste, dar de fapt nu mă interesa prea mult discuția cu el. Mintea mi-era la Marriot. Am pus mâna pe telefonul lui Gibby și am format numărul camerei noastre. După ce am lăsat să sune de nouă ori, am pus receptorul înapoi în furcă și m-am așezat jos; dezamăgirea mea era cât se poate de evidentă. Gibby îmi zise: „Nu sunt acolo.”

Mi-am ridicat privirea către el, zăpăcit.

„Am sunat azi dimineață,” îmi explică, „să-i întreb dacă vor să meargă cu mine la pescuit, dar doamna de la recepție mi-a zis că înainte de prânz chemaseră un taxi și plecaseră, cu tot cu bagaje. N-am primit nici-o veste de la ei, toată ziua.”

„Ne vedem mâine dimineață. Și... mulțumesc, Gibby.”

Am străbătut coridorul, am trecut pe lângă ușa lui Mutt și am ieșit din instituție pe ușile glisante. Când am ajuns la Marriot și am deschis ușa camerei, paturile erau făcute iar geanta mea de sibir stătea, aranjată frumos, pe canapea. Am căutat pe noptieră, în baie, pe măsuța de cafea; nu era niciun bilețel.

Restaurantul și barul erau goale, cu excepția barmanului și a unui comis voiajor care-și slăbise nodul la cravată și încerca să-și înghesuie burdihanul într-un separeu, în colțul sălii. Într-o mână avea o bere – ancora ce-l lega de acest pământ –iar cu cealaltă își arunca

alune în gură. Pe podea, sub el, erau împrăștiate cojile de la vreo două boluri de alune. Cu un ochi pe televizor, la un meci pe care de fapt nu-l urmărea, strângea în mână paharul și se uita cum, pe măsură ce lichidul acela de culoarea urinei se rotea ca-ntr-un vârtej, bulele și spuma dispăreau încetul cu încetul. Molfăi alunele, mai aruncă niște coji pe podea și răsuci paharul, făcând ca spuma să se ridice până la buza lui, într-o mișcare circulară. Făcând abstracție de fața individului, aveam sub ochi fantoma lui Rex. Un om și băutura lui. Blocat undeva între propriii demoni și nădejdea întregii umanități.

Barmanul lustrui tejgheaua și mă întrebă: „Aș putea să vă ajut cu ceva?”

„Caut o doamnă atrăgătoare, înaltă cam de un metru șaptezeci și cinci, însoțită de un puști de vreo cinci ani.”

„O doamnă frumoasă cu părul scurt? Și un puști drăguț, ce purta curea cu două tocuri de pistol?”

„Da, despre ei e vorba.”

„Au luat masa de prânz aici, dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Nu i-am mai văzut de atunci.”

„Mersi.”

Nemaiavând unde să-i caut, mi-am schimbat hainele și am început să alerg de-a lungul unei șosele șerpuitoare, paralele cu râul. Drumul era mărginit pe ambele părți de stejari imenși, cu crengile rășchirate, ce drapau șoseaua asemenea unor luminițe de Crăciun. Crestăturile adânci, proaspete și cicatricile vechi, alterate de intemperii de pe crengi trădau contactele accidentale cu camioanele de marfă de prin partea locului, care dispăruseră mai apoi de la locul faptei. O oră mai târziu,

am revenit în camera de hotel, însă nu reușisem să scap de singurătate. Era nevoie de mai mult de o oră pentru asta.

Am sărit în jacuzzi, mi-am închis ochii și am lăsat bulele de aer și căldura să mă învăluie. Și dacă nu se duseseră la cumpărături? Dacă erau deja la jumătatea drumului spre California? Dacă...?

Bulele clipoceau în jurul gâtului meu, în timp ce jeturile de apă îmi perforau parcă spatele și picioarele. Nu mă mai simțisem așa de singur de la moartea lui Miss Ella. Era foarte probabil să fi luat un taxi până la aeroport, iar acum să se afle deja la patru state distanță de Florida.

Am stat în apă până când pielea mi s-a încrețit toată, și abia atunci am simțit mirosul de lavandă. Ea își petrecu mâinile în jurul capului meu și-mi acoperi ochii, iar apoi auzii o pleoscăială zgomotoasă, semn că Jase plonjase în jacuzzi.

M-am întors și am dat cu ochii de Katie, îngenunchată lângă mine cu trei prosoape în mână și îmbrăcată într-un costum de baie albastru deschis, dintr-o singură piesă. „Nu mai erau bilete la stația de autobuz, și” – continuă, pășind în apă, în timp ce Jase îmi sări în poală – „în plus, doar nu puteam face cumpărături cu autobuzul.”

„Hei, amice!”

„Hei, Unchiu' Tuck, am mers la cumpărături, iar mama mi-a luat un rucsac cu Tigger. Ți-a cumpărat și ție ceva, dar e surpriză și nu am voie să-ți spun despre ce-i vorba.”

„Da, mi-a luat și mie ceva?”

L-am săltat pe genunchi, ca și cum ar fi șezut călare pe cal și m-am uitat la Katie. Fața sa era învăluită într-un nor de aburi, iar de pe vârful nasului și lobii urechilor îi picura apă; lumina de pe fundul căzii de jacuzzi îi lumina chipul, amintindu-mi de fetița care dansa odinioară prin carieră. Clipi de câteva ori, se lăsă pe spate, rezemându-se de plăcile de faianță și-mi zâmbi, în timp ce aburul care se ridica din cadă îi îmbrobonea fața. „Nu mai puteam să suport hainele cumpărate din parcare pentru autocamioane.” Făcu un semn, peste umăr, către Spirling Oaks. „Gibby ne-a spus de Mutt.” Am privit în apă și am remarcat bretelele costumului de baie și felul cum i se unduiau șoldurile, ca o nălucire în apa învolburată. Era izbitor contrastul între fetița din amintirile mele și femeia din fața mea.

Îl săltă pe Jase în poală, își petrecu brațele în jurul lui, își frecă obrazul de al copilului și-l sărută, lăsându-i pe frunte o urmă de ruj. Era o mamă bună. Fața lui Jase îmi spunea asta.

Miss Ella?

Da, copile?

Simt că mă aflu pe pământ nisipos.

Cum așa?

Nu prea știu cum să-ți spun...

Ce, te referi cumva la băiețelul ăla?

Am meditat câteva clipe. Da.

Ce te face să crezi că ești mai bun decât mine?

Ce vrei să spui?

Tucker, nici tu nu erai al meu, și totuși am avut grijă de tine.

Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

*Tucker, nici-o mamă nu și-a iubit vreodată copilul
așa cum te-am iubit eu pe tine.*

Dar nu știu cum să mă comport cu un băiețel ca el.

*Te-am dus odată la film, mai ții minte? Când
anume ți-am dat biletul?*

*Atunci când am ajuns la taxator, iar tipul de acolo
ne-a zis: „Biletele, vă rog.”*

*Copile, Domnul îți dăruiește ce ai nevoie, chiar în
momentul când ai nevoie.*

Capitolul douăzeci și patru

A doua zi dimineața ne-am îndreptat cu mașina spre spiraling oaks. Jase stătea pe bancheta din față, înghesuit în mine. Își proptise picioarele de o parte și de alta a cocoșei schimbătorului de viteză și părea gata să se ia la trântă cu soarele. Ori de câte ori schimbam viteza, își punea mâinile deasupra mâinii mele, lua o înfățișare foarte serioasă și trăgea sau împingea maneta, după cum era nevoie.

Când am ajuns la destinație, Gibby ne aștepta deja în biroul său. Ne-am îndreptat către salonul lui Mutt și am deschis ușa. Personalul de serviciu îl ținuse sub observație toată noaptea și ne-au zis că dormise fără a scoate vreun sunet și fără a se foi prea mult. „E efectul Thorazinei,” ne explică Gibby. Am intrat; Mutt stătea întins, odihnindu-și capul pe pernă și uitându-se la mine.

Am rămas în picioare la capătul patului și l-am ciupit de degetele de la picioare. „Vreau să merg acasă,” mi-a șoptit.

„Ce înseamnă «acasă» pentru tine?” l-am întrebat.

„Nu știu sigur, dar cred că acasă e oriunde te afli și tu.”

„Fă un duș, apoi ne vedem afară.”

Am intrat în sala de așteptare și Gibby m-a prins de braț cu blândețe. „Admir mult ceea ce faci, dar trebuie să știi la ce te înhami.”

„Gibby, îți datorez multe, însă nu-l mai pot lăsa pe Mutt aici, și asta din nenumărate motive.”

„Dacă suferi de un complex de vinovăție, nu...”

„Gibby, mă simt într-adevăr vinovat, dar nu asta mă împinge să fac ceea ce fac.”

Gibby încuviință din cap. „Bine, bănuiesc că ai tu motivele tale.”

„Da, le am.”

Mă trase apoi lângă fereastră. „De multă vreme am ajuns la convingerea că, în cazul lui Mutt, dacă reușești să găsești rădăcina suferinței sale, poți începe procesul de vindecare. Dar trebuie să găsești mai întâi rădăcinile. Spre deosebire de trandafiri, la el o simplă curățare a crengilor uscate nu va fi de ajuns.” Am dat iarăși din cap, arătând că înțeleg, moment în care l-am zărit pe pacientul din salonul vecin cu al lui Mutt ieșind din camera lui și intrând în a lui Mutt. Închise ușa după el și peste treizeci de secunde ieși din cameră, trăgându-și fermoarul de la pantaloni.

Gibby continuă. „Dă-mi voie să-ți explic în ce te bagi. Dacă nu se va întâmpla ceva – adică o minune – personalitatea lui Mutt va continua să se deterioreze. După câte-mi dau seama, Mutt suferă de ceea ce s-ar putea numi schizoafectivitate, o combinație între pacientul schizofrenic și cel afectiv. Imaginează-ți un ceas. Între orele douăsprezece și trei, ai gândirea sau tulburările de tip schizofrenic. Între trei și șase ai tulburările afective, cum ar fi schimbările de dispoziție ce dau naștere unor modificări drastice sau alternanțe emoționale. Pacientul râde, iar în minutul imediat următor, plânge. Între orele șase și nouă ai tulburările comportamentale cum ar fi plimbatul continuu pe sub un bec sau refuzul de a face baie ori de a păși peste crăpăturile din sol. În fine, între nouă și douăsprezece ai

tulburările de percepție, așa-numitele tendințe psihotice, care includ halucinații vizuale și auditive, o minte foarte agitată, alertă și lipsa somnului. Spre deosebire de majoritatea pacienților mei, Mutt se regăsește în toate cadranele ceasului, dar cu preponderență, își duce viața la ora trei. Este amotivațional și asocial. Din când în când devine hiperactiv și agitat, entuziasmat, după care urmează imediat un episod de paranoia și alterare delirantă a gândirii: este convins că toată lumea are ceva împotriva lui. Atunci vede lucruri care de fapt nu sunt acolo, aude vorbe nerostite, simte că cineva încearcă să-l omoare și dacă groaza pune stăpânire pe el, s-ar putea chiar să riposteze violent.”

„Se va plimba agitat, ca un leu în cușcă, va privi în permanență speriat în jurul lui și s-ar putea să devină foarte suspicios, la modul irațional; să creadă, de exemplu, că cineva îi toarnă gaz pe sub ușa, ca să-i facă felul. Se prea poate să nu mai vrea să iasă din casă, de teamă că trupul îi este controlat de undeva din spațiul extraterestru sau că intestinele îi sunt mâncate de viermi. Fără absolut niciun motiv evident, poate începe să răcnească, să urle, să lovească și să se ia la trântă cu orice îi iese-n cale, de la ușa frigiderului până la cablul de la veioză. Orice ai face, el gândește în termeni foarte concreți, adică dacă-i spui să nu mai bată apa-n piuă, va lua o cârpă să șteargă apa vărsată. Dacă-i spui să nu-și taie singur craca de sub picioare, îți va răspunde: «Sigur că nu, altfel o să cad.» Dacă vede un semn de circulație pe care stă scris «Copii mici în zonă: reduceți viteza», se va opri și va începe să caute cu privirea copiii care trebuie să reducă viteza.”

„Dacă-i spui să-și păzească spatele, o să se așeze între două oglinzi și o să facă exact ce i-ai spus. Pentru a întârzia apariția episoadelor de acest gen sau pentru a le rări, trebuie să te asiguri că își ia în permanență medicamentele astea.” Gibby îmi întinse două recipiente cu pastile și-mi spuse: „Câte una din fiecare, de două ori pe zi. Când se termină, sună-mă și-ți mai trimit.” Cu cealaltă mână îmi întinse o cutie de plastic, care de data asta conținea șase seringi. „Încearcă să nu-l mai lași să ajungă în starea în care se afla noaptea trecută. Fă-i o injecție, sună-mă și sar cât pot de repede la volan. Dacă nu se va simți «acasă» alături de tine, să știi că are oricând o casă aici, la noi.” Am dat din cap și mi-am vârât în buzunar cele două borcănele și cutia de plastic. „Și încă ceva. Poate că ar trebui să te gândești să-i dai ceva de făcut, ca să aibă mereu mâinile ocupate. Mâinile îi conduc mintea; pune-l la lucru, pune-l să facă ceva. Dar lasă-l pe el să-și dea seama ce anume ar vrea să facă; tu doar sugerează-i niște variante și lasă-l pe el să aleagă. Orice activitate mecanică.”

Mutt ieși din cameră cu părul ud, nepieptănat, dar îmbrăcat din cap până-n picioare, cu fermoarul ridicat până la jumătate; avea ochii sticloși din pricina somnului, șireturile îi erau legate și ținea în mână borseta, plină doldora. Gibby se uită la el, apoi ne privi în ochi pe Katie și pe mine. „Însă sub nici-o formă să nu-l lăsați singur cu cineva, în special nu cu băiețelul. Nu-l lăsați să se apropie de copii mici. Indiferent sub ce motiv. Pe de o parte, nu cred că Mutt ar face rău nici unei muște, dar pe de altă parte, sunt «vraci» de mai bine de patruzeci de ani.” Mă bătui pe umăr și-mi mai zise: „Nu-ți dau nici unu la sută șanse ca starea lui să se îmbunătățească, dar te

admir pentru ceea ce încerci să faci. Însă nu-ți fă speranțe prea mari. Din experiența mea, indiferent cât de bune ți-ar fi intențiile, explozia este iminentă. Întrebarea nu este când se va produce, ci unde, cât de urâtă va fi și pe cine va afecta. Acum un an a lovit un asistent medical. I-a rupt vreo doi dinți și l-a tăiat la mână, în dreptul încheieturii. Nu aș fi crezut așa ceva, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.” Gibby se uită la Mutt și șopti, mai mult ca pentru sine: „Din punct de vedere fizic, este sănătos ca un taur, însă mintal – cine știe. După patruzeci de ani de carieră, nu pot spune mai mult decât atât: suntem cu toții oameni căzuți, într-o lume căzută. Doar că Mutt a căzut mai jos decât alții. Când am să ajung în fața lui Dumnezeu – și în mod normal ar trebui să ajung înaintea voastră – o să am câteva întrebări pentru El.”

„Și eu,” i-am răspuns, privindu-l pe Mutt. „Mulțumesc, Gibby.”

Mutt îi înmână lui Gibby o pungă de plastic, plină cu vreo cincizeci de muște, toate modele diferite. „E și una nouă, undeva la fund.”

Ochii lui Gibby se lumina deodată. „Un Cluster?”

Mutt confirmă cu o mișcare a capului.

„Mulțumesc, Matthew.” Mutt se întinse peste pupitrul paznicului și apăsă pe un buton mare și roșu aflat dedesubt. Apoi își îndreptă spatele, în timp ce cele două uși culisante începură să se deschidă. După ce se deschisera complet, trecu printre ele cu pas încet, aruncând câte o privire la fiecare dintre ele și ajunse afară, la soare, strivind sub tălpi ghindele împrăștiate la nimereală pe trotuar și prin parcare.

Odată ajunși la camionetă, am deschis ușa din față, ca să urce Mutt, însă el se întoarse și se uită la Katie și la Jase. Își întoarse apoi ochii spre mine și, fără un cuvânt, se îndreptă către portbagajul mașinii, se cățăără în el și se întinse. Gibby ne urmărea cu privirea din pragul ușii; dădu din cap aprobator, ne făcu cu mâna, după care ne urcarăm cu toții în camionetă. Treizeci de minute mai târziu eram pe autostrada I-10, mergând în direcția est, iar Jase se ridică în genunchi pe bancheta din spate și se uită, prin geam, la Mutt, care dormea liniștit sub cerul liber, mângâiat de adierea vântului și de efectul Thorazinei.

Capitolul douăzeci și cinci

Am ajuns la Waverly după-amiaza târziu. Soarele mângâia fugar vârfurile verzi, fibroase ale fânului, care se unduiau, parcă în ritm de vals, sub briza răcoroasă. Valurile de vegetație începeau dintr-un colț și se răspândeau mai apoi asemenea nisipului presărat de o mână nevăzută, schimbându-și culoarea din galbenul asfințitului, în verde primăvăratic, apoi în roșul mașinilor de pompieri și, în cele din urmă, în portocaliul miezului zilei.

Mutt sări jos din spatele camionetei și studie, de la distanță, Waverly-ul. Grădinița din fața casei era năpădită de buruieni; gărdulețul, odată alb, era acum verde din cauza mucegaiului și trebuia vopsit; multe dintre scânduri trebuiau înlocuite. De-a lungul zidurilor și în dreptul ferestrelor creștea în voie vița-de-vie, olanele acoperișului și burlanele de cupru pentru scurgerea apei erau parcă ornate cu mușchi, iar din jgheaburi se revărsau frunze și rămurele. Arăta mai mult a casă bântuită de fantome, decât a una locuită de oameni.

Mutt o luă prin spatele clădirii, trecu pe lângă căsuța lui Miss Ella și se opri să adulmece aerul. Intră în grajdul cel vechi, îl studie pe Glue și se îndreptă apoi către colțul unde, sprijinită de perete, acoperită de praf și pânze de păianjen, se odihnea mașinăria de aruncat mingile de baseball. Dădu la o parte pânzele și-și trecu degetele peste tubul lucios de metal, pe unde se încărca aparatul. Își plimbă privirile de jur împrejur, prin tot

grajdul, poposind asupra găurilor ce perforau peretele din spate, încă nereparate, și asupra fânului proaspăt pe care Mose îl împrăștiase pentru Glue, dis-de-dimineată. Ieși apoi afară, rămase în picioare lângă turnul de apă și privi în sus, la pântecul rezervorului, studiind scara de lemn și metal ce ducea sus, în vârf. Apucându-se de treapta cea mai de jos a scării, se ridică în mâini și-și petrecu apoi piciorul peste prima bară de susținere. Se ridică în picioare pe bară, apoi păși pe scara propriu-zisă și urcă cele douăzeci de trepte, până în vârf. Odată ajuns sus, se strecură între scară și rezervor și se întoarse să privească peisajul ce se desfășura pe toată întinderea pășunii, peste biserica St. Joseph și apoi în jos, către carieră.

Își deschise borseta, scoase o punguță de plastic de unde luă un calup de săpun și se pregăti să-și cufunde mâinile în rezervor, însă se opri brusc când dădu cu ochii de apă. Cum nu mai fusese schimbată de câțiva ani buni, în apa întunecată pluteau nestingherite alge și bacterii. Își băgă la loc săpunul în borsetă, coborî scara și sări pe sol. Se îndreptă către o valvă prinsă cu buloane de unul din cei șase stâlpi de susținere ai rezervorului, o apucă strâns cu amândouă mâinile și se lăsă pe ea cu toată greutatea. Mormăi ceva printre dinți, iar valva scârțâi. După o rotire completă se desțepeni și Mutt reuși s-o învârtă până se deschise de tot. Prin țeava cu diametrul de opt centimetri țâșni deodată apa, care începu să se împrăstie pe sol, în jurul pantofilor săi. Era neagră din cauza sedimentelor și a algelor. În scurt timp, se formă o mică mlaștină, după care apa începu să se prelingă și mai apoi să curgă șiroaie, dinspre grajd către galeriile de mină.

Mutt își vârî mâinile în buzunare și trecu, printre barele transversale ale gardului, pe pășune, unde mângâie cu vârful degetelor firele de iarbă înalte până la brâu. L-am urmat și noi, la o oarecare distanță. Străbătu pășunea, ajunse la marginea ei, apoi o luă printre pini și coborî către cariera de piatră. Ajunse la stânca ce servea drept platformă și, cu manivela, trase în sus mânerele tirolienei. Erau ruginite, blocate de tot, nici nu se clinteau. Privi atent în jos, peste buza stâncii, apoi ochii săi cercetară cariera, de jur împrejur și rămaseră ațintiți asupra bărcii Jolly Roger a căpitanului Hook, ce se odihnea pe fundul apei. Luând-o înapoi spre casă, printre copaci, o coti spre nord-vest, printre pinii mai înalți și ocoli pășunea, mergând în direcția abatorului. Pe la jumătatea drumului, până să ajungă la pășune, dădu de crucea pe care o făcuse pentru Miss Ella. Era exact așa cum o lăsase, singuratică, veghind ca un turn asupra peisajului din jur, năpădită de tufe de iasomie înflorită. Katie văzu și ea crucea, se uită la mine cu ochii mari de uimire și se așeză jos, printre acele de pin, ținându-l pe Jase în poală.

Mutt își frecă mâinile de lemnul neted, mirosi iasomia și rămase în tăcere câteva minute. Pinii din jurul lui crescuseră, ajungând la o înălțime de douăzeci de metri sau chiar mai mult, iar lumina puternică pătrundea printre ei ca printr-un filtru. Văzându-l pe Mutt, aveai impresia că stătea singur, între zidurile unei mărețe catedrale gotice. O buruiănă se răsucise în sus, printre ramurile de iasomie și se cățăraseră pe cruce. Cu migală, o descolăci din jurul tulpinilor de iasomie, atent să nu deranjeze bobocii, și o smulse din rădăcină.

Mutt aruncă la o parte buruiana, apoi ieși dintre pini și, traversând pășunea, se îndreptă către St. Joseph. Odată ajuns lângă cimitir, sări gardul și dispăru din raza noastră vizuală. I-am condus pe Katie și pe Jase prin intrarea îngustă și l-am găsit pe Mutt curățând frunzele de pe mormântul lui Miss Ella.

După ce ieși din cimitir, Mutt o luă pe fâșia de pământ bătătorit de lângă gard și urcă treptele din spatele casei, către statuia lui Rex. Rămase în picioare lângă ea preț de un minut, timp în care studie cu deferență calul și călărețul. Făcu un tur împrejurul ei, se scărpină în cap și apoi se întoarse spre Katie, căutându-și cuvintele. Nici măcar nu fu nevoie să întrebe. Katie își deschise poșeta și scoase o sticlută destul de mărișoară, cu lac roșu de unghii. Mutt reveni lângă cal și-i pictă nasul cu grijă. Jase îl urmărea, cu nasul în vânt, tot mai curios, și la un moment dat alergă la mama sa. „Mami, îmi dai și mie?” Ea scoase din poșetă încă o sticlută și i-o înmână. Jase fugi repede lângă Mutt, care-i făcu semn către copitele calului. Câteva clipe mai târziu, cei doi ședeau în genunchi, pictând picioarele calului cu roșu aprins.

Am auzit atunci o șoptă estompată. Dacă nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.

M-am uitat la Katie și am arătat cu capul către poșetă. „Mai ai vreuna acolo?” Ea clătină din cap și-mi zâmbi: „Îmi pare rău, s-a terminat stocul.”

Mutt îi dădu înapoi lui Katie sticluta goală, apoi se întoarse și scrută cu privirea Waverly-ul. Studie casa câteva minute, își îndesă mâinile în buzunare și se întoarse în grajd. Până să urc și eu scara, în șură, el deja

întinsese o pătură de lână și-și așezase tabla de șah alături, pe fân. Aproape că adormise. Luna își făcu apariția devreme, strecurându-și lumina printre crăpăturile din Peretele Sfânt, și-și arunca razele pe fața palidă a lui Mutt, brăzdând-o asemenea zăbrelelor unei închisori. Pleoapele îi erau închise, iar venele din jurul ochilor pulsau întunecate, profunde.

Parcă era mort. M-am aplecat și i-am simțit respirația atingându-mi fața.

„Sunt aici,” mi-a șoptit.

„Gibby mi-a zis că ai lovit un asistent medical.”

Mutt dădu din cap, confirmându-mi spusele. „O merita?”

Mutt dădu iarăși din cap, fără vreo altă explicație.

„Vreau să-mi promiți ceva.” Își întoarse privirea spre mine; albul congestionat al ochilor îi înconjură irișii de smarald, cu pupilele dilatate. „Aș vrea să-mi promiți că de acum încolo o să vii mai întâi să-mi spui, când vei vrea să lovești sau să faci rău cuiva.”

Mutt medită un minut și dădu din cap pentru a treia oară, fără a-mi pune întrebări suplimentare. „Nu m-ai mințit niciodată. Matthew Mason nu și-a călcat niciodată cuvântul.”

„Rain. Matthew Rain.” Am zâmbit. „Deci ne-am înțeles?”

„Ne-am înțeles.” Mutt închise ochii și-și încrucișă mâinile peste stomac.

„A, și ar trebui să iei și pastilele astea două.” Deschise gura și eu îi aruncaii înăuntru câte una din fiecare borcănaș. Le înghiți fără prea mare efort, apoi inspiră adânc, lăsând ca mirosul păturii, al grajdului, al fânului și al lui Glue să-i inunde mintea. I-am lăsat

borcănașele lângă pernă și i-am spus: „Câte una din fiecare, dimineața și seara.” Mutt dădu din cap, semn că înțelesese. Doar i se mai făcuse instructajul ăsta și cu alte ocazii. „Noapte bună, amice!” Mai clipi o singură dată, apoi ochii i se închiseră și nu mai mișcă un deget. Stomacul i se ridica și cobora ritmic, cu fiecare respirație. Sub turnul de apă, lichidul rău mirositor țâșnea șuvoi, înnegrend buruienile și țărâna. Mormolocii, aruncați acum pe uscat, se zbăteau și se răsuceau pe toate părțile sub razele lunii. Dată fiind dimensiunea rezervorului, apa avea să se scurgă toată noaptea, o bună parte a zilei de mâine și poate chiar și poimâine, până să se golească de tot.

La ora 2 dimineața mi-a sunat celularul. Am apăsat pe butonul pentru încheierea convorbirii, ca Bessie cu telecomanda ei. După trei secunde sună din nou.

„Da!”

„Tucker?”

„Poftim?”

„Mutt la telefon.”

„Serios? Ce faci?”

„Păi...” Făcu o pauză, evident ca să se uite în jur. „Stau în grajd, lângă filtrul de cafea și vorbesc la un telefon agățat pe peretele de lângă afișier.”

Poate că n-ar fi trebui să-i pun așa o întrebare concretă. „Mutt...” M-am scărpinat în cap și de data asta am încercat să formulez cât mai bine întrebarea. „De ce m-ai sunat?”

„Ții minte, când m-ai luat cu mașina azi-dimineață, am atins mânerul de la ușa camionetei tale. Ei bine, să știi că e murdar. Aș vrea să-l curăț. Avem undeva materiale pentru curățenie?”

Nu aveam timp să mă cert cu el sau să-l fac să se răzgândească. „Uită-te în dulăpiorul de sub filtrul de cafea. Mose are câte ceva pe-acolo. Iar în spatele tău, în celălalt dulap, sunt niște cârpe și alte chestii de genul ăsta.” Fusesem țăfnos și expeditiv – eram conștient de asta. Am închis telefonul știind ce va urma.

Copile, ăla e fratele tău! Ți-a pus o întrebare pentru că îi era teamă să curețe camioneta fără permisiunea ta.

Am înhățat rama cu poza ei și am întors-o cu fața în jos, deasupra Bibliei sale.

La ce bun să faci asta?

„Pleacă!” am spus cu glas tare. „Am nevoie de o săptămână întreagă de somn.”

Nu înainte să recunoști că ceea ce-ți zic e adevărat.

M-am ridicat în capul oaselor, am aprins lumina și am luat în mână fotografia. „Da, ai dreptate. Dar nu putem rezolva problema asta mâine dimineață?”

Tucker, Mutt se confruntă cu așa ceva în fiecare clipă a fiecărei ore, a fiecărei zile. Nu scapă niciodată. Dacă tu ești obosit, atunci Matthew cum ofi?

Am lăsat poza jos, mi-am tras pe mine jeanșii și tricoul și am urcat scările, cu pași apăsați. Afară se făcea tot mai răcoare. Mutt îmi împinsese camioneta până în ușa grajdului și deschisese toate reflectoarele. Când am intrat, deja o spălase, o uscaseră și începuse să o ceruiască. Mânerul de la ușa din dreapta era oricum decolorat, însă acum avea niște urme adânci, de la frecatul cu peria, evident mai recente. Mutt îmi aruncă o privire, în treacăt; fața îi era pătată din loc în loc cu dâre de săpun și urme de ceară. Privirea sa era inexpresivă. Am clătinat din cap, m-am uitat la ceasul de la mână și

am luat un prosop. L-am rupt în două, am îngenuncheat lângă Mutt și m-am apucat de lucru în urma lui. El aplica ceara, eu o îndepărtam.

Am terminat tocmai când la orizont se ivea prima geană de lumină. Îmi Mișteam ochii grei și nu voiam altceva decât să-mi întind picioarele în pat să-mi pun capul pe pernă. Mutt aruncă o privire lungă la camionetă, înșfacă recipientul cu ceară și începu pe dată să aplice al doilea strat – ceea ce nu i se întâmplase niciodată camionetei mele. Nu aveam nici-o șansă să-l conving să renunțe, așa că am pornit filtrul de cafea și am mai luat un prosop.

O oră mai târziu, primele raze de lumină s-au revărsat asupra camionetei mele albe și s-au oglindit în ea, făcând-o să strălucească asemenea unei semiluni. Era de-a dreptul frumoasă. Mutt aplicase și un strat subțire de ulei 30 W pe părțile laterale ale cauciucurilor. Mașina arăta nou-nouță. În jurul nostru zăceau împrăștiate pe pământ rămășițele a aproape douăzeci de prosoape, trei role de șervete de hârtie, patru bidonașe goale de plastic și trei cutii metalice cu ceară pentru automobile. Mutt adună totul într-o pungă de gunoi, iar eu adusei două cești cu cafea. „Nu, mulțumesc,” mi-a zis. Ne-am rezemat de peretele grajdului, contemplând camioneta, fără a rosti vreun cuvânt, însă cu un sentiment de satisfacție. Mulțumit, Mutt se cățără înapoi în șură și se întinse. L-am auzit vorbind, dar nu cu mine.

Capitolul douăzeci și șase

La ora 7 dimineața, katie ieși pe veranda căsuței lui miss ella. Din punctul unde mă aflam, în colțul de nord-vest al pășunii, situat la înălțime față de ea, mi-am fixat în direcția ei obiectivul de 300 milimetri, special pentru fotografierea la distanță și am privit-o. Își arcui spatele, își întinse brațele și căscă. Apoi simți mirosul de cafea veche de trei ore, ce se ridica, purtat de vânt, din filtru. Coborî de pe verandă, parcă plutind, o luă pe aleea acoperită, intră pe ușa din spate și, câteva minute mai târziu, ieși ținând cu grijă, cu ambele mâini, o cană aburindă. Când începu să o frigă la palme, își trase în jos mânecile hanoracului și-și ascunse degetele înăuntru. Cum stătea așa, în picioare, la vreo doi metri de camioneta mea, observă că de cealaltă parte a acesteia îi parcasem Volvo-ul. Făcu o tură de jur împrejurul mașinii și păru mulțumită de calitatea manoperei, dar nu fericită.

Precaută la fierbințeala căinii, se lăsă pe spate, rezemată de gard, își ridică privirea și străbătu întinsul pășunii, apoi cercetă atent linia orizontului. Observă astfel cărarea pe care o lăsasem în urma mea, prin fânul acoperit de rouă și o urmări cu privirea până ajunse la locul unde stăteam eu și o pândeam ca Tom cel din legendă²⁰. Își făcu mâna streășină la ochi, ferindu-se de

²⁰ Referire la legenda lui Lady Godiva, care se spune că s-a plimbat goală prin cetate pentru a-l convinge pe soțul ei să scadă birurile. Un bărbat pe nume Tom s-a uitat la ea și a orbit pe loc - n.tr.

soare, își întinse gâtul și apoi se strecură printr-o spărtură din gard.

„Bună dimineața,” mă salută, după ce traversă pășunea în pas de plimbare.

Mi-am scos capul din obiectiv, mi-am îndreptat șapca de baseball cu sigla Georgia Tech și am încercat să afișez o alură de profesionist, ca și cum nu tocmai fusesem prins trăgând cu ochiul.

„Bună!”

Ea aruncă o privire la cameră, își duse cana la buze și sorbi. Pe marginea cării atârna firicelul de ață de la un plic de ceai. „Ce faci?”

„Mă uit, doar atât.”

Dădu din cap, bănuitoare. „Ai prins vreo poză bună?”

„Nu,” i-am răspuns, privind spre casă și încercând să evit contactul vizual.

„Ei haide,” îmi spuse cu un zâmbet. „Ce fotografiezi tu acolo?”

Apăsând pe un buton, am deschis ușița de la locașul care, în mod normal, adăpostește rola de film. Locașul era gol. Nici-o urmă de film. Păru confuză și mă privi cu suspiciune. „Dacă stai în spatele unui astfel de aparat prea mult timp, el devine fereastra ta către lume.”

Dădu din cap, semn că a înțeles, dar umbra aceea de suspiciune nu i se șterse de pe chip. Am făcut semn cu mâna în direcția pășunii. „Obişnuiam să vin aici cu mult, mult timp în urmă. Îmi instalam un aparat pentru poze alb-negru pe un trepied, cam ca ăsta, și fotografiam câte un cadru sincronizat, la fiecare cinci minute, în decursul ultimei ore de răsărit sau de apus. Apoi

developam negativele și studiam contrastele.” Am ridicat din umeri. „M-a ajutat să învăț unghiurile și lumina.” Apoi, ciocnind ușor vizorul camerei, am continuat: „Când am nevoie să-mi schimb obiectivele, o fac aici.”

Trecu în spatele meu și privi în depărtare, peste pini, în direcția carierei de piatră. „Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva.”

Tonul cu care vorbise și schimbarea bruscă a atitudinii dădeau de înțeles că era ceva serios. „Bine,” i-am zis, așezând camera între noi.

„Vreau să vorbesc cu tine despre subiectul de care ne ferim să vorbim.”

„Ok,” am încuviințat, fără a ști prea bine despre ce anume ne feream să vorbim și încotro se îndrepta discuția noastră.

Katie se plimba în jurul meu, în cerc, ceea ce mă făcea să mă simt oarecum încătușat și pus sub microscop. „Acolo, undeva în lumea largă, se află un bărbat foarte mânios că i-am luat fiul – cu toate că niciodată nu prea i-a păsat de el – și am nevoie de un loc sigur unde să stau vreo...” Făcu o pauză. „O vreme.” Se întoarse, făcu doi pași în direcția mea și-și ridică privirea. Când vorbea, îi simțeam răsuflarea pe față. Era călduță și dulce și mirosea a ceai Darjeeling.

Miss Ella își făcu apariția ca din senin și începu să țipe la mine. Pesemne că nici ea nu dormise prea mult, căci era groaznic de prost dispusă.

Tucker! Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești micuți, Mie mi-ați făcut.

„Nu prea-ți place să lași lucrurile nespuse, nu-i așa?”

„Așa-i, dacă depinde de mine, nu le las nerostite.”

„Eu...” Vocea mi se sparse și a trebuit să tușesc, ca să-mi dreg glasul. „Cred că pe Miss Ella nu ar deranja-o absolut deloc.”

Katie făcu un pas mai aproape și invadă balonul invizibil al spațiului meu personal. Am făcut un pas înapoi, ca și cum m-ar fi împins cineva, iar ea înaintă iarăși, apropiindu-se și mai mult. Își ridică arătătorul mâinii drepte și îmi împinse ușurel în sus cozorocul șepcii de baseball, ce-mi acoperea ochii.

„N-am întrebat-o pe Miss Ella. Te-am întrebat pe tine.”

„E în regulă și pentru mine.”

„Doar «în regulă»?”

Am ridicat din umeri, am dat iarăși înapoi și mi-am așezat o mână pe aparatul de fotografiat, proptindu-mă mai bine pe picioare.

Ea își puse mâna în șold și își luă o mină serioasă. „Să știi că n-am de gând să plec de aici cu un răspuns evaziv. Am nevoie de mai mult. Trebuie să știu dacă ești de acord ca noi doi să rămânem aici câteva săptămâni. Ar fi cumva o problemă?” Arată înspre căsuță, iar cuvintele câteva săptămâni îmi răsunară în urechi.

Am dat din cap. „Da, sunt de acord.” Apoi, clătinând din cap: „Și nu, nu e nici-o problemă.”

Începu iarăși să se învârtă în jurul meu. „Mulțumesc.” Mai parcurse o jumătate de cerc, apoi continuă: „Pot să plătesc.”

Tucker, dacă iei un singur cent din banii femeii ăsteia, eu, personal, am să te bat de-o să-ți sune apa-n cap. Dacă înainte, când eram pe pământ, credeai că rugăciunile mele pot aduce cerul acolo, jos, stai să vezi ce pot face acum, de-aici de sus.

„Nu, nu cred că Miss Ella vrea banii tăi.”

„Ești sigur? Vreau să zic, ești sigur să putem rămâne aici?”

„Sunt sigur.”

Rămase așa, cu capul plecat, și își reluă traseul circular, călcând pe urmele propriilor pași, teșind la pământ iarba, ca un cal într-un țarc rotund. „Spune-i te rog lui Miss Ella «Mulțumesc!» din partea mea.”

Am ridicat din sprânceană. „Cunoscând-o pe Miss Ella, nu cred că e necesar. Avea un ochi la ceafă și-ți putea auzi gândurile chiar și atunci când le șopteai doar în sinea ta. Iar faptul că acum e acolo, sus” – și am arătat înspre cer – „nu schimbă cu nimic situația. Doar că acum e bionică.”

„Dacă o să fii iarăși chemat să faci poze la aligatori, nu te superi dacă Jase și cu mine rămânem acolo, în căsuță, nu?”

„Văd că îți place ca lucrurile să fie bătute în cuie.”

„Știi, dacă ar fi vorba doar de mine... Însă,” adăugă, privind înspre căsuță, „nu întreb de dragul meu. Ci de dragul lui. Are nevoie să știe că mă îngrijesc și de ziua de mâine. Și de săptămâna viitoare. Din același motiv i-am spus să te strige «Unchiu' Tuck».”

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. „Da,” i-am spus repede, „indiferent unde mă aflu sau ce fac, sunteți bineveniți. Și puteți să-l călăriți pe Glue cât doriți. Dar în ce privește călătoriile mele, nu văd cum aș putea să plec prea departe, avându-l pe Mutt prin preajmă. Faptul că e aici are să schimbe mult mai multe lucruri decât mi-am imaginat. Noaptea trecută am învățat lecția asta.”

Katie își puse mâna streașină la ochi. „Camioneta arată foarte bine, însă de acum încolo o să ai ceva bătaie de cap.”

Mi-am întors și eu privirea înspre grajd, cu ochii mijiți. „Cam așa ceva.”

Capitolul douăzeci și șapte

A doua zi, alergarea obișnuită de dimineață m-a purtat în jurul pășunii, pe la locul de îngropăciune a uliilor, în sus printre pini și apoi pe șoseaua asfaltată. Am văzut însă ceva ce mi-a tăiat elanul. Pe partea sudică a drumului – proprietatea noastră – niște urme proaspete de cauciucuri dovedeau că o mașină de dimensiuni mari sau o dubiță staționase pe acostament. În iarba înaltă din șanț am găsit câteva mucuri de țigară și un pahar mare de plastic, în care fusese cafea. Orice mașină aflată în trecere s-ar fi putut opri să facă un popas aici; nu era nimic neobișnuit. Însă când mi-am ridicat privirea, am simțit brusc cum mă cuprinde îngrijorarea. Urmele de pași duceau de la mașină, prin pădure, către gard. Din locul respectiv un ochi bun, ajutat de un obiectiv foto sau de un binoclu, ar fi putut vedea atât spatele casei de la Waverly, cât și veranda din față a căsuței lui Miss Ella. M-am aplecat peste gard și am văzut vreo zece chiștoace de țigară, călcate în picioare în noroi. Cineva stătuse aici azi-dimineață, și cred că stătuse suficient de mult încât s-o vadă pe Katie străbătând la pas pășunea și învârtindu-se în jurul meu, ca un cal într-un ȋarc rotund. Mi-am dat seama că până la ora asta știrile probabil că ajunseseră deja la New York.

Când m-am întors în grajd, Mose făcea cafea. Îmi turnă și mie o ceașcă și-mi cercetă chipul. „Te supără ceva?”

Am rămas pe gânduri câteva clipe, apoi i-am răspuns: „Cred că de acum trebuie să fim cu ochii-n patru.” Mose ridică din sprâncene. Făcu semn cu capul spre căsuța lui Miss Ella și-și ridică bărbia, întrebător. Am continuat: „Am găsit azi dimineată niște mucuri de țigară, de-a lungul gardului dinspre șosea. Cineva a stat acolo mai devreme.” Mi-am ridicat privirea, uitându-mă pe deasupra ceștii de cafea. „A stat mult timp, așa zice.” Mose privi în depărtare, dincolo de pășune și sorbi o gură de cafea.

„Vrei să suni la poliție?” mă întrebă.

Am clătinat din cap. „Fostul soț al lui Katie are prieteni în FBI și peste tot în Guvern. Cred că, dacă informez autoritățile locale în legătură cu prezența ei aici, informațiile vor ajunge repede în nord, dacă n-au și ajuns deja. Bănuiesc că ei se și așteaptă să procedăm așa.”

Mose dădu din cap, cum că era de acord cu mine și adăugă: „Atunci mai bine să păstrăm tăcerea și să fim în stare de alertă.” Mi-am lăsat jos cana și am intrat în casă, gândindu-mă să nu uit ca mai târziu să verific dacă sunt ceva gloanțe în dulapul de arme al lui Rex.

Mutt se trezi pe la ora zece și dădu cu ochii de mine și de Jase stând în capul scării și uitându-ne la el. Jase îl pișcă de deget și-i scutură piciorul. „Bună, d-le Mutt.”

Mutt se uită în jur, apoi își trase pătura de lână în sus, până la gât. „Bună!”

Jase arătă înspre mâna dreaptă a lui Mutt, pe care acesta o ținea strânsă, făcută pumn. „De ce ții piatra aia în mână?”

Mutt își deschise palma și studie bucata de granit negru, lustruit. „Mă ajută să-mi aduc aminte cum mă cheamă.”

„Îți uiți numele?”

Mutt dădu din cap. „Uneori. Dar după ce citesc ce-i scris aici, îmi aduc aminte.”

„Pot să mă uit și eu la ea?”

Mutt se uită la piatră, apoi iarăși la Jase și-și întinse mâna, cu palma deschisă. Din vârful scării, Jase se aplecă în față și se uită atent. „Poți să-mi faci și mie una așa?”

Mutt o trase înapoi la piept, o ascunse sub pătură și încuviință cu capul.

Jase coborî prima treaptă, apoi urcă înapoi. „D-le Mutt, eu nu știu cum se scrie numele meu. Tu știi cum se scrie numele meu?”

Mutt dădu din cap.

„A, bine atunci. Pen' că dacă nu știai, puteai s-o întrebi pe mama mea, sau pe Unchiu' Tuck.”

Mutt dădu iarăși din cap.

Jase coborî două trepte cu spatele, apoi din nou urcă înapoi. „Ți-e foame?”

Mutt dădu din cap, ca și cum nu ar mai fi făcut gestul acesta încă de patru ori până atunci. „Unchiu' Tuck și mama mea o să pregătească ouă, pâine prăjită, șuncă și biscuiți. Și mai era ceva, dar nu-mi aduc aminte.” Numără pe toate cele cinci degete, dar răspunsul tot nu veni.

Mutt își înălță capul de pe pernă și ridică din sprâncene, întrebător. „Nu cumva budincă?”

„Ce-i aia budincă?”

Mutt se uită în jurul său, aruncă la o parte pătura, își băgă piatra în buzunar, înșfăcă în grabă borseta și coborî din șură.

O luă înaintea noastră pe cărarea ce ducea la căsuță și deschise ușa din spate. Katie bătea ouăle, amestecându-le cu cașcavalul ras. Mutt se îndreptă către cuptor, adulmecă mirosul budincii și așeză pe masă tabla de șah; mă execută repede, în doar câteva mutări.

Rămase tăcut pe tot parcursul mic-dejunului, iar la final, zgâriind cu furculița fundul farfuriei goale, îmi zise: „Vreau să merg la biserică.”

„OK, la care anume?”

Mutt ridică din umeri. „La cea din colț.” Am înțeles ce voia să spună, deși nu prea avea logică.

„Cred că ar fi o idee bună să faci baie, mai întâi.”

Mutt își mirosi subsuorile și mâinile. „Avem ceva bani?”

„Da.”

„Îmi dai și mie?”

„Da.”

„Îmi dai și cheile de la camionetă?”

I-am făcut semn către cârligul fixat lângă ușa din spate. Mutt se ridică în picioare, luă cheile și deschise ușa să iasă. Era deja afară, când se întoarse și-mi zise: „Banii.” Am arătat spre portofelul de pe teighea. „cardul Visa. Cel pe care scrie, undeva jos, «Rain LLC.»,”

Mutt extrase cu grijă cardul și-l băgă în celălalt buzunar decât cel în care ținea piatra. Treizeci de secunde mai târziu porni motorul, iar camioneta dispăru pe alee, cu tot cu remorca atașată în spatele ei. Nu știu exact cât timp a trecut de când plecase, însă la un

moment dat, când m-am uitat pe fereastră, l-am văzut conducând pe mijlocul drumului.

Se întoarse pe la prânz și începu să descarce conținutul portbagajului și al remorcii. Ambele erau pline ochi cu vreo patru sute de litri de dezinfectant și câteva cutii mari cu materiale pentru curățenie. Îmi înmână trei chitanțe și dispăru în grajd. Când am făcut socoteala sumelor trecute pe chitanțe, una de la Walmart, alta de la un magazin cu articole de menaj, iar ultima de la un magazin cu produse pentru curățarea piscinelor, cifra totală se ridica la peste două mii opt sute de dolari.

Katie se uită peste umărul meu, citi și ea chitanțele și exclamă în șoaptă: „Doamne mare!”

Le-am vârat în buzunar și i-am răspuns: „Oricum, e mai ieftin decât când era internat la Spiraling Oaks.”

Mi-am petrecut următoarea oră țesălându-l pe Glue, cu toate că nu avea nevoie să fie țesălat. De fapt doream să aflu ce avea de gând să facă Mutt cu atâta dezinfectant și cu toate produsele din cutii. Cum încăperea unde țineam de obicei harnașamentul era acum ticsită cu dezinfectant, al cărui iniros umplea grajdul, l-am scos pe Glue afară, pe pășune, apoi am stat și m-am uitat la Mutt cum se cățara pe turnul de apă, având agățate de curea patru bidoane de dezinfectant, a câte patru litri fiecare. Odată ajuns în capul scării, goli conținutul bidoanelor în rezervor, apoi dispăru iarăși în depozitul de harnașament. Se întoarse încălțat cu cizme de cauciuc înalte până la genunchi și echipat cu o mască chirurgicală cu filtru, fixată strâns în jurul gâtului și al gurii; ducea cu el două perii rigide și un mop de dimensiuni industriale. Își îndesă mânerurile periilor în buzunarele de la spate, ca pe niște pensule, iar mopul și-

I aruncă pe umăr. Își aranjă mai bine masca și urcă scara.

În decursul următoarelor câteva ore, de acolo, de sus nu am auzit decât cum freca, peria, mormăia și se bălăcea într-un strat de câțiva centimetri de lichid. O dată la câteva minute zburau de sus, din rezervor depuneri de zgură amestecate cu alge și cu mormoloci. La ora patru fără un sfert, Mutt își făcu apariția în capul scării, negru din cap până-n picioare, cu hainele acoperite de alge verzi și pete albe. Coborî treptele, se aplecă peste roata imensă care permitea alimentarea rezervorului cu apă din cariera de piatră și așteptă ca apa să urce prin țeava cu diametrul de cinci centimetri. Pompa nu mai fusese pusă în funcțiune de ani întregi, însă mintea lui Mutt încă nu se focalizase asupra acestei probleme.

Văzând că nu venea niciun strop de apă, se gândi numaidecât la pompa ruginită de lângă grajd, ce zăcea de mult fără viață, sub o prelată albastră, mucegăită și fărâmicioasă. Aruncă o privire asupra ei, după care își dădu la o parte masca prin care respirase până atunci, își scoase cizmele, se urcă în camionetă și dispăru. Reveni după o oră cu o pompă nouă, de un cal-putere și vreo duzină de țevi și fittinguri. Înlocui vechea pompă cu cea nouă, alimentă circuitul cu ajutorul unui furtun tras din casă și porni mecanismul. După câteva secunde de bolboroseală și după eliminarea aerului, conducta cu diametrul de cinci centimetri gâlgâi și apoi începu să vibreze de la sunetul apei care o străbătea. Mutt își trase din nou cizmele în picioare, își fixă masca facială și urcă scara, cărând cu el un cablu de racord, de care era fixat

un reflector. La 10:30 seara îmi picau pur și simplu ochii de somn, așa că l-am lăsat singur și am intrat în casă.

M-am trezit, la prima geană de lumină, într-un fotoliu, în fața șemineului din bucătărie; mă dureau toate încheieturile și mușchii îmi erau înțepeniți. Am luat două tablete de Advil, cu trei înghițituri de suc de portocale și mi-am preparat o ciocolată caldă, pe care am sorbit-o în drum spre turnul de apă. Nu era nici urmă de Mutt acolo. Camioneta era la locul ei, cu motorul rece și părea să fi fost curățată din nou, căci sclișea pur și simplu și era înconjurată, asemenea petalelor unui trandafir, de prosoape uzate și sticle cu pulverizator.

Am căutat și în șură, însă patul era gol. Pompa de apă funcționa, însă peste tot acel zgomot, am deslușit niște pleoscăituri. Asemănătoare celor făcute de un puști care înoată. M-am cățărat pe scară și m-am ridicat cu ajutorul brațelor până la buza rezervorului. M-am frecat la ochi, ca să-mi alung somnul și am privit înăuntru, cu pleoapele întredeschise, ferindu-mă de soarele ce-mi bătea în față. Mutt înota în rezervor, în apa limpede ca cristalul, între pereții lustruiți, fără de pată. Parcă zburda, făcând tumburi asemenea unui delfin la Sea World. Era gol pușcă, acoperit cu clăbuci, iar în fiecare mână ținea câte un calup de săpun. Am clătinat din cap și am dat să cobor treptele înguste ale scării.

„Tuck?”

Mi-am înălțat capul peste marginea rezervorului și mi-am întins bărbia întrebător. Mutt arată cu degetul undeva, în spatele meu, apoi își reluă înotul. Razele soarelui se strecurau printre pini și alungau roua, care se evaporă în înalt, așa încât pășunea semăna cu o oală care mocnește pe o plită fierbinte, la foc înăbușit.

Undeva în depărtare se contura o pată distinctă, așezată deasupra altei pete, mai mari, ce străbătea cu repeziciune pășunea.

Treizeci de minute mai târziu, Katie se întoarce la grajd. În ciuda aerului răcoros al dimineții, atât ea cât și Glue erau transpirați și respirau precipitat. „N-am știut că te pricepi la călărit,” i-am spus, luând frâiele.

„Nu m-ai întrebât,” mi-a răspuns, coborându-se din scări.

„Din câte am văzut, ai mai făcut asta și altădată.”

„Da, o dată sau de două ori.”

Am dezlegat șaua, am cărat-o în boxă și am tras frâul de piele de pe botul lui Glue, timp în care Katie își frecă nasul de al calului.

„Mă duc să mă spăl, înainte să se trezească Jase.”

„Mă ocup eu de restul; du-te.”

În timp ce îl ținusem pe Glue, ea se îndreptă către verandă și-și lăsă în jos mânecile suflecate ale cămășii. Deschise ușa căsuței lui Miss Ella, iar Jase o zbughi afară, gătit ca un cowboy. Trecu în fugă pe lângă Katie, o salută cu un „Bună, manii!” și se repezi direct la mine, prinzându-mă de piciorul stâng. Era foarte entuziasmat și vorbea repede de tot. „Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck! Pot să călăresc și eu? Pot să călăresc și eu?”

Aveam de gând să îl sun pe Doc și să-i spun despre planurile mele, însă a fost de ajuns să arunc o singură privire spre Jase, ca să-mi dau seama că Doc putea să mai aștepte. L-am înșeuat din nou pe Glue și l-am scos în ușa grajdului. Mutt stătea sub turnul de apă, cu brațele încrucișate, întors cu spatele la noi, gol-pușcă și ud leoarcă. Nu era chiar priveliștea pe care mi-o doream dimineața, la prima oră. De fapt la orice oră, dacă e s-o

spun drept. Alb ca brânza, pe fundalul câmpului cu piersici uscați, Mutt stătea în picioare, nemișcat, iar mușchii spatelui și ai feselor îi atârnavu fleșcăiți după anii lungi de medicație și de sedare forțată.

„Mutt?”

Își ridică privirea din pământ, însă nu-mi răspunse. Privea undeva în depărtare, peste livadă și apa continua să picure de pe corpul său.

„Te simți bine?”

„Îhî.” L-am lăsat pe Jase în grajd și m-am îndreptat spre Mutt, trecând în fața lui.

„Ce faci?”

Își privi mâinile și picioarele. „Mă usuc.”

Am făcut un semn cu capul înspre casă. „Vrei să-ți aduc un prosop?”

Mutt își roti privirea în stânga și-n dreapta, apoi, peste umăr, dădu din cap aprobator. I-am dat hățurile lui Jase și i-am zis: „Nu-ți fă griji. Glue n-o să se miște de aici decât dacă îi poruncesc eu s-o facă. Vezi doar să nu-l lovești cu călcâiele în coaste.” Jase luă frâul, zâmbi și-și trase șapca pe ochi, cu o atitudine teatrală.

În timp ce Mutt stătea în continuare în costumul lui Adam, privind la livadă, am alergat la căsuța lui Miss Ella și am ciocănit în ușă, însă Katie nu mi-a răspuns. Am împins ușa ușor și am rostit întrebător: „Katie?” În continuare, niciun răspuns. Gândindu-mă că între timp intrase probabil în casa cea mare, ca să ia micul dejun, să-și bea cafeaua sau mai știu eu ce să facă, am deschis ușa de la baie.

Katie stătea îndoită de la mijloc, ștergându-și părul cu un prosop, iar de pe șolduri i se ridicau aburi ce zăboveau în colțurile băii. Se îndrepta de spate, moment

În care m-am auzit șoptind: „Doamne Dumnezeule!” Katie dădu cu ochii de mine, trase calmă aer în piept și-și ridică prosopul la piept. Acesta acoperea totul, în afară de conturul siluetei sale. Apa îi picura de pe umeri, urmărea linia coastelor, îi traversa talia subțire, undui rile pelvisului, apoi cobora, brăzdându-i partea anterioară a coapselor-o imagine de acum douăzeci de ani.

Puștiul din mine ar fi vrut să rămână aici, învăluit în amintirea zilelor de odinioară, însă bărbatul din mine voia să o ia la fugă și, într-un fel ciudat, să o protejeze pe Katie de toți oamenii-inclusiv de mine însumicare ar vedea în ea mai puțin decât fetița care fusese odată sau care i-ar lua un lucru, oricare ar fi acela, pe care ea nu l-ar fi oferit de bunăvoie.

Câteva clipe am rămas înțepenit, studiindu-i cu atenție cutele din jurul ochilor. „Katie, îmi cer scuze.” Mi-am acoperit ochii cu mâna dreaptă. „Credeam că ești... adică...” Am întredeschis ochii și mi l-am acoperit doar pe cel stâng, ca să pot face semn cu dreptul spre ușă. Eram conștient că scuza mea suna jalnic, așa că am tăcut și am așteptat să fiu muștruluitatât de Katie cât și de vocea ce avea să-și facă apariția imediat. Indiferent cum se ajunsese aici, nici-o explicație, nici-o justificare nu mă putea ajuta în momentul respectiv.

În tot acest timp, Katie nu s-a clintit. Stătea în fața mea, pur și simplu. Am înghițit în sec și am închis ochii, în timp ce inima-mi bătea tare, nebunește. Într-o șoaptă înăbușită, i-am zis: „Mutt are nevoie de... un prosop.” Am arătat cu degetul în direcția curții. „Pentru Mutt.”

Am auzit-o făcând un pas către mine și trăgând un prosop uscat de pe raft. M-am întins după el, iar mâna ei a cuprins-o pe a mea. Era caldă, udă, mai mică decât a

mea și puternică. Limbajul ei nu era unul sexual, ci familiar.

Își deschise palma și o lăsă așa, odihnindu-se peste dosul palmei mele; în jurul nostru aerul era călduț, ca ceața ce se ridica deasupra apei în cariera de piatră. Îmi răsfiră degetele și le acoperi cu vârful degetelor sale. Cu o mișcare domoală, îmi conduse mâna pe sub prosop și-mi trecu degetele peste cicatricea de la operația cezariană de pe abdomenul său, ca și cum ar fi citit cu ele un text în limbajul Braille. Îmi apăsă palma pe pielea sa; era caldă, moale și se mișca în ritmul constant, regulat al respirației. Am parcurs cicatricea de doisprezece centimetri de pe pântecul său și am simțit cum pielea i se făcea ca de găină. Mi-am întredeschis ochii și am văzut-o zâmbind exact ca fetița aceea care m-a sărutat în carieră. Katie fusese totdeauna gâdilicioasă, așa că nu m-a surprins când a început să chicotească sub atingerea mâinii mele. Îmi acoperi iarăși ochii și așa, în întuneric, îmi apăsă mâna pe abdomenul său, cu palma-mi lipită de acea cicatrice.

„Tucker,” îmi șopti, „sunt tot eu”. Își apăsă palma deschisă pe dosul palmei mele. „Aici, înăuntru, se află fetița care te-a sărutat în carieră. Cea care te-a ținut de mână când nu ne vedea nimeni. Cea cu care făceai schimb de bilețele în pauze și care ți-a făcut cu mâna la despărțire și ți-a trimis o beza de pe bancheta din spate a mașinii tatălui ei.” Își înfășură prosopul strâns în jurul trupului, iar eu mi-am deschis ochii, în timp ce ea inspiră din nou, la fel de degajată și calmă. Făcu un pas către mine și, cu amândouă mâinile, îmi așeză mâna în dreptul inimii, apăsând-o tare pe pieptul său. „Doar că am ceva

mai multe cicatrici decât aveam atunci.” Făcu o pauză. „Asta e valabil pentru noi toți.”

Nu știu câtă vreme am rămas acolo. Un minut. Poate două. Uitându-mă la ea, și totuși fără s-o privesc. Pierdut într-un loc de care fugisem și într-un timp pe care-l uitasem. Am înghițit iarăși în sec, am ridicat încetișor prosopul lui Mutt de pe podeaua băii și am dat să mă întorc. Aș fi vrut s-o iau de mână, să fugim împreună la cariera de piatră, să stăm de vorbă sub stele și să reluăm lucrurile de unde rămăseseră.

Să fiu iarăși acel băiat care iubea și era iubit, pentru prima dată.

Katie stătea în fața mea ca un copil: sinceră, dreaptă, ascunzând doar puține lucruri și nesfiindu-se de nimic. M-am întors și am mai aruncat o privire la ea, căutând răspunsuri la niște întrebări pe care nu le mai pusesem de mult, iar când am început să aflu răspunsuri pe care nu eram sigur că le pricep, m-am întors spre ușă.

Am intrat în grajd, i-am înmânat lui Mutt prosopul, l-am coborât pe Jase de pe Glue, am urcat scara turnului de apă și am plonjat în rezervorul ce dădu pe dinafară, plin ochi cu apă rece ca gheața din carieră. M-am scufundat, împingând din picioare pentru a atinge fundul bazinului; am lăsat ca răceala apei să mă înghită cu totul, și mi-am amintit de carieră, de plăcerea pe care o simțisem privind cum barca aceea își ia zborul de pe creastă și se duce la fund, de sentimentul pe care-l aveam când mă țineam de mânerulele bărcii și de cât de mult duceam dorul acelei zile.

Când, două minute mai târziu, mi-am scos capul din apă, perforându-i suprafața netedă, am expirat profund, încercând să scot și ultimul dram de aer din

mine, sugându-mi burta cât de tare puteam, eliminând fragmente și reziduuri dintr-un trecut dureros și absorbind tot ce era nou.

După câteva minute am coborât scările și am dat cu ochii de Jase, care mă privea neîncrezător și părea că vrea să mă întrebe ceva, dar cu toate astea n-a deschis gura. Mutt coborî și el din șură, îmbrăcat într-un costum de poliester cu dungi roșii, la trei nasturi, vestă și pantofi albi de piele întoarsă. Habar n-am de unde făcuse rost de toate astea.

„Gata, sunt pregătit să merg la biserică,” mă anunță.

Am înșfăcat prosopul atârnat de treptele scării, mi-am șters fața și am aruncat o privire către căsuța lui Miss Ella. „Mda, și eu. Și eu sunt gata.”

Capitolul douăzeci și opt

Mutt avea deja primele simptome. Eram pe punctul de a-l suna pe Gibby, însă, cântărind mai bine lucrurile, m-am răzgândit. Mai bine să aștept să văd ce se întâmplă. Nu știu dacă era vorba de speranță, sau mă complăceam în starea aceea. Mutt devenise mai introspectiv, adesea chipul îi era contorsionat, diform, ca și cum ar fi fost prins într-o luptă – pierdută dealtfel – cu propriii mușchi. În afară de faptul că făcea baie, lăsase baltă igiena personală-unghii, păr, barbă, dinți-așa că mi-am petrecut după-amiaza singur și am cumpărat un deodorant, o forfecuță pentru unghii, un aparat de ras și o periuță de dinți. Singur în drogherie, mi-am dat seama că în ultima perioadă nu prea avusesem timp pentru mine însumi. Iar în ultimii șapte-opt ani, avusesem mereu parte de așa ceva; chiar din belșug. Era un lucru pe care-l prețuisem mereu, și de care aveam nevoie. Nu că nu mi-ar face plăcere prezența oamenilor, căci îmi face. Doar că aveam nevoie de un timp de gândire, iar după toată activitatea febrilă de la Waverly, mi-ar fi prins bine o săptămână de lucru într-o locație îndepărtată.

M-am întors la Waverly, i-am așezat obiectele de toaletă lângă așternuturile pe care și le rulase la căpătâi și m-am îndreptat către biroul meu, unde era o dezordine nemaipomenită. Claie peste grămadă zăceau aruncate nenumărate chitanțe și corespondență nedeschisă, veche de câteva luni de zile. Trebuia neapărat să îl sun

pe Doc, însă, cum știam că nu aveau să îi placă spusele mele, amânam momentul cât mai mult posibil.

Subsolul, proiectat ca o imagine în oglindă a primului etaj, consta într-o încăpere vastă, plină cu etajere pe care stăteau înșiruite mai mult de două sute de sticle vechi, prăfuite, precum și cu mobilă nefolosită, acoperită cu niște cearșafuri pline de praf. Singurele obiecte de mobilier, în afară de acestea, erau patul meu, de o singură persoană, lipit de perete și acoperit cu câteva pături de lână, o noptieră pe care așezasem Biblia lui Miss Ella și o fotografie cu ea și, la câțiva pași distanță, biroul meu. Acesta din urmă era una dintre creațiile proprii, la care funcționalitatea prelua cu siguranță în defavoarea aspectului. O ușă netedă, de doi metri și jumătate lungime, fixată deasupra a două dulapuri mici, pentru acte. La etaj, împrăștiate prin casă, erau vreo trei sau patru birouri frumoase, îmbrăcate în piele; Rex le cumpărase în ideea de a umple fiecare ungher, fiecare firidă din Waverly, însă nu-mi doream nici cât negru sub unghie să le folosesc, căci în ultimii zece ani și mai bine, pentru mine devenise mai ușor să trăiesc aici, sub Waverly, decât în el.

M-am așezat la birou, am făcut ordine prin corespondența din ultima lună, mi-am plătit facturile, am aruncat la gunoi pliantele publicitare și am încercat să îmi alung din minte amintirea aburului emanat de pielea ei, care încețoșa oglinda din baie. Într-un final, am ridicat receptorul. Sperasem să las doar un mesaj vocal, dar știam din experiență că nu va fi așa. Doc era întruchiparea termenului workaholic²¹. Mi-a răspuns pe la jumătatea primului țârâit al telefonului. „Bună, Doc.”

²¹ Workaholic, din engl.: dependent de muncă – n.tr.

„Tucker!” Am auzit cum își mută trabucul dintr-un colț al gurii în celălalt, după care urmă o expirație profundă. „Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai faci? Pozele cu Whitey sunt absolut superbe. Ți-am spus eu că va fi ca o vacanță. Acum însă, suie-te în primul avion către Los Angeles și...”

„Doc.”

Urmă un moment de tăcere. Mă știa de-acum destul de bine, iar tonul vocii mele îi dădea de înțeles că nu aveam de gând să merg la Los Angeles. L-am auzit ridicând capacul brichetei Zippo, învârtind roțița și scăpărând cremenea. Urmă o inspirație scurtă, apoi zgomotul sec al brichetei, când o închise lovindu-și-o de pulpă și vârând-o la loc, în buzunarul de poliester. Un sunet absolut delicios. Probabil că acum tocmai scutura primele fire de scrum în cana cu cafea neagră, rece și se uita pe geam, pe străzile Manhattan-ului. Se sprijini de spătarul fotoliului și lăsă ca fumul să-i iasă încet pe nas și să plutească în jurul ochilor. Lui Doc îi plăcea să fumeze mai mult decât personajului din reclama la Marlboro.

„Povestește-mi, ce s-a întâmplat?”

„E complicat.”

„E cumva amestecat și fratele tău?”

„Da.”

„E și vreo femeie la mijloc?”

„Da.”

Doc se entuziasmă, și am auzit cum scârțâi arcul fotoliului său, când își îndreptă spatele, ros de curiozitate. „E vorba de stewardesa aia cu picioare lungi despre care mi-ai povestit? Cea care-și zornăia cheile de la ușă?”

„Nu.”

Doc se lăsă înapoi pe spate, dacă era să mă iau după scârțâitul arcului revenit la poziția anterioară. Nu părea prea impresionat. „E măritată?”

„Da. Sau, mai degrabă, a fost. S-au căsătorit, apoi au divorțat, însă de curând au încercat să cârpească cumva lucrurile.”

„Lasă-mă să ghicesc. Colac peste pupăză, are și un copil.”

Am făcut o pauză, dorindu-mi din tot sufletul să fi accesat mesageria vocală. „Da.”

„Ai dreptate, e o situație complicată. Cum ai reușit să te vâri în toată tărășenia asta?”

„E o poveste lungă.”

„Te ascult.”

Așa că i-am istorisit varianta scurtă și rapidă, mai puțin partea cu revolverul. Ascultându-mă pe mine însumi vorbind, chiar și mie mi se părea că sună oarecum nebunește.

„Vrei să spui că în prezent fratele tău Mutt, proba nr. 1 din cuibul de cuci²² locuiește acolo, cu tine?”

„Da.”

„Și mai e și femeia asta, Katie nu - știu - cum, care e însoțită de fiul ei de cinci ani și fuge de un soț abuziv, soț care probabil că trăiește, muncește și ia masa la câteva străzi de mine și ai cărui tovarăși de pahar lucrează pentru guvern?”

„Cam așa ceva.”

„Dacă aș fi în locul tău, i-aș duce pe toți trei la cea mai apropiată autogară, iar eu aș lua primul avion către

²² Referire la romanul lui Ken Kesey, *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, a cărui acțiune se desfășoară într-un spital de boli psihice - n.tr.

Los Angeles.”

„Doc, nu pot să fac asta.”

„Nu poți sau nu vrei?”

„Doc, fratele meu e într-un hal fără de hal, iar femeia asta, ei bine...”

Doc mă întrerupse. Vorbea ca Thomas Magnum²³: „Este ceva în vocea ta, ce nu am mai auzit niciodată până acum.”

„Mda, păi...”

„Habar nu ai ce faci și în ce te bagi, nu-i așa?”

„Așa-i, n-am nici cea mai vagă idee.”

„Nici eu, și am fost căsătorit de patru ori. Femeile! Nu poți trăi cu ele, nu poți trăi cu ele.”

„Doc, am nevoie doar de ceva timp. O lună. Poate două. Nu știu exact.”

„Ai destui bani, cât să supraviețuiești?”

„Pentru un timp, da. Nu că aș putea să mă pensionezez deja, dar cred că ne putem întreține deocamdată.”

„«Ne» putem întreține?”

Am făcut o pauză. „Da, ne putem.”

„Știi, ai putea ajunge în eșalonul superior. Ești cu un picior acolo, deja.” Doc credea cu convingere, fără umbră de îndoială că am potențialul de a deveni un mare fotograf.

„Ce înseamnă exact acest «acolo», unde spui tu că o să ajung, la un moment dat?”

„În vârful, Tucker.”

„În vârful cui? Doc, pe vârful Everestului nu e loc decât pentru un singur om. E frig acolo, te simți singur și

²³ Thomas Magnum: personajul principal al serialului TV american, de factură polițistă, Magnum P.I. – n.tr.

culmea aceea ucide pe mulți din cei care o urcă. Tatăl meu mi-a fost dovada vie în privința asta.”

„Bine, Rain” – bricheta Zippo se deschise și pocni la loc, cu zgomot – „Fă ce ai de făcut, dar nu mă fă să vin acolo la tine să-ți dau un picior în fund. Ești prea bun ca să te dai bătut. Tu vezi ceea ce alții nu văd. Ai făcut-o dintotdeauna. Să ții minte asta. Pune-ți la punct harababura din jur și nu amâna prea mult să pui mâna pe telefon.”

„Mulțumesc, Doc. Ținem legătura.”

Doc închise, și mi-am dat seama că-l dezamăgisem. Pe de altă parte, el știa de la mine anumite fragmente din poveste și își dădea seama că oala stă să dea-n clocot, cât de curând. Adesea e mai bine să deșurubezi puțin supapa de ventilare, decât să privești neputincios cum capacul sare în aer.

M-am stropit cu apă pe față, mi-am șters ochii și am ieșit pe ușa din spate, fără a mă îndrepta în vreo direcție anume. Dând ocol căsuței, fără țintă precisă, mi-au atras atenția niște urme de pași: erau mari, cam de aceeași dimensiune cu cele pe care le zărisem pe șosea, lângă gard, orientate cu vârful înspre locul în care ne aflam Katie și cu mine. Am răscolit țărâna cu piciorul și, când am luat în mână mukul de țigară, am băgat de seamă că era rece, fumat până la filtru – cineva îl savurase cu nesaț – iar vârful mirosea excesiv a apă de colonie bărbătească, ieftină.

Capitolul douăzeci și nouă

De miercuri până sâmbătă, starea lui Mutt a continuat să se deterioreze. De fiecare dată când folosea toaleta din grajd, risipea un sul întreg de hârtie igienică și prin urmare înfundase closetul în fiecare zi, de când sosise aici. Mâinile îi erau uscate, crăpate și sângerau în mod frecvent, de la apa dură și de la prea mult săpun. Încă nu despachetase articolele de toaletă pe care i le adusesem, iar fața îi era în permanență contorsionată. Însă, în toate aceste deviații comportamentale, observasem un progres ciudat – dacă se poate numi așa.

Sâmbătă dimineața m-am trezit la zgomotul unui motor pornit; mai distingeam însă un alt zgomot ascuțit, pe care nu puteam să-l identific. Suna a mașină de tuns iarba sau a cărucior de copii. Am urcat scările și am ieșit în curte, pe ușa din spate. Instantaneu, m-am trezit învăluit într-o ploaie mărunță, alcătuită din apă amestecată cu dezinfectant. Peretele lateral al casei era ud learcă.

Mutt stătea pe marginea verandei, purtând ochelari de protecție și dopuri galbene de urechi și ținea strâns, cu ambele mâini, cea mai mare pompă de presiune pe care o văzusem vreodată. Își proptise picioarele de un pilastru și arăta de parcă ar fi ținut în mână un aruncător de flăcări. La picioarele sale se afla un motor Honda de treisprezece cai-putere, pe roțile, conectat la un fel de pompă, care alimenta dispozitivul cu apa adusă printr-un furtun presurizat, lung de mai

bine de treizeci de metri, ce șerpuia pe lângă verandă. Dintr-o laterală a pompei ieșea un furtun mic, transparent, care absorbea dezinfectantul dintr-un bidon de patru litri, pe care-l așezase în apropiere. Mutt pulveriza lichidul pe pereții exteriori ai casei, cu mișcări ample de sus în jos și avansase deja considerabil. Acoperișul, ferestrele, burlanele și pereții laterali se scăldau în dezinfectant, mirosul era puternic, iar zgomotul-asurzitor. Nimic ce să-ți dorești să experimentezi dimineața la prima oră.

Mi-am ridicat privirea, moment în care în ochi mi-a intrat un val de dezinfectant fin pulverizat, și am simțit pe dată înțepături. Judecând după atitudinea lui Mutt și după presiunea cu care ieșea lichidul din furtun, amestecul cu pricina ar fi reușit să exfolieze și cromul de pe un cârlig de tractare auto. Waverly nu avea nici-o șansă să-i reziste. Algele, mucegaiul și mizeria depusă pe pereți vreme de treizeci de ani, toate se prelingeau pe zid în jos, apoi se revărsau șiroaie de-a lungul crăpăturilor clădirii, ca vopseaua udă în ploaie. Până și mortarul se curățase. Olanele acoperișului, de mult înverzite și înnegrite de alge, reveneau încet-încet la portocaliul original și chiar sclipeau. La fel și cărămizile și bordurile verzi dimprejurul ferestrelor și obloanelor. Diferența dintre zonele curățate și cele care mai rămăseseră era de-a dreptul izbitoare. Sincer să fiu, nu mi trecuse prin minte că această casă era atât de murdară.

Mutt observase acest aspect din prima clipă când dăduse cu ochii de casă. M-am simțit aproape jenat, gândindu-mă la chestia asta. Mergând în jurul casei, am pășit peste băltoacele în care se scălda mizeria de-

altădată. În decurs de câteva minute, pământul le-a absorbit pe toate și s-au făcut nevăzute. Lângă mine, casa se înălța în toată splendoarea ei, strălucind de curățenie.

I-am făcut cu mâna, iar Mutt mi-a răspuns printr-un semn cu capul în direcția mea și a continuat să pulverizeze lichidul, ținând mai departe mâinile încleștate pe furtun. Am intrat în grajd, am aruncat o mână de nutreț în covata lui Glue – cam cât încapă într-o cutie de cafea Maxwell House – și am început să-i perii coama. Am împrăștiat înjur niște paie, am scos afară bălegarul, am deschis larg poarta și i-am dat drumul să se plimbe pe pajiște, în voie. Mă gândeam să fac un duș, așa că m-am îndreptat spre casă, când Jase îmi sări în cale de pe veranda lui Miss Ella, cu o minge de baseball în mână. Mi-a luat mai puțin de o secundă să o recunosc. Era mingea cu care reușisem home-run-ul în College World Series.

Am ochit mingea, sperând să n-o arunce, ca să nu cumva să se zgârie. „Hei, partenere!”

„Unchiu' Tuck, ai putea să mă înveți cum să lovesc?”

Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, aproximativ în același loc de pe planeta Pământ, plus sau minus un metru, îi pusesem aceeași întrebare tatălui meu. La care el a ieșit din grajd, îmbrăcat cu cei mai buni pantaloni și cele mai bune cizme de călărie ale sale – tocmai se confruntase pe pajiște cu unul dintre caii săi pursânge – și a trecut pur și simplu pe lângă mine. Nici măcar nu mi-a răspuns. Nici măcar nu socotise că îi pusesem o întrebare. M-a lăsat acolo, ținând în mână o minge, bâta pe care mi-o cumpărase Miss Ella și o mănușă veche și

ierpelită, care ar fi trebuit tighelită din nou. A intrat în casă – cu chipul contorsionat de furie, cu mintea la următoarea afacere sau la următoarea secretară – și-a turnat o palmă de whisky și a închis în urma lui ușa de la bibliotecă. Gata, discuția se încheiase.

M-am uitat la Jase, cum stătea acolo cu mingea în mână, nevinovat ca un cățeluș și m-am întrebat cum oare, pentru numele lui Dumnezeu, putuse tatăl meu să treacă așa nepăsător pe lângă mine. Ce fusese greșit în felul cum îi pusesem întrebarea? Ce fusese altfel decât acum? Unde greșisem? De ce nu-mi răspunsese?

Am pășit peste o băltoacă noroioasă, mărginită de bule de săpun, m-am apropiat de Jase și i-am luat mingea din mână; am început s-o întorc pe toate părțile: sforile cusăturilor erau strânse bine iar într-un loc unde sfoara se subțiasse, un pic de noroi uscat atârna din cusătură. Uitându-mă la minge, mi-am adus aminte de aruncarea aceea. Mingea se îndrepta către mine urmând o traiectorie dinspre exterior spre interior. Pe la jumătatea distanței către home plate, mi-am imaginat mingea apropiindu-se cu încetinitorul, având întipărit chipul lui Rex între cusături, am făcut un pas înainte, m-am balansat și am lovit cu putere, împrăștiindu-i creierii pe movila aruncătorului. Până să apuc să înconjur prima bază, mingea deja dispăruse undeva în depărtare, peste partea din centru-stânga a terenului. Jocul se terminase iar tribunele izbucniră în urale frenetice. Îl ucisesem pe Rex Mason pentru a nu știu câta oară. Am trecut de home plate și, pe cuvânt de onoare, dacă aruncătorul mi-ar fi spus: „Hei, amice, mi-a alunecat mingea. Putem să repetăm faza?“, aș fi înșfăcat bâta și aș fi pășit în boxă, gata să reiau atacul. Am desfăcut mânuța lui Jase, i-am

răsfirat primele două degete pentru a cuprinde mingea și i le-am aliniat de-a lungul cusăturilor, iar apoi i-am împins cu blândețe mâna spre spate. „Uite, cam așa,” i-am zis. „Vezi cum se simte mingea?” Jase dădu din cap. L-am îndreptat cu fața spre grajd, mai precis spre peretele ciuruit al acestuia. „OK, acum ochește, fă un pas și aruncă.” Jase arătă cu mâna stângă înspre peretele cu pricina, făcu un pas mare și aruncă spre grajd, așa cum se pricepe un puști de cinci ani. Mingea luă o traiectorie oblică, boltită, se izbi de peretele grajdului, ricoșă din acesta și se opri în fânul băătorit din mijlocul grajdului. Jase urmări atent cum mingea se rostogolea, până se opri de tot, apoi își ridică privirea spre mine.

Nu-i puteam da decât un singur răspuns. „Da, amice, am să te învăț cum să lovești cu bâta.”

„Chiar acum?”

„Chiar în clipa asta.”

Am intrat împreună în grajd, iar eu m-am aplecat să mă uit sub bancul de lucru, așezat lângă peretele din stânga. Am dat la o parte pânzele de păianjeni, atent la eventualele cuiburi de șobolani și am tras afară găleata – cea pe care obișnuia să șadă Miss Ella. Era plină de mingi vechi de baseball; uitasem cât de multe erau. Să fi fost vreo treizeci. Lângă găleată, înșirate la fundul raftului de jos se aflau cam o duzină de bâte de diferite dimensiuni, fiecare marcând o etapă a creșterii mele. Am luat-o pe cea mai mică: prima bâta pe care mi-o dăruise Miss Ella. Cea pe care o cărasem cu mine când traversasem târâș podeaua, pe lângă camera lui Rex, cu care bătușem ușurel în geamul lui Miss Ella, cu care lovisem mii de pietricele și, în fine, pe care o țineam pe umăr în ziua

când Rex Mason a trecut pe lângă mine, fără să-mi răspundă.

Am tras-o afară și i-am șters grijuliu capătul rotund cu palma. Era toată ciobită, ciuruită de găuri adânci- rezultatul contactului cu pietre prea mari, iar mânerul se înnegrise de la atâta folosință. Era o bătă perfectă: cu puțin mai lungă de 60 de centimetri și cântărind ceva mai puțin de 500 de grame.

La sfârșit am scos de sub bancul de lucru și suportul pentru minge. Era un tub din plastic dur, ce avea fixat la capăt o bucată scurtă dintr-un furtun de radiator. Am înfipt tubul în pământ, lângă ușa grajdului, iar eu m-am așezat mai la o parte, însă suficient de aproape încât să pot întinde mâna să așez mingile pe suport. „OK, lecția numărul unu.” Jase era captivat cu totul de ceea ce făceam. O privire copilăroasă și extrem de concentrată, în același timp. Șapca îi alunecase într-o parte, iar ochii îi erau încă încețoșați de somn. „Trebuie să te învăț cum să stai corect, cu încheieturile apropiate. Primul pas constă în apucarea corectă a bătei.” Jase își ridică bătă, iar eu i-am apropiat încheieturile mâinilor, arătându-i cum se ține corect mânerul. „În al doilea rând, poziția corpului.” Cu amândouă mâinile pe bătă, Jase se uită la picioarele sale. „Nu poți lovi mingea dacă ții picioarele anapoda. Trebuie să fii orientat înspre suportul pentru mingi. Cam ca un cowboy într-un schimb de focuri. Stai drept!”

L-am luat în brațe și l-am așezat în boxa imaginară a batter-ului²⁴, apoi am trasat o linie împrejurul lui. „În al

²⁴ Batter: în baseball, jucător care are sarcina să lovească mingea aruncată de pitcher-ul echipei adverse. Termenii batter și hitter sunt sinonimi – n.tr.

treilea rând, ochii.” I-am atins blând cu degetul vârful nasului. Îmi urmări degetul cu privirea, uitându-se cruciș, apoi își ridică ochii la mine. În tot acest timp, nu făcu decât să dea din cap; nu rosti niciun cuvânt. „Nu poți să lovești mingea dacă nu te uiți la ea. Ai timp mai târziu să te uiți încotro o ia; însă acum, hai să te văd cum lovești.” Am făcut un pas înapoi; Jase ridică bâta înclinând-o doar puțin, după ceafă.

„Ultima etapă: fă un pas în față și balansează-te. E o chestie ce ține de ritm. Întâi faci un pas, apoi te balansezi.” I-am ridicat cotul, i-am așezat picioarele în poziția corectă și i-am înclinat capul într-o parte, spre umăr. „Bine, acum balansează-te, așa, de încercare. Și nu uita” – am rostit răspicat, adoptând un ton uniform, sacadat – „pășește și balansează-te.” Jase scrâșni din dinți, făcu un pas mare, urmat de o mișcare de balans foarte amplă. Capul bâtei lovi cauciucul suportului, cu o pocnitură strașnică. Făcu ochii mari, exprimând din priviri întrebarea pe care o pusesem și eu de o mie de ori. „A fost bine? Putem să mai facem o dată?”

L-am bătut pe umăr și i-am zâmbit. „Bun, a fost o primă încercare reușită. Putem merge mai departe. Vreau însă ca de data asta să-ți ții ochii pe mingea imaginară. Hai, încă un balans de antrenament.” Jase ridică iarăși bâta, scrâșni din dinți, făcu un pas în față, se balansă și privirea îi rămase ațintită pe capătul furtunului de la radiator. Exact ca la carte – pentru un puști de cinci ani.

Am așezat o minge pe suport; Jase își trecu limba peste buze, așteptând instrucțiunile mele. Își întoarse șapca roșie de baseball cu cozorocul la spate – în stilul fanilor din galerie – își înfipse piciorul drept în pământ,

răscolind țărâna și ridică bâta. „OK, nu uita: pas și balans.” Jase făcu semn că a înțeles, își ridică cotul drept și rămase așa în așteptarea comenzii mele; era un ghem de emoție, în anticiparea semnalului. „Jucați mingea!”

Se balansă, lovi mingea și o trimise orizontal, peste capul meu. „Nu-i rău, nu-i rău, puțin prea joasă poate. Încheieturile nu îți erau apropiate și, în plus, pasul a fost prea mic, ceea ce te-a făcut să lovești mingea de jos în sus. Depărtează-ți picioarele, orientează-ți buricul în direcția peretelui de colo și fă un pas hotărât. OK, hai să mai încercăm o dată.” Jase își umezi iarăși buzele, scrâșni și mai tare din dinți și făcu pasul. Bâta lovi mingea și o trimise până la linia de demarcație a bazei a treia, linie imaginară în scenariul nostru. Mingea se izbi cu un pocnet surd de peretele lateral al grajdului, după care se rostogoli până la peretele – șvaițer.

Ochii îi sclipiră și arătă cu degetul spre mingea. „Unchiu' Tuck, ai văzut?”

„Da, am văzut.” M-am așezat pe găleată și i-am făcut semn spre terenul de joc. „Cred că acum ar trebui să faci turul bazelor, amice. Oricum mingea a fost afară din teren.” Jase lăsă din mână bâta și o porni repede, cu pași mărunți, în jurul bazelor imaginare din grajd, atingând în trecere boxele de pe partea dreaptă, peretele din spate și apoi bancul de lucru, pentru ca, într-un final, să calce apăsător pe nisipul de lângă suportul de mingi și să încheie circuitul bătând palma cu mine.

„Putem să mai facem o dată?” M-am uitat la el ca și cum nu l-aș fi auzit bine. Chiar o spusese. Chiar îi ieșiseră din gură cuvintele cu pricina. Erau așa de frumoase! Pe chipul lui se citea un amestec de bucurie naivă, încântare pură și inocență copilărească. Tot ce-i

bun în viața asta, tot ce mi-am dorit vreodată să fiu se afla acum în fața mea, privindu-mă direct în ochi.

„Prietene,” i-am răspuns, în timp ce lacrimile mi se îngrămădeau în colțul ochilor, „putem face asta atâta timp cât ai chef să strângi mingile. Pen' că asta-i înțelegerea: tu le dai, tu le strângi.” Mi-am întins mâna, cu palma în sus, iar el mi-o plesni cu putere: Încheiasem pactul. „Ești gata?”

Jase își ridică bâta pe umăr, inspiră adânc pe nas și dădu din cap că da.

După alte treizeci și trei de încercări lovea mingea corect și o trimitea drept înainte, spre mijlocul grajdului. Mai era încă mult de lucru până să reușească să lovească peretele din spate mai la înălțime, dar categoric avea să ajungă și acolo, la un moment dat.

Avea o energie inepuizabilă, așa că am cules de pe jos toate mingile și le-am aruncat în găleată; până să mă întorc, el era deja în picioare lângă suport, cu bâta ridicată peste umăr. M-am așezat jos, am pus o minge pe suport și am exclamat: „Jucați mingea!”

Jase se balansă, reuși o lovitură orizontală, peste capul meu și privi cum mingea se rostogolește în boxa lui Glue. Mutt se apropie de noi, venind din spatele lui Jase; purta cizme de cauciuc ce scârțâiau, împrôșcând apă, precum și ochelari de protecție, iar în urechi își îndesase dopuri speciale. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar n-o făcu. Mi-am ridicat privirea. Mutt făcu un semn spre Jase, la care eu răspunsei dând din cap aprobator. Se aplecă și îi aranjă încheieturile mâinilor în poziția corectă, îi ridică cotul drept cu vreo cinci centimetri și-i înclină capul cu blândețe, dar ferm, spre umărul stâng. După care, fără vreun cuvânt, se întoarse și se îndreptă înapoi spre casă,

unde porni motorul pompei de presiune. Am așezat o altă minge pe suport, iar Jase a pocnit-o cu putere, trimitând-o spre mijlocul grajdului.

După încă alte șaizeci de mingi, i-am zis: „Ce-ai spune să ne oprim acum, și să o luăm de la capăt mâine?”

Aruncă din mână bâta, pe care oricum de-abia o mai putea ține, îmi năbrățișă piciorul strângându-mă cu toată puterea și alergă înspre verandă. „Mamă, ai văzut ce-am făcut?” Și arată în direcția grajdului. „Ai văzut?”

Katie stătea pe verandă, înfășurată într-unul din șalurile lui Miss Ella și se legăna în balansoar. Stătusem mereu cu spatele în direcția respectivă, așa că nu știam de cât timp era acolo.

„Da, am văzut,” îmi răspunse. „Am văzut.” Jase își suci șapca invers, sări repede pe bicicletă și făcu o tură pe alee, pedalând euforic, grație senzațiilor experimentate în ultima oră.

„De când stai acolo?” am întrebat-o.

„De suficient timp.”

Își împreună mâinile la spate și se îndreptă spre mine, oprindu-se la doar câțiva centimetri de pieptul meu-invadându-mi încă o dată spațiul personal. „Îți mulțumesc, Tucker Rain.”

Dacă se poate spune că frumusețea are un anumit chip dimineața, atunci tocmai mă uitam la el.

„Pentru ce?” am întrebat-o, încercând să-mi continui drumul spre casă.

Îmi tăie calea și mă înghesui într-un colț, cu spatele la gardul de bușteni. „Pentru că l-ai învățat pe fiul meu cum să lovească mingea.”

„A, da, nici-o problemă,” am căutat să mă eschivez.

„Și...” Făcu semn în direcția băii. „Și pentru ieri.”

„Dar n-am făcut nimic,” i-am replicat, clătinând din cap și evitând să o privesc în ochi.

Katie se ridică pe vârfuri, mă apucă zdravăn de pieptul cămășii și-și apropie abdomenul de al meu. „Exact pentru asta îți mulțumesc.”

„Aa!”

Am rămas în tăcere câteva clipe; ea mă împingea în gard, în timp ce silueta lui Glue se profila, singuratică, la orizont, în capătul celălalt al pășunii. Câteva păsărele îi dădeau târcoale fluturând din aripi. „Ai iubii baseballul, nu-i așa?” mă întrebă.

Am dat din cap. „Îl iubesc și acum.” Îmi dădu drumul la cămașă și o netezi cu mâna, după care am rămas umăr lângă umăr, rezemați de gard.

„Ce anume iubești la sportul ăsta?”

Pentru a răspunde unei asemenea întrebări trebuia să răscolesc lucru rile în profunzime, și nu eram sigur că doream să fac asta. Mă înecasem deja o dată. Am dat cu piciorul în țărâna de sub tălpi, împrăștiind cât colo pietricelele amestecate cu argilă și gunoi de grajd și i-am spus: „Majorita tea oamenilor văd baseballul doar ca pe un sport unde niște tipi voinici, cu pantaloni mulați și gura plină cu gumă de mestecat, pe care o molfăie de zor, scuiă mereu, își aranjează întruna «socotelile» pe la zonele intime, urlă unul la celălalt, aleargă în cerc și fac niște semne ciudate cu mâna. E adevărat, toate astea fac parte din baseball, însă nu asta-i esența. Sufletul baseballului se găsește în curtea din spatele casei, pe terenul viran din cartier și pe fețele băiețașilor ca Jase.”

„Vorbești din proprie experiență, mi se pare.”

Mi-am întors capul și am dat de ochii ei, care mă priveau. „Katie, știu ce e baseballul pentru că știu clar ce nu este.” În clipa aceea, Mutt smuci cu putere furtunul, care plesni sec, la impactul cu marmura udă și dispăru după colțul casei, ținând muștiucul furtunului îndreptat spre o fereastră de la etajul al doilea. „Amândoi știm asta.”

M-am îndreptat către veranda din spate, împiedicându-mă de furtunul presurizat al lui Mutt și am cercetat cu atenție casa. Transformarea era pur și simplu senzațională. La fel de izbitoare ca diferența dintre un nou născut care țipă în sala de nașteri și un cadavru de la morgă.

Capitolul treizeci

Duminică dimineața, cerul părea că atârnă greu, apăsător sub povara norilor cenușii ce blocau trecerea razelor de soare. Îmi lăsasem scaunul pe spate, așa încât se sprijinea doar pe două picioare și, cu o cană de cafea în mână, priveam în gol de-a lungul pășunii din fața casei. Dacă Rex m-ar fi surprins făcând asta, ar fi tras un șut în scaun, făcându-l să sară pur și simplu de sub mine, și mi-ar fi dat vreo două palme, să mă rostogolesc de-a berbeleacul. Exact asta îmi și era intenția. Dacă, rezemându-mă cu scaunul de perete, reușeam cumva să-i rup ambele picioare din spate, însemna că am mai marcat un punct pe lista mea, care prevedea întregirea colecției alcătuite din douăsprezece picioare, toate provenind de la scaunele din sufragerie.

Mose își făcu apariția de după colț, mergând agale și mirosind a motorină și a iarbă proaspăt tăiată. Își scoase pălăria de pe cap, își șterse fruntea de sudoare și se așeză pe zidul scund de cărămidă din fața mea, ce mărginea veranda. Privi în lungul aleii și, cu o voce joasă, încât să nu fie auzit de altcineva în afară de mine, îmi spuse: „Tocmai m-am întors din capătul celălalt al pășunii.” Ceva din tonul lui mi-a dat de înțeles că nu avea de gând să-mi vorbească despre cal. M-am aplecat în față, revenind cu toate cele patru picioare ale scaunului pe sol. „Când am ajuns acolo, am simțit miros de fum, de la un trabuc.” M-am aplecat și mai mult înspre el. „Așa că am sărit jos, am lăsat tractorul cu

motorul pornit și m-am furișat prin pădure, pe urmele mirosului înțepător.” M-am ridicat în picioare, am traversat veranda și m-am așezat lângă Mose. Înălțându-și privirile înspre mine, continuă să-mi povestească: „Am dat de un bărbat care fuma într-o berlină cu patru uși. Pe bord avea un binoclu, iar alături-un carnețel și un telefon celular. În spate se vedeau trei pahare goale.” Se ridică în picioare, își propti un picior pe zidul de cărămidă și se sprijini cu cotul pe genunchi. „Așa că am bătut în geam.” Mose scuipe. „M-a văzut și și-a luat zborul.”

„Ai reușit să vezi numărul de înmatriculare?”

„Mda.” Scuipe din nou, fără să se uite la mine. „Chiar crezi că ar trebui să apelăm la cineva ca să verifice cui aparține mașina?”

Am clătinat din cap. „Probabil că nu.”

Mose își coborî piciorul de pe zid și se îndreptă spre tractor. „Poate că n-ar fi o idee rea să pleci într-o călătorie, undeva.” Își dădu pălăria pe spate și continuă în șoaptă: „Cu ei cu tot.”

Am dat din cap, consimțind la spusele lui și m-am lăsat pe spate, reze mându-mă de perete. Atunci am auzit zgomotul unei mașini ce se apropia. Am simțit cum mi se ridică părul pe spate și pe ceafă și gândul mi-a fugit instantaneu la revolverul Greener, însă următoarele două secunde m-au convins că nu aveam nevoie de el. Pe alee își făcu apariția o camioneta albă de marfă, acoperită cu autocolante și vopsită în toate culorile curcubeului, ornată cu trei faruri portocalii ce se învârteau deasupra scaunului șoferului și deplasându-se pe patru roți descentrate. Suspensiile erau făcute praf, prin urmare mașina atârna greoi pe cele patru cauciucuri. Din țeava de eșapament se revărsa un fum

alburii, parbrizul era spart, iar păienjenișul fisurilor îngreuna vederea șoferului, în timp ce frânele scârțâiau tare, de la frecarea metalului pe metal. În afară de asta, era în stare perfectă. Camioneta înainta încet pe alee, convingându-mă să mă ridic de pe scaun. Era una să vezi o camionetă de înghețată pe aleea de la Waverly, și cu totul altceva să vezi o camionetă de înghețată pe aleea de la Waverly la ora 7:30, duminică dimineața.

Șoferul făcu de două ori turul aleii, claxonând și amplificând volumul difuzorului montat în exteriorul mașinii. În cele din urmă, frână cu un scrâșnet metalic la picioarele scărilor din fața mea. Modifică poziția schimbătorului de viteză, ca să parcheze, dădu și mai tare megafonul și îl îndreptă în direcția mea, perturbându-mi echilibrul. Omul purta un costum de clown, cu părul portocaliu, pe fața albă avea vopsit un zâmbet mare, își lipise un nas roșu și purta pantaloni vârgați. Dacă aș fi avut în mână revolverul Greener, personajul cu pricina ar fi fost ținta perfectă. Lăsă motorul pornit, drept pentru care aerul fu invadat numaidecât de fumul acela alburii, în timp ce muzica stridentă, care suna precum creta pe tablă, însoțea niște versuri ce aminteau vag de cântecelele pentru copii. Rămase cu degetele încleștate pe volan, uitându-se întrebător la ușa din față.

Am coborât treptele poticnindu-mă și m-am îndreptat spre geamul lateral al mașinii, cu o atitudine șovăielnică, la fel ca atunci când Katie trăsese asupra mea. Șoferul mă văzu venind, sări iute din scaun, își aranjă peruca și nasul și mă întâmpină pe geam. „Aoleu, măicuțița mea!” strigă în gura mare. „Cum se cheamă locul ăsta?”

M-am uitat chiorâș la el, oarecum bănuitor și am strigat, la rândul meu: „Oamenii din zonă îi spun Waverly. Noi îi spunem purgatoriu.”

„Păi, dacă purgatoriul seamănă cât de cât cu locul ăsta, mă înscriu și eu. Treceți-mă pe listă.”

M-am rezemat de camionetă și am arătat către ușa din față. „Trebuia să fi văzut cum era aici pe vremea când ardea focul. Cred că asta te-ar fi făcut să te răzgândești nițel.”

Își frecă mâinile. „Cu ce vă pot servi?” Era agitat, dar nu o agitație nervoasă, care să-mi dea senzația că a dat de necaz, ci o agitație productivă, ca și cum fiecare clipă petrecută făcând conversație de complezență era irosită, căci ar fi putut-o petrece vânzându-și produsele prin alte părți. Dorea să fie suficient de amabil încât să afle ce era în capul meu, sau să-mi ia banii, dar nu într-atât încât să se implice într-o discuție interminabilă. Degetele îmbrăcate în mănuși albe șterseră din nou tejgheaua, apoi își aranjă nasul, pentru a treia oară. Am arătat spre propriile-mi urechi și mi-am inijit ochii. La care el întinse o mână undeva deasupra capului și opri muzica.

Puștiul avea vreo optsprezece ani și parcă-i scria pe frunte cuvântul întreprinzător. Dacă n-ar fi fost costumul de clown, fața vopsită cu alb și zâmbetul exagerat, aș fi putut jura că e plin de coșuri și că undeva, în vreun buzunar, are îndesat formularul de înscriere la seral. Nu prea știam ce să zic, așa că băiatul umplu tăcerea cu un discurs publicitar, învățat pe de rost și repetat înainte, pe care sunt aproape convins că îl compusese el însuși: „Am înghețată pe băț, înghețată la pahar, înghețată pentru copii sub formă de rachetă,

batoane de înghețată - cu sau fără orice vrei, după dorința fiecăruia.” Aruncă o privire în interiorul camionetei, în căutarea indiciilor vizuale, și continuă să-mi vorbească: „Am douăzeci și șapte de feluri de înghețată pe băț și de batoane de suc de fructe înghețate - acestea din urmă sunt în topul vânzărilor, piureuri de fructe date prin blender, înghețată la cupă, șerbeturi, înghețată la cornet cu sau fără zahăr, bombonele pop-rocks²⁵, sucuri carbogazoase la doze răcoroase” - zâmbi cu gura până la urechi, ca pentru a-mi da de înțeles că pe asta o inventase el însuși - „gumă de mestecat, lichid pentru făcut baloane de săpun și, dacă ești cumva adeptul unei alimentații sănătoase - cum e cazul meu - am câteva iaurturi dietetice, care, dacă le guști, parcă-s soluție de uns osiile de la cărucioare.” Își frecă mâinile și făcu ochii mari, așteptând comanda cu și mai multă nerăbdare.

Mi-am întins mâna și eram pe punctul de a-l întreba dacă știe cât e ceasul, când am auzit niște pași apropiindu-se. Pași lenți, greoi și hotărâți. N-a fost nevoie să mă întorc. Mutt dădu ocol camionetei, absorbind fiecare detaliu pe măsură ce privirea îi fugea în toate părțile. Pe mâini își trăsese mănuși de cauciuc, iar din buzunarul de la spate își ițea capul o sticlă cu pulverizator, plină cu dezinfectant. Stropi cu ea parbrizul, îl lustrui bine, apoi trecu la geamul lateral, îl stropi și pe acesta și începu să-l șteargă cu o cârpă umedă. Puștiul se uită la Mutt și-i zise: „Mersi frumos, amice. Să știi că-ți fac o reducere de cinci la sută.”

²⁵ Pop-rocks: un gen de bomboane mici, roz, care pocnesc la contactul cu saliva - n.tr.

Mutt ridică spre el un pumn de monede: „Aș vrea două cupe de înghețată de ciocolată, la cornet; separat, niște bombonele pop-rocks, două înghețate pe băț, cu cremă de banane și un pachet de Big Red.” Fără să clipească, puștiul în costum de clovn întrebă: „Cornetul să fie simplu sau cu zahăr?”

Mutt rămase pe gânduri câteva clipe. „Câte unul din fiecare.” Borseta îi atârna ciudat în jurul brâului și părea plină până la refuz.

Puștiul trânti repede câte o cupă de înghețată de ciocolată în fiecare tip de cornet, presără deasupra cu zgârcenie o linguriță de nuci măcinate, le înveli în câte un șervețel, scoase dintr-un dulăpior de deasupra capului un pachet de bombonele pop-rocks și unul de gumă și apoi scormoni în congelatorul din față, până găsi înghețata de ciocolată și pe cea de banane, între timp, fumul alburiu din eșapament forma vălătuci groși ce se înălțau în aer, provocându-mi o stare de amețeală.

Puștiul întinse mâinile pe geam, umplându-i brațele lui Mutt cu dulciuri și, fără ajutorul casei de marcat, al calculatorului sau al degetelor de la mâini sau de la picioare, îi comunică: „Cu tot cu taxe și cu reducerea de cinci la sută, 7,86 dolari, vă rog.”

Mutt lăasă un pumn întreg de monede în mâna clovnului și-i zise: „Îmi datorezi 14 cenți.” Puștiul băgă mâna în buzunar, scoase o monedă de cinci cenți și una de zece și i le înmână lui Mutt, adăugând: „Mulțumesc, amice.” Mutt făcu doi pași în spate, se așază pe prima treaptă și începu să lingă, metodic, părțile laterale ale cornetului cu ciocolată. M-am întors spre puștiul care acum zâmbea și mai larg, sub greutatea celor treizeci și două de monede și tocmai când eram pe punctul de a

pune întrebarea ce-mi stătea pe limbă, am auzit din nou zgomot de pași, de data asta venind de la două perechi de picioare. Primii pași erau mărunței, agitați și ușori; următorii erau mai lenți și mai hotărâți, dar tot ușori.”

Jase ajunse lângă camionetă, sări pe una dintre roțile din spate și se trase, cu ajutorul brațelor, până în dreptul geamului, unde rămase atârnat, căznindu-se să-și ridice bărbia deasupra nivelului tejghelei. Spuse: „Aș dori o înghețată sub formă de rachetă, fără topping, vă rog, și...” Nu mai putu să se țină și căzu pe spate, însă din fericire l-am prins la timp. Din brațele mele, de la o înălțime de șaiszeci de centimetri deasupra solului, Jase termină de dat comanda: „...și o înghețată pe băț, cu aromă de cireșe.” L-am lăsat jos, iar el mi-a zis: „Mulțumesc, Unchiu' Tuck!”

Katie traversă zona acoperită de iarbă, pași pe pietriș și se apropie de geam, cu o bancnotă de cinci dolari în mână. Clovn-ul se întinse pe geam, îi înmână lui Jase cele comandate, apoi se întoarse înspre Katie: „Cu ce-aș putea să vă servesc, doamnă?”

„Parcă spuneai că ai lichid din acela pentru făcut baloane de săpun, nu?” Puștiul dădu din cap și scoase rapid o sticlută dintr-un coșuleț de lângă scaunul său. În cele două minute de când stătea acolo, putuse să ajungă la oricare colț al cabinei dorise, fără a fi nevoit să-și miște vreun pic picioarele. Evident, atunci când proiectase spațiul de deservire avusese în vedere folosirea cât mai practică a spațiului și a timpului.

Katie îi mulțumi, apoi puștiul se întoarse spre mine: „Vă costă 3,79 dolari, domnule.”

„A... da, sigur.” Am căutat într-unul din buzunare; era gol, așa că mi-am băgat mâna până la cot și în

celălalt, dar și acela era gol. Kati izbucni în râs, îi dădu puștiului bancnota de cinci dolari și refuză printr-un gest când el vru să-i dea restul de un dolar și ceva mărunțiș. În timp ce chipul meu căpăta o expresie din ce în ce mai nătângă, puștiul se întinse sub scaun, scoase de acolo un termos verde, îmi umplu din nou cana de cafea și mi-o dădu înapoi. „Vă doresc tuturor o zi minunată!” După trei secunde sări în scaunul lui cel scârțâitor, manevră corespunzător schimbătorul de viteză, tură motorul ca să nu se caleze și plecă, împrôșcându-ne picioarele cu pietricele și intoxicându-ne plămânii cu monoxid de carbon.

Ne-am așezat toți patru pe treptele din fața casei, lingând, sugând, sorbind, suflând sau pur și simplu respirând aerul cu nesaț. Niciodată de când trăiam eu la Waverly nu văzusem un camion de înghețată aventurându-se pe aleea noastră, și cu toate astea, ceilalți trei se comportau de parcă asta se întâmpla în fiecare zi.

Mutt își termină înghețata la cornet și începu să rupă ambalajele celor două înghețate pe băț cu aromă de banane., „Neața, Mutt!” I-am salutat. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Mușcă jumătate din prima înghețată și se puse pe mestecat, de parcă era o bucată de friptură; evident, nu-și dădea seama de efectul asupra dinților săi. După ce mestecă de trei-patru ori, o înghiți cu totul, apoi consumă și jumătatea rămasă, în același mod.

Când să-și apropie gura de cea de-a doua înghețată, Mutt se opri o clipă, privi cu coada ochiului și-l văzu pe Jase stând lângă el, cu umărul sprijinit pe coastele sale. Își întoarse ochii spre mine, apoi spre Katie. Nu zise nimic, dar își mută fundul mai la stânga cu

vreo zece centimetri, lăsând un pic de spațiu între el și Jase. Acesta, care nu băgase de seamă intenția lui Mutt, se apropie din nou de el, ca de un punct de sprijin și continuă să lingă ciocolata de pe înghețata sa în formă de rachetă. Privirea lui Mutt zbură de la Katie la mine și apoi la Jase, fața i se schimonosi, căpătând o expresie agitată și temătoare. În timp ce Jase se mânjea cu ciocolată pe obraji, Mutt se ridică în picioare, păși peste mine și se așază chiar la capătul treptei, de unul singur. Jase, captivat cu totul de micul dejun, își îndreptă spatele și continuă să-și înfigă dinții în straturile de ciocolată. Katie ședea lângă Jase, rezemându-se cu spatele de treapta de mai sus; privi cum clovnul iese de pe domeniul Waverly, apoi își înmuie bagheta specială în sticluța cu lichid pentru făcut baloane.

După ce termină cu micul dejun, Mutt se ridică în picioare, cu mâinile pline de ambalaje și trecu pe lângă noi, ocolindu-ne însă la distanță. Mirosea a grajd, însă nu prea știam cum să i-o spun. „Hei, Mutt, auzi, dacă vrei pot să merg cu tine, să luăm un boiler nou pentru grajd. Oricum am și eu de cumpărat câte ceva.”

Mutt se uită împrejur bănuitor, adulmecă aerul, se miroși la subsuori, dădu din cap și o luă pe lângă zidul casei, cu gunoiul în mână, scoțându-și între timp mânușile de cauciuc. Nu trebuia să fiu medic ca să îmi dau seama că Mutt era în picaj, că starea sa se deteriora constant, că era tot mai retras pe zi ce trecea și că teama de pe chipul lui era din ce în ce mai evidentă și permanentă. Gibby mă avertizase în această privință, totuși nu prea știam cum să procedez.

Jase își isprăvi micul dejun și o zbughi în căutarea bicicletei. Katie continua să sufle bule de săpun,

privindu-mă suspicioasă. Baloanele pluteau prin aer și dansau în jurul nostru. Câteva aterizară pe pietrișul din fața mea, altele se sparseră de picioarele mele, iar una îmi atinse ușurel obrazul după care fu suflată de vânt în țepii unui conifer pitic din gardul viu. Poate fără să-și dea seama, Katie începu să murmure un cântecel. Balonașele pluteau pe deasupra noastră și se așterneau peste noi, ca o pătură.

Nu-l mai văzusem pe Mutt de la micul dejun, așa că am început să mă îngrijorez puțin. Pe la ora două, m-am îndreptat spre grajd, unde Katie și Jase se jucau de-a prinselea, dar nici urmă de Mutt pe-acolo. Am petrecut o funie în jurul gâtului lui Glue și am luat-o la plimbare, chipurile, dând ocol pășunii. Cariera era goală, la fel și crucea și biserica St. Joseph. Cum nu mai aveam multe variante la dispoziție, m-am oprit ca să ascult și să mă gândesc. La nord-vest de pășune, dincolo de cotețul câinilor, era vechiul abator. Acoperit acum cu viță-de-vie, cu kudzu²⁶ și năpădit de buruieni înalte până la brâu, din abator nu rămăsese altceva decât un acoperiș de tablă pe patru piloni, ce adăpostea o covată pentru opărit, de mărimea unei căzi de baie, suficient de mare încât să se întindă un om înăuntru. Fusesse montată pe un postament de cărămidă, lat de un metru și douăzeci, lung de aproape doi metri și jumătate și înalt de un metru. Chiar era bună de cadă de baie, dacă nu te deranja gândul la ce fusesse odată înăuntru ei.

²⁶ Kudzu: plantă cățărătoare înrudită cu mazărea, originară din Japonia și China – n.tr.

Postamentul acela susținea cada deasupra unui mic foc ce înfierbânta odinioară apa pentru opărire porcilor sacrificați, până la 65-70 de grade. Când eram mici, Mutt și cu mine ne jucaserăm pe aici, dar nu prea des. Indiferent cât de mult ai fi spălat covata, mirosul acela de porci morți pur și simplu nu se dădea dus. Presupun că moartea are însușirea asta, de a rămâne prin preajmă, oricât de insistent ai încerca să o speli, să o îndepărtezi.

M-am oprit cu urechile ciulite și am auzit un sunet inconfundabil: cineva despica lemne. L-am mânat pe Glue în direcția din care venea sunetul și m-am întrebat în sinea mea: „Oare acum ce-o mai face?”

Tucker, să știi voi doi nu sunteți chiar așa de diferiți.

L-am oprit pe Glue cu „Prrr!”-ul familiar și am rămas locului, mângâindu-i coama și cercetând cu privirea întinderea pășunii.

Mutt se află acum pe buza prăpastiei, stă chiar deasupra abisului nebuniei și, dacă vrea să treacă dincolo, va trebui să facă un salt mare de tot. Însă el este în mâinile Domnului. Nu în ale tale. Tu, pe de altă parte, tu stai la marginea vieții, și singura cale de a trece dincolo este să nu mai lași trecutul să-ți influențeze viitorul.

M-am rezemat de Glue și, cu glas tare, i-am zis: „Miss Ella, de fiecare dată când reușesc să-mi adun destul curaj, cât să încep din nou să sper, curajul meu sfârșește țândări, iar inima mi-e sfâșiata în și mai multe bucăți decât era deja. Măcar tu, din toată lumea asta, ar trebui să știi cum stau lucrurile.”

Știu că e dureros, copile, însă atunci, în meciul din finală, am văzut cu ochii mei cum ai ratat două lovituri,

înainte de a reuși să lovești mingea bine și s-o trimiți peste gardul terenului. De ce-ți trăiești viața atât de diferit de felul cum ai jucat baseball?

„Pentru că la baseball mă pricepeam.”

S-ar putea să descoperi că te pricepi și să trăiești, numai că pentru asta trebuie să îngropi toată amărăciunea și să tai odată funiile ce te țin legat de sicriul pe care-l porți după tine.

„Orice om are nevoie de o ancoră, de niște repere, Miss Ella.”

Iertați oamenii greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar să știi că dacă nu faci asta, tu ești cel care va avea de suferit.

„Miss Ella, eu nu sunt ca tine. Uneori, toate chestiile astea religioase nu-mi par decât vorbe goale.”

Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie.

„Crezi că ai un răspuns la orice, nu-i așa?”

O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

„Nu mai stau de vorbă cu tine până nu începi să vorbești normal, ca toți oamenii, în propoziții pe care să le pot înțelege și eu.”

Căci sunt bine încredințat că...

„Știi, știi. «Nimic nu ne poate despărți.»”

...că nici viața, nici moartea, nici... Am scuturat vehement din cap, mi-am astupat urechile cu palmele, am început să fredonez ceva și m-am îndepărtat fără un cuvânt, cu Glue mergând agale în spatele meu. Era absolut fără rost să te certți cu Miss Ella când era într-o dispoziție de genul ăsta. Și nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama că acum era aprinsă rău. N-aș fi fost prea

surprins să aflu că eilalți îngerii au desemnat-o între timp dirijor al întregii oștiri cerești.

Odată ajuns la abator, l-am legat pe Glue de unul din cei patru stâlpi de susținere, am intrat sub acoperișul de tablă, am sărit peste o tufă destul de mare de viță-de-vie, buruieni și kudzu și am dat de Mutt: stătea în picioare și freca de zor la covata pentru opărit. Era înconjurat din toate părțile de baloane de săpun și de aburul ce se ridica din apă. Ușile de fier ale postamentului de cărămidă erau deschise și un foc mic, de surcele, se înălța până la fundul căzii. Mă îndoiesc că apa ajunsese deja la temperatura optimă de opărire a porcilor, însă aburul emanat dintr-acolo îmi dădea impresia că e un loc plăcut și călduros.

„Ești în regulă?”

Mutt dădu din cap că da.

Am înconjurat covata și mi-am cufundat degetele înăuntru pentru a testa temperatura. Era o senzație destul de plăcută. O fi fost el sărit de pe fix, însă în puținul timp de când se întorsese acasă reușise să instaleze și o piscină, și o cadă cu jacuzzi. Am tras jos un cârcel de kudzu ce se cățăraseră pe unul dintre stâlpi și l-am întrebat pe Mutt: „Ai nevoie de ceva?” Clătină din cap că nu, apoi continuă să frece săpunul în mâini. „Atunci ne vedem la cinci și jumătate?” Mutt dădu iarăși din cap, se cufundă brusc în apă, cu cap cu tot, se clăti și apoi începu să se săpunească. Sticla de săpun lichid, acum aproape goală, pe care-o ținea lângă el și reziduurile de pe fundul căzii îmi dădeau de înțeles că nu făcea asta pentru prima dată. L-am lăsat la „sterilizat” și am luat-o înapoi spre grajd; ajuns acolo, m-am cățărat pe scara

către sură și am numărat pastilele pentru a vedea câte lipseau.

Am ieșit apoi din grajd, cu gândul să trag un pui de somn, dar m-a oprit Jase: „Unchiu' Tuck?” Katie stătea tolănită pe un prosop, pe gazonul de lângă căsuța lui Miss Ella. Citea o carte, cu fața îndreptată spre soare și picioarele învelite într-o pătură.

„Da, amice?”

Jase își ridică mâna stângă. „Mi-a intrat o așchie. Mama mi-a spus că tu poți să mi-o scoți.” M-am uitat la Katie, care mi-a întors privirea pe deasupra ochelarilor, după care și-a reluat lectura.

„Hai să văd.” Ne-am așezat jos în iarbă, l-am apucat de mână și am ridicat-o în bătaia soarelui. Într-adevăr avea o așchie împlântată adânc în pernuța de carne moale de la baza degetului mare al mâinii stângi. L-am apăsat ușurel pielea, pentru a-mi da seama cât din așchie aş putea să apuc fără să-l doară. Nu prea mult. „Ce zici, ești bărbat?”

Cu mâna dreaptă își apucă strâns încheietura mâinii stângi, apoi mă privi drept în ochi și dădu din cap că da. L-am pus mâna în poala mea, mi-am scos briceagul Swiss Army și am desfăcut penseta din capăt. Îmi urmărea mâinile cu atenție, însă nici n-a clipit văzând ce fac. L-am luat iarăși mână într-a mea și l-am întrebat: „Ești sigur?” A dat din cap fără urmă de ezitare, cu privirea ațintită asupra vârfului pensetei. Așchia era înfiptă destul de adânc, așa că am apăsat, făcând o adâncitură în carne, am prins stratul superficial de piele și l-am tras la o parte. Jase a tresărit, dând să se tragă înapoi însă și-a încordat mâna dreaptă, silind-o s-o țină nemișcată pe cea stângă. „Vrei să te duci la mama ta, să

facă ea treaba asta?” Fără a-și lua ochii de pe mână, a scuturat vehement din cap. Katie s-a uitat iarăși în direcția mea, tot peste ochelari, și a zâmbit.

„Mersi. Așa, lasă-mă pe mine să fiu tipul cel rău!”

Am tamponat ușor locul rănit cu mâneca de la cămașă, pentru a îndepărta sângele. Apoi am prins bine cu penseta vârful așchiei și am tras, însă avea probabil o dimensiune considerabilă, așa că nici măcar nu s-a clintit. Mi-am aranjat mai bine penseta în mână, am apăsat și am tras din nou. De data asta așchia s-a urnit, însă mai trebuia trasă nițel. Jase și-a mușcat buzele și și-a încleștat și mai tare mâna dreaptă pe încheietura celeilalte. Am desfăcut penseta, am prins din nou așchia, mai strâns, și m-am uitat în ochii lui, ca să văd ce simțea. Apoi am tras brusc. A ieșit un spin lung cam de un centimetru. L-am ridicat pentru a-l vedea mai bine, în lumina soarelui. „A, era uriaș!”

Jase s-a aplecat în față. „Vreau să văd și eu.” I l-am pus în palma deschisă și am tamponat din nou locul unde se iviseră deja câțiva stropi de sânge.

„Să știi că n-am terminat! Hai cu mine.” L-am luat de mânuță și ne-am îndreptat spre căsuța lui Miss Ella. Am dat drumul robinetului din bucătărie, am lăsat să se încălzească apa și i-am zis: „Ține-ți mâna exact sub jet.” Între timp am scos cutia cu plasturi din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, am desfăcut unul de mărime mijlocie, i-am șters mâna lui Jase și am aplicat plasturele peste mica rană. „Gata. Așa-i mai bine.”

Băiatul își ridică degetul împodobit cu acel proaspăt însemn al curajului și îl răsuci pe toate părțile. „Mulțumesc, Unchiu' Tuck.”

„Uite, poftim,” i-am spus, strecurându-i în buzunar încă doi plasturi, de rezervă. „Pentru mai târziu.” Era un gest pe care Miss Ella îl făcuse față de mine de vreo sută de ori.

Jase s-a bătut scurt cu palma peste buzunar și a zbughit-o pe ușă ca o furtună, direct către bicicletă.

Copile, te-ai descurcat destul de bine.

Am avut un maestru bun.

Capitolul treizeci și unu

Mutt dorea neapărat să prindă un loc bun, așa că pe la șase fără un sfert intram deja în parcare bisericii catolice St. Peter. Situată undeva la periferia orașului Dothan, proprietatea eclesială se întindea de-a lungul a patru cvartale, străpuse de două străzi perpendiculare și un semafor. Locuitorii din împrejurimi numeau zona „colțul catolic” – nume care i se potrivea, căci, dacă stăteai sub luminile semaforului, cât vedeai cu ochii, toml aparținea bisericii. Proprietățile acesteia erau în continuă expansiune și, în orice direcție îți întorceai privirea, domeniul parohial ajungea din ce în ce mai departe de semafor – era o biserică cu adevărat harnică. În oricare zi a săptămânii, mai mult de jumătate din locurile din parcare erau ocupate și multe dintre adăposturile pentru oamenii străzii și spitalele pentru veteranii de război din ținuturile învecinate primeau fonduri de la St. Peter. Pe terenul bisericii existau un adăpost pentru mamele abuzate de soți, un orfelinat, o asociație de baseball pentru tineri, iar la câteva străzi distanță, transformaseră o casă părăginită într-un centru de dezintoxicare pentru consumatorii de droguri.

În centrul proprietății trona un lăcaș de închinare cu adevărat impresionant, care era emblematic, fără a fi însă ostentativ. De fiecare dată când Miss Ella trecea cu mașina pe lângă clădire, lovea ușurel volanul cu palma, își trecea limba peste buze și exclama: „Uite, asta chiar că-i o casă potrivită pentru Dumnezeu!” Apoi își plimba

degetele peste Biblia așezată alături de ea pe scaun și continua: „S-ar putea să nu cădem de acord în toate chestiunile teologice, însă și ei citesc cuvintele scrise cu roșu, spusele lui Hristos, și le împlinesc.”

În incinta bisericii încăpeau două mii de persoane și dacă veneai la slujba de sâmbătă seara nu era prea ușor să găsești un scaun liber. Locul acesta atrăgea oameni de pretutindeni. În punctul central, tavanul avea probabil în jur de douăzeci și cinci de metri înălțime și mare parte din interiorul edificiului, cu excepția băncilor și a altarului, era construită din marmură și catifea roșie sau placată cu foiță de aur. Tuburile imense, de argint, ale orgii acopereau în întregime peretele din spate, iar ventilatoarele enorme, ce generau aerul pentru funcționarea instrumentului umpleau în întregime două încăperi de la subsol. Din câte îmi aduc aminte, aproape în fiecare an, în ajunul Crăciunului, Miss Ella ne ducea într-un tur al orașului, cu mașina, pentru a admira casele împodobite cu luminițe; inevitabil, plimbarea noastră se încheia cu o oprire de douăzeci de minute în parcare de la St. Peter, în timpul concertului de orgă. Rămânea nemișcată, cu mâinile împreunate, cu ochii închiși, legănându-și aproape imperceptibil capul și zâmbind. „Când am să ajung în cer, sper ca o astfel de muzică să răsunе și acolo.”

Am parcat, am coborât de pe scaunul șoferului și m-am îndreptat spre spatele camionetei, unde Mutt căzuse pe gânduri, întrebându-se pe care parte să coboare. Judecând după frământarea care i se citea pe chip, după costumul boțit și mănușile de cauciuc pe care și le trăsese pe mâini, după sticla cu pulverizator, agățată de buzunarul din spate și rola de șervețele de

hârtie pe care-o strângea sub braț, era limpede că avea de gând să rămână cât se poate de curat-atât el, cât și cei din preajma sa. Dacă era să mă iau după numărul de pastile rămase în sticlute, își luase medicația cu conștiinciozitate, dar se părea că asta nu prea avea efect asupra musculaturii feței sale. Jase se urcase în camionetă echipat cu cizmele, pălăria și centura cu cele două pistoale. Când l-am văzut că se dă jos din mașină și se îndreaptă spre biserică, i-am șoptit: „Hei, partenere, nu e voie cu arme în biserică.”

Atunci își scoase pistoalele din teacă și se întoarse la mașină, unde eu îl așteptam cu ușa deschisă. Le puse pe banchetă, le mângâie ușor mânerele și se întoarse la Katie. Dacă făceai abstracție de aspectul exterior destul de ciudat al lui Mutt, când ne-am făcut intrarea pe ușa principală a bisericii păream de-ai casei. Jase chiar și-a scos pălăria și i-a dat-o lui Katie.

În tot sanctuarul plutea un miros vag de tămâie, amestecat cu cel al florilor proaspăt tăiate. Fiecare ungher și nișă din zid era decorată cu cruci și lumânări, iar în firidele săpate în peretele bisericii erau așezați mai mulți sfinți, în racle. Ferestrele împodobite cu vitralii urcau până aproape de acoperiș; lanțuri imense ce atârnav din tavan susțineau câteva candelabre mari, ca niște clopote; podeaua era placată cu marmură albă; băncile erau de lemn, bogat ornamentate cu sculptori executate manual – tot edificiul îți insufla o senzație de reverență și trăinicie.

Se auzea un zgomot înfundat de pași pe podeaua dură și rece, zgomot ce-și trimitea ecoul în toată încăperea: membrii congregației înaintau pe culoarul central al bisericii, își plecau genunchii, la fel și capetele,

își făceau cruce și apoi se strecurau în liniște la locurile lor. Ca și în celelalte biserici în care intrasem înainte, nimeni nu avea un loc prestabilit, dar cu toate astea fiecare enoriaș știa cu exactitate unde stăteau ceilalți. Cum voiam să evit orice incident, l-am apucat pe Mutt de poala hainei și l-am tras spre o bancă plasată undeva în treimea din spate a lăcașului. El scutură energic din cap și-mi făcu semn cu degetul să mergem mai în față. Așa că am înaintat, în urma lui Mutt, și ne-am așezat în rândul al nouălea din față.

La câteva minute după ora șase, organistul a dat semnalul și întreaga congregație s-a ridicat în picioare și a început să intoneze un imn, timp în care preoții și ajutoarele lor și-au făcut apariția, în cortegiu. Primul tânăr purta o cruce mare de lemn, al doilea legăna o cădelniță, iar preoții cântau la unison, fără a avea nevoie să citească versurile din cartea de imnuri.

După intonarea a cinci strofe, Părintele Bob, un bărbat înalt, chel și bronzat, cu favoriți grizonați și umeri lați, ne-a urat tuturor bun venit. Avea o voce profundă și mângâietoare – genul acela de voce care te face să te gândești că poate spovedania nu e o chestie chiar așa de rea, la urma urmei – iar zâmbetul îi era sincer. După urările de bun-venit și-a făcut cruce, apoi a făcut semnul crucii și înspre noi, de mai multe ori; prin gestul acestuia mi-e și rușine să recunosc-mi-a amintit de antrenorul meu pentru baza a treia.

Cei doi preoți care-l ajutau s-au apropiat de podium și au lecturat atât din Noul, cât și din Vechiul Testament. Citeau rar, cu bucurie și convingere, în același timp; aproape că puteai simți pe cerul gurii savoarea tâlcului celor rostite de ei. După ce au încheiat lectura, întreaga

congregație s-a ridicat, iar Părintele Bob ne-a prezentat lecția din Evanghelie. Prima jumătate a textului a citit-o, iar pe cea de-a doua a recitat-o din memorie. După învățătura din Evanghelie, cei prezenți au îngenuncheat și au rostit crezul apostolic. Surprinzător pentru mine, Mutt îl știa pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Odată încheiată și această parte, și-au mărturisit păcatele, apoi s-au rugat pentru tot felul de lucruri, de la biserică, până la membrii bolnavi sau care muriseră și până la liderii politici ai țării. Jase și Katie îngenuncheaseră de o parte a mea, iar Mutt, de cealaltă. Toți trei stăteau cu capetele plecate, mâinile împreunate și ochii închiși. Am îngenuncheat și eu, m-am apucat strâns cu mâinile de spătarul băncii din față am cercetat cu privirea în jurul meu, pentru a vedea dacă se mai roagă cineva cu ochii deschiși, ca mine.

Jase m-a tras de mânecă și m-a întrebat în șoaptă: „Unchiu' Tuck, cine e omul ăla cu pălărie?”

„E protopopul.”

„Ce înseamnă asta?”

„El e responsabil de tot ce se întâmplă aici. Ca un fel de antrenor.”

„Păi, de ce poartă pălăria aia?”

Am ridicat din umeri. „Nu știu, amice.”

Doamna care stătea în fața noastră ne-a aruncat o privire, peste umăr, și-a dus degetul la buze și s-a încruntat. Jase și-a ridicat iarăși ochii către mine. „Crezi că poartă pălăria tot timpul?”

Doamna ne-a făcut iarăși semn să tăcem odată, așa că mi-am pus mâna la gură și i-am răspuns lui Jase: „Probabil că o poartă doar aici, înăuntru.”

Am terminat rugăciunile și ne-am așezat din nou pe bănci. L-am ridicat pe Jase și l-am așezat în poala mea. După vreun minut, două, Katie s-a mutat cu câțiva centimetri mai aproape de mine și și-a lipit umărul de al meu. În biserică era frig din cauza pietrei și a marmurei, însă umărul ei și spatele lui mă încălzeau.

M-am aplecat puțin în față, mi-am înfundat nasul în ceafa lui Jase și am tras încet o gură de aer, umplându-mi plămânii fără zgomot. Atingerea părului său moale pe buza de sus și pe nas mi-au adus aminte de apăsarea buzelor calde și blânde ale lui Miss Ella, pe obrazul meu. Când îmbătrânise, fața ei începuse să mă înțepe puțin din cauza firișoarelor de păr ivite în jurul gurii, iar buzele îi tremurau când se întindea să mă sărute. Niciodată nu m-am ferit de sărutul ei. Nici măcar o singură dată. Înțepătoare sau nu, voiam să simt pe față buzele acelei femei.

Când m-am făcut prea mare-atât ca vârstă, cât și ca înălțime – ca să mă mai bată la fund – și asta s-a întâmplat cam pe la treisprezece ani – Miss Ella a început să mă mânjească cu cărbune. Dacă mințeam cu privire la teme, sau dacă nu voiam să duc gunoiul, sau nu-mi făceam patul sau dacă în general, nu făceam un lucru pe care știam că ar fi trebui să-l fac, Miss Ella mă așeza pe un scaun, scotea din buzunarul șorțului o bucată de cărbune, mi-o atinge de limbă iar apoi mi-o freca de buze, dintr-un capăt în altul. Asta era consecința neascultării mele. Apoi mi-l umezea iarăși de vârful limbii, după care îmi desena un „t” mare pe frunte. Nu aveam voie să mă spăl pe față o zi întreagă. Indiferent dacă trebuia sau nu să merg la școală. „Tucker,” îmi spunea, vârându-și cărbunele înapoi în șorț, „să știi că n-

am să încetez să-ți spun anumite lucruri, doar pentru că tu te-ai plictisit să le auzi. Funinginea asta trebuie să-ți aducă aminte că sfidarea cu bună știință trebuie să fie pedepsită fără preget.”

„De ce?”

„Pentru că ea duce la mormânt, copile. La mormânt.”

M-am uitat atunci în oglindă, am arătat cu degetul înspre frunte și am întrebat-o: „Atunci crucea pentru ce e?”

„Pentru că mai întâi trebuie să mori, dacă vrei să trăiești, copile.”

Părintele Bob a pășit către amvon, a aruncat o privire peste notițele pe care și le făcuse, apoi a decis că mai bine ar vorbi de jos, din fața altaru lui. Își închise carnețelul, coborî treptele până la nivelul nostru, făcu o mătanie, apoi se sprijini de baston și începu să ne povestească despre cei patru ani petrecuți la Vatican și despre motivul și modul cum devenise preot, cu treizeci și cinci de ani în urmă. Ne-a mai spus că lucrarea bise riciei nu e „rezervată pentru bărbații în robe albe, cu pălării caraghioase; e ceva ce facem fiecare dintre noi”.

În timpul discursului său, care semăna nu atât cu o predică, cât cu o conversație, Jase își vârî în nas aproape două treimi din degetul arătător al mâinii drepte. După treizeci de secunde, își scoase degetul subțirel și-l ridică în lumină, ca să-l studieze mai bine. Cu siguranță nu era o priveliște prea plăcută. Apoi își scutură degetul pe podea, încercând să scape de ceea ce era lipit pe el. Însă se ivi o mică problemă: „obiectul” își rata ținta. Se desprinse de pe deget, luă o traiectorie arcuită, se învârti în aer, apoi ateriză exact pe spatele doamnei din fața

noastră. Era mare, verde și se lipise de sacoul ei crem, semănând oarecum cu o omidă ce se târăște pe un cearșaf. Katie se albi deodată și făcu ochii mari cât cepele. Scoase repede un șervețel din buzunar și încercă să ia de acolo „obiectul”, însă nu reuși decât să înrăutățească și mai mult situația.

Ajuns la un moment de respiro în relatările sale, Părintele Bob și-a șters fruntea cu o batistă albă și mi s-a părut că începe să tremure puțin, însă vocea nu i s-a poticnit deloc și n-a ezitat nici-o clipă. M-am uitat la ceilalți preoți: cel aflat imediat lângă Părintele Bob părea încordat, pregătit să-i sară în ajutor dacă se prăbușea. Părintele Bob a observat consternarea întipărită pe fețele celor din jurul său și a exclamat: „Ei, nu vă mai uitați la mine cu atâta îngrijorare. Da, chimioterapia m-a slăbit, e adevărat, dar n-o să mă ucidă.” Apoi s-a întors cu spatele la noi și s-a uitat la crucea agățată deasupra altarului. „Cred că El nu Și-a încheiat încă treaba cu mine.” S-a întors înapoi cu fața către congregație, și-a împăturit batista și ni s-a adresat tuturor: „Acești scumpi frați ai mei sunt îngrijorați că poate sunt prea slăbit ca să mai predic. Sunt îngrijorați că acest cancer, despre care doctorii spun că mă mănâncă de viu, o să mă învingă. Că predica de azi îmi va periclita și mai mult sistemul imunitar, și așa fragil, și că mă va ucide pe loc.” Zâmbi, se uită la ei, apoi iarăși la noi și, în cele din urmă, își ridică privirea către cruce. „Dar, vai, cerule! Ce frumos ar fi să plec în felul ăsta!”

Cei prezenți râseră, iar ceilalți preoți se relaxară și se lăsară pe spate, în scaunele lor. Mutt stătea drept, cu privirea înainte și cu mâinile încleștate pe banca din față. Era încordat, gata să țâșnească, la nevoie.

„Și cu asta ajung la concluzia predicii mele.” Părintele Bob zâmbi, păși pe culoar, între băncile din primul rând, apoi făcu semn cu bastonul înspre crucea atârnată deasupra altarului. „De multe ori în viață ne comportăm ca și cum El ar fi tot mort. Însă noi toți am mărturisit astăzi cu gura, de câteva ori, că nu mai e mort. Atunci care să fie adevărul? De ce să spui un lucru cu buzele, iar de trăit, să trăiești alt lucru? Dacă El e cu adevărat viu, de ce nu trăiești ca atare? El fie este viu, fie nu, altă variantă nu există. Nici tu nu poți fi doar pe jumătate viu.”

Făcu o scurtă pauză, pentru a-și aduna gândurile. „Am fost la Ierusalim, m-am plimbat prin Grădina Ghetsimani, pe Muntele Templului, am intrat chiar și în mormântul unde majoritatea oamenilor de știință consideră că a fost îngropat Domnul nostru. Nu spun că acolo a fost cu adevărat locul Lui de îngropăciune, nu spun nici că n-a fost. Nu știu asta. Și de fapt nici nu are prea mare importanță. Însă un lucru știu cu certitudine.” Părintele Bob se opri din nou preț de câteva secunde, iar Mutt se aplecă și mai în față, cu mâinile tremurânde. „Știu că El nu mai era acolo.” Zâmbi și privi absent prin vitraliul de deasupra sa. „Acel coșciug de piatră mi-a lăsat o impresie foarte puternică. Știți de ce?” Făcu o pauză, apoi continuă în șoaptă: „Pentru că și eu, asemenea Lui, am ieșit de acolo.”

Lăsa ca ecoul vorbelor sale să răsună în întreaga încăpere. Când reverberațiile acestuia se stinseră cu totul, ne întrebă: „Cum de am putut să ies?” Mai făcu un pas printre bănci și îndreptă bastonul către noi toți. „Piatra fusese dată la o parte.” Se sprijini iarăși în baston și, ridicându-și ochii, păru a cerceta cu atenție grinzile

clădirii. Continuă, vorbind parcă tavanului: „Însuși acest fapt cere o reacție din partea noastră.” Își coborî privirile la nivelul nostru și se concentrează asupra stranelor pline până la refuz, unde puțini din cei prezenți mai stăteau sprijiniți de spătare. „Putem fie să-L încununăm cu spini, să-L scuipăm în față, să-L străpungem coasta cu sulita” – și, zicând asta, străpunse și el aerul cu bastonul – „și să-l, proclamăm Domn al minciunilor, fie...” – se întoarse spre altar și se îndreptă șchiopătând într-acolo – „...fie putem să alergăm, renunțând cu desăvârșire la noi înșine, la picioarele aceluiași lemn” – Părintele Bob îngenunche cu mișcări greoaie – „...să ne prăbușim în genunchi” – își plecă capul și șopti – „...și să-L numim, să-L proclamăm Domn al tuturor.”

Câteva clipe se scurseră în tăcere; între timp, Părintele Bob își îngropa capul în palme.

Într-un final, șopti ca pentru sine: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului.” Un alt răstimp. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” Umerii Părintelui Bob se ridicau și se coborau ritmic, iar mâinile îi apăsau cu putere fața. „Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Se ridică în picioare și se întoarse către noi. Acum părea a-și lăsa și mai mult greutatea în baston, așa încât acesta se arcuia ușor la mijloc, iar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Făcu semn cu mâna către altar. „Ce veți alege?”

Copile?

Da, doamnă.

Mi-aș dori să poți auzi și tu corul de aici, de sus, care face vocalize, încălzindu-și vocile pentru a-l primi pe acest om. Țștia de aici pregătesc o petrecere în cinstea lui, așa că ai face bine să ascuți bine ce are de spus.

Părintele Bob urcă înapoi scările, îl bātu pe umăr pe primul preot și se așeză și el pe un scaun, moment în care organistul începu să cânte blând, ca fundal sonor pentru strângerea colectei. În timp ce ușierii începură să treacă platourile speciale de la o bancă la alta, Jase îmi ceru o monedă de douăzeci și cinci de cenți și apoi privi în liniște cum platoul își urmează circuitul înspre noi. Când ajunse, lăsă să cadă moneda înăuntru, apoi îi înmână platoul lui Mutt. Mutt își goli buzunarele și puse și el un ghemotoc de bancnote de un dolar și cam doi pumni de mărunțiș. Ușierii strânsesă toate platourile, după care preoții binecuvântară darurile adunate și apoi pregătiră altarul pentru pâine și vin.

După ce Părintele Bob încheie rugăciunea de benedicție asupra componentelor împărtășaniei, povesti pe scurt istoria Cinei celei de Taină și apoi se mai rugă o dată, ușierii își făcură iarăși apariția și începură să-i conducă în față pe cei prezenți. Când omul responsabil de rândul nostru ne-a făcut semn, toți, în afară de Katie, Jase și cu mine, s-au ridicat în picioare. Mutt părea concentrat asupra balustradei și a luat-o și el după lider. Cu mâna dreaptă se ținea de reverul costumului, de parcă ar fi fost coarda unei parașute.

L-am tras de coada sacoului. „Mutt!”

Făcu un gest cu mâna prin care-mi sugeră să-l las în pace, dar rămase cu ochii ațintiți asupra balustradei.

L-am tras din nou. „Mutt!”

Se întoarce spre mine, și atunci i-am șoptit: „Nu ai voie să te duci acolo, în față.”

Ridică din umeri. „De ce nu?”

„Păi” – îi răspunsei, privind în jur – „trebuie să fii catolic.”

„Și ce-i cu asta?”

„Păi, cum să zic... ar fi o lipsă de respect din partea ta.”

„Știu asta.”

„Aaa,” am exclamat și i-am dat drumul la haină.

Rândul din față lui Mutt se golise deja, și acum îl așteptau pe el. Așa că mă concedie rapid, îmi aranjă sacoul și mărșălui hotărât pe culoarul central al bisericii.

Katie mă înghionti în picior și-mi făcu semn către altar. „Nu crezi că ar fi mai bine să te duci cu el?”

M-am uitat la balustradă, apoi iarăși la ea. „Nu e corect ce face.”

„Nu asta te-am întrebat.”

Am ridicat din umeri și l-am urmărit cu privirea pe Mutt, cum înainta pe culoarul bisericii.

Katie ridică din sprâncene. „Chiar nu crezi că s-ar putea să aibă nevoie de ceva ajutor?”

„Nu,” i-am răspuns clătinând totodată din cap. „Am senzația că nu e prima dată când face lucrul ăsta.”

Copile, aceasta este casa Domnului. Nu ți-ar fi dăunat cu nimic să mergi acolo în față, cu fratele tău.

Știu, Mama Ella, dar poate că mai întâi am și eu nevoie să-mi rezolv niște probleme.

Cum ar fi?

Absența ta.

Și mai ce?

Gândul mi-a zburat la Rex. El.

Miss Ella rămase tăcută câteva secunde. Gata, ai terminat?

Mutt ajunse la balustradă, îngenunche și-și întinse amândouă mâinile, ca un om care rătăcise zile întregi prin deșert, fără strop de apă. Avea privirea ațintită asupra Părintelui Bob. Preotul ridică mai întâi farfuria cu pâine, iar Mutt, echipat cu mănuși de cauciuc și cu toate celelalte dotări, rupse o bucată uriașă, suficientă cât pentru a împărtăși vreo cincizeci de oameni. Și-o îndesă pe toată în gură, folosindu-și ambele arătătoare pentru a și-o împinge către obraji. După care, cu gura plină cu mult mai multă pâine decât putea mesteca, Mutt îi făcu semn preotului să treacă la următoarea persoană, iar el începu să molfăie cu mișcări rapide, făcând tot ce-i stătea în putință pentru a termina de înghițit înainte ca cupa să ajungă în dreptul lui.

Înghițind zgomotos pâinea, îl așteptă pe Părintele Bob, care, metodic, își vedea de drumul lui, de-a lungul balustradei. Preotul se apropie de Mutt și în loc să se aplece ca de obicei, îngenunche față în față cu Mutt. „Bună, Matthew!” Îi șopti.

Mutt îl salută cu un gest al capului, iar Părintele Bob îi oferi cupa, pe care Mutt i-o luă cu blândețe din mână. Își încleștă degetele pe ea, o întoarse cu susul în jos și bău tot conținutul în cinci sorbituri zgomotoase, apoi se șterse la gură cu mâneca sacoului. După ce goli cupa, își scoase sticla cu pulverizator din buzunarul din spate, stropi atât vasul cât și segmentul de balustradă din fața sa, le șterse pe amândouă folosind patru șervețele de hârtie, lustrui bine totul cu un al cincilea iar apoi, folosindu-și amândouă mâinile, îi înmână delicat cupa Părintelui Bob. Acesta zâmbi, își puse mâna pe

creștetul lui Mutt, șopti o binecuvântare și apoi se întoarse la altar, pentru a mai lua niște vin.

Enoriașii din preajma lui Mutt rămăseseră cu gura căscată, cu ochii holbați și pur și simplu muți de uimire. Mutt își plecă capul, își coborî un genunchi în pământ, își făcu cruce de patru ori și urmă traseul procesiunii, îndepărtându-se de balustradă. În timp ce se îndrepta către locul său, ochii majorității celor prezenți erau ațintiți asupra sa, iar singurul sunet audibil era cel al sticlei cu pulverizator ce i se izbea de picior în timpul mersului.

Odată încheiată împărțășania, organistul dădu tonul imnului de încheiere a serviciului divin, la care ne ridicarăm cu toții în picioare pentru o ultimă dată. În timp ce doamna din fața noastră dădea să plece, Mutt îi pescui fără grabă omida de pe spate, cu un șervețel de hârtie. Femeia nici măcar nu și-a dat seama. Apoi spălă zona de bancă unde stătuserăm noi și se îndreaptă spre ieșire, ducând cu sine două perechi de mănuși de cauciuc folosite și vreo opt sau zece șervețele de hârtie. La ușă, Părintele Bob l-a oprit, l-a privit drept în ochi și apoi l-a prins într-o îmbrățișare strânsă, ca într-o menghină, timp de câteva secunde bune. După care i-a zis: „Prietene, mă bucur mult să te revăd. Am dus dorul conversațiilor noastre.”

Mutt dădu din cap și încercă să spună și el ceva, dar nu reuși, așa că doar mormăi, ca pentru sine: „Și eu la fel.” Aruncă apoi gunoiul la coș, sări în camionetă și se întinse. La rândul meu, am dat mâna cu Părintele Bob, după care am pornit pe urmele lui Katie și Jase, care se îndreptau și ei către mașină. Până să ajung acolo, Mutt

avea deja ochii închiși, iar pieptul i se ridica și cobora cu mișcări ample, ritmice.

Capitolul treizeci și doi

Se făcuse deja ora unsprezece când Katie stinse lumina în căsuța lor. Mutt se cățăraseră în șură imediat după ce ne întorseserăm de la biserică, însă mă îndoiam că adormise. Am urcat și eu după el și am aruncat o privire din capul scării. Sacul de dormit nu se zărea nicăieri. Nici Mutt nu era acolo. M-am răsucit și am rămas așa, bălăngănindu-mi picioarele deasupra boxei lui Glue. L-am urmărit cum se legăna pe trei picioare, cu ochii închiși. Am stat amândoi în liniște câteva minute, în timp ce razele lunii se revărsau prin peretele ciuruit, luminând ungherele grajdului asemenea unui glob din acela imens, de discotecă, atârnat de grinzi.

Eram conștient că ar trebui să plec în căutarea lui Mutt, însă mă sim țeam tare obosit. Am luat o lanternă din camionetă și am îndreptat-o către turnul de apă. Nimic.

Când am ajuns la cariera de piatră, totul era învăluit în liniște. Chiar și la lumina lunii se putea vedea barca de aluminiu a lui Rex odihnindu-se pe fundul lacului, la o adâncime de cincisprezece metri, în apa limpede ca cristalul. Deși nu credeam că Mutt se scălda în covata de opărit porcii, am trecut totuși și pe acolo. Apa era rece, la fel și cărbunii de dedesubt. Mai era un singur loc în care l-aș fi putut găsi, așa că am luat-o înapoi, printre pini.

Mutt stătea la piciorul crucii, ghemuit ca un prunc în sacul său de dormit, iar sub cap avea o pernă formată

din ace uscate de pin. Umărul îi ieșea puțin din sac, așa că am observat că era încă îmbrăcat în costum. Avea ochii larg deschiși, iar când m-a văzut și-a tras sacul de dormit până la gât.

Am stins lanterna, m-am așezat alături de el, pe covorul de ace și mi-am ridicat privirea spre cupola de crengi. Erau niște pini bătrâni de patruzeci de ani, înalți de vreo douăzeci de metri. Mi-am împreunat mâinile sub ceafă și timp de câteva minute am contemplat amândoi brațele crucii ce străluceau în bătaia lunii. Aerul era răcoros și-mi ieșeau aburi pe gură când expiram. Avea să fie frig de Crăciun anul ăsta.

La un moment dat, după miezul nopții, m-am ridicat și am scormonit prin țărână, în căutarea lanternei. Mutt deschise ochii, mă văzu tremurând și-și deschise sacul de dormit. Folosind acele uscate de pin pe post de saltea, își întinse sacul transformându-l într-o pătură, se acoperi cu totul, inclusiv nasul, cu jumătate de pătură și închise ochii. Purta încă pantofii de dimineață și mănușile de cauciuc, iar sticla cu dezinfectant îi era în continuare agățată de curea.

Gândul mi-a zburat la casa în care locuiam, la subsolul umed și rece și la băiețașul cu părul negru, târât de urechi pe scări și împins brutal pe ușă. „Acesta este Matthew Mason... Se pare că e fiul meu.” Mi-am adus aminte cum se juca cu jucăriile mele, cu castelul din piese Lego, sau cum, din piese simple, construia dispozitive care mai de care mai complicate, cum stătea în poala lui Miss Ella și zâmbea, în timp ce de pe bărbie i se scurgea înghețata de vanilie, iar mai apoi i se prelingea pe încheieturile mâinilor, dintr-un cornet pe cale să se topească. M-am gândit apoi la ziua

înmormântării, la apariția lui Mutt, cu părul încâlcit și cu întreaga înfățișare trădând lipsa de igienă, precum și la cele câteva săptămâni ce au urmat. M-am gândit la frustrarea, la mânia mea, la graba cu care l-am dus ca să-l internez la Spiraling Oaks. Și, mai mult decât orice, m-am gândit la felul cum îl abandonasem la ușa lui Gibby și plecasem, fără să mă mai uit înapoi. Cum renunțasem la el, pur și simplu. Mutt era ființa cea mai inocentă, cea mai curată din câte îmi fusese dat să întâlnesc și cu toate astea, adult fiind, în general îl tratasem la fel cum mă tratase Rex pe mine. Aici, sub crucea veche, șlefuită de mâna lui, am înțeles asta. Și m-a durut.

M-am întins lângă el, cu spatele lipit de spatele lui și cu capul sprijinit de baza pătrată a lemnului.

Noapte bună, băieți!

Am închis ochii și mi-am încrucișat mâinile pe piept. În întuneric l-am auzit pe Mutt șoptind: „Noapte bună, Miss Ella!” Șoaptă pe care o auzisem de mii de ori venind din patul de sub mine, de fiecare dată când Miss Ella ne săruta, la culcare. Aceeași pe care o auzisem și în depozitul de medicamente din spital. În fine, aceeași șoaptă pe care o rostise și la mormântul ei. Lacrimi sărate mi-au inundat ochii, apoi mi s-au rostogolit pe față și, încă o dată, am alunecat pe aripile somnului, învăluit în brațele lui Miss Ella Rain.

Capitolul treizeci și trei

Viața la Waverly n-a fost niciodată frumoasă. Rex s-a îngrijit de asta. Trăiam cu toții sub un nor ce nu dispărea nicicând, însă, deși cu greu mi le aduc aminte, au existat și zile când lumina străpungea norul și strălucea asupra noastră. Și cred că zilele acelea i se datorau lui Miss Ella mai mult decât ne dădeam noi seama la vremea respectivă. Nu spun că ea putea opri soarele din mersul lui, însă cred că de câteva ori i-a schimbat nițel traiectoria.

La primele sclipiri ale zorilor m-am trezit și Mutt nu mai era lângă mine. Peste copaci se așternuse o ceață ușoară, aducătoare de ploaie.

Când Mutt avea în jur de zece ani, s-a hotărât să sape o groapă adâncă de tot, care să ajungă până în China. Citise într-o revistă de știință că, dacă sapi suficient de mult și de adânc, în cele din urmă dai de picioarele locuitorilor din China. Mutt decupase articolul din revista cu pricina și-l lipise pe un perete și, din moment ce Rex făcuse primul pas săpând cariera de piatră, Mutt a ales să ducă mai departe lucrarea deja începută. Așa încât a cumpărat o roabă plină cu unelte și și-a petrecut trei săptămâni din vacanța de vară săpând un tunel în peretele lateral al carierei. Planul său era să sape în jurul stâncii, apoi să foreze un tunel până în China. La fiecare jumătate de metru de pământ excavat monta grinzi de susținere și a instalat chiar și un cablu de curent, cu mai multe becuri, precum și niște

ventilatoare care să aducă aerul în galerie. În fiecare seară, când venea vremea cinei, Miss Ella mă trimitea să văd ce face, și cu fiecare zi eram tot mai uimit.

Nădejdea mea secretă era că Mutt va da peste un filon de aur, și atunci aveam să o ajutăm pe Miss Ella să iasă la pensie, iar lui Rex aveam să-i spunem să-și ia tălpășița. Însă nu s-a întâmplat așa și n-am avut parte de această bucurie. Mutt însă continuă să sape și să foreze, astfel că tunelul său ajunsese deja la vreo zece metri lungime, când a trebuit să renunțe din pricina reînceperii școlii. A promis că își va duce planul la îndeplinire în vara următoare, însă între timp a citit un articol ce contesta afirmațiile celui dintâi. Se susținea că, de fapt, avea să ajungă într-un alt loc, cum ar fi Australia sau Spania, însă nu înainte ca miezul fierbinte al pământului să-l prefacă în cenușă. Cum Mutt ținea cu tot dinadinsul la ideea cu China, aceasta nemaifiind posibilă, își căută alte preocupări.

I-am strâns sacul de dormit și, mergând pe urmele pașilor săi, m-am îndreptat către carieră. M-am oprit pe terasa de piatră și am observat că între timp reparase tiroliana. Cabluri noi, mânere noi, mecanismul funcționa perfect, invitându-te parcă să îl folosești. Undeva dedesubtul meu am auzit niște sunete venind dinspre tunelul săpat în stâncă; parcă lucra cineva cu o cazma și o lopată, deși loviturile erau dezordonate, fără cadență. Suna mai mult a joacă decât a muncă asiduă.

Am coborât peretele carierei până în dreptul tunelului, apoi m-am deplasat, cu pași adăugați, de-a lungul stâncii și mi-am vârât capul în tunel. Cu ajutorul unui sistem de oglinzi, lumina provenită de la singurul bec din interior reușea să lumineze întreaga galerie. Era

călduț înăuntru; Mutt pornise un radiator, nu știu cum anume, iar un ventilator aducea aer proaspăt în tunel. Își scosese cămașa și transpira din abundență, eliminând în felul acesta atât toxinele, cât și substanțele care îi fuseseră administrate atâta timp. Părea că începe să-și recapete forța de altădată.

„Bună dimineața!” l-am salutat.

Mutt și-a ridicat ochii și, fără un cuvânt, a continuat să despică pământul cu cazmaua.

„Te simți bine?”

Mutt și-a aruncat privirea de jur împrejur, ca și cum aș fi vorbit cu altcineva.

L-am privit direct în ochi și l-am întrebat din nou: „Te simți bine?”

Dădu din cap în semn de încuviințare, apoi împlântă cazmaua într-o zonă cu pământ moale. Am ocolit sursa de lumină, ca să nu umbresc locul unde muncea. „Ce faci aici?”

Mutt se uită iarăși înjur, apoi în spatele meu, apoi sub vârful cazmalei, după care începu să scormonească prin pământ cu mâinile murdare. „Mă caut pe mine însumi.” Își înfipse iarăși cazmaua în pământ, dădu peste un obiect dur, se lăsă repede în genunchi și începu să sape de jur împrejur, cu o lopată rotunjită, ruginită. Scoase la iveală o bucată de cuarț de mărimea unui pumn și o aruncă cât colo, după care se lăsă pe vine, sprijinindu-se pe călcâie. „Din câte îmi amintesc, în locul ăsta am fost pentru ultima dată eu însumi, așa că acum caut personajul acela.” Îmi înmână lopata. „Vrei să mă ajuți?”

„Nu... nu.” l-am făcut semn spre gura tunelului, către Waverly. „Trebuie să văd ce fac Glue și Katie și

Jase. Știi și tu...” Mutt încuviință din cap. Ar fi fost de acord cu orice răspuns. „Vii și tu să iei prânzul cu noi?” Îmi răspunse afirmativ, printr-o mișcare a capului și-și șterse cu antebrățul transpirația de pe frunte.

Îndreptându-mă spre ieșirea din tunel mă gândeam că, în ciuda stării sale mentale din momentul de față, Mutt părea a fi într-o stare fizică destul de bună. Aproape la fel de bună ca în amintirile mele. Dacă ar fi fost să ne luăm la trântă, ar fi avut mari șanse să câștige.

Am ieșit din carieră, mi-am ridicat gulerul ca să mă feresc de ploaie și mi-am croit drum printre pini, până la pășune. Cu o zi în urmă, Mose legase plugul la tractor și arase câteva hectare, răsturnând bulgării de pământ. Aceștia emanau în văzduh mirosul proaspăt și înțepător de bălegar, amestecat cu cel de fân, de gunoi și de motorină. Am ieșit de sub umbrarul pinilor, iar ploaia a început din nou să cadă, mărunț. Era perfect.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare pentru a le feri de frig și am pășit pe pământul moale, proaspăt arat. Dacă ploua în continuare, cu siguranță aveam să găsesc vreo câteva comori.

M-am plimbat pe solul moale, cu capul plecat, cu privirea ațintită în noroi, ca și cum aș fi investigat o plajă, în căutare de comori, în timpul fluxului. O jumătate de oră mai târziu, aveam deja un pumn plin. Inclusiv câteva bucăți foarte bune. Katie mă zărise umblând în cerc pe pășune, așa că alergă înspre mine cu o umbrelă. „Ce faci aici? Cauți dinți de rechini?”

„Se poate spune și așa, într-un fel.” Mi-am întins mâna și i-am arătat vârfurile de săgeată și cioburile de vase de lut pe care le descoperisem vreo duzină sau chiar mai bine.

„Le-ai găsit pe toate astea aici?”

„Îhî.” Şi, arătând spre întinderea păşunii, am continuat: „După ce tu ai plecat, ne-am dat seama că o mare parte din pământurile astea a fost odinioară un sat indian. Mulţi dintre fermieri, pe o rază de câţiva kilo metri înjur, au propriile lor colecţii.”

Katie se legănă, pivotând pe călcâie, iar ochii i se luminau când pri ce pu ce făceam. „Deci toate borcanele alea de plastic de pe raftul de sus din cămară, care par pline cu pietre, conţin de fapt vârfuri de săgeţi şi fragmente din oale de lut indiene?”

„Exact.”

Când şi-a dat seama că nu o luam peste picior, începu şi ea să caute cu interes. Bucăţelele strălucitoare de cremene sau de ceramică afumată cu cărbuni deveneau tot mai lucioase şi mai vizibile, cu fiecare strop de ploaie. Katie ţinea umbrela deasupra capetelor noastre şi-şi trecu braţul pe sub al meu. Am mers aşa, umăr lângă umăr, cuibăriţi unul într-altul, cu capetele plecate, poticnindu-ne prin pământul moale, ca nişte îndrăgostiţi pe plajă sau ca doi puşti în căutarea pietrelor strălucitoare, a trecutului sau a păcii. Curând dădu la o parte umbrela şi lăsă pur şi simplu ca ploaia să cadă asupra noastră.

Capitolul treizeci și patru

Jase își făcu apariția din căsuță, cu mâna îndesată până la cot într-o cutie de napolitane cu vanilie. Cum Katie dormea încă, am tras concluzia că băiatul se trezise flămând și nu găsise altceva de mâncare. Cu gura bur dușită de napolitane, m-a întrebat: „Unchiu' Tuck, nu vrei să jucăm dame?”

Am reflectat câteva clipe, apoi am dat din cap. „Ne vedem pe verandă în cinci minute.” Jase se făcu nevăzut, iar eu am răsturnat gunoiul de grajd în găleata mai mare, ce urma să fie golită în curând, apoi am strigat: „Hei, Mutt!”

Mutt, acoperit cu clăbuci de săpun, și-a ridicat capul peste marginea rezervorului de apă. „Te superi dacă împrumut puțin tabla ta de șah?” Se gândi câteva secunde, apoi clătină din cap că nu și, proptindu-se cu mâi nile de parapetul rezervorului, se împinse spre mijlocul acestuia, ca un delfin. I-am deschis borseta, am scos de acolo tabla și m-am îndreptat spre verandă, unde mă aștepta Jase, plin de firimituri în jurul gurii. Probabil că era într-o perioadă de creștere, căci mânca absolut tot ce nu era bătut în cuie.

Ne-am așezat turcește pe verandă, cu tabla la mijloc, între noi. M-am întins către cutia cu napolitane, am scos o mână zdravănă și am început să așez piesele pe tablă: pe unele cu fața în sus, iar pe altele cu fața în jos, ca să știm care ale cui sunt. Primul impuls al lui Jase a fost să înhațe cutia și să o tragă înapoi spre el, se uită

înăuntru și păru un pic îmbufnat că luasem așa de multe prăjiturile. Însă când văzu ce am de gând să fac, fața i se destinse într-un zâmbet larg.

Cu tabla plină de napolitane cu vanilie, i-am spus: „Hai, tu muți primul.”

Jase mută piesa din colț cu un pătrățel mai în față, iar eu l-am imitat, făcând aceeași mișcare, din colțul opus. Mută apoi a doua piesă, la fel și eu. La a treia mutare, chibzui câteva clipe, apoi împinse piesa pe diagonală. Voiam să fie un joc interesant, dar nu exagerat. Doar cât să cresc nițel tensiunea momentului. Am mai făcut o mutare, la care el zâmbi. Fără nici-o ezitare, luă de jos o napolitană și sări peste două piese de-ale mele, după care și le vârî imediat în gură. Presărând firimituri peste tot pe tabla de joc, îmi zise: „Îmi pafe să voc bame cu fine.”

După ce am încheiat partida, Jase și-a strâns tot câștigul și mi-a aruncat și mie o napolitană, asemenea jucătorilor de poker care îi aruncă bacșiș dealerului după ce câștigă un pot mare. Mi-am ridicat mâna și, fără un cuvânt, i-am făcut semnul binecunoscut, cu pumnul strâns și degetul mare ridicat; m-a privit printre gene, nedumerit. Nu prea știa ce vreau să spun cu asta. Mi-am îndoit brațul, cu mâna încordată, făcută pumn, în semn de victorie și de data asta pricepu. Își întinse și el mâna stângă, însă aceasta nu voia să execute comanda creierului, așa că se folosi de dreapta pentru a-mi returna gestul. Într-o variantă mai ciudată, e drept, dar însoțită de un zâmbet frumos, printre napolitane. Din gură îi cădeau firimituri, la fel ca în seara aceea când l-am întâlnit la Bessie's.

Nu-l mai văzusem pe Mose de miercuri, dar nu era un fapt neobișnuit. Când știa că sunt și eu acasă și am grijă de Glue, venea și pleca după pofta inimii. Katie ieși pe verandă în picioarele goale, înfășurată într-o pătură, cu ochii încă încețoșați de somn. I se vedeau pulpele genunchii și tivul cămășii de noapte. Dacă nu ar fi fost băiețelul care stătea în fața mea, aș fi zis că suntem cu douăzeci de ani mai tineri.

Razele soarelui erau foarte puternice pentru o oră așa de matinală, însă pe fața lui Katie se citea că dormise mult și adânc. Era somnoroasă, dar odihnită. Îl zări pe Jase jucându-se cu mine, zâmbi, își duse mâna streășină la ochi și dispăru înapoi în casă, pe ușa din spate.

După câteva minute coborî de pe verandă și se așeză lângă mine. „Este ceva ce nu înțeleg,” Îmi zise, cu mâinile ascunse în manșetele hainei. Mi-am aruncat o napolitană în gură și am ridicat din sprâncene, întrebător. „Tatăl tău, Rex. De ce nu discuți cu el, pur și simplu? Suie-te în mașină, du-te în Alabama, stați de vorbă și rezolvați problema. Îndreptați lucrurile. Nu mai fi atât de...”

„Atât de cum?”

„Atât de... Încăpățânat.”

Am încercat să mă eschivez și m-am uitat la Jase. „Hei, oameni buni, nu vă e foame? Ce-ați zice să mâncăm ceva? Știu o cafenea grozavă, unde găsești cea mai bună friptură de pui, cu excepția celei făcute de Miss Ella.” Jase dădu din cap aprobator iar Katie mă privi frustrată, dându-mi de înțeles că aștepta să-i răspund. Văzând că n-o fac, exclamă: „Te porți ca toți

bărbații: preferi să mănânci decât să ai o discuție serioasă. Iar tatăl tău este un subiect serios.”

Am făcut un duș, apoi am apăsat pe claxon. Mutt se uită în jos, peste buza rezervorului de apă și scutură din cap, ca delfinul Flipper. Șovăiam dacă să-l las sau nu singur, însă apoi m-am gândit că oricum, dacă avea de gând să dispară, nu aveam cum să-l opresc.

I-am fixat lui Jase centura de siguranță și am ieșit din Waverly. Când am oprit în parcare de la Rolling Hills și l-am luat pe Jase de mână, Katie deschise ușa din partea ei și-mi aruncă o privire suspicioasă.

„Când am spus că aș vrea să mergem să mâncăm undeva,” mi se adresă, „nu la asta m-am gândit. Parcă spuneați ceva de o cafenea și de pui fript.”

Am dat din umeri și l-am luat pe Jase în cârcă. „M-am gândit că ar fi bine să facem un popas pe drum.”

Katie făcu doi pași, apoi se opri. După expresia feței sale, începuse să priceapă ce se petrece. Deodată se făcu albă ca varul și îl apucă pe Jase de mână. „Tucker, nu sunt sigură că e o idee bună.”

„Ei, haide. I-au smuls și colții, și ghearele și l-au castrat. N-o să te muște.”

Am rămas în prag și am aruncat o privire în încăperea întunecată. Judele dormea, iar pe Rex asistentele îl «parcaseră» în locul obișnuit, de unde putea să privească păsărelele. Am aprins lumina, iar Judele s-a trezit. „O, Tucker! Pentru numele lui Dumnezeu! De când ai plecat, n-am făcut altceva decât să salivez.” L-am împins pe Jase în salon, iar Katie ne-a urmat. Judele ridică o sprânceană și râse încetisor. „Ei bine, dacă aș fi știut că aduci musafiri, aș fi făcut puțină curățenie pe-aici.”

„Jude, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei. Katie Withers şi fiul ei, Jase.”

Jase se ascunse după piciorul meu şi-şi plimbă privirea prin cameră. Mă trase de cracul pantalonului şi arătă cu degetul înspre punga urinară a Judelui, care era plină cu un lichid de culoarea sucului de fructe. „Unchiu' Tuck, ce-i aia?”

Katie se apropie de Rex, dar păstră o oarecare distanţă, de parcă era un şarpe şi trebuia să se ferească de muşcătura sa. Când ajunse în faţa lui, îşi duse mâna la gură şi-şi mută repede privirea. Jase îmi dădu drumul la pantaloni şi se îndreptă spre mama lui. Arătă cu degetul spre faţa lui Rex. „Mami, cine-i nenea ăsta?” Ea îngenunche şi se uită la mine. Judele rămase tăcut şi încetă să-şi mai umezească buzele cu limba.

Katie îl luă pe copil în braţe şi se mută mai încolo, astfel încât băiatul să nu mai vadă chipul desfigurat al lui Rex, care tremura şi saliva în continuu. Jase arătă iarăşi spre el. „Mama, cine-i nenea ăla şi de ce miroase aşa?”

Ea se îndreptă spre uşă, spunând: „Fiule, e doar un om bătrân şi bolnav. Tu nu-l cunoşti.” Jase se foi ca să scape din braţele ei, apoi fugi înapoi lângă scaunul lui Rex şi, dintr-o parte, îl cercetă încordat, cu atenţie. „Dar, mami...” exclamă arătând spre mâna lui Rex. Pielea acestuia era subţire, aproape transparentă şi până şi cel mai uşor scărpinat îi provoca o rană. Cine ştie cum, în ziua aceea se tăiasse la mâna dreaptă şi un firicel de sânge i se prelinsese pe dosul palmei. Din cauza atâtor ani de tratament cu anticoagulante, sângele rămăsese umed, cleios şi continua să picure.

Jase arătă din nou spre tăietură şi-mi atrase atenţia: „Unchiu' Tuck, uite!” M-am apropiat şi am dat

să-l apuc pe băiat de mână, însă era prea concentrat la tăietura lui Rex. Își băgă mâna în buzunar, scoase de acolo unul din cei doi plasturi de rezervă și-i rupse ambalajul cu dinții. Rămase lângă Rex, mă privi întrebător și-mi întinse plasturele.

Am îngenuncheat lângă scaun, la distanță de o lungime de braț, iar Jase mi-a pus plasturele în mână. Katie rămăsese nemișcată în cadrul ușii, rotindu-și privirea de la mine la Jude și înapoi. Judele nu spuse nimic, doar suflă o dată în diafragmă, trase din ea de două ori și mai suflă o dată, aprinzând astfel o lampă deasupra capului meu. Am dezlipit folia de plastic de pe pansament și, poziționându-l deasupra tăieturii, am căzut pe gânduri.

M-am uitat la mâna lui Rex și i-am studiat venele, ridurile, petele pigmentare date de vârstă și cicatricile estompate. M-am gândit de câte ori mâna aceea o lovise pe Miss Ella, de câte ori ne lovise pe Mutt și pe mine și câtă mânie se scursese odinioară prin degetele acelea, acum noduroase și diforme. Unealta suferinței mele. I-am lipit rapid plasturele pe mână și mi-am șters palmele de pantaloni, urmărindu-l pe Jase cum netezește marginile pansamentului, pentru a se asigura că s-a lipit bine. După care își scoase din buzunar cel de-al doilea plasture, i-l puse în mână lui Rex și apoi îl bătu ușurel, prietenește pe picior: „Pentru mai târziu, în caz că ăsta de acum o să cadă.” M-am ridicat în picioare, iar Jase și-a strecurat mâna într-a mea. „Unchiu' Tuck, de ce plângi?”

„Știi, amice, uneori și adulții plâng.”

Cu o privire derutată, mă trase iar de mână: „Unchiu' Tuck?” Am îngenuncheat lângă el. „Da, partener.” „Ai și tu nevoie de un plasture?”

Am schimbat o privire cu Katie. „Da... am și eu nevoie de un platură.

Capitolul treizeci și cinci

Restaurantul Banquet Cafe era un punct de referință al orașului Clopton și, seară de seară, oferea cel mai bun bufet din toată Alabama. Clădirea era pe jumătate băcănie, pe jumătate restaurant, și era locul unde puteai afla ultimele noutăți în toate domeniile. Dacă voiai ca tot orașul să afle că ai ceva de vânzare, că divorțezi, că ți-ai înșelat soția sau că tocmai ți s-a născut un copil, nu trebuia decât să menționezi lucrul cu pricina la ieșirea din Banquet Cafe, iar cei de acolo aveau grijă să răspândească vestea, mai ceva ca CNN-ul. Pancarta de la intrare dispăruse de mult, ruginită și mâncată de vreme, însă nimeni nu se obosea s-o înlocuiască. Nu aveau nevoie de un afiș care să le anunțe existența. Toată lumea știa de localul cu pricina.

Restaurantul Banquet Cafe aparținea unei familii, iar soțul și soția găteau undeva în spate, în timp ce câteva femei aflate la ananghie, precum și un bărbat în vârstă lucrau în față, la servire; aceștia își asumau, pe rând, când rolul de chelner, când pe cel de amfitrion sau de responsabil cu aprovizionarea băcăniei. Nu existau meniuri tipărite și nu se întâmplase niciodată ca personalul să preia o comandă de la vreun client; și asta pentru că ofereau o singură opțiune: bufetul. De obicei, oferta consta în mai multe feluri de legume, cum ar fi varză, cartofi dulci, roșii fierte înăbușit, bame prăjite, piure de cartofi și spanac. În ce privește cărnurile, opțiunile erau: friptură de vită, grătar în sos de oțet, un

fel de drob din carne, pui prăjit și, preferata mea, friptură de pui stropită din belșug cu sos de pesmet. Variantele de desert erau: budincă de banane, tartă de piersici – cu sau fără înghețată de vanilie – și prăjitură de ciocolată, îmbrăcată într-un strat gros de glazură. Totul era proaspăt, gătit de casă cu grăsimi naturală și te îngrășa cât ai clipi din ochi.

Trei terrieri Jack Russel de pază, robuști și hiperactivi mișunau de colo-colo. Se numeau Flapjack, Pancake și Biscuit și cerșeau pe la mese, lingeau firimiturile de pe jos și încălcau orice lege cu privire la igiena alimentară în localurile publice. Chelnerița noastră, împodobită cu nenumărate piercinguri-inclusiv unul în nas, legat cu un lanț de argint de cel din ureche-ne conduse la o masă liberă, azvârli în fața noastră un teanc de șervețele și o mână de tacâmuri și ne informă: „Mâncarea e fierbinte. Farfuriile-s acolo. Serviți-vă.”

Katie era tăcută și părea să-și fi pierdut pofta de mâncare, așa că am luat o farfurie pentru Jase și l-am ajutat să și-o țină, în timp ce el arăta cu degetul spre toate felurile de mâncare din raza sa vizuală, începând cu desertul. Ne-am așezat înapoi la masă și Jase și-a umplut gura până la refuz, în timp ce Katie se juca cu furculița prin farfurie, fără să-mi arunce o privire.

Chelnerița noastră se ocupa, singură, de toate cele cincisprezece mese. Erau ocupate toate, până la ultima; clienții aveau nevoie ba de o nouă porție, ba de o furculiță... La o masă din colț, patru bărbați mătăhăloși băteau nervoși din picior și întrebau întruna când o să fie gata următoarea tavă cu pui fript. Dincolo de toate bijuteriile ce-i străpungeau fața și de tușul negru cu care-și tatuase trupul, chelnerița era doar o fetiță. Nu cred să

fi avut mai mult de optsprezece ani. Era slăbuță, hainele-i atârnau lăbărțate, avea ochii întunecați de la farduri, iar unghiile îi erau vopsite cu negru. Parcă avea scris pe frunte cârpă de șters picioarele și-mi lăsa impresia unei păsări cu o aripă frântă.

Cum nu făceam conversație, am terminat de mâncat numaidecât, după care eu am achitat nota de plată.

Ai uitat să lași bacșiș.

Dar fata n-a făcut nimic.

Nu-mi pasă. Lasă-i bacșiș.

Katie îmi făcu semn spre băcănia ce ocupa cealaltă jumătate a clădirii și-mi zise: „Am nevoie să cumpăr câteva chestii. Nu durează mult.” Ea și Jase merseră la rafturile cu pastă de dinți, iar eu m-am întors la masă și am vârat o bancnotă de un dolar sub farfuria murdară.

Nu la bancnota asta mă gândeam.

Știam exact ce vrea să spună, dar nu aveam de gând să-i las pe masă așa ceva. Fata cu lanțuri era chiar în spatele meu, cărând o tavă mare, plină cu veselă și dispăru în bucătărie, de unde răsună imediat un țipăt înfiorător, un zgomot de farfurii sparte și apoi strigăte mânioase.

În urmă cu vreo șapte ani îmi formasem obiceiul de a ascunde o bancnotă de o sută de dolari într-unul din buzunarele portofelului, pentru cazurile de urgență. Din experiențele anterioare învățasem că s-ar putea să am nevoie de ea și de mai multe ori chiar așa se întâmplase. Însă împrejurarea de față nu mi se părea a fi o astfel de urgență.

Mi-am vârat degetele în spatele permisului de conducere, am tras afară bancnota cu pricina și am

lăsat-o sub farfurie. Între timp Katie plătise pentru cumpărături, așa că am traversat toți trei parcare. Ajunși la camionetă, am deschis ușile și am așteptat să urce înăuntru. În timp ce așteptam să se încălzească motorul, chelnerița și-a făcut apariția pe ușa din față a localului și a început să alerge spre noi, strigând ceva nedeslușit. Traversă parcare și-mi făcu semn să opresc, fluturând bancnota în mână. Am coborât geamul, iar fata s-a strecurat pe jumătate înăuntru și și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu, murdărindu-mi cămașa.

„Domnule,” reuși să rostească în cele din urmă, „vă mulțumesc!” Mă îmbrățișă din nou, udându-mi și celălalt umăr și repetă: „Vă mulțumesc!” Katie scoase un șervețel din poșetă și mi-l dădu, cu o expresie din ce în ce mai suspicioasă. I l-am dat fetei, care se șterse cu el la ochi, își suflă nasul, apoi mi-l înapoie. „Domnule, eram pe punctul să plec de acolo, să las totul baltă și să-mi tai venele.” Îmi flutură iarăși bancnota prin fața ochilor. „Dar pe urmă am găsit asta.” Scutură din cap, apoi își apăsă bancnota pe piept. „Am o fetiță și... aveam nevoie de bani ca să-i cumpăr hăinuța aceea roz și... el m-a părăsit... și...” Se rezemă de ușa mașinii și izbucni în plâns, ascunzându-și fața în mâini. „Ei bine... cel puțin știu că nu sunt invizibilă.” Se șterse la ochi, mângîindu-se toată cu rimel negru, îmi zise din nou „Mulțumesc” și dispăru în restaurant.

Am ridicat geamul și am luat-o din loc, ieșind din parcare. Katie nu-și dezlipise nici-o clipă ochii de la mine. Își puse mâna pe brațul meu și-mi șopti: „Tucker Rain, ești un om bun.”

Jase sări pe cotiera dintre scaunele din față, ținând cu ambele mâini o punguță verde pe care o avea de la

băcănie. „Unchiu' Tuck, mama mi-a dat voie să cumpăr asta pentru tine. Am luat-o cu banii din pușculița mea.” Am aprins lumina de deasupra scaunului șoferului și am deschis punga. Conținea o cutie de plasturi Buzz Lightyear.

Capitolul treizeci și șase

Katie deschise ușa cu plasă contra țăntarilor, de la intrarea din spate și păși înăuntru. Mă găsi așezat comod în fața șemineului din bucătărie, în care focul trosnea vesel. Jase era deja în pat, la căldură, învelit bine. Pe Katie o preocupa ceva.

„Aș vrea să-mi faci turul casei,” Îmi dădu de știre.

„Turul casei?”

Făcu semn spre etaj. „Suntem aici de aproape două săptămâni și n-am văzut altceva decât bucătăria. Aș vrea să văd ce-ai mai făcut cu casa, ce-ai schimbat.” Își roti privirea împrejur. „A trecut ceva timp.”

„Păi, ce să zic... nu prea ai ce să...”

Mă expedie cu un gest grăbit. „Sunt femeie, iar casa asta a apărut odată în revista Southern Living. Așadar, vrei să faci pe ghidul și să-mi prezinți casa, sau mă duc să fac turul de una singură?”

M-am ridicat în picioare și mi-am împreunat mâinile la piept. „Bine ai venit la Waverly Hali!”

Am început de la ușa din față, unde Katie și-a scos numaidecât încălțăminte, după care a început să țină pe mâna prin casă în picioarele goale, cu tenișii în mână. Era mult mai interesată de podele, tapet, lambriuri și scafele de pe tavan, decât fusesem eu vreodată. Bucătăria îi plăcuse întotdeauna; sufrageria-o iubea pur și simplu, mai ales candelabrul din coarne de elan. Clătină din cap amintindu-și cum, odată, mă găsisese dormind în șemi neș. Biblioteca i se păru prea ostentativă și sofisticată. Ca și

cum cineva voia cu tot dinadinsul să creeze impresia că citise toate cărțile alea vechi.

Am urcat scările, moment în care m-am simțit cuprins de o stare de nervozitate. Cu șapte ani în urmă, dosisem toate neprețuitele obiecte de artă ale lui Rex în debarale, despuind pereții lambrisați cu stejar și mahon. În schimb, începusem să-i tapetez cu lucrările mele, folosind pentru asta piuneze și bandă adezivă. Cum nimeni nu urca vreodată aici, în afară de acarieni, m-am gândit să-mi creez propriul muzeu.

Katie țopăi în sus pe scări, așteptându-se să dea cu ochii de vechiul meu dormitor, din copilărie, însă fu întâmpinată de un colaj de articole din ziar și coperti de reviste despre vedete, toate răsucite la colțuri de cât de vechi erau și agățate pe pereți cu piuneze multicolore. „Tucker?”

Am privit de-a lungul coridorului vast și, vârandu-mi mâinile în buzunare, i-am răspuns: „Aici îmi țin o parte din lucrări.”

Și-a trecut degetele peste câteva dintre fotografiile, apoi și-a continuat plimbarea de-a lungul coridorului. S-a întors spre mine, fascinată. „E uimitor. Tu ai făcut toate astea?”

Trebuie să recunosc, eram destul de mândru de realizările mele. „Pe peretele ăsta” – i-am explicat rezemându-mă de peretele dinspre spatele casei – „uite, sunt articolele de primă pagină, sau cele de o importanță deosebită. Iar pe ăsta” – i-am făcut semn către peretele dinspre fața casei – „sunt toate copertile de reviste. Acolo, în partea cealaltă,” – am continuat arătând înspre capătul coridorului, unde fusese construită o banchetă

sub fereastră, - „sunt titanii. Time, Geographic, Newsweek, People și chiar și Southern Living.”

Străbătu coridorul, atingând delicat cu vârful degetelor hârtiile atârinate pe pereți și întinzând marginile încrețite și îngălbenite de vreme ale acestora. „Tu ai făcut toate fotografiile astea?”

Am dat din cap că da. „Însă pentru fiecare fotografie reușită pe care o vezi aici, a fost nevoie de alte câteva sute mai puțin reușite.” Odată ajunsă la capătul coridorului, se așează pe banchetă, își încrucișă picioarele și rămase cu privirea pierdută asupra pereților. Tăietura de la călcâi, pe care și-o făcuse cu aparatul de ras, se vindecase cu totul, iar gleznele îi erau perfect netede, fără urmă de „miriște.”

„Tucker, este absolut fenomenal. Ai călătorit tu în toate locurile astea?”

Am dat iar din cap și mi-am plimbat privirea pe pereți, aducându-mi aminte.

Katie clătină energic din cap și contemplă încă o dată toate fotografiile, rînd pe rînd. „E prea mult pentru mine. Parcă nu pot să cuprind cu mintea tot ce văd. Va trebui să mă întorc mai târziu și să le studiez, pe fiecare în parte.”

M-am îndreptat spre dormitorul meu și al lui Mutt. „Cum vrei, dar să știi că nu-s decât niște fotografii vechi. Majoritatea dintre ele au fost date deja uitării.” Mi-am ridicat mîna și, din cadrul ușii, am gesticulat spre interiorul dormitorului. „Pe aici n-am prea făcut schimbări.”

Ea intră înăuntru și-și trecu degetele peste balustrada patului etajat.

Lemnul prăfuit era tocit și plin de cicatrici de tot felul: urme de dinți, mâzgăleli de la creioanele colorate, scobituri făcute cu briceagul și teșituri provocate de bâta de baseball, pe care n-ar fi trebuit s-o manevrez în casă. Katie remarcă pe podea, lângă pat, două dungi paralele, tocite, decolorate, cam la douăzeci de centimetri distanță una de alta. Se aplecă și-și trecu mâna peste ele. „Uitasem cât de mult timp obișnuia să-și petreacă timpul în locul ăsta.”

Cercetă camera, rotindu-și ochii de jur împrejur. Apoi se îndreptă spre fereastră, privi în depărtare, dincolo de pășune și zise: „Priveștiștea nu s-a schimbat. Câmpia ți se desfășoară sub ochi asemenea unui basm.”

„Rex ne-a pus în camera asta pentru că știa că ne era imposibil să ieșim pe fereastră, atunci când ne încuia înăuntru. Sunt cam opt metri până jos și nu ne-a lăsat niciodată să purtăm părul așa de lung.”

„Chiar v-a încuiat aici, în cameră?”

Am confirmat cu o înclinare a capului.

„Dar ce ați făcut?”

Am meditat la răspuns preț de câteva clipe. „Am respirat. Și poate că am ocupat prea mult spațiu în univers.”

Am ieșit iarăși pe hol și ne-am continuat plimbarea, trecând de ușa camerei lui Rex. Am trecut pur și simplu pe lângă ea, fără să scot un cuvânt.

„Intri vreodată aici?”

Am scuturat din cap.

Katie intră de parcă ar fi avut invitație. Eu am rămas pe hol, rezemat de tocul ușii. Nu mai fusesem în camera aceea din ziua bății, și n-aveam de gând s-o fac nici acum. Katie se îndreptă spre patul acoperit de praf

și-și roti privirea prin cameră. Eu scrutam cu atenție podeaua; încă se mai putea observa urma petelor de sânge. Dacă priveam cu și mai multă atenție, puteam să văd chiar și fărâme din dinții lui Miss Ella. Iar dacă închideam ochii, îl vedeam pe Rex stând deasupra ei, cu pumnul ridicat.

„Ea ți-a dat asta?” mă întrebă arătând la micuța verighetă de argint, cât un bănuț, atârnată pe lanțul subțire, tot de argint, pe care-l purtam la gât. Pesemne că îmi ieșise de sub cămașă atunci când mă întinsesem să îndrept una dintre fotografiile.

„Nimic nu-ți scapă.”

„Îmi cer scuze,” îmi zise, retrăgându-și mâinile în mânecile hainei și

,icoperindu-le bine cu manșetele. „L-am văzut și în Jacksonville. Eram pur și simplu curioasă.”

Îmi venea tot mai ușor să discut cu Katie. Aproape la fel ca altădată. Iar constatarea asta mă liniștea și mă îngrozea, deopotrivă. „În noaptea când a murit, Miss Ella trecea prin... niște dureri înfiorătoare. Cred că o durea până și să respire. Cancerul se răspândise peste tot și nu putea să facă nici cea mai mică mișcare, fără ca fața să i se schimonosească de durere. Mose și cu mine stăteam la căpătâiul ei. Eu îi citeam Psalmul 25... și când am ajuns la sfârșit, Miss Ella a scos asta de sub cearșaf și mi-a făcut semn să mă apropiu. M-am aplecat înainte, iar ea mi-a atârnat lanțul la gât, spunându-mi: «Copile, nu te-am crescut ca să-ți petreci viața târând după tine un coșciug. Tu nu ai nevoie de o ancoră, ci de o cârmă.» M-a împuns în piept – artrita îi deformase rău de tot degetele – și a continuat: «Gata, rupe lanțurile. Îngroapă trecutul. E o greutate care atârână de tine inutil. Nu poți s-aduni

ploaia cu grebla, să îndeși lumina soarelui sub obroc sau să ari norii, dar poți să iubești. Iar lucrșorul ăsta»-mi-a zis bătând ușurel cu degetul în inelul de pe lanț-«o să-ți aducă mereu aminte că dragostea există. George mi l-a dăruit, iar acum eu ți-l dăruiesc ție.»

„Am știut că venise vremea, pentru că lumina din ochi i se stingea încetul cu încetul. Mi-a mai spus: «Ajută-mă să mă dau jos.» N-avea niciun rost să mă cert cu ea, așa că mi-am întins mâinile pe sub cearșaf, iar Mose m-a ajutat s-o ridic. Slăbise foarte mult. Cred că nu avea mai mult de treizeci și cinci de kilograme. Am așezat-o cu picioarele pe podea, însă era prea slăbită ca să îngenuncheze, așa că s-a lăsat pe călcâie, sprijinindu-se de pat. Nu știu de unde făcuse rost de așa ceva, însă a scos din buzunarul halatului o sticlută cu ulei și m-a îndemnat: «Vino mai aproape.» M-am aplecat spre ea și mi-a vărsat tot uleiul pe cap, după care mi l-a întins bine pe creștet, cu mâna. «Tucker, ascultă cu atenție ce-ți zic. Ține minte pentru totdeauna. Întipărește-ți cuvintele mele cu fierul roșu în capul ăsta încăpățânat și adu-ți mereu aminte ce-ți spune acum Mama Ella.» Mă împunse iarăși cu degetul în piept. «Să nu-l urăști. Dacă-l urăști, să știi că tu pierzi, iar diavolul câștigă. Și nu vrem ca bătrânul diavol să câștige, nu-i așa?»

„A încercat să zâmbească, însă durerea era pur și simplu insuportabilă, îi era greu să vorbească, dar totuși nu mă lăsa să-i mai administrez morfină. A continuat, spunându-mi: «Vrem să rămână în iad, nenorocitul de el, acolo unde totul arde.» întinse mâna, își trecu degetele prin picăturile de ulei ce mi se scurgeau de pe cap, își puse degetul mare pe creștetul meu și, cu ultimul dram

de putere care îi mai rămăsese, făcu asupra mea semnul crucii.

„Cuvintele îi ieșeau de pe buze într-o șoaptă tot mai stinsă. «Voi sunteți lumina lumii. Lăsați dar ca lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, astfel încât să oglindească pe Tatăl vostru...» își fixă privirea în ochii mei și încheie: «...care este în ceruri.» Epuizată, respirând superficial și evident pradă durerilor, mă trase în jos, la pieptul său și mă strânse cu putere. Bătăile rare și dezordonate ale inimii sale m-au speriat.

„Așa slăbită cum era, mi-a ridicat bărbia cu degetul și mi-a zis: «Tucker, știu că n-o să înțelegi asta până când n-o să ai, la rândul tău, un băiețel, dar totuși ascultă-mă cu atenție. Păcatele tatălui se transmit fiului. Nu poți face nimic ca să împiedici lucrul acesta. Fie că-ți place, fie că nu, o să te lupți cu el cât trăiești. Singura alegere care-ți aparține este dacă le vei transmite sau nu mai departe, fiului tău? Tu poți decide să pui capăt acestui lanț.» închise ochii și inspiră adânc, apoi urmă: «în altă ordine de idei, pari obosit. Du-te și te culcă.»

Katie încercă să zâmbească, însă colțurile gurii i se umpluseră de lacrimi.

„Am ridicat-o în brațe și am depus-o în pat, iar Mose i-a strâns capul la piept cu tandrețe, apoi i l-a așezat comod pe pernă, lăsând-o să adoarmă. Pe la 2:30 noaptea începu să murmure ceva și se trezi. Ochii îi era limpezi și cristalini ca lumina soarelui. S-a uitat direct la mine. «Tucker Rain!» Era pentru prima dată când îmi spunea așa. «Să nu plângi pentru mine. Ziua asta,» – și bătu încetișor patul cu mâna – «e cea mai măreață dintre toate. O să primesc dinți noi, ochi sănătoși, o să scap de artrită, de hemoroizi și, în sfârșit, slavă Domnului! o să

am și eu voce bună. Și intenționez să mă folosesc de ea. Mă pregătesc de pe acum.» își strecură mâna într-a mea și continuă: «Copile, eu mă duc acum acasă, într-o locuință veșnică, în comparație cu care casa asta pare o biată cocioabă.» Atunci am început să plâng, conștient de ceea ce urma. I-am spus: «Miss Ella, dar eu nu vreau...» «Ssst!» m-a întrerupt, «nu mai e mult. Ascultă-mă bine. Eu am să ajung în ceruri cu mult timp înaintea ta, însă să știi că aștept să-ți faci și tu apariția acolo într-o bună zi. Înțelege ce-ți spun? Totul depinde de tine. Nu am cum să te duc eu acolo. A trecut vremea rugăciunilor mele; gata, s-a isprăvit. În fiecare zi, când îți deschizi ochii dimineața, trebuie să lași la o parte mânia din tine. Renunță la ea și mergi mai departe. Apoi, într-o bună zi, când te vei trezi, o să uiți pur și simplu că e acolo, în sufletul tău. Vor rămâne doar urmele ei, atât. Ca o cochilie goală. Însă dacă nu te eliberezi, mânia te va mânca de viu și o să putrezești, ca Rex. Dinăuntru, în afară.» Mă strânse de mână și închise ochii. «Copile,» îmi zise în șoaptă, «dragostea câștigă întotdeauna.» îmi puse mâna pe cap și mă trase înspre ea. «Te iubesc, copile. O să-mi fie tare dor de tine, dar să știi că veghez asupra ta.» Mi-a strâns mâna, iar eu i-am sărutat buzele tremurătoare, aspre, după care și-a pierdut cunoștința. După un minut, a încetat să mai respire.”

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii lui Katie, de la cât se chinuise să-și înăbușe suspinele. În clipa când mi-am încheiat povestirea, își dădu însă frâu liber. Se prăbuși pe podea și-și ascunse fața în spatele genunchilor și a hanoracului lăbărțat. Încercă apoi să zâmbească și să-și revină, dar vreme de un minut nu reuși să rostească niciun cuvânt. În cele din urmă își

recăpătă răsuflarea. „Îmi pare rău. Doar că... Doar că...” Clătină din cap și se șterse din nou la ochi.

M-am uitat pe fereastra ce dădea spre livadă și pășune. „Nu trece nici măcar o singură zi fără să-i aud vocea.”

Katie privi și ea pe geam și rămase așa câteva minute. „Și ce spune despre mine?”

„Spune că ești o mamă minunată, cu un băiețel absolut fantastic. De care ar trebui să fii mândră.”

„Îmi aduc aminte că o urmăream cum se purta cu voi doi. Se pricepea la băieți.” Katie făcu turul camerei și se opri în dreptul măsuței de toaletă pe care Rex își așeza paharul și pe care-și golea buzunarele seara, când venea acasă. „Cum a ajuns tatăl tău în starea actuală? Adică, ce s-a întâmplat cu el?”

M-am uitat la ea, lăsând să se scurgă în tăcere un minut sau două. Nu știu ce m-a determinat să-i răspund cu sinceritate. „Rex a început să prezinte primele simptome de Parkinson și Alzheimer pe la șaiszeci de ani. A cunoscut-o pe Mary Victoria, o dansatoare la bară ce lucra în clubul de la parter și, la scurt timp după aceea, a ajuns să supraviețuiască exclusiv pe baza unei diete lichide. Cât ai zice pește, ea l-a ajutat să-și piardă toți banii, cel puțin toți banii de care Rex îi pomenise. De fapt, el nu spunea niciodată, nimănui, tot adevărul. A început să parieze la cursele de cai, să bea cât era ziua de lungă și, în scurt timp, cele trei sute de milioane s-au transformat în zece milioane, care la rândul lor s-au transformat în, nimic. La fel ca majoritatea bețivilor, Rex și-a îndreptat mânia împotriva ei și, la fel ca majoritatea femeilor mânioase care au avut relații cu el, Mary Victoria l-a dat pe mâinile Fiscului. În scurt timp i-au

confiscat biroul, i-au luat toate dosarele contabile și i-au scos până și caii din grajd Doar Waverly n-au putut să i-l ia, pentru că nu era al lui. Ni-l făcuse cadou, lui Mutt și mie, cu mulți ani înainte. Avea și niște conturi și afaceri offshore, dar erau ceva mai greu de depistat, așa că au lăsat-o baltă. Am dat de urma lor acum câțiva ani și am folosit banii cu pricina ca să-l țin pe Mutt la Spiraling Oaks.” M-am scărpinat în cap și mi-am mutat greutatea pe celălalt picior. „Când boala s-a instalat pe deplin, Rex era deja prea afectat ca să mai priceapă adevărul, și anume că avea datorii așa de mari în toate părțile, încât nu mai avea cum să remedieze situația. În zilele sale de glorie, tot ce atingea se prefăcea în aur, însă între timp își pierduse talentul.

„Acum cinci ani, pe când avionul în care mă aflam rula pe pista de decolare-mă îndreptam spre Calcutta pentru a face un reportaj foto despre Maica Tereza-am citit în New York Times că Rex fusese pus sub acuzație de către Fisc și, în cel mai bun caz, avea să piardă tot. Iar în cel mai rău caz, să facă pe deasupra și pușcărie. După trei zile petrecute în Calcutta, eu și încă doi fotografi împătimiți ne dădeam peste cap să o surprindem pe Maica Tereza la lucru. Știi, voiam o fotografie cu sfânta aplecându-se, asemenea bunului samaritean, să vindece trupurile celor suferinzi. Ea a ieșit dintr-unul din numeroasele orfelinate pe care le conducea, l-a luat de mână pe un copil bolnav, numai piele și os și, dintre toți oamenii din preajmă, s-a întors tocmai spre mine. Și-a ridicat ochii, mi-a cercetat privirea și mi-a spus: «În lumea asta oamenii sunt mai înfometați după apreciere și iubire, decât după pâine.»

„De la moartea lui Miss Ella reușisem să-mi țin demonii la distanță, însă atunci, pe loc, le-am dat drumul din ungherul secret al sufletului. Cred că din clipa aceea am început să aud vocea lui Miss Ella vorbindu-mi în ureche. Am luat avionul spre Londra, i-am trimis lui Doc fotografiile, prin e-mail, i-am spus că am de gând să-mi iau un concediu prelungit și am străbătut Anglia dintr-un capăt în altul, călătorind cu trenul. Fără altă destinație decât următoarea bodegă. Odată ajuns în Scoția, au început ploile, care m-au udat până la piele și m-au înfrigurat până în miezul sufletului. Așa cum mi se întâmpla cu toate celelalte lucruri, de altfel. M-am trezit undeva în Irlanda, ud learcă, cu ochii pe spuma din paharul călduț cu bere Guinness. Ridicând halba, mi-am văzut reflexia în ea și în imaginea aceea amăgitoare, piezișă din sticlă mi-am zărit pe chip o expresie pe care n-o mai văzusem de când dădusem ochii ultima oară cu Rex. Voma mi s-a ridicat în gât și apoi mi s-a revărsat pe gură, împrôșcând tot harul și făcând să se elibereze rapid locurile din stânga și din dreapta mea. După ce mi-am golit stomacul, am fugit afară, în stradă și, pe un capac ruginit de canal, în văzul întregii lumi, am continuat să icnesc, forțându-mă să vomit, deși nu mai aveam ce. Cu răsuflarea întretăiată și lacrimile șiroindu-mi pe obraji, m-am forțat din nou. Indiferent cât de mult încercam, tot nu reușeam să scot afară din mine imaginea de mai înainte. Singurul lucru care persista, cu încăpățănare.

„Două zile mai târziu, am aterizat în Atlanta și am condus până la cel mai apropiat magazin cu articole sportive. În drum către apartamentul lui Rex, am cumpărat o bătă Louisville Slugger de optzeci și șase de

centimetri. Când am încuiat în garaj mașina pe care o închiriasem, am lăsat înăuntru aparatul de fotografiat.

„Clubul de dans tocmai se deschisese, pentru cei ce doreau să ia prânzul, însă nici urmă de Rex acolo. Nici de Mary Victoria. Am luat liftul până la ultimul etaj și am intrat direct în apartamentul lui, cu bâta în mână. M-am îndreptat mai întâi spre fereastră și am privit panorama-Atlanta, cât vedeai cu ochii. Mi-am ridicat bâta pe umăr, am zărit o veioză de cristal și m-am hotărât pe loc. M-am balansat și am lovit-o, împrăștiindu-o într-un milion de așchii de cristal, ce sclipeau prin încăpere. Parcă explodase o sculptură de gheață. Apoi am atacat barul. Vase de cristal, sticle cu băuturi tari, halbe de bere din argint, fabricate în Germania, pe toate le-am făcut țândări sau le-am îndoit, împrăștiindu-le prin apartamentul acela de patru sute cincizeci de metri pătrați.

„Văzând că Rex nu-și face apariția, cu înjurăturile-i obscene, am trecut la operele de artă. Apoi la televizoare. La vase. La cavalerul în armură strălucitoare, pe care Rex îl adusese de la un castel din Anglia. Am salutat în felul acesta orice obiect care stătea, atârna sau decora în vreun fel apartamentul. După un sfert de oră, cum nu-mi mai rămăsese nimic de spart, am rămas locului, gâfâind, cu mușchii spatelui contractați, cu încheieturile însângerate și cu bâta toată zgâriată și ciobită de la așchiile de sticlă. Mi-am sprijinit-o pe umăr, am făcut stânga-mprejur și am dat să plec, însă am simțit deodată dinspre dormitor un miros ce mi-a mutat pur și simplu nasul din loc. Era mirosul morții, și-mi plăcea. Am aprins lumina și am cercetat încăperea cu atenție, dintr-un capăt în celălalt. Rex zăcea într-un colț, rezemat de fereastră ce dădea în strada Peachtree. Alb ca varul,

tremurând involuntar din toate încheieturile; buza superioară îi tremura și ea. Nu mai era decât o umbră a celui ce fusese odată. Aproape că nu l-am recunoscut. Erau efectele unei vieți de alcoolism, combinate cu bolile Parkinson și Alzheimer, ambele în stadiu avansat. Nu mai avea nici urmă de burtă, slăbise vreo douăzeci de kilograme, chipul îi era acum supt, schimonosit, iar ochii, înfundați în cap, priveau în gol, fără țintă. Era aproape gol, nu purta decât o pereche de boxeri murdari. În timp am înțeles ce se petrecuse în ziua cu pricina: s-a întors acasă după-amiază și a descoperit că Mary Victoria îl părăsise, luându-și cu ea toate bijuteriile și minuscula sa lenjerie intimă. Fără prieteni, fără familie la care să apeleze, rămas fără nici-o alternativă, a dat-o pe băutură, iar atunci un cheag de sânge i-a blocat circulația cerebrală. Când l-am găsit eu, se produsese deja leziuni permanente, ireversibile.

„M-am îndreptat spre Rex ca și cum aș fi pășit în zona batter-ului. L-am atins ceafa cu bâta, însă n-a reacționat în niciun fel. L-am ciocănit un pic mai tare, tot nimic. În fine, l-am ciocănit pentru a treia oară, moment în care capul i-a căzut pe o parte. Nu s-a uitat deloc la mine. Privirea i-a rămas pur și simplu ațintită pe fereastră, în timp ce capul i se bălăbănea înainte și înapoi. Nu-mi păsa în ce stare se afla sau cât de bolnav era. Am întins bâta, mi-am închis ochii și am simțit cum lemnul îi apăsa pielea moale, cheală și zbârcită de pe ceafă. «O singură lovitură,» am rostit cu glas tare. «Doar de-atât ar fi nevoie.» Rex nu răspunse. «O singură lovitură și o să te trezești acolo unde ți-e locul.»

„În clipa aceea am auzit-o pe Miss Ella. Mi-a spus: «Tucker?»

„«Pleacă. Asta e între mine și el.»

„«Ești destul de isteț ca să nu te lași păcălit de gândul ăsta.»

„«Oare așa să fie?» Sticla goală a lui Rex zăcea pe pervazul ferestrei. Am izbit-o și a zburat direct în baia îmbrăcată în marmură, unde s-a sfărâmat în sute de țandări.

„«Dragostea nu se gândește la rău.»

„«Ei bine, să știi că eu m-am gândit.»

„«Dragostea acoperă totul, crede totul, nădărduește totul, suferă totul.»

„M-am uitat la Rex și n-am simțit nici-o urmă de milă.

„«Rex însuși este propria lui pedeapsă, cea mai grea dintre toate pedepsele. Nu poți să-i faci un rău mai mare decât și-a făcut deja el însuși. Omul ăsta străbate un lung și lent proces de putrezire dinăuntru în afară. Din fericire-sau din nefericire-are gene puternice, așa că procesul ăsta va dura ceva timp.»

„Ocolindu-l pe Rex, m-am îndreptat către fereastră. «Să nu-mi spui că tu nu te-ai gândit niciodată la așa ceva», i-am spus lui Miss Ella.

„«Copile, păcatele mele sunt roșii precum cârmâzul, așa că Domnul știe răspunsul: da, m-am gândit și eu la asta. Aproape în fiecare clipă. Mi-am luat chiar și o pușcă. Dar a te gândi la un lucru și a-l înfăptui sunt două chestii total diferite.»

„«Păi atunci, Miss Ella, cu mine cum rămâne?» A urmat o tăcere de aproape un minut, după care mi-a vorbit din nou.

„«Tu, copile, să fii o lumină. Tu să fii lumină.»

„Câteva ore mai târziu, paramedicii l-au întins pe Rex pe o targă și l-au transportat până la lift. La o săptămână după acel episod, i-am făcut bagajele, l-am suit în camionetă și l-am dus la Clopton. A fost o călătorie lungă și tăcută. Niciodată, de când mă știu, nu am petrecut atât de mult timp cu tatăl meu, fără întrerupere și în același loc. Fiecare stâlp de telegraf pe lângă care treceam era încă o ocazie risipită. Aș fi putut să-l izbesc de unul din stâlpii aceia, și nimeni n-ar fi știut vreodată ce se întâmplase de fapt. Ultima parte a călătoriei am mers cu geamul larg deschis. Din cauza atacului cerebral își pierduse controlul sfincterelor, iar acum toate curgeau din el la fel de ușor, cum îi curseseră altădată pe gât băuturile spirtoase.

„Înainte de a pleca din Atlanta, medicul lui Rex îmi spusese că acesta avea nevoie de supraveghere permanentă. Nu cunoșteam decât un singur loc adecvat, așa că, intrând în Clopton, ne-am îndreptat direct către Rolling Hills. Am plătit avansul cerut, după care doi bărbați musculoși, îmbrăcați în pantaloni albaștri marca Dickees și cămăși maro Carhartt l-au ridicat pe Rex din camionetă, l-au cărat la dușuri și l-au spălat bine cu furtunul. După ce l-au curățat, i-au pus un scutec pentru adulți și l-au cazat în cameră cu judecătorul Faulkner, un tetraplegic. Când am intrat în salon, Judele se uita la Dr. Phil²⁷. «Salutare, fiule. Țsta-i taică-tu?» m-a întrebat. «A fost. Pe vremuri.» Judele dădu din cap, își trecu limba peste buze și spuse: «Hmmm, pare-mi-se că voi doi aveți niște probleme de rezolvat.» «Da, s-ar putea spune și

²⁷ Dr. Phil este un show TV din Statele Unite, în care realizatorul (Phil McGraw) abordează diferite teme de medicină și psihologie, oferind consiliere invitaților din platou - n.tr.

aşa,» i-am răspuns scurt. «Și poate că am face-o, dacă el ar putea să vorbească sau măcar să numere până la zece, dar din moment ce nu poate, se pare că va trebui să trăiesc cu problemele astea toată viața.» Judele suflă și apoi trase din mica lui diafragmă orală, care acționa diferite dispozitive electrice cu ajutorul variațiilor presiunii aerului. Gesturile acelea, care inițial m-au dezgustat, au făcut să se stingă televizorul. Își linse iarăși buzele – alt gest care mă îngrețoșa – și mi se adresă din nou: «Nu cred că Dr. Phil îți va fi de prea mare folos în situația de față. M-aș oferi să-ți dau eu o mână de ajutor, dar uite, nu mi-o pot mișca. Sunt în starea asta din ziua când neisprăvitul ăla m-a înjunghiat în spate cu coute-papierul, chiar în clipa când eram gata să-l eliberez condiționat pentru nouăzeci de zile. Însă asta nu-i o scuză pentru proastele mele maniere. Fiule, sunt judecătorul Faulkner. Poți să-mi spui Jude.» M-am uitat înjur, la cloaca în care mă aflam, și deodată mi-a picat fisa. Găsisem locul perfect pentru Rex Mason. Am întins mâna către interlocutor, dar mi-am retras-o imediat. «Eu sunt Tucker Rain. Iar acesta» – și am arătat înspre Rex – «e Rex Mason.» „

Katie privea în zare, în timp ce eu mă cufundam tot mai adânc în amintirile trecutului. „Cinci ani de zile Judele a tot vorbit cu Rex. Întruna.” Am clătinat din cap. „Rex nu suporta să stea în preajma oamenilor care vorbesc încontinuu, iar Judele exact asta face. Vezi, asta înseamnă să se facă dreptate.”

După aceste cuvinte, am făcut o pauză; s-au scurs astfel câteva minute, timp în care Katie a continuat să se uite afară, pe fereastra camerei lui Rex, încercând să-mi evite privirea. „În săptămânile care au urmat, am pus

iarăși mâna pe aparatul de fotografiat, iar Doc m-a trimis pe drumuri – eram plecat între patruzeci și cincizeci de săptămâni pe an – așa că fotografiile mele au început să apară în reviste de pe tot cuprinsul țării.”

Katie își schimbă iarăși poziția și-și încrucișă brațele. Părea că-i este frig. Am remarcat că pe ceafă avea un puf fin. Părul, tuns în stil Audrey Hepburn, îi crescuse de-acum, iar rădăcinile nu-i mai era blonde, ci brunete.

Se rezemă de fereastră și cercetă pășunea din spatele casei. „Dintotdeauna ai avut sentimentele acestea față de tatăl tău?”

„La ce sentimente te referi?”

„La ură,” îmi răspunse cu un aer meditativ.

„Din câte văd, nu prea te ferești de întrebările dificile, nu-i așa?”

Clătină din cap, confirmându-mi spusele. M-a bătut gândul să intru și eu în cameră, dar apoi m-am hotărât să n-o fac, totuși. „Da,” i-am răspuns, lăsând ca gravitatea macabră a afirmației să își facă efectul. „Cred că a existat totuși o perioadă, cândva” – am continuat plimbându-mi privirea prin cameră – „când eram mai tânăr, când probabil încă mai nutream anumite speranțe. Însă el nu mi-a îngăduit să pierd prea mult timp în acel joc al închipuirii.”

Katie m-a privit, fără a rosti nimic. Ochii ei îmi cercetau cu încordare chipul, făcându-mă să mă simt stânjenit. Căuta ceva anume, un lucru pe care nu eram sigur că vreau să i-l împărtășesc. Am făcut semn cu mâna pe fereastră, în direcția azilului privat. „Dacă ar putea vorbi, m-ar blestema de moarte pentru că l-am

internat la Rolling Hills. Gândul ăsta în sine îmi aduce o mare mângâiere.”

Își mușcă buza de jos și-mi studie în continuare chipul. „Vorbești despre el ca și cum nici n-ar fi om. Ca și cum n-ai avea nici-o urmă de atașament față de persoana lui.”

„Dacă lipsești la un meci de baseball, să spunem că lucrezi din greu ca să-ți întreții familia. Dacă lipsești la două meciuri, poate că ai o slujbă care te ține departe de casă mai mult timp decât ai vrea. Poate ai un șef arogant și dificil. Lipsești la trei meciuri, ei bine, să spunem că lucrezi pur și simplu prea mult. Dar dacă lipsești la trei sute optzeci și șapte de meciuri, ești un demon din adâncul iadului.”

Katie se așeză jos, pe podea și mă privi cu ochi întrebători. Am intrat și eu în încăpere și m-am oprit exact în locul unde îi îndesasem lui Rex țeava puștii în gâtleej. M-am întors pentru o fracțiune de secundă înapoi în timp și l-am văzut parcă aievea, stând în locul acela.

Katie privea pe fereastră și își șterse ochii cu mâneca, încercând să oprească rimelul ce i se scurgea pe față. Tăcerea era apăsătoare, așa că am continuat: „Acum câțiva ani, Doc m-a trimis pe o platformă petrolieră în Atlantic, pentru a surprinde pe film o zi din viața acelor oameni. La momentul respectiv nu mi-am dat seama, însă îmi zgâriasem cel mai bun obiectiv, care era și preferatul meu. Cel de 17-35 milimetri, cu deschiderea unghiulară mare. Uitându-mă prin vizor n-aveam cum să văd zgârietura. Era prea superficială. Însă era acolo. Ar fi trebuit să-mi verific mai întâi obiectivul. Știam cum se procedează corect, însă mă grăbeam și mi-am pierdut capul. Când Doc a primit filmul, s-a înfuriat

teribil. «Tucker, doar ai destulă experiență încât să nu faci așa ceva!» Și avea dreptate, prin urmare m-a trimis înapoi. Zgârietura aceea mi-a distrus nu doar o singură fotografie, ci rolă după rolă până când, într-un final, am început să fotografiez cu un alt obiectiv. În ultimă instanță, am fost nevoit să cumpăr un obiectiv nou. Imperfecțiunea sticlei își punea amprenta asupra fiecărui instantaneu surprins. Nu aveam cum s-o evit. Ori de câte ori făceam fotografii cu acel obiectiv, pe care l-am folosit în 90 la sută din cazuri zgârietura era prezentă.”

M-am așezat pe pat și m-am uitat la podeaua unde zăcuse Miss Ella, când mă trăsesese de cracul pantalonului. „Cred că inima este ca obiectivul acela, iar sufletul, ca rola de film.” După aceste cuvinte, m-am ridicat, m-am îndreptat către fereastră și am cercetat pășunea ce se întindea dedesubt. „Cred că în copilărie am avut parte și de niște clipe foarte frumoase, însă oricât de mult mă străduiesc, nu-mi aduc aminte de prea multe dintre ele. Toate sunt mânjite de sânge, de cuvinte aspre, de amintiri urâte și de mirosul de alcool. Țștia sunt ochelarii mei, de culoarea «Rex.» însă viața nu e o fotografie. Nu pot să schimb lentilele, și gata.”

Sprijinindu-se de perete, Katie se lăsă pe vine și se ghemui sub pervazul ferestrei. Își strânse genunchii la piept și-și odihni capul pe brațe. Poate că îi povestisem prea mult. M-am întors să plec și am dat peste Mutt care se holba la mine, alb ca varul. Habar n-am de cât timp stătea acolo.

S-a apropiat de ușa lui Rex și s-a oprit în cadrul ei, ezitând. Își proptise ambele mâini de tocul ușii, ca și cum ar fi încercat să-și recapete echilibrul. Făcu un pas înainte, însă picioarele păreau să i se fi lipit pe podea, ca

fierul atras de magnet. În cele din urmă intră, mormăind în sinea lui ceva de neînțeles și se opri în mijlocul încăperii. De acolo merse spre măsuta de scris a lui Rex, își plimbă privirea de jur împrejur, ca și cum ar fi încercat să-și găsească niște puncte de sprijin și făcu un gest cu mâna. După câteva minute, reuși să îngaime: „Eu... eram aici.”

Am făcut câțiva pași înspre ușă. „Poftim?”

Mutt arătă spre mijlocul camerei, pierdut în conversația cu sine însuși.

„Era aici, în genunchi, curățând podeaua. M-a rugat s-o ajut să mute biroul mai în spate, lângă perete.” Se mișcă mecanic, aproape ca un robot. „L-am mutat, după care a intrat Rex. Beat mort. Îl trimisese pe Mose la Dothan. I s-a adresat lui Miss Ella: «Îți plac băieții mei?» Ea i-a răspuns: «D-le Rex, să știți că sunt cei mai buni băieți pe care i-am întâlnit vreodată. Îi iubesc ca pe propriii mei copii. Știu că și dvs. sunteți tare mândru de ei.» Fără a rosti vreun cuvânt, a aruncat în ea cu paharul din mână. A lovit-o drept în gură, iar dinții i-au zburat cât colo. A luat apoi de pe jos un ciob de sticlă și a pocnit-o cu putere peste față, tăindu-i ochiul. Am făcut un pas spre ea, însă Rex și-a îndreptat degetul către mine, și i-am văzut privirea, care parcă-i ardea.” Mutt respira greoi, iar mâinile îi tremurau. „Mi-a zis: «Idiot mic ce ești! Tu nici măcar n-ar fi trebuit să fii în viață acum. De ce nu mori odată? N-ai fost nimic mai mult decât o poftă pe care mi-am împlinit-o. Un schimb de secreții corporale. Atât! Atât ai fost, și nimic mai mult! Sămânță irosită!» Apoi și-a mutat degetul și, arătând din nou către Miss Ella, a continuat: «Am să-ți spun eu când sunt mândru de

cineva,» după care a lovit-o în coaste cu botul pantofului. Le-am auzit plesnind...”

Mutt rămase ca o stană de piatră în mijlocul dormitorului, apoi începu să se învârtă în sens contrar acelor de ceasornic, de parcă ar fi fost un secundar. Se uită la mine: „Am auzit trântindu-se ușa exterioară, cea cu plasă contra țânțarilor, apoi zgomotul crampoanelor tale pe lemn și pe marmură... Ai alergat... aici, și...” Își târî picioarele către locul unde îi îndesasem lui Rex pușca pe beregată. „Degetele tale... au apăsât tare de tot... dar nu suficient de tare...” Arată apoi pe fereastră, afară. „Ai luat-o în brațe, ai scos-o de aici, Rex a adormit... iar eu m-am întins acolo, afară.”

Mutt se învârtea în mijlocul încăperii. „Eu... el... a lovit-o de șaptesprezece ori înainte să intri tu.”

Plângând cu sughițuri, Katie își ascunse fața între genunchi. S-au scurs așa câteva minute, după care ea s-a ridicat și a traversat în fugă holul. Hohotele s-au îndepărtat pe scări în jos și apoi s-au estompat când Katie se năpusti afară, pe ușa din spate. Mutt încetă să se mai învârtă și se îndreptă către fereastră. Își apăsă nasul pe geam și privirea i se pierdu în zare, dincolo de marginile pământului. Ajunsese pe marginea prăpastiei.

Tucker?

De ce nu mi-ai spus? Tot timpul ai știut asta, și nu mi-ai spus!

Tucker, băiatul ăsta scump are nevoie să afle că n-a fost vina lui, și are nevoie să te audă pe tine spunându-i asta. Mutt va muri sau va trăi în funcție de ce alegi tu să faci mai departe. Trebuie neapărat să afle că nu e vina lui, că n-a fost niciodată!

Dar a fost! Tocmai mi-a spus asta. Ar fi putut împiedica să se întâmple ce s-a întâmplat.

Copile – i-am simțit degetele prinzându-mă de bărbie și întorcându-mi fața spre ea – gata, eliberează-te! E timpul să iei trecutul, să-i faci vânt de pe stâncă și să-l lași să se scufunde.

M-am târât pe podea, până în dreptul semnului întunecat unde Miss Ella se prăbușise, am parcurs cu unghia conturul petei purpurii și am privit cum lacrimile mi se scurg prin crăpăturile lemnului, asemenea unor stropi de aur ce se rostogolesc ușor spre creuzetul pentru topire.

Capitolul treizeci și șapte

„Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck!

Am sărit drept în picioare, orbit de soarele amiezii. Jase stătea în cadrul ușii, respirând precipitat, transpirat tot și arătând cu mâna în direcția carierei de piatră. „E în apă! E la fund! Nu se mișcă! E la fund!”

M-am frecat la ochi, încercând să mă concentrez asupra spuselor copilului. „Ia-o mai încet, amice! Cine e la fundul cui? Cine nu se mișcă?”

Jase făcu semn spre o fotografie agățată pe perete. O fotografie pe care ne-o făcuse Miss Ella mie, lui Katie și lui Mutt, în care stăteam cu brațele petrecute fiecare pe după gâtul celorlalți. Era în ziua când Katie plecase în Atlanta. Jase arătă spre Mutt. „El.”

Am zburat pur și simplu pe coridor, apoi în jos pe scări, am traversat bucătăria și am ieșit tot în fugă pe ușa din spate. Am sărit prin gardul de bușteni, m-am dat de-a rostogolul, mi-am zgâriat tălpile și am luat-o la fugă cât mă țineau picioarele peste pășune. Până să ajung la pâlcul de pini mi-am scos cămașa, iar când am ajuns la marginea carierei n-am ezitat nici-o clipă. Am plonjat de pe stâncă și m-am cufundat în apă ca un vultur pescar în căutarea prăzii. Am străpuns suprafața apei, iar undele iscate s-au împrăștiat până la peretele de stâncă, asemenea unor valuri reci de sticlă, în timp ce eu m-am scufundat după trupul nemișcat din adânc.

Pantalonii și pantofii mă trăgeau înapoi, însă am înotat tot mai adânc, încercând să ajung la Mutt. Urechile îmi pocneau din ce în ce mai des din cauza presiunii crescânde a apei. Soarele era sus pe cer, iar apa-rece și scânteietoare. Mutt zăcea inert, cu mâinile întinse pe fundul nisipos, la câțiva metri de barca scufundată. Nu se mișca deloc. Funiile legate în jurul picioarelor și mijlocului său aveau la celălalt capăt niște greutateți considerabile, care se odihneau pe nisip. Părul i se unduia încoace și încolo, purtat de mișcările apei, la fel și degetele. Am ajuns în dreptul lui, l-am apucat de gulerul cămășii și l-am întors cu fața în sus. Avea ochii larg deschiși, iar gura îi era făcută pungă în jurul capătului unui furtun verde de grădină. Era cât se poate de viu. Nu la priveliștea asta mă așteptam, să-l văd pe Mutt zgâindu-se la mine, calm ca o adiere de vară.

L-am cercetat chipul, pentru a mă asigura că trăiește. Îmi făcu cu mâna, în timp ce în cealaltă ținea o sită pentru făină.

Am înjurat în gând și, scuturând din cap, i-am făcut semn în sus. Mutt și-a dezlegat funiile care-l țineau legat de greutateți și, împreună, am înotat spre suprafață.

Am început să tremur din toate încheieturile, însă Mutt părea foarte încălzit, de parcă atunci ar fi ieșit din toaster. M-am cățărat pe stânca plată unde obișnuiam să ne jucăm în copilărie și am tras cu nesaț aer în piept, după care m-am uitat cu suspiciune la fața sa contorsionată. Arăta de parcă un doctor dement îi cususe buzele la colțuri. Pe sub haine, purta un costum impermeabil de scafandru. Își scoase din gură furtunul și se uită la mine de parcă tocmai l-aș fi rugat să-mi cumpere un ziar, în drum spre casă.

„CE FĂCEAI ACOLO?” Mutt tresări, surprins de strigătul meu și se uită în spate, întâi peste un umăr, apoi peste celălalt. L-am tras cu putere un dos de palmă peste față. „Te-am întrebat CE FĂCEAI ACOLO?”

Își trecu limba peste buzele uscate, crăpate și, făcând semn cu degetul în jos, spre fundul apei, îmi răspunse: „Căutam un bănuț.”

„EȘTI NEBUN? ȚI-AI IEȘIT CU TOTUL DIN MINȚI?”

Mutt se scărpină la ceafă, își descheie fermoarul costumului impermeabil și dădu din cap: „Da.”

„Îți bați joc de mine, bănuiesc.”

„Ba nu.” Scutură din cap. „Gibby mi-a spus că, din punct de vedere clinic, sunt...”

M-am rezeamat brusc cu spatele de stâncă. „Nu asta am vrut să zic.” Mutt rămase tăcut, însă ochii îi fugeau fără odihnă de la un capăt la celălalt al carierei de piatră. Încerca să înțeleagă ce voiam să zic și aștepta următoarea lovitură. Mi-am șters fața și am încercat să-i pun o întrebare la care să-mi poată răspunde. Am îngenuncheat lângă el și mi-am așezat palma pe obrazul lui, cu o mișcare fermă, dar blândă. „Mutt, ce făceai acolo jos, înainte să mă scufund după tine?”

Ochii îi fugiră iarăși din colț în colț, însă capul îi rămase nemișcat, „înotam pe fundul apei, legat de niște greutateți, cam șaiszeci de kilograme, și respiram prin furtunul ăla. Între timp, cerneam nisipul cu sita asta de făină.”

„OK.” Am făcut o pauză. „Dar ce era în mintea ta? Ce aveai de gând să faci, pentru ce atâta efort?”

„Încercam să găesc un bănuț pe care l-am pierdut aici, mai demult.”

„Când l-ai pierdut?”

Mutt se scărpină în cap, căzut pe gânduri. „În ziua când am scufundat barca Jolly Roger.”

„Și ai crezut că ai putea să-i dai de urmă aici, pe fundul apei?”

Mutt își roti privirea de jur împrejur, ca și când răspunsul era evident și eu eram cel smintit, în toată povestea asta. „Hmm... da. Vezi tu, în ziua când l-am scufundat pe Jolly Roger, aveam în buzunar un bănuț de cinci cenți, cu cap de bizon. Bănuiesc că mi-a căzut pe undeva pe-aici, căci am căutat în toate celelalte locuri posibile.” Arată cu degetul către adâncul apei. „E acolo, pe undeva.”

Mi-am băgat mâna în buzunar și am scos o monedă de douăzeci și cinci de cenți. „Dacă ai nevoie de bani, să știi că nu trebuie decât să-mi ceri.”

Mutt scutură din cap. „A, nu, eu căutam un bănuț anume.”

„De ce e bănuțul ăla atât de important pentru tine?”

„Pentru că” – îmi explică, uitându-se la mine de parcă era perfect logic – „dacă l-aș găsi, dacă mi l-aș pune la loc în buzunar, atunci poate că ziua aceea nu s-ar mai termina niciodată. Poate că m-aș putea întoarce în timp, s-o iau de la capăt. De unde am rămas. Poate că...”

Katie stătea sus pe stâncă, deasupra noastră, cu brațul petrecut în jurul lui Jase. Mutt se uită la mine, fără să bănuiască că tocmai îmi răpise zece ani din viață și că fusesem cât pe ce să fac infarct din pricina lui. M-am cățărat afară din carieră și m-am întors acasă, unde am intrat sub duș și am rămas sub jetul fierbinte până când s-a răcit apa.

Venise timpul să-l sun pe Gibby, și eram conștient de asta. Descoperisem rădăcina problemei, dar oricât de mult aș fi încercat să sap împrejurul ei, tot n-aveam cum s-o smulg cu totul, pentru că ramificațiile ei pătrunseseră deja în stâncă.

Capitolul treizeci și opt

Pe la ora trei dimineața, Katie coborî tiptil scările la subsol și mă scutură de umăr, dar nu era nevoie să mă trezească. Oricum nu dormeam. „Tucker,” îmi șopti, „Tuck, trebuie să vorbesc cu tine, să-ți spun ceva.” Avea buzele strânse, încordate; i-am simțit răsuflarea pe față, iar mirosul de lavandă parcă mă învăluia cu brațe invizibile. Era întuneric și răcoare în subsol, iar Katie venise în picioarele goale. Ținea în mână o lumânare și purta o pijama de mătase care nu reușea să ascundă faptul că îi era frig. „Nu am fost pe de-a-ntregul sinceră cu tine. Mai este ceva de zis.” Își strecură mâna pe sub a mea, mi-o luă și mi-o apăsă tare pe abdomenul ei, apoi mi-o strânse cu toată puterea, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o iau la fugă. „Când am mers în Colorado... Trevor și cu mine... am încercat să luăm totul de la capăt. Nu sunt sigură” – din colțurile ochilor începură să-i curgă lacrimi – „însă cred că... sunt însărcinată.” Se ridică în picioare și se întoarse, dând să plece. „Îmi pare rău.” Ieși, la fel de silențios cum intrase. O vreme se auzi foșnetul îmbrăcămintei de mătase, apoi se făcu liniște.

Tucker?

Acum ce mai vrei de la mine?

Aș vrea să-ți atrag atenția asupra unei anumite chestiuni.

Cred că sunt destule lucruri care mi-au atras atenția în ultimele douăzeci și patru de ore. Știi și tu că

*nu e bine să te preocupi de prea multe lucruri deodată,
nu?*

Copile, vreau doar să-ți amintesc un lucru.

Da, doamnă. Ce anume?

*Mi-am petrecut jumătate din viață îngrijind doi
copii din flori.*

Capitolul treizeci și nouă

Am urcat scările, m-am îndreptat spre dulapul cu arme, am înșfăcat aceeași pușcă Greener și am desigilat o cutie de cartușe. Am vârât două cartușe numărul cinci în camera de încărcare, iar restul cutiei l-am luat cu mine pentru orice eventualitate. Am mers mai întâi în dormitorul lui Rex și am țintit portretul său, ce trona deasupra șemineului. Am apăsat pe trăgaci și i-am zburat capul de pe pânză, apoi m-am întors spre patul unde obișnuia să doarmă. Glonțul de oțel s-a împlântat chiar în mijlocul acestuia, împrăștiind un nor de pene prin toată camera. După care i-am țintit biroul, făcând blatul țandări. În cele din urmă, m-am dezlănțuit împotriva măsutei de toaletă, cea pe care-și golea buzunarele și unde-și așeza paharul.

După ce am măcelărit camera lui Rex, am aruncat arma pe pat și am coborât scările în bucătărie. Katie veni în fugă, albă la față ca o stafie. Mă văzu, se feri din calea mea, iar eu am coborât scările, spre crama lui Rex. Crama aceea extraordinară, teribil de scumpă, teribil de inutilă. Am luat bâta Louisville Slugger lungă de șaizeci și șase de centimetri de lângă perete și mi-am ridicat-o pe umăr, în poziția binecunoscută. Mi-am imaginat chipul lui Rex, m-am balansat și am lovit. Vin, praf, lemn, sticlă, toate au explodat, împrăștiind pereții cu șase nuanțe diferite de roșu, de la șase producții diferite. Mi-am reluat poziția „de luptă”, am făcut un pas în lateral și am lovit din nou. Am continuat așa până când toți pereții fură

înecați în roșul acela sângeriu. Rafturile de lemn fuseseră, la rândul lor, făcute țândări; vinul curgea șiroaie înspre gura de evacuare din podea, răsunând mai apoi de-a lungul țevelor de canalizare. M-am așezat pe jos; eram lipicios tot, din cauza stropilor de vin, și acoperit din cap până-n picioare cu cioburi de sticlă. Simțeam cum spasmul muscular îmi coboară în picior.

În clipa aceea mi-au ajuns la urechi niște sunete.

Acorduri ce veneau de la pianul cu coadă al lui Rex. Se răspândeau prin toată casa și parcă mă luau pe sus, chemându-mă afară din cramă. M-am îndreptat spre sufragerie, de unde se auzeau sunetele. Arătam de parcă fusesem împușcat cu piure de struguri. Am găsit-o pe Katie așezată în fața pianului, atingând clapele cu vârful degetelor. Nu știu ce anume cânta, însă, după vocea lui Miss Ella, era cu certitudine cel mai frumos sunet care răsunase vreodată în casa noastră. Mutt își făcu și el apariția, cu o cheie ciudată în mână, ridică capacul pianului și se aplecă înăuntru, ascultând cu atenție. La fiecare câteva secunde, se întindea peste corzi și strângea sau dădea puțin drumul la câte una, cu gesturi calme, de parcă ar fi reparat un carburator. Apoi se așeză lângă Katie și-i urmări cu atenție degetele ce zburau peste clape. Am lăsat bâta într-un colț al încăperii, m-am așezat pe podea și am început să-mi culeg din păr cioburile de sticlă; simțeam pe buze gustul amarui al vinului. Tăieturile de pe față mă usturau, iar gustul acela înțepător îmi ardea parcă gâtleejul.

Katie a continuat să cânte până când primele raze ale dimineții au început să ne bată în geam. Nu știu câte piese au fost. Poate o sută. Și toate, din memorie. La fiecare câteva clipe, Mutt se ridica, se ducea de cealaltă

parte a pianului, meșterea ceva la o coardă, apoi se așeza la loc, lângă Katie. El, în costumul de poliester cu dungi, ea în pijamaua de mătase, iar eu-scăldat în vin, sticlă, așchii de lemn, amărăciune și frumusețe.

Capitolul patruzeci

Pe la jumătatea dimineții stăteam înfășurat într-un prosop, cu părul ud și îmi turnam o cană de cafea, când Mutt intră în bucătărie, cărând într-o mână o drujbă, iar în cealaltă, un baros. Mărturisesc că priveliștea aceasta mi-a stârnit curiozitatea. Însă, ținând cont de cele petrecute în ultimele douăzeci și patru de ore, orice era posibil.

„Bună dimineața,” l-am salutat, însă Mutt dispăruse deja. Captiv în propria-i lume, ieșise din încăpere fără ca măcar să-mi remarce prezența. Capul îi era aplecat înainte, iar mersul greoi parcă nu putea păstra ritmul, de parcă plimba un câine uriaș și nu-l putea ține în frâu. Am coborât în subsol și am început să mă îmbrac, când am auzit prima trosnitură.

Ca să fiu cinstit, nu-mi păsa nici dacă distrugea toată casa, din temelii. Orice schimbare ar fi adus o îmbunătățire. Cu toate acestea, am luat-o repede pe scări în sus cu speranța că acțiunile distructive ale lui Mutt aveau să slujească și unui scop constructiv, cât de cât.

Am rămas în cadrul ușii și, ținând cu grijă ceașca de cafea, am urmărit cum Mutt se străduia din răsuputeri să împingă măsuta de toaletă a lui Rex pe fereastră afară. Reuși s-o ridice pe pervaz, o scoase afară pe jumătate și apoi îi făcu vânt cu un deget, privind-o cum se prăbușește și se sfarmă în zeci de bucăți, la impactul cu granitul ce pardosea terasa de la parter, își puse pe

ochi ochelarii de protecție, porni motorul drujbei, tăie în două patul lui Rex și-l ucise în același mod violent și glorios, zdrobindu-l de granit. Apoi azvârli pe fereastră rămășițele biroului lui Rex, urmate, asemenea unui disc de Frisbee, de portretul rămas fără cap, ce atârname până atunci deasupra poliției șemineului. Dislocă și polița, cu o singură lovitură puternică de baros, scoase din țâțâni ușa dormitorului și le aruncă pe amândouă peste mormanul de lemne ce zăcea dedesubt. Odată golită camera, Mutt își strânse uneltele, dădu din cap încântat și ieși din casă. Începu să adune lemnele zdrobite și să le stivuiască pe un petec de iarbă din fața verandei. Glue, care hoinărea pe pășune, își îți capul peste gard, uitându-se la el plin de curiozitate. La fel de curioși îl priveau Katie și Jase, care până atunci șezuseră pe verandă, contemplând „artificiile”.

Mose curăța gunoiul din grajd, însă expresia întipărită pe chipul său îmi spunea că se așteptase la asta. De asemenea, îmi mai spunea că savura din plin ceea ce se petrecea.

Mutt întoarse grajdul cu susu-n jos în căutarea unui bidon cu gaz lampant, însă nu găsi.

Mi-am ridicat un deget. „Am eu exact ce-ți trebuie.” Am înhățat de sub patul meu cele două borcane pe care le promisem de la Whitey. Mutt le-a turnat pe amândouă peste grămada de lemne. „Ați face bine să vă dați mai în spate,” îi avertiză pe Jase și pe Katie. Aruncă un chibrit aprins, care provocă mai întâi un fulger alb, iar apoi flăcările izbucniră cu violență și se înălțară la vreo șase metri în văzduh, emanând o dâră de fum negru, din cauza aracetului și materialelor textile.

Mutt intră în bucătărie, se spală pe mâini, luă din congelator o cutie cu înghețate pe băț, scoase una cu aromă de banane și-i desfăcu ambalajul. Cu bățul de la înghețată în gură, îmi oferî și mie cutia. Am refuzat scuturînd din cap și arătîndu-i cana cu cafea. Îndreptă spre mine vîrfurile înghețatei și spuse: „Nu înțeleg de ce ar mânca cineva o altă înghețată decît cea de banane.” Am privit împreună cum flăcările înghițeau ce mai rămăsese din portretul lui Rex. Mai întîi se încreți, ca o folie de plastic pe cuptorul încins, apoi se făcu cocoloș, se înnegri și în cele din urmă se dezintegrează cu totul, prefăcîndu-se în cenușă.

Mutt linse înghețata pînă nu mai rămase decît bățul, pe care îl aruncă în foc și începu să scoată din casă și restul obiectelor de mobilier care-i displaceau. În scurt timp mi-am dat seama că orice obiect de care îl lega vreo amintire neplăcută sfârșea inevitabil în foc. Trei scaune din sufragerie, cîteva rînduri de cărți, două seturi de instrumente pentru curățarea șemineului, vreo șase lămpi, două scaune înalte, de bar, de fapt aproape tot barul, două canapele, trei fotolii mari, mai multe măsuțe, un glob pămîntesc, toate hainele și pantofii lui Rex, mai bine zis toată garderoba acestuia, o carpetă mică, în stil oriental, covorul dintr-una din băi, cincișase tablouri, o chiuvetă de baie, toate fotografiile lui Rex pe care i-au picat ochii, masa din sufragerie, pe care a scos-o din casă pe bucăți, cea mai mare parte din draperii, dacă nu chiar toate, un ventilator de tavan, cîteva pernuțe de șezut, toate așternuturile și, în cele din urmă, pușca Greener. Pe aceasta o luă în mînă și coborî scările; ajuns jos, îmi aruncă o privire întrebătoare. Am

dat din cap a încuviințare, iar Mutt aruncă arma de cinci mii de dolari chiar în vârful grămezii.

Era un foc plăcut, prietenos. Scump, dar liniștitor. Mose ieși din grajd, cu o furcă într-o mână și o cană de cafea în cealaltă. Se rezemă de gard, zâmbi și ridică înspre mine cana. Katie coborî de pe verandă și-mi spuse: „Tuck, n-ai de gând să-l oprești?”

„De ce aș face-o?”

„Păi,” Îmi explică, arătând spre casă, „oare n-ați putea să faceți ceva bun cu toate lucrurile astea?”

„Cum ar fi?”

„Să le vindeți.”

„Mda, dar cu banii pe care i-am câștiga de pe urma lor nu am putea plăti un psihoterapeut mai bun decât focul. Mă gândesc să-mi iau niște bomboane, câteva batoane de ciocolată Hershey și să-mi trag un scaun mai aproape.”

Când flăcările s-au întetit și mai tare, m-am așezat pe jos, cu picioarele încrucișate, încălzindu-mă la focul strălucitor. Jase coborî în fugă de pe verandă, îmi sări drept în poală și mă întrebă: „Unchiu' Tuck, crezi că lui Unchiu' Mutt i-ar face plăcere să bea niște bere cu noi?”

Ședința noastră de psihoterapie a ars ore în șir, însă cutia de plastic din buzunar și dispariția rapidă a lui Mutt mi-au reamintit că inevitabilul se apropia. Poate că era doar calmul dinaintea furtunii. Oare ce avea să facă după stingerea focului? Mai târziu, în cursul acelei după-amiezi, am format numărul. A apucat să sune o singură dată. „Gibby, Tucker la telefon.”

„Tucker, mă bucur să-ți aud vocea. El ce mai face?”

„Când, cum. În unele zile, sesizez un oarecare progres. În alte zile are un comportament anormal. Însă...”

„Tucker, care-i baiul?”

„Cred că am descoperit rădăcina problemei.”

„De unde știi?”

„E o poveste lungă. Îți amintești când Mutt ți-a povestit de visul acela, în care se făcea că era pitit sub un birou sau sub o masă și nu putea să sară în ajutorul cuiva care avea nevoie?”

„Bineînțeles.”

„Ei bine, povestea asta chiar s-a întâmplat. În urmă cu aproximativ cincisprezece ani. Am fost martori amândoi la acea scenă, dar eu n-am știut asta până aseară. Mă... mă simt derutat. Uitându-mă la el, am impresia că e posibil ca starea lui să se îmbunătățească încetul cu încetul, dar e la fel de posibil să se prăbușească dintr-o dată.”

„Poimâine e Crăciunul. Am să-ți trimit cu poșta rapidă o altă medica ție, și ar trebui să ajungă pe douăzeci și șase. Asta înseamnă peste trei zile Ce crezi, te descurci până atunci?”

Pierdusem cu totul noțiunea timpului. Nici nu-mi dădusem seama că mai era o zi până la ajunul Crăciunului. „Cred că da. Poate. Nu știu. Nu știu dacă fitilul lui arde rapid, lent sau nu mai arde deloc.”

„Ai folosit injecțiile acelea? Thorazine?”

„Nu, nu încă.”

„Ține-le pe-aproape. Dacă starea lui e măcar pe jumătate atât de gravă pe cât mi-o descrii tu, s-ar putea ca ele să-ți fie singura salvare.”

Avea dreptate Gibby, însă acum mă confruntam cu două probleme – pe de-o parte, Mutt, iar pe de altă parte, ce să le cumpăr lui Katie și lui Jase de Crăciun.

Capitolul patruzeci și unu

Când eram copil, majoritatea prietenilor mei visau să se lupte cu flăcările, să-i împuște pe băieții răi, să înscrie un home-run, care să le aducă trofeul, să o salveze pe prințesă sau chiar să primească un sărut. Visele mele însă n-aveau nimic de-a face cu pompierii, cu infractorii și polițiștii, cu fetele sau cu trofee sportive – toate astea au venit ceva mai târziu. Primele mele vise, cel puțin cât îmi mai aduc aminte din ele, se învârtteau în jurul lui Rex: Îmi imaginam că se întoarce devreme de la serviciu, își lasă la o parte servieta, ia în mână o mănușă de baseball – nu paharul de băutură – și-mi aruncă mingea. Iar dacă se putea să facă toate astea fără să țipe la mine sau să mă lovească, cu atât mai bine.

Visam cu ochii deschiși că într-o bună zi Rex avea să coboare din Lincoln-ul sau Mercedes-ul său negru, îmbrăcat în cămașa sa albă și apretată, din bumbac egiptean, cu manșete franțuzești și broderie, transpirată toată și lipită de spate, cu cravata legănându-se dintr-o parte în alta la fiecare mișcare și, zâmbind, avea să mă încurajeze: „Hai, că-i bine așa, ține-ți cotul sus. Ochește, fă un pas înainte și aruncă. Lovește ținta pe care ți-ai fixat-o. Aruncă prin mănușă.” Sau îmi imaginam că, pentru a-mi dovedi cât sunt de important pentru el, Rex se grăbea să ajungă acasă, în timpul unei ploi torențiale de vară, și aruncându-mi mănușa, mă îndemna: „Hai, grăbește-te, până nu se oprește!” Însă cum așa ceva nu s-a întâmplat, mi-am aruncat singur mingea, m-am

prefăcut și am inventat tot soiul de scuze, pentru a-i justifica absența. După o vreme am rămas fără justificări.

În scurt timp, mi-am dat seama că baseballul nu se regăsea printre preferințele lui Rex, așa că mi-am făurit alte vise. Visam că mă invita să stau alături de el, indiferent cu ce s-ar fi îndeletnicit. Îmi spuneam că este ocupat, puternic, influent, că are multe pe cap. Apoi îmi imaginam că Rex mă roagă să-l ajut să scoată bălegarul din grajduri, să tundă iarba, să-și curețe armele, să gătească micul dejun, să crape lemne, să facă focul, să țesale caii, visam că mergem la pescuit sau conducem tractorul împreună – m-aș fi mulțumit cu orice – însă Rex nu făcea nimic din toate astea.

El plătea oameni care să le facă în locul lui, pentru că nu-i păsa de chestiile astea nici cât negru sub unghie. În felul acesta avea timp să alerge nestingherit după bani sau după secretara sa, sau să ruineze o afacere de familie din Decatur, pentru care generații la rând munciseră din greu.

Nu sunt atât de înverșunat împotriva lui încât să nu recunosc că Rex se pricepea de minune să facă bani. Tot ce atingea, se prefăcea în aur. Însă secretul acesta, talentul de a face bani era cu siguranță ultimul lucru pe care Rex mi l-ar fi împărtășit. Era secretul său și numai al său, pe care bucuros l-ar fi dus cu el în mormânt – cum se va și întâmpla, de altfel pentru că eu reprezentam pentru el un adversar. Scopul său era unul cât se poate de simplu. Rex îl angajase pe tatăl lui Katie ca să scape de ea, pentru că atunci când o aveam prin preajmă, eram fericit. Iar dacă el nu era fericit, nu lăsa pe nimeni altcineva să fie.

În cele din urmă, visele mele s-au micșorat și mai mult, până n-a mai rămas din ele decât simpla dorință de a fi apreciat ca persoană. Dacă Rex n-avea de gând să joace mingea cu mine, prin ploaie, putea măcar să mă ia de mână, să intrăm împreună în turnul său zgârie-nori, să mă bată prietenește pe umăr și să spună: „Bună ziua, d-le Cutare. Dă-mi voie să ți-l prezint pe fiul meu.” Apoi să-mi dea voie ca, ridicat pe vârfuri, să apăs butonul liftului care să ne ducă la ultimul etaj. Îmi imaginam că defilează cu mine prin birou, o roagă pe secretară să-i aducă o cafea, iar mie, o ciocolată caldă cu topping de bombonele fondante, pe care le cumpărase, chipurile, special pentru mine. Și mă lasă să stau lângă el în timp ce dă câteva telefoane, participă la întâlniri de afaceri sau face alte lucruri importante. Din moment ce mă indusese în treburile lui atât de importante, asta însemna că și eu sunt important.

În schimb, pe Miss Ella n-a fost nevoie s-o întreb vreodată dacă mă iubește sau nu. Știam, pur și simplu. Îmi spunea asta în fiecare zi, însă rareori folosea cuvinte. De când aveam cinci ani, Miss Ella m-a învățat cum se scrie dragoste, și niciodată n-am uitat.

Se scrie T-I-M-P. Un lucru despre care Rex nu știa absolut nimic.

Expresia de pe chipul lui Jase îmi dădea de înțeles că avea și el aceeași problemă. Se plictisea. La ora 9 dimineața făcuse deja vreo două sute de ture cu bicicleta, de la un capăt la celălalt al aleii și chiar

începuse să-și așeze singur mingile de baseball pe suport. Avea nevoie de o activitate.

Mutt, pe de altă parte, avea nevoie de o curățenie generală, însă nu știam cum să i-o spun. Barba sa mai avea puțin și aniversa două săptămâni de existență, dar Mutt tremura atât de tare, încât n-ar fi putut nici măcar să tragă o linie dreaptă. Așadar, nu voiam să-i sugerez să se bărbierească singur, de teamă să nu-și taie gâtul. Ca nu cumva să îl jignesc, am încercat să-l iau pe ocolite. M-am suit la el în șură și l-am surprins în timp ce se îmbrăca. „Mă gândeam să merg azi să mă tund. Ce zici, ai chef să mă însoțești?”

De jos, de la baza scării, Jase m-a auzit și a spus: „Da! Vreau să merg și eu!” Mutt mi-a aruncat o privire în care se citea curiozitatea. „La ce oră?”

Am scuturat din cap și i-am răspuns: „Oricând.”

Mutt își roti privirile prin grajd, ca și cum și-ar fi verificat agenda interioară, apoi se uită la încheietura mâinii stângi, unde nu purtase niciodată ceas și încuviință din cap. „În cinci minute e bine?”

„Te aștept în mașină.”

Am zornăit cheile în direcția lui Katie care, zâmbind, își trecu degetele prin părul tuns scurt: „Nu, mulțumesc, consider că deocamdată nu e nevoie ca cel mai bun stilist din Clopton să se atingă de podoaba mea capilară.”

„Vrei să-ți aduc un tub de vopsea?”

Drept răspuns își dădu ochii peste cap.

O veche zicală sună cam așa: „Să nu te lași niciodată tuns de un frizer chel, pentru că s-ar putea să înceapă să te invidieze.” Peppy Parker e chel ca becul, și așa a fost de când îl știu, dar cu toate astea, locuitorii Cloptonului, fără excepție, s-au perindat prin scaunul său. El este o emblemă a Cloptonului. Ca să nu mai spun de frizeria pe care o deține. De când îmi aduc aminte, Peppy a purtat mereu proteze ce păreau prea mari pentru gura lui și-l făceau să șuiere printre dinți. Nu-l prinzi niciodată fără tutunul de prizat la el, iar când te tunde și se învâрте în jurul tău, mută întruna cu piciorul – ca pe o minge de fotbal – o scui pătoare de alamă, așezată pe podea, sub scaun.

La vârsta de șaptezeci și cinci de ani, mâinile-i mari, ca niște labe de urs, mânuiesc briciul cu iscusință. E ca un valet care știe numele tuturor și nu s-a grăbit niciodată. Însă nici nu a stat degeaba. „Timpul înseamnă bani,” e replica sa favorită, iar când rostește cuvintele astea, se referă la banii tăi, nu la ai lui. Peppy a lucrat toată viața câte cincizeci de săptămâni pe an, efectuând patruzeci de tunsori pe săptămână, fiecare dintre acestea încheiată cu o strângere de mână și cu fraza: „Mi-a părut bine să te văd din nou. Transmite familiei tale cele mai bune urări și mai vino și cu alte ocazii.” Așadar, mai mult de o sută de mii de tunsori, strângeri de mână și urări.

L-am cunoscut pe Peppy în urmă cu douăzeci și șase de ani, când, într-o bună zi, Rex și-a îndreptat degetul spre Miss Ella și i-a poruncit: „Stai acolo lângă el și spune-i lui Peppy să-l tundă scurt, periuță.” Ceea ce s-a și întâmplat; prin urmare, din ziua aceea și până când am plecat la facultate, la Georgia Tech, mi-a fost mai

mereu frig la cap. De atunci încioace mi-e puțin mai cald. Când îmi lăsam părul ceva mai lung, Rex îl cataloga drept „răzvrătire”, însă lui Miss Ella îi plăcea să-și treacă degetele prin el. Presupun că Peppy m-a tuns, în medie, de opt ori pe an și de fiecare dată așteptam cu nerăbdare următoarea vizită la el.

Îngrijindu-se de creștetul majorității locuitorilor din Clopton, Peppy știa o sumedenie de lucruri despre aceștia. Dacă voiai să afli vreo bârfă, te duceai la Banquet Cafe, însă dacă voiai adevărul-adevărat, te duceai la Peppy.

Mutt, Jase și cu mine am intrat în frizeria Parker puțin după ora 9, la scurtă vreme după deschidere.

„Neața, Peppy,” l-am salutat.

„Bună dimineața, Tucker! Ce mai face hoinarul nostru?” Peppy instalează scaunul pentru copii deasupra scaunului pentru adulți și-l șterse de praf cu șorțul cu care era încălzit. „Iar tânărul acesta, cine-i?”

„Peppy, aș vrea să ți-l prezint pe Jase Withers. Un bun prieten de-al meu.”

„Ei bine” – Peppy îl mângâie pe Jase pe genunchi, dându-i o gumă de mestecat Double Bubble – „toți prietenii lui Tucker sunt și prietenii mei.” Jase îi zâmbi și-și îndesă guma în gură. Peppy se uită la mine. „Cum îl vrea tuns?”

Înainte de a apuca să-i răspund, Jase sări: „Unchiu' Tuck, vreau să mă tundă ca pe tine.”

„Cum adică?”

„Ca în poza aia de deasupra șemineului.”

„Aaa...” M-am uitat chiorâș la el, cu gândul la consecințele unei asemenea decizii. „Uite, amice, nu sunt convins că mamei tale o să-i placă una ca asta.”

„Dar ție o să-ți placă.”

Peppy ridică din sprâncene spre mine și zâmbi: „O să crească la loc. Fiecare băiat trebuie să facă la un moment anumite lucruri tipic băiețești. Face parte din viață.”

„Da, domnule, așa-i. Și va crește la loc.” L-am privit pe Peppy. „Mărimea 1, te rog.”

Peppy fixă lama numărul 1 la un aparat de tuns vechi, placat cu crom, și apăsă butonul de pornire. Mașinăria scuipe, sughiță, tuși și-și dădu duhul. „Păi da, după paisprezece ani, era și timpul,” comentă Peppy ridicând din umeri. Îl scoase din priză, înfășură cablul în jurul aparatului și-l aruncă în coșul de gunoi. Fără nici-o ezitare, desprinsе de pe perete aparatul mai nou, în vârstă de doar șapte ani, și începu să reteze părul lui Jase.

Mutt mă bătu încetișor pe umăr cu mâna îmbrăcată într-o mănușă de cauciuc, făcu semn către buzunarul meu și întinse mâna, așteptând parcă ceva. I-am dat briceagul meu Swiss Army și scoase din gunoi mașina de tuns. În timp ce Peppy bâzâia de zor, Mutt meșterea de zor.

Patru minute mai târziu, toate firele de păr de pe capul lui Jase măsurau exact un centimetru în lungime și parcă auzeam deja țipătul îngrozit al lui Katie, când avea să dea cu ochii de fiul său. O imagine de neuitat. Peppy opri mașina de tuns, își trecu degetele pe sub aparatul fixat pe perete, ce încălzea spuma de ras, și începu s-o întindă pe ceafa lui Jase.

„Jase, să stai nemișcat,” i-am spus, punându-i mâna pe umăr. „D-nul Peppy o să te chinuie puținel.” Peppy își trecu de vreo trei ori briciul peste curea, apoi

rase delicat puful de pe ceafa copilului. După care scoase mantaua pe care o înfășurase în jurul lui Jase și ridică oglinda, ca acesta să se poată admira. Jase zâmbi cu gura până la urechi – urechi ce erau acum mult mai vizibile – iar pieptul i se umflă de mândrie.

Mutt se așeză, la rândul său, pe scaunul lui Peppy, care aproape că nu-l recunoscuse. Nu era nevoie să-i relatez eu cum stau lucrurile. Cunoștea mai toată povestea. Peppy îl tunse, îl rase pe gât și pe față. Când își termină treaba, Mutt arăta mult mai bine decât arătase în ultima vreme. Peppy își umezi degetele cu o cantitate generoasă de after-shave Clubman's și o întinse pe gâtul și obrajii lui Mutt, masându-l ușor cu palmele.

Jase mă trase de cracul pantalonului. „Unchiu' Tuck, ce-i aia?”

„Oh, asta-i chestia cea mai tare. Se cheamă Clubman's. Probabil că și ție ți-ar trebui așa ceva. Cred că mamei tale o să-i placă mult de tot.” Știam că nu-i adevărat și că tocmai spuseseam o minciună mare cât roata carului, pentru că nici unei femei din istorie nu-i plăcuse vreodată aftershave-ul Clubman's. Doar bărbaților le plăcea, însă am considerat că nu era nevoie ca Jase să afle acest detaliu și că, odată ce Katie avea să-și revină din șocul provocat de tunsoarea fiului său și de aspectul lui de Dumbo, avea să se împace și cu asta. Peppy îi tamponă gâtul și fața cu mâinile înmuiate în after-shave, ba chiar i le trecu puțin și prin păr.

Am aruncat o privire înspre Mutt, care era captivat cu totul de măruntaiele mașinii de tuns, împrăștiate pretutindeni pe podea.

„Tuck.” Peppy mătură părul de pe scaun cu șorțul, după care îndepărtă firele rămase cu ajutorul foen-ului.
„Ei, ce zici? Ți-ai venit în fire?”

„Mă gândeam să te las să mi-l scurtezi puțin.”

„Da, îmi închipuiam eu. Tot răzvrătit, nu?”

„Cam așa ceva.”

„la loc.”

Peppy mă tunse și pe mine, reușind să se țină de regula privind „scurtatul.” În timp ce achitam nota de plată, Mutt fixă la loc și ultimul șurub, apoi se îndreptă spre zona de lucru și băgă mașina în priză, stropindu-i partea din spate cu spray dezinfectant. Apăsă butonul de pornire și și-o duse la ureche. Arăta și suna de parcă ar fi fost nou-nouță. I-o înmână lui Peppy și încercă să dea glas cuvintelor ce i se învăteau prin minte. După un minut de luptă tensionată cu propriile-i buze, spuse: „P-p-paisprezece ani.”

Poppy zâmbi. „Mutt, să știi că întotdeauna am preferat-o pe asta. Îmi place cum se simte în mână. Mulțumesc!” Apoi își lăsă mâna pe umărul lui Mutt. „Chiar mă bucur să te revăd, să știi asta.” Mutt clipi de mai multe ori, apoi privirile începură să-i fugă prin încăpere. Își frământă mâinile, dădu din cap și, într-un final, își băgă mâna stângă în buzunar, apucând strâns un anumit obiect, care se afla acolo. Bănuiam eu despre ce era vorba.

Din localul lui Peppy, am ieșit tustrei afară, la soare, iar Jase s-a întins și ne-a prins pe amândoi de mână. Mutt ținea mâna copilului în fața sa, ca pe un pahar cu apă, temându-se parcă să nu verse din el. Din sens invers se apropia de noi, mergând șontâc-șontâc între două cârje, o doamnă mai în vârstă, să fi tot avut

până în șaptezeci de ani, îmbrăcată cochet cu o fustă purpurie până la genunchi și o bluză albă, cu un portofel negru în mână. Cârjele se asortau cu fusta și cu pantoful. Zic „pantoful” pentru că aceasta era trăsătura sa distinctivă: avea un singur picior. Jase a urmărit-o atent cu privirea până când a ajuns exact în fața lui. Atunci ne-a dat drumul la mâini și a rămas locului, exact în calea doamnei.

Aceasta s-a oprit și i s-a adresat: „Bună ziua, tinere!” Jase s-a aplecat puțin în față și, cu pași mărunți, s-a apropiat încetișor de femeie, după care s-a lăsat pur și simplu pe vine, ca să i se uite sub fustă. Lucru care a părut să n-o deranjeze câtuși de puțin. „Dacă-mi cauți piciorul, să știi că nu-i acolo,” râse ea. Îmi venea să intru în pământ de rușine.

„Păi atunci” – Jase se uită din nou – „ce s-a întâmplat cu el?”

Doamna se uită la el și zâmbi. „S-a îmbolnăvit și a trebuit să-l taie doctorii.”

„Și o să crească înapoi?”

Atunci am intervenit. „Doamnă, îmi pare foarte rău. Are doar cinci ani și...”

Femeia se legănă în cârje, căutându-și echilibrul, apoi își lăasă blând mâna pe brațul meu. „Fiule, mi-aș dori ca toți să fim la fel de direcți ca el.” Apoi îngenunche cu grijă și, lăsându-se jos pe singurul său călcâi, îl privi pe Jase drept în ochi. „Nu, n-o să crească înapoi, dar nu-i nimic. E-n regulă, mai am unul.”

Jase dădu din cap. „A, da. Păi, bine atunci.”

M-am aplecat, am ajutat-o pe doamnă să se ridice în picioare și am clătinat din cap în timp ce se îndepărta.

Adevărat, adevărat vă spun că dacă nu vă veți face ca unul dintre acești micuți...

L-am ajutat pe Jase să urce în mașină, apoi am turat motorul, sperând să acopere glasul lui Miss Ella.

Tucker, e tare curajos băiețelul ăsta. Nu se teme de adevăr.

Presimt că vrei să ajungi undeva cu asta.

Mă întrebam doar dacă știi ce faci.

Nu prea.

Ei bine, de aici, de unde mă uit eu, mi se pare că predai o lecție de ortografie.

Am parcat mașina lângă grajd și l-am urmărit cu privirea pe Jase, care alergă către căsuța lui Miss Ella, lăsându-mă în urmă. „Hai, du-te, amice,” l-am încurajat în șoaptă. „O să-i placă la nebunie.” Jase intră în fugă înăuntru, trânti ușa după el și, două secunde mai târziu, am auzit un țipăt înfiorător. Numaidecât am început să mă retrag înspre casă, mergând cu spatele. Katie țipă din căsuță: „Tucker Rain! Și dacă trăiesc până la o sută de ani...” N-am mai așteptat să ascult continuarea. Am sărit de-a dreptul prin gard, m-am împiedicat și, înainte să mă dezmeticesc, Katie era deasupra mea. Cât era de subțirică, m-a copleșit cu o ploaie de lovituri iuți și puternice, spre surprinderea mea. Am început să râd atât de tare, că nu mai puteam rosti un cuvânt. Katie îmi ținuse mâinile pe sol, iar genunchii ei îmi împungeau toracele. „Tucker, n-aveai niciun drept să faci așa ceva.”

„Păi, tu n-aveai de gând s-o faci. Cineva trebuia să ia inițiativa.”

„De ce?”

Jase își făcuse apariția pe verandă și lovea cu pumnul în mănășă. „Unchiu' Tuck, hai să ne jucăm cu mingea.”

„Acum,” i-am spus lui Katie, care stătea tot deasupra mea, cu fața roșie ca racul, „te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să mă joc cu puștiul ăla arătos, tuns soldățește.”

„Tuck, să știi că n-am încheiat discuția pe tema asta.”

„Uite cum stă treaba, Katie, dacă vrei, poți să crești un băiețel simpatic, frumușel. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i dai voie să devină un băiat adevărat.”

Katie izbi cu piciorul în pământ. „Și cârlionții lui?”

„Ei bine” – am arătat în direcția lui Jase – „în locul lor a apărut un puști zâmbăreț, cu o tonă de urechi.”

„Tucker!” Katie își puse mâinile în șolduri.

„OK, OK, îmi pare rău. De fapt, nu prea-mi pare, dar dacă simți nevoia să mă auzi spunând asta, uite, îmi pare rău.” Am luat-o de mână și am tras-o către verandă. Îi aruncă o privire lui Jase și izbucni în râs.

„Nu-mi vine să cred ce i-ai făcut fiului meu. Și ce-i cu mirosul ăsta păcătos?”

„Katie,” i-am spus, trecându-mi brațul pe sub al ei și conducând-o pe verandă, „aici s-au petrecut mult mai multe, decât un simplu tuns.” „Zău, și ce anume, mă rog?” „Îl învăț pe Jase să scrie pe litere.”

Capitolul patruzeci și doi

Frigul ascuțit se furișa în josul scărilor, spre subsol, și mi se vâră sub așternuturi. Am deschis ochii și am remarcat că respirația mi se transforma în aburi. Nu sunt măcelar, dar cred că temperatura mi-ar fi permis să păstrez hălcile de carne aici. Aburii răsuflării mele m-au trimis cu gândul la Doc, pe care-l neglijasem în ultimul timp, dar presupuneam că mă înțelegea. M-am învârtit prin bucătărie, am pus cafea în filtru și am ascultat prognoza meteo la tranzistorul lui Miss Ella. Prin singura boxă a acestuia, și ea crăpată, prezentatorul anunța: „Este cea mai rece dimineață de Crăciun din ultimii cincizeci de ani. -11 grade Celsius! Crăciun fericit!” Două cuvinte din anunțul lui mi-au atras atenția: „unsprezece” și „Crăciun.”

Am așezat lemnele în toate cele trei șemineuri de la parter, am turnat deasupra lor un litru de motorină, am scăpărat un chibrit și l-am aruncat înăuntru, după care am așteptat să se încălzească tot parterul. Răceala, umezeala și întunecimea specifice Waverly-ului au dispărut, încetul cu încetul, mai întâi din colțurile încăperii, tot mai firave și în cele din urmă s-au pierdut de tot în foc. În locul lor, din șemineu a izvorât o strălucire caldă, ce se întindea peste dușumele și se cățara pe pereți, până ce și din tavan păru să picure lumina aurie. Casa mea se transformă astfel într-un loc pe care nu-l mai recunoșteam. Lipsea totuși ceva. O singură privire mi-a fost de ajuns ca să-mi dau seama ce

anume. Mi-am tras pe mine aproape toate hainele pe care le aveam și am pornit-o spre grajd, clănțănind din dinți.

Mutt stătea întins în patul său. Dormea, acoperit și învelit în așternuturi asemenea unei omide. Nu l-am trezit pentru că era pentru prima dată, în ultima săptămână, când îl vedeam dormind. L-am înșeuat pe Glue, am legat un lasou de cornul șeii, am scormonit prin lada cu unelte până am dat de un fierăstrău ruginit și de o pânză de protecție, pentru împachetat, după care am luat-o spre est. Am străbătut livezile, am ocolit cariera de piatră și apoi am urcat spre o pădure sălbatică. Unii dintre pini crescuseră înalți de douăzeci de metri, iar stejarii aveau diametrul cam cât capota camionetei mele. Am găsit un brad de trei metri înălțime, împodobit cu niște mugurași roșii și l-am tăiat cât mai aproape de rădăcină, trudind de m-au luat toate transpirațiile. După ce am cioplit capătul de jos, am așezat copacul pe pânză, l-am legat bine și am început să-l car înspre casă, folosind cornul șeii pe post de cârlig de remorcare. Roua înghețase bocnă și pe pământul de sub picioarele noastre se așternuse un strat subțire de gheață. Nu suficient încât să-i pună probleme lui Glue, dar destul cât să permită alunecarea lină a copacului, fără prea mult efort din partea noastră. Am băgat bradul în casă, pe ușa principală și l-am ancorat în sufragerie, față în față cu șemineul, folosindu-mă de o proptea veche de fier, peste care dădusem în grajd, prăfuită și uitată de vreme.

Alegerea cadourilor potrivite a fost o mare problemă, până când mi-a venit ideea să dau o tură prin pod. Am coborât de acolo un cufăr mare din lemn de cedru, suficient de încăpător încât, copil fiind, să mă fac

ghem și să intru cu totul în el. Parcă era desprins din poveștile cu pirați. L-am spoit rapid, aplicându-i un strat de ceară de mobilă, l-am așezat sub brad și l-am ornat cu o fundă mare. Dintotdeauna îmi plăcuse la nebunie mirosul acelei cutii. Filtrul de cafea încetase să gălgâie, așa că mi-am umplut o cană și am început să ceruiesc pianul cu coadă al lui Rex. Odată isprăvită treaba, l-am înfășurat de jur împrejur cu o panglică, i-am făcut fundă, după care am mai aruncat niște lemne pe foc și m-am întins pe canapeaua de piele, privind la tăciunii ce se sfărâmau după grilajul de fier.

O oră mai târziu, ușa de la intrarea din spate se auzi scârțâind, apoi trântindu-se, și niște piciorușe mici, învelite în tălpile pijamalei întregi, alergară mărunț prin bucătărie. O luară apoi la goană în jos pe scări, spre subsol, iar după câteva clipe de liniște urcară înapoi și începură să caute prin casă. Când ajunse în sufragerie, îl întâmpinai: „Hei, partenere!”

„Unchiu' Tuck!” Jase își flutură entuziasmat mâinile și începu să țopăie. „Azi e Crăciunul!”

„Știu. Parcă nici nu-ți vine să crezi, nu-i așa?”

Câteva secunde mai târziu apăru și Katie, îmbrăcată într-o cămașă de noapte din flanel și un halat din frotir, peste care își înfășurase și o pătură. Era încă somnoroasă, i se citea pe ochi, iar la ceafă o șuviță de păr îi stătea drept în sus, ca o tulpină de lucernă. Am aruncat o privire spre ea și, făcându-i semn în direcția respectivă, i-am zis: „Filtrul. E fierbinte.” Dădu din cap, căscă și se îndreptă către bucătărie.

Jase îmi sări în poală și mă anunță: „Am o surpriză pentru tine.”

„Serios? Ce anume?”

Se șterse la nas cu dosul palmei. „Nu pot să-ți spun. Altfel n-ar mai fi surpriză.”

„Ei bine, și eu ți-am pregătit o surpriză,” i-am spus, arătând spre cufăr.

Jase făcu ochii mari de uimire. „Uau! Ce-i aia?” Sări iute de pe canapea și se învârti în jurul cutiei, plimbându-și mânuțele peste muchiile ei și cercetând-o în amănunt.

Intră și Katie și se așeză lângă mine, pe canapea. Cu fiecare înghiți tură, în ochi i se citea o uimire tot mai mare. „Bună!” șopti. „Îmi place bradul. L-ai comandat special?”

„Promite mult, dar cu decorațiunile stă mai prost, așa că m-am gândit să-l lăsăm pe Jase să se ocupe de asta.”

„Hei, mami,” intră Jase în vorbă, bătând cu palmele în capacul cutiei, „Unchiu' Tuck mi-a pregătit o surpriză. Pot s-o deschid?” Katie se uită la mine, iar eu clătinai din cap, încuviințând.

Jase ridică încet capacul, iar mirosul îmbătător de lemn de cedru se răspândi în jurul nostru, umplând toată încăperea. Mă copleșiră amintirile: cutia aceea cuprindea toate obiectele care-mi fuseseră dragi în copilărie. „Uau, mami, uite!” Jase scoase din cufăr centura mea cu un toc pentru pistol și o ridică, s-o vedem și noi. Pielea era cam uzată, dar totuși în stare bună. Se încinse cu ea și desfăcu arma din toc. Mânerul acesteia, confecționat dintr-o imitație de fildeș, era unsuros și trăda și el semne de folosință îndelungată. După care scoase din cutie pălăria și eșarfa mea cea roșie. Apoi cizmele, o pungă cu pietricele pentru jocul cu bile, colecția de mașinuțe-aproape o sută la număr – buștenii Lincoln Logs pentru construit căsuțe în miniatură, o altă punguță cu aproape

două sute de soldăței verzi, două pistoale ce foloseau drept muniție dopuri de cauciuc, o sabie de pirat și o pereche de aripi sclipitoare, care i s-ar fi potrivit de minune unei fete. Jase își înșiră prada pe podea, în formă de cerc și se așază în mijloc. Katie observă aripile, se uită la mine și începu să clatine din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Jase îmi sări în brațe, mă cuprinse cu brațele de gât și-mi spuse: „Mulțumesc, Unchiu' Tuck!”

„Mă bucur că-ți plac, partenere. Sunt ale tale.”

„Toate?”

„Până la ultima.”

Apoi m-am întors înspre Katie. Ea luă de jos aripile și le contemplă. „Nu-mi vine să cred că ai păstrat toate astea.”

„M-a ajutat cineva.” Am luat-o de mână și am întrebat-o: „Ești pregătită să-ți primești și tu cadoul?”

„Când ai avut timp să-mi iei ceva?”

„N-a fost nevoie să-mi fac timp. Închide ochii.” Katie și-a lăsat la o parte cafeaua și și-a închis ochii, după care am învățit-o de opt ori. Pe când încerca să-și recapete echilibrul, am condus-o de mână la scaunul din fața pianului și am ajutat-o să se așeze. „Deschide ochii.”

Katie deschise ochii și văzu pianul desfăcut, împodobit cu o fundă imensă, prinsă deasupra. Rămase cu gura căscată și, instinctiv, și-a răsfirat degetele pe clape.

„Tucker,” îmi zise, scuturând din cap, „nu pot să primesc.”

Am ridicat mâna, oprind-o. „Mai bine îl iei tu, înainte să cadă pe mâna lui Mutt. N-aș suporta să văd ce i-ar face cu drujba aia. În plus, pianul ăsta sună bine doar când stai tu în fața lui.” Zâmbi, mă trase alături de ea, pe

scaun și îmi cuprinse obrazii în palme. Am îngăimat, asemenea unui copil a cărui față a fost prinsă între ușile autobuzului școlar: „Este din partea mea, a lui Mutt și a lui Miss Ella.”

Katie îmi apropie fața de a sa, șopti: „Mulțumesc, Tucker Rain!” și mă sărută pe buze. Ale ei erau calde, moi și fragede. Am simțit cum mă străbate un fior din creștetul capului până în vârful picioarelor. În burtă, în spatele buricului, durerea mi se intensifică.

Katie își așază mâinile pe claviatură și cântă toate colindele pe care le auzisem vreodată, de care-mi aduceam aminte sau care-mi veneau în gând. Absolut toate, de la Silent Night, Frosty the Snowman, Rudolph și The Little Drummer Boy, până la O Holy Night. Și, pentru a doua oară de când intrase cu mașina în șanț, între pereții casei noastre au răsunat cele mai vesele sunete pe care le auzisem de la moartea lui Miss Ella.

Mutt intră și el în sufragerie, îmbrăcat în pijama, cu fermoarul din față deschis. „Crăciun fericit!” Păru nedumerit, așa că i-am arătat bradul. „Crăciun fericit!”

„E Crăciunul?”

„Mda.”

Se îndreptă spre fereastră și se uită pe pajiștea din fața casei. După ce privi cu atenție câteva secunde, decretă: „Nu e Crăciunul.”

„Ei bine, dacă e să ne luăm după aproape toate calendarele din lumea asta, să știi că astăzi e Crăciunul.”

Mutt arată afară, pe geam și scutură din cap. „Nu e Crăciunul.” Își miji ochii și ieși la fel de repede cum intrase, după care se făcu nevăzut, în grajd. Cinci minute mai târziu, am auzit un sunet de motor, iar Mutt apăru în fața casei, ținând în mână mânerul pompei de presiune și

trăgând după el furtunul. Se opri pe verandă, setă aparatul la o presiune mai mare, montă cea mai îngustă duză pe care-o găsi și apăsă maneta de declanșare, împinsă cu o presiune echivalentă cu aproape două mii de kilograme, apa țâșni până la vreo cincisprezece metri în aer, după care căzu ca o burniță și îngheță sub forma unor picături minuscule. În ora următoare, Mutt își flutură bagheta magică asupra Waverly-ului și polei casa cu zăpadă și gheață. Înăuntru, Katie cânta la pian, Jase își scosese pistoalele și-și trimisese soldații să mărșăluiască pe podeaua sufrageriei, în timp ce eu, cu o mână încleștată pe cana de cafea și cu cealaltă apăsată în dreptul buricului, încercam să-mi ascund lacrimile ce se încăpățâneau să mi se rostogolească din colțul ochiului.

Mutt, pășind țănoș printr-un strat de zăpadă gros de vreo șapte centimetri, mulțumit că acum venise cu adevărat Crăciunul, își duse pompa înapoi în grajd și apoi se cățăără în pod. Câteva clipe mai târziu coborî, scărpinându-se în cap, și mă bătu ușurel pe umăr. „Oare aş putea să-ți pun o întrebare?”

„Bineînțeles.”

Am urcat împreună în pod, iar Mutt mi-a făcut semn către un obiect așezat într-un colț, acoperit cu un cearșaf prăfuit. „Îmi dai asta înapoi, te rog? Aș vrea să i-o dăruiesc băiatului.”

Am ridicat un colț al învelitorii și ochii mi-au căzut pe castelul din piese de Lego, pe care Mutt mi-l dăruise în urmă cu aproape douăzeci și cinci de ani. Am dat din cap, consimțind. „Da, Mutt. Cred că i-ar plăcea tare mult.”

Ne-am chinuit să-l dăm jos, l-am așezat deasupra cufărului din lemn de cedru – gol acum – l-am dezvelit și

am aruncat în foc cearșaful prăfuit, îngălbenit de vreme. Jase rămase încremenit, ca un copil în fața castelului din Disney World. Katie traversă camera în vârful degetelor, îl luă pe Mutt de mână cu blândețe și-l sărută pe obraz. „Mulțumesc, Mutt!” Ar fi ieșit o poză extraordinară.

Mai târziu, Katie a făcut clătite, iar eu m-am uitat cum Jase îi dădea pupici lipicioși, unși cu sirop, care-i lăsau urme de buze pe obraz. În ziua aceea, am râs în fața focului din șemineu, ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, ne-am jucat de-a armata, am eliberat-o pe prințesa captivă în turnul castelului, ne-am luptat cu aligatorii din șanțul cu apă ce împrejmuia cetatea și am cântat toate cântecele pe care le știam.

Când s-a făcut noapte, l-am luat în brațe pe Jase, obosit după o zi întreagă de jucat în zăpadă și de apărat prințesa și l-am așezat pe patul lui Miss Ella. L-am învelit bine, până la gât și i-am urât: „Noapte bună, amice. Somn ușor!”

Jase își întinse brațele, mi le încolăci în jurul gâtului și-mi zise: „Unchiu' Tuck?” Ochii îi erau limpezi ca cristalul, pătrunzându-mi drept în inimă. Fără rețineri, fără ziduri, fără cicatrici, fără vreun sicriu de care să te împiedici. „Te iubesc, Unchiu' Tuck!” Glasul lui a răsunat limpede. Un tril dulce, pe care-l știusem odată, demult, dar pe care-l uitasem între timp. Acum mi-l aduceam din nou aminte. Mi-am plecat ochii spre el, mi-am trecut degetele prin părul lui moale, l-am sărutat pe obraz și am îngăimat: „Eu... și eu te iubesc, Jase.”

Am ieșit din camera lui Miss Ella și Katie a venit după mine. M-a luat de mână, m-a tras pe canapea și și-a lipit umărul de al meu.

E o senzație plăcută, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. M-am lăsat pe spate, Katie și-a pus capul pe pieptul meu, și-a trecut picioarele peste ale mele și și-a așezat mâna pe inima mea. Am stat astfel, încolăciți unul în jurul altuia, ca doi lăstari de vițăde-vie și ne-am scaldat în lumina focului ce-și arunca umbrele dănțuitoare pe pereți. Mireasma ce se răspândea din părul și pielea lui Katie îmi umplea plămânii și mirosea a îmbrățișare.

Crăciun fericit, copile!

Capitolul patruzeci și trei

În următoarele trei zile nu l-am mai văzut pe Mutt. Am remarcat urme ale prezenței lui – lipsea săpun, dispăruseră niște unelte, motorul camionetei era cald, cu toate că eu nu umblasem cu ea și se vedeau urme de pași în noroiul din preajma grajdului – dar nu l-am văzut la față. Asta m-a cam pus pe gânduri și am început să-mi fac griji, pentru că Mutt nu era de găsit în niciunul din locurile unde îl căutasem cu alte ocazii. Nu înota în cariera de piatră, nu-și săpa tunelul, nu-și făcuse tabără la piciorul crucii, nu făcea baie în covata pentru opărit porcii, nu se scălda în turnul de apă, nu juca șah în șură și nici nu distrugea casa. Dispăruse pur și simplu, fără vreun cuvânt.

Sosi și ajunul Anului Nou, iar Katie mi-a citit îngrijorarea de pe față. „Crezi că ar trebui să sunăm pe cineva?”

Am scuturat din cap. „Nu știu. S-ar putea să fie în regulă, dar e posibil și contrariul. Pur și simplu nu știu ce să cred.”

„Care sunt locurile unde nu l-ai căutat încă?” M-am rezentat de bufetul din bucătărie și am privit pe fereastră, la veranda din spate, la statuia lui Rex și la pășune. „Care o fi locul acela special unde s-ar duce Mutt? Un loc sigur, unde mintea lui și-ar găsi pacea?”

„Katie, nu știu. Am căutat peste tot. S-ar putea să fie în tren, la opt sute de kilometri depărtare.”

Katie își așează mâna pe ceafa mea și mă masă cu blândețe. „Unde s-ar duce Miss Ella?” Cu fiecare zi, atingerea lui Katie pătrundea tot mai adânc înlăuntrul meu.

M-am uitat din nou pe fereastră. Îmi simțeam degetele pe gât. Mă scărpină apoi ușurel pe spate cu unghiile. Maica Tereza avea dreptate. Aș fi renunțat bucuros la pâine, în schimbul dragostei.

În clipa aceea mi-a picat fisa. Nu știu de ce nu mi-a trecut prin minte mai devreme. Era atât de simplu. M-am întors către Katie și i-am zis: „Stai aici. Mă întorc.”

„Unde te duci?”

„După Mutt.”

Am dat la o parte, cu piciorul, cărămida spartă așezată în fața ușii, apoi am desprins cârceii viței-de-vie. Ușa, odată eliberată, se întredeschise câțiva centimetri, așa că am reușit să-mi strecur mâna înăuntru. Mă copleși mirosul de dezinfectant, vopsea, baiț și aracet, ce se revărsa dinăuntru. Am intrat în biserică și pur și simplu n-am mai recunoscut locul. Băncile fuseseră șlefuite cu șmirghel și băițuite. Pereții, gletuiți, finisați și văruiți într-un alb imaculat. Grinzile acoperișului fuseseră înlocuite cu niște bârne pătrate, din lemn de pin, cu latura de vreo cincisprezece centimetri. În locul vechiului acoperiș vedeam acum unul nou, de aluminiu, însă cuiburile porumbeilor rămăseseră neatinse. Câțiva porumbei grași stăteau tolăniți la căldură sau zburau de colo-colo, prin ferestrele proaspăt călăfătuite, acum deschise pentru a se aerisi înăuntru. Podelele fuseseră și ele șlefuite și

străluceau de sub cele câteva straturi de poliuretan. Pernuța vișinie mucegăită și îmbibată cu apă fusese aruncată, la fel și cartea de rugăciuni cea mâncată de gândaci. Grilajul era șlefuit și bățuit, după ce porțiuni întregi din el fuseseră reparate sau înlocuite cu totul. La fel și altarul cu aspect de butuc de măcelar. Statuia lui Isus fusese îndreptată, iar capul, genunchii și brațele fuseseră și ele curățate și revopsite. Isus strălucea acum de parcă ar fi fost uns cu ulei de in.

Amprenta lui Mutt răzbătea din fiecare strat de vopsea, din fiecare aripă de porumbel. Între toate lucrurile pe care le făurise vreodată cu propriile-i mâini, aceasta era capodopera lui.

Mutt era întins pe podea, sub grilaj, încovrigat în sacul său de dormit, cu fața spre altar. Nu îmi dădeam seama dacă era viu sau murise. Era acoperit din cap până-n picioare cu rumeguș, pastă de gletuit și vopsea. M-am îndreptat spre el, l-am privit și am văzut că clipește, cu pupilele extrem de dilatate, mari ca niște bănuți; ochii i se învâртеau în orbite, căutând lumina. Chipul îi era schimonosit și dârdâia, îmbrățișându-și genunchii la piept.

Am scos din buzunarul jachetei cutia de plastic, i-am rupt sigiliul, am tras de capacul primei seringi și am apăsât pe piston, ca să scot aerul. Când i-am ridicat mânăca și i-am înfipt acul, brațul îi era rece.

Mutt își întoarse capul și încercă să-și fixeze privirile asupra mea. „Tuck?”

„Da, prietene,” i-am răspuns, cu degetul mare pe pistonul seringii, gata să apăs.

„Nu am vrut să-l las s-o lovească. Pe cuvânt de onoare. N-am vrut s-o lovească.”

„Mutt, nu-i vina ta. N-a fost niciodată vina ta.”

„De ce inima mea nu poate să te creadă?”

„Pentru că, la fel ca a mea... e zdrobită.”

Mutt păru să murmure niște cuvinte, dar de pe buze nu-i ieși niciun sunet. Se ghemui la loc și, într-un târziu, reuși să vorbească. „«Iubirea este o alegere. E o decizie pe care o iei.» Ea ne-a învățat că «Dragostea se revarsă ca un râu în, prin și din fiecare om. Dacă încerci să-i pui opreliști, va continua să șerpuiască până va da de o altă inimă, și tot va răzbate.» Rex n-a luat niciodată această decizie. A construit un baraj pe care nici chiar trupele speciale nu l-ar fi putut dărâma. Acum n-a mai rămas din el decât noroi, praf și oase goale, și ar fi nevoie de un Ilie ca să le readucă la viață. Însă,” continuă Mutt, înghițind cu noduri, „Miss Ella avea dreptate; dragostea s-a tot învărtit, până a găsit-o pe ea. Femeia asta avea dragoste cât pentru zece oameni, pe când Rex n-avea niciun strop. El era Marea Moartă, iar ea, cascada Niagara.”

Umbrele nopții începură să se furișeze pe podea, iar la orizont își făcură apariția nori joși, grei, ce întunecară luna și din care începură să cadă picături răzlețe pe acoperișul lui Mutt. De mult timp nu mai auzisem sunetul acesta, ca un cântec de leagăn. Începu încetișor, gingaș, după care se amplifică, asemenea unei simfonii, până se prefăcu într-un huruit monoton, liniștitor. Mutt ațipise, respirând adânc, iar ochii i se odihneau liniștiți, sub pleoape. M-am uitat la ac, la seringă care încă aștepta mișcarea degetului meu. Strângând din pleoape cât puteam de tare, am șoptit: „Unde să-și găsească omul vindecare, când e zdrobit și

rănit în atâtea locuri? Cum să găsească dragostea printre ruinele și cioburile sufletului său, năpădite de buruieni?”

Chiar aici, copile, chiar aici.

Am scos acul din umărul lui Mutt, am aruncat seringă deoparte și am urmărit-o rostogolindu-se sub una dintre bănci. Am vârât un colț al sacului de dormit sub capul lui Mutt, improvizând o pernă, apoi m-am întors și m-am uitat la grilajul altarului. De acolo mă priveau cele două dungi paralele lăsate de genunchii lui Miss Ella. M-am așezat pe jos, lângă ele, rezemându-mă de grilaj.

Ce te supără, Tucker?

„Treizeci și trei de ani de viață.”

Copile, prefer să urlî de furie decât să te închizi în tine.

Deasupra mea, porumbeii gângureau, fâlfâiau din aripi și zburau de colo-colo. Am adulmecat aerul, încercând să deslușesc mirosul cremei Cornhuskers și m-am căznit să-mi aduc aminte cuvintele. „Miss Ella, nici nu știu de unde să încep. Totul este întors pe dos, și asta de multă vreme. Mă uit uneori la Jase și mă doare, pentru că odinioară am fost și eu ca el -atât de curios, atât de încrezător în oameni, uimit de orice, atât de sincer, de transparent, gata să iert, râzând la toate nimicurile, dispus să-mi pun inima în joc, de dragul iubirii - iubirii unui tată.”

Și ce s-a întâmplat?

„Rex.”

Atunci poate că e timpul să începi cu Rex.

„Ce vrea să însemne asta?”

Dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul

acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.

„Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.”

Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți.

„Ce legătură are asta cu mine?”

Tucker, tu întotdeauna ai avut un Tată.

Capitolul patruzeci și patru

Am închis ușa după mine și, prin ploaie, am luat-o pe alee, îndreptându-mă către grajd. Am luat de pe bancul de lucru bâta cu care jucasem în College World Series, un Easton de aluminiu, de optzeci și șase de centimetri și, cu ea pe umăr, m-am dus la mașină. Drumul până la Rolling Hills a fost scurt, iar parcare instituției era goală. În camera lui Rex era întuneric. Judele zăcea nemișcat, sforăind, contopit parcă cu patul său, iar Rex era la fereastră, prăbușit în scaun. Pijamaa îi era pătată cu mâncare și salivă, însă scutecul mirosea a curat. Avea ochii deschiși și părea mânios. Încerca din răputeri să vadă ceva afară, pe fereastră, iar gâtul îi era brăzdat de vene tumefiate și tendoane ce urcau spre capu-i zbârcit, contorsionat, întruchiparea chinului, a agoniei.

M-am oprit în fața scaunului său. Și-a ridicat brusc privirile spre mine. Buza de jos îi tremura, cea de sus era inertă și ochii îi erau îngustați ca niște fante. Bolborosea ceva pe un ton poruncitor, dar nu reușea să articuleze niciun cuvânt. În mintea lui, el era Regele Arthur, iar corbul care prinsese săgeata trasă de el continua să zboare sus, în înălțimi.

Am îngenuncheat și, pentru a doua oară în ultimii cinci ani, l-am atins pe tatăl meu, de data asta punându-mi mâinile pe genunchii săi. Plasturele era ud și trebuia înlocuit; și-a ațintit ochii asupra mea, cu privirea pierdută, inexpresivă. „Rex, cât valorez eu? Zece

milioane? Cincizeci? Cu alte cuvinte, când voi ajunge să fiu demn de timpul tău? Valorez măcar un dolar? Faptul că ai muncit în dauna mea e de-a dreptul bolnav. Anormal.” I-am așezat bâta în poală. „Mare parte din copilărie am încercat să lovesc cu asta în așa fel încât să-mi aducă laude din partea ta. Cum nu mi le-ai dăruit niciodată, am început să lovesc cu alt scop, și anume să șterg orice urmă de amintire despre tine. Dar cum nici asta n-a dus la rezultatele pe care le sperasem, m-am gândit că, dacă-mi umplu capul cu suficient de multe fotografii, voi putea să alung imaginea ta. Problema e însă că nu poți să imprimi imagini noi peste o inimă rănită.” M-am oprit pentru o clipă și am încercat să-i captez privirea. „Nu mi-am dorit nimic mai mult decât... să te joci cu mine cu mingea, prin ploaie, sau, cel puțin, să mă iei la tine la birou, să-mi faci cunoștință cu secretara și să o rogi să-mi aducă o ciocolată caldă și o carte de colorat. Sau poate chiar să mă duci la o ședință și să zici: «Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vi-l prezint pe fiul meu, Tucker.»», Rezemându-mă de perete, m-am lăsat să alunec pe podea. „Tot ce știu eu despre dragoste am învățat de la o negresă mititică și bătrână, din sudul Alabamei, de la un puști pe nume Jase, de la o fată pe nume Katie și de la un băiat pe nume Mutt. Și tot ce știu despre ură, am învățat de la tine. Tu distrugi, tu nu zidești. Preferi să golești, decât să umpli. Să-i înghiți pe alții, decât să le astâmperi foamea. Și, mai rău decât orice, ne-ai sacrificat pe toți pe altarul închinat ție însuși. Miss Ella tot încearcă să mă convingă că singurul mod de a înlătura cicatricile este să-ți spun că te iert... și chiar să simt ce zic. Îmi zice mereu că trebuie să rup lanțurile care mă țin legat de coșciug. Poate că la asta se referă,

la ceea ce fac chiar acum. Nu știu. Uneori, nu înțeleg o vorbă din ce zice femeia asta. Aș minți să spun că te iert cu adevărat, dar poate că dacă buzele mele o vor spune, inima le va călca pe urme. Habar n-am cât va dura procesul acesta – trecerea de la nivelul minții, la cel al inimii. Poate că asta e acea «călătorie fără de sfârșit» despre care vorbea mereu Miss Ella. Însă oricum ar fi, iată că astăzi, în locul ăsta, ți-o spun cu buzele. Și am s-o spun în fiecare zi, de-acum înainte. Pentru că miza e mult mai mare decât viața ta și a mea.” Mi-am pus degetul pe geam și am desenat niște linii în condensul produs de răsuflarea mea. „A intrat în viața mea o fată, și ea are un fiu.” Am râs. „Poate doi fii și, în caz să te întrebi, nu sunt tatăl niciunuia dintre ei, dar asta nu are importanță. De ce?” Am făcut o pauză și, ca pentru mine însumi, am continuat, în șoaptă: „Pentru că dragostea a reușit să-și croiască drum printre stânci.”

M-am ridicat în picioare și m-am rezemat de fereastră, cu spatele la Rex. „Tu ești rădăcina răului din mine.” Am lăsat bâta într-un colț al încăperii și, aplecându-mă asupra lui Rex, i-am spus: „Aici se opresc păcatele tatălui... și începe dragostea mea.”

M-am îndreptat spre patul Judelui și i-am tras cuvertura mai sus, până la gât. Sub sclipirea fluorescentă a luminii de veghe, își întredeschise ochii. Îmi șopti: „Sunt mândru de tine, fiule.” Am deschis sertarul, am scos unul dintre trabucurile cubaneze, l-am aprins și apoi l-am sucit pe toate părțile, ca flacăra să-l cuprindă uniform. L-am așezat pe urmă între buzele Judelui, care a tras fumul în piept, încet și adânc. L-am ținut trabucul o oră întreagă, până îl inhală pe tot, învăluindu-ne într-un nor de nicotină. Satisfăcut, clătină dincap, iar eu am stins

mucul fumegând în scrumiera de la capul patului și am îndreptat ventilatorul spre el. În jurul orei două dimineața am dat să ies din salonul lui Rex, cu mâinile goale.

„Tucker?” Ochii congestionați ai Judelui zăriră bâta, rezemată de perete, într-un colț. „Dacă lașichestia aia aici, infirmierii vor fi tentați să-mi dea cu ea în cap și până dimineață voi fi mort. Ești sigur că vrei să faci asta?”

M-am uitat la bâta, apoi la Rex și am confirmat, printr-o mișcare a capului. „Mda, eu mi-am terminat treaba cu ea.” Judele închise ochii, își înălță nasul pentru a prinde ultimul iz de fum de trabuc și zâmbi.

Ieșind, am trecut pe lângă recepție, unde dormea un infirmier, salivând pe o carte cu benzi desenate. Când m-am apropiat de el a tresărit puternic, împrôșcând în jur cu scuipat, ca un taur la rodeo. I-am făcut semn cu mâna; s-a șters la gură cu mâneca de la cămașă, s-a uitat la ceas și mi-a zis: „La mulți ani, domnule!” Am pornit motorul, am cuplat în viteza întâi și gândul de a trăi încă un an nu m-a deranjat absolut deloc.

Până să trag mașina în spatele casei și să parchez lângă gard, ploaia s-a oprit. Ceața mi se așternuse pe parbriz, însă luna nouă reușise să străpungă norii și își arunca ici-colo, pe pășune, razele de lumină. Așchii negre și lucioase de cremene poleiau iarba, ca o pătură de diamante false. Mi-am ridicat gulerul, m-am strecurat prin gard și, târându-mi picioarele prin noroi, am început să caut și să culeg vârfuri de săgeți. Când am ajuns pe la mijlocul pășunii, aveam deja pumnul plin.

M-am uitat împrejur, în timpce lumina lunii, împletindu-se cu picăturile de ploaie, îmi scălda umerii. Ajuns la marginea pășunii, mi-am ridicat privirea spre pâlcul de pini, printre care crucea lui Mutt se înălța ca un far maritim.

Între timp pământul se zvântase și se lăsase frigul nopții. Pășeam fără zgomot peste acele uscate de pin, iar aerul mirosea a rășină. Ajuns la liziera pădurii, am dat la o parte acele de pin și mi-am afundat mâinile adânc, în noroi. Era rece, nisipos și umed. M-am apropiat apoi de cruce, pe sub cupola coroanelor de pin. După ce i-am dat ocol de două ori, mi-am întins mâinile și am cuprins brațele crucii. Noroiul îmi țâșni printre degete, ca printr-o sită și se împrăștie înjur. Mi-am strecurat apoi degetele pe sub plasa de cârcei de viță și am simțit atingerea netedă, minunată a lemnului de dedesubt. Fibra sa verticală, întunecată pornea din negura de sub ochii mei și se ridica unduind, asemenea fumului de lumânare, spre luna de deasupra. I-am urmărit traseul cu degetele. Întinzându-mă tot mai sus, m-am prăbușit deodată și mi-am lăsat fruntea pe bârna de lemn. Cum nu știam de unde să încep sau ce să spun, am șoptit doar: „Atinge-mi buzele cu cărbunele aprins, luminează-mă și lasă ploaia să cadă peste mine.”

Capitolul patruzeci și cinci

Lumina zilei mângâie vârfurile copacilor și alungă încet-încet ceața. Soarele răsări, străpunse norii și mă găsi cu privirile pierdute înspre el. Razele sale mă încălzeau – o senzație plăcută, după așa o noapte rece. Împrejurul meu lumea se trezea la o nouă dimineață. La răsărit țipă o bufniță, dinspre apus îi răspunse un curcan sălbatic, la miazănoapte se auzi un câine lătrând și undeva la miazăzi cântă un cocoș. Am tras cu nesaț aer în piept.

În spatele casei se auzi un scârțâit de cauciucuri, Katie țipă, după care urmă zgomotul unui motor de mare capacitate, turat la maxim și un vehicul porni în viteză pe aleea ce da în șosea. Singurele sunete ce acopereau zgomotul motorului erau țipetele lui Katie: „Nuuuuu! Nu copilul meu!”

Odată ajuns la capătul aleii, șoferul nu o putea lua decât în două direcții, așa că, sprijinindu-mă de cruce, am sărit în picioare, am dat cu banul în sinea mea, am fluierat, m-am aruncat în spatele lui Glue și i-am dat piteni, gonind spre marginea pășunii. Calul s-a oprit lângă gard, iar eu mi-am făcut vânt peste acesta și am luat-o la fugă către est, pe lângă gard, spre ieșirea la șosea. Dădeam la o parte spinii, mă înțepam în acele pinilor și, înlăturând din calea mea crengile, îmi croiam drum prin pădure cât de repede îmi îngăduiau plămânii. Mașina mai avea de străbătut vreun kilometru și jumătate, iar eu cam trei sute de metri. Am auzit din nou

scârțâitul acela pe care îl scot cauciucurile la viraje, la fel și geamățul motorului, și mi-am dat seama că trecuseră de poartă. Mașina mai avea deci vreo opt sute de metri, iar eu-maxim o sută. Am ajuns la gardul de sârmă ghimpată, m-am strecurat pe sub el târându-mă pe burtă, am străbătut, murdărindu-mă din cap până-n picioare, papura de pe marginea drumului, după care am urcat panta până la șosea. Odată ajuns sus, am început să țopăi cât de tare îmi îngăduia durerea de la spate.

Nu-mi aduc aminte clipa când m-a lovit mașina, i-am spart parbrizul și am zburat înapoi, peste gard. Nu-mi aduc aminte să fi auzit cum autovehiculul a scăpat de sub control și s-a învârtit până a intrat în gardul vecinului, împrôșcând cu noroi, cum se întâmplase și cu Volvo-ul lui Katie. Eram însă suficient de conștient încât să-mi dau seama că mașina respectivă nu mai putea pleca nicăieri. Șoferul, îmbrăcat în negru, formă un număr pe telefonul celular, îl trase pe Jase, care țipa și se zbătea, afară din mașină și îl târî după el pe șosea și apoi în pădure.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar am simțit pe umăr o mână ce mă împingea cu blândețe înapoi, la pământ.

Mutt stătea lângă mine cu o bâtă de baseball sprijinită, în poziție de joc, pe umărul stâng și se uita în direcția în care plecase răpitorul. Niciodată nu-i văzusem ochii atât de limpezi. Mă bătu ușurel pe umăr: „Mai ții minte că mi-ai zis să te anunț, dacă am de gând să fac rău cuiva?”

„Da,” i-am răspuns, ținându-mă de coastele rupte.

„Ei bine, acum te anunț.”

Mutt făcu un salt peste mine, ținând bâta de parcă ar fi fost o sulică și, tupilându-se prin tufe sau pitindu-se pe după copaci, își croi drum prin pădure, asemenea ultimului Mohican. Se făcu nevăzut printre copaci, ghidându-se după gemetele chinuite și strigătele înăbușite ale lui Jase. Agățându-mă de un stâlp cioturos din gard, am reușit să mă ridic. Mi-am sprijinit capul de lemn, ca să-mi mențin echilibrul și am ascultat, cu urechile ciulite. Dacă aș fi știut cu precizie unde se afla copilul, aș mai fi avut încă suficient timp. Două secunde mai târziu, am auzit un zgomot de oase zdrobite, urmat de urletul înfiorător al unui om în agonie. Am pornit-o împleticindu-mă în direcția sunetului, temându-mă de ce aveam să găsesc acolo, și am dat de Mutt, care se îndrepta înspre mine, cu Jase în cârcă. Avea o expresie neutră, de parcă tocmai s-ar fi dus să cumpere o pâine. Cu capul îngropat în umărul lui Mutt, Jase tremura din toate încheieturile, suspinând. Pe jos zăcea un bărbat, cu piciorul stâng îndoit grotesc și pradă unei dureri înfiorătoare. Rotula îi fusese răsucită pur și simplu într-o parte și fluierile picioarelor îi erau rupte amândouă, așa încât acum avea parcă o articulație în plus. Mutt, respirând calm, fără urmă de sudoare, făcu semn spre bărbatul cu pricina, de parcă era un câine. „Trevor.”

Jase își descolăci brațele din jurul gâtului lui Mutt – de care până atunci se agățase cu disperare – și se lăsă să alunece în brațele mele. „Unchiu' Tuck!” Suspinele îl împiedicau să vorbească. „Nu vreau să plec. Vreau să stau aici, cu tine. Nu-l lăsa să mă ia. Te rog, nu-l lăsa să mă ia.” L-am strâns tare în brațe, întrebându-mă ce fel de om l-ar abandona pe băiatul acesta. De fapt, pe orice băiat. L-am ridicat fața mânjită de lacrimi și secreții

nazale de pe umărul meu și i-am cuprins obrazii cu mâinile. „Hei, partenere, nimeni n-o să te ia de la mine, să știi asta. Nici azi, nici altă dată. Ai înțeles?”

Jase arată înspre Trevor. „Și cu el cum rămâne?”

M-am uitat la Trevor, care scurma pământul cu degetele, încercând să scape, târându-se, de sub privirea vigilentă a lui Mutt. „Acolo unde se duce el, copiii nu au voie.”

Chipul lui Jase exprima suspiciunea și neîncrederea. „Dar, Unchiu' Tuck, eu vreau să stau aici, cu tine. Nu vreau să plec. El” – arată iarăși spre Trevor – „mi-a spus că trebuie să merg cu el.”

„A mințit, Jase.”

„Ei bine,” continuă copilul, trecându-și o mână pe după gâtul meu și așezându-se mai bine la mine în poală, „tu mă minți?”

„Jase, hai să facem o înțelegere. Chiar în clipa asta, noi doi o să încheiem un pact. Eu n-o să te mint niciodată și tu, la rândul tău, n-o să mă minți niciodată. Batem palma?”

Jase dădu din cap aprobator. Mi-am scuipat în palmă și i-am întins mâna. Îmi aruncă din nou o privire bănuitoare și se întoarse în direcția de unde venea un zgomot de pași ușori apropiindu-se de noi. Katie îngenunche lângă el, îl sărută pe frunte și-l îndemnă: „Hai, Jase, dă-i drumul!” Apoi mă privi drept în ochi și-l înconjură pe Jase cu amândouă brațele: „Dacă Unchiu' Tuck îți spune ceva, trebuie să-l crezi pe cuvânt.” Jase își scuipă și el în palmă și-mi strânse viguros mâna. Când îmi cuprinse degetele cu degetele sale subțirele, scuipatul se prelinse și picură pe pământ. Katie îl prinse pe Jase și-l ținu strâns în brațe câteva clipe. Atunci toate

grijile acumulate săptămâni de-a rândul răbufniră în suspine de ușurare. I-am înșfăcat lui Trevor telefonul celular și am apelat numărul de urgență. Bărbatul obiectă, însă Mutt îl împunse în picior cu capătul bâtei.

Jase se desprinsese de gâtul lui Katie și, trăgându-mă de cracul pantalonului, mă întrebă: „Unchiu' Tuck, deci nu mă duc cu el, nu?”

Mi-am petrecut brațele în jurul lui și l-am strâns cât de tare puteam fără să-l rănesc. „Nu, niciodată.”

„Promiți?”

L-am așezat pe un picior și am încuviințat din cap: „Din tot sufletul.”

Trevor își făcu curaj să se ridice într-un cot și să-mi zică, rânjind: „Crezi că ai toate răspunsurile, nu-i așa? Povestea asta nu s-a încheiat. Oi fi fost tu mare și tare la un moment dat, dar nu știi nimic despre baseball și în mod sigur nu știi nimic despre ce înseamnă să fii tată.” În timp ce, cu o expresie arogantă, Trevor îmi dădea de înțeleas că are prieteni suspuși, am simțit în mine dorința de nestăvilit de a-l lovi peste față; fie cu pumnul, fie cu bâta, fie cu amândouă. Însă Jase era chiar lângă mine și el nu trebuia să mă vadă lovindu-l pe Trevor. Avea nevoie de altceva.

Am făcut un pas înspre el și mi-am pus mâna pe piciorul său mutilat. „Dă-mi voie să-ți spun ce știu despre baseball.” Am întins mâna, iar Mutt mi-a dat bâta. Cu cealaltă mână l-am cuprins pe Jase și i-am șters lacrimile. Când am început să vorbesc, m-am adresat lui Jase, nu lui Trevor. „De fapt, baseballul e un joc simplu. Se joacă așa: un băiețel cu părul zburlit, cu picioarele pline de vânătăi și cu fața transpirată balansează un băț mare și lovește cu el o chestie rotundă de piele. Aceasta zboară

până dincolo de tatăl lui și apoi se rostogolește prin iarba mare, care trebuia tunsă de vreo două zile. Apoi băiețelul aleargă la prima bază-adică la un prosop aruncat în colțul terenului. Apoi la a doua – în timp ce tatăl lui încearcă să-l prindă. Râzând, puștiul trece și prin baza a treia-nimic altceva decât un petec rotund de pământ, unde nu crește iarbă – și se îndreaptă către «casă» – o găleată întoarsă cu susul în jos. Și în tot acest timp, băiețelul e urmat de tatăl lui, un tată copleșit de uimire că Dumnezeu i-a încredințat un astfel de copil. Gâfâind, lipicios de la transpirație, băiatul lovește «home plate»-ul, scoțând strigăte de bucurie. Dar încă nu s-a terminat, căci copilul se uită la tatăl său, așteptând aprecierile acestuia. Privirea tatălui înseamnă începutul și sfârșitul. Și asta pentru că” – am îndreptat blând bărbia lui Jase înspre Trevor – „în clipa aceea, el întreabă de fapt: «Am făcut bine, tăticule? Ești mândru de mine? Ți place să-ți petreci timpul cu mine, tăticule? Vrei să mai jucăm o dată?»„ M-am uitat la Jase, apoi din nou, la Trevor. „Gândește-te bine de tot, înainte să răspunzi la aceste întrebări, pentru că ceea ce spui s-ar putea să determine destinul sufletului acestui copil.” M-am aplecat, apropiindu-mi fața la câțiva centimetri de a lui Trevor și i-am șoptit: „Orice alt răspuns în afară de «Da», este...” M-am ridicat în picioare și l-am luat pe Jase de mână. „Este o crimă împotriva oricărui băiețel de pe lumea asta.” M-am aplecat din nou deasupra lui Trevor și l-am bătut ușurel peste picior. „Asta înseamnă de fapt baseballul. Dar, cel mai important, asta este miza, în toată povestea.”

Mașina poliției s-a îndreptat și ea spre spital, pe urmele ambulanței. Ofițerii au promis că se vor întoarce

a doua zi, ca să ne ia declarațiile. Jase, Katie și cu mine ne-am îndreptat înspre casă, fără un cuvânt. Am traversat pășunea, prin iarba înaltă până la brâu, presărată cu păpădii. Pașii noștri culcau plantele la pământ, răspândind în văzduh smocuri de puf ce dansau pe deasupra capetelor noastre, apoi se îndepărtau, purtate de vânt. Am inspirat adânc, am strâns-o de mână pe Katie și mi s-a părut că, printre pufii de păpădie, am deslușit o mireasmă de Cornhuskers. Mă durea tot trupul, șchiopătam și mi-ar fi prins bine câteva aspirine, dar, cu toate astea, mă simțeam mai bine ca oricând. Mutt mergea în spatele nostru, legănându-și bâta pe umăr și fluierând cântecul lui John Appleseed. Nu știu cum, dar parcă părea mai mare ca înainte, parcă umbla mai semeț. „Unchiu' Tuck?” mă trase Jase de mână. „Da, prietene.”

„Oare polițiștii o să-i taie lui tata știi – tu – ce?”

„Nu prea cred, prietene. Mai întâi, vor încerca alte chestii.”

Păru mulțumit de răspuns și mă trase iarăși de mână. „Unchiu' Tuck?”

„Da, amice,” i-am răspuns, întâlnind privirea lui Katie.

„Vrei să te joci cu mine de-a aruncatul mingii?”

Capitolul patruzeci și șase

Buuuuună dimineața!” țipă puștiul de pe scaunul șoferului, după care sări repede la geamul de pe cealaltă parte. Auzisem difuzorul încă de când intrase pe aleea din fața casei noastre. De fapt, cam tot sudul Alabamei îl auzise, așa că am ieșit din birou și i-am venit în întâmpinare la baza scărilor.

„Un pic cam devreme astăzi, nu-i așa?” l-am întrebat. Era ora 7 dimineața.

Își frecă mâinile, ca și cum ar fi avut de gând să facă focul și-mi răspunse: „Nuu, niciodată nu e prea devreme pentru înghețată. Unde-i familia dumneavoastră?”

Îmi plăcea cum sună aceste cuvinte. „Încă dorm, înăuntru.”

Aruncă o privire în spatele meu: „Ba nu, nu mai dorm.”

Jase trânti ușa din față, coborî în fugă treptele și se repezi la geamul camionetei, repetând spectacolul învățat data trecută. Între timp, Mutt se plimba în cerc, cercetând cu atenție camioneta și mai ales părțile mecanice. Mintea i se învârtea în cap. Mai bine zis, calcula ceva. Katie rămăsese în capul scărilor, ținând cu grijă o cană de cafea; îmi făcu semn să-i cumpăr lui Jase o sticlută cu lichid pentru făcut baloane.

M-am întors spre puști. „Cât ceri pentru toată hardughia asta?” Și mi-am fluturat mâna în direcția camionetei, captând atenția lui Mutt.

Puștiul încercă să pară surprins, dar adevărul era că de la bun început îi încolțise ideea asta. „Poftim? Vreți să-mi cumpărați camioneta? Să-mi cumpărați afacerea? Să cumpărați singurul meu mijloc de a-mi câștiga existența?”

Se cam întrecea cu măsura, nu se dădea în lături să joace un pic de teatru. „Vreau de fapt să cumpăr absența ta de pe aleea casei mele.” I-am zâmbit. „Și dacă va fi să devin noul posesor al camionetei, vreau să-mi garantezi că nu-ți mai faci apariția pe aici în niciun mijloc de transport.”

Ochii puștiului zburară dintr-un capăt în celălalt al camionetei, ca și cum și-ar fi făcut niște socoteli. Dar nu mă putea prosti. Știa exact ce sumă să-mi ceară, înainte de a intra pe alee. „Nu mai puțin de cinci miare.”

„Cred că visezi. Îți dau trei și-ți plătesc tot ce ai pe inventar, plus 20 la sută din valoarea mărfii.” Puștiul își miji ochii, în semn de dispreț față de propunerea mea. „Crezi cumva că o să primești o ofertă mai bună pe ziua de azi?”

Se aplecă pe geam, spre mine. Parcă-l auzeam deja gândindu-se cum să investească banii obținuți. Își dădu jos peruca, se scărpină în cap și, scoțându-și mâna pe geam, îmi zise: „Batem palma.”

Am arătat spre veșmintele de pe el. „Și costumul?”

„E al dumneavoastră.”

„Dă-te mai încolo.” Spre uimirea lui Katie, care făcu ochii mari cât cepele, Jase, Mutt și cu mine ne-am suit tustrei în camionetă și am străbătut orașul, spre locuința puștiului. I-am scris un cec pentru suma de trei mii cinci sute de dolari, am înscris mașina pe numele lui Mutt și i-am înmânat acestuia cheile.

„Haide, condu tu.” Ochii i se luminară, de parcă tocmai descoperise Sfântul Graal. Își puse peruca roșie, își fixă nasul cel rotund și roșu, apăsă butonul de pornire a megafonului și ridică ușor piciorul de pe ambreiaj. Și de-ar fi fost numai pentru zâmbetul acela de pe chipul lui, tot meritase să dau 3500 de dolari. Ne-am plimbat cu camioneta toată dimineața. Mutt declama la megafon: „S-a schimbat proprietarul! Astăzi, toată înghețata e gratis!” Anunț ce a captat atenția oamenilor cât ai pocni din degete. Înainte să se facă ora zece împărțisem deja toată marfa pe care nu apucase s-o mănânce Jase.

Ajunși înapoi pe aleea casei noastre, Jase sări jos, alergă la Katie și, arătând către mașină, îi zise: „Uite, mami, avem un ștrand pe roți, numai al nostru.” Trecuseră deja două săptămâni de la incidentul cu Trevor, și între timp petrecusem suficient timp cu Jase, încât să-i pot pricepe majoritatea cuvintelor. Însă asta chiar m-a depășit, iar Katie remarcă uimirea ce mi se citea pe chip.

Îi șterse lui Jase înghețata rămasă pe buze și-mi explică: „S în loc de ș, apoi renunță la r.”

„Ahaaaa...”

Capitolul patruzeci și șapte

Katie depuse plângere împotriva lui Trevor, iar judecătorul de la tribunalul regional îl condamnă la cinci ani de închisoare, dar mai întâi trebuia să-i execute pe ceilalți treizeci și cinci, la care fusese condamnat în New York pentru fraudă, delapidare și evaziune fiscală.

De când Mutt se întorsese la Waverly, casa se transformase cu totul. Exteriorul casei scânteia în lumina soarelui, ca cel al unei clădiri nouconstruite. O spălase cu clor, apoi o clătise cu pompa de presiune, și încă de două ori. Chiar și mortarul dintre cărămizi se curățase. Acoperișul de ardezie lucea și el, iar jgheburile de cupru arătau de parcă fuseseră lustruite manual, bucată cu bucată. Lambriurile ce îmbrăcau parțial exteriorul casei fuseseră în mare parte înlocuite, grunduite, chituite și vopsite. Tencuise din nou veranda din față, răzuise și apoi chituis majoritatea ferestrelor și înlocuise multe dintre ușile exterioare, pentru că lemnul din partea de jos se umflase din cauza ploilor. De asemenea, Mutt instalase noi corpuri de iluminat în afara casei, inclusiv câteva reflectoare în copacii din jur. Înlocuise în întregime balustrada ce mărginea veranda din față, recondiționase mobila de pe verandă și o vopsise cu un lac de exterior semilucios, ce strălucea sub roua dimineții sau sub razele lunii. Apoi, habar n-am cum, folosindu-se de tractor și de un sistem de scripeți și manivele, reușise să îndrepte poarta de la intrare, așa încât acum nu mai semăna cu un cort de circ. Plantase camelii, reparase

aspersorul ce șerpuia de-a lungul aleii, udând astfel sălciile plângătoare și stejarii și curățase chiparoșii Leyland din apropierea aleii. Lustruise până și ciocănelul de alamă, în formă de cap de leu, cu care băteau în ușă.

A spune că înăuntru, în casă domnea curățenia ar fi o subestimare a realității. Puteam mânca de pe fundul coșului de gunoi... Fiecare colțișor al casei fusese spălat, șters de praf și, dacă Mutt considerase necesar, șlefuit, băițuit, revopsit sau reparat. Diverse corpuri de iluminat, ventilatoare, încuietori de ușă sau arzătoare care nu mai funcționaseră de zece ani, acum funcționau din nou. Mi-am dat seama că Mutt făcuse reale progrese atunci când, pentru prima dată după un deceniu, vechiul orologiu zgudui casa din temelii la ora 7 dimineața.

Nici lui Mose nu i-a venit să-și creadă ochilor. S-a plimbat dintr-un capăt în altul al casei, clătinând din cap, mormăind ceva în sinea lui și zâmbind. Apoi m-a privit lung și mi-a spus: „Tuck, sora mea n-ar fi crezut că se întâmplă toate astea.”

Când se crăpă de ziuă, Mult coborî la mine în subsol și mă zgâlțâi. „Tuck, Tuck, trezește-te.” M-am frecat la ochi, întrebându-mă în sinea mea de ce o fi purtând frate-meu costumul de clown la ora 6 dimineața.

„Da, ce-i amice?”

„Am avut un vis.”

„N-ai putea să mi-l povestești dimineață?”

„Păi e dimineață.” Se așeză pe jos, își scoase peruca, își îndreptă nasul cel roșu și începu să frământă peruca între degete. Gibby concepuse o nouă combinație de medicamente, care părea a-l menține pe Mutt în stare de funcționare. Suișurile și coborâșurile erau mai moderate. Consecința fu aceea că, de la episodul cu

mlaștina din Jacksonville, Mutt nu a mai primit nici un miligram de Thorazine. Începu să-mi povestească: „Se făcea că mă aflam la intrarea unei catedrale imense, de dimensiuni absolut uriașe. Mai mare decât o sută de biserici puse laolaltă. Am bătut la ușile acelea vreme de ore în șir și, într-un final, ele s-au deschis. Am intrat împleticindu-mă, dar înăuntru era gol. Nu era nici-o bancă. În interior, catedrala era lungă de un kilometru și jumătate, poate chiar mai mult. Podeaua era asemenea unei table de șah, cu pătrate din sidef sau fildeș și din granit negru, iar colțurile erau în unghi drept, absolut perfecte. De la o anumită înălțime, pe pereți erau instalate un fel de tribune din granit lucios, care se înălțau până la câteva sute de metri în văzduh, atât de sus încât nu se mai zăreau. Tribunele acelea, ca și grinzile tavanului, erau pline de îngeri. Sute, mii de îngeri. Poate milioane. Și toți cântau în cor. Uneori nu se auzea decât un murmur, în surdină; alteori răsunau cântece clocotitoare, pline de viață, cu versuri pe care nu le-am auzit niciodată. Apoi mai erau și cântece ca acelea pe care ni le cânta Miss Ella – deși în vis sunau mai bine decât în interpretarea ei.

„În celălalt capăt al culoarului, la un kilometru și mai bine depărtare de locul unde mă aflam eu, se vedea un scaun. Semăna de fapt mai mult cu un tron, dar era destul de simplu, nu avea nimic somptuos. Pe el stătea un ins. Nu-i puteam vedea fața, dar tot trupul lui emana lumină, ca soarele, strălucind mai tare decât ți-ai putea imagina. Asta nu e ca povestea cu vrăjitorul din Oz, ci totul era cât se poate de real. Am făcut un pas înainte și deodată, tribunele de îngeri au amuțit; se lăsă o tăcere de moarte. Liniștea se așternu pretutindeni, singurul

sunet ce mai răzbătea din când în când era câte un fâlfâit de aripi. Nu prea știam de ce mă aflu acolo, dar știam că îmi doresc cu ardoare să intru și, mai mult decât atât, că vreau să stau de vorbă cu insul de pe scaun. Cu fiecare părticică din mine doream să înnaintez și să-i vorbesc. Să mă așez la picioarele lui. Însă picioarele mele pur și simplu nu voiau să se miște. Parcă erau ținute de podea. M-am întors și am văzut cum o mie de funii mă țineau legat de peretele din spate și, ca o pânză de păianjen, mă trăgeau către podea.

„Bărbatul îmi făcu semn să mă îndrept spre el, dar n-o puteam face. În ciuda tuturor eforturilor mele, în ciuda tuturor încercărilor de a tăia plasa, tot nu mă puteam elibera. Și, mai rău decât atât, nu puteam nici măcar să-i vorbesc, nu-i puteam spune ce mi se întâmplă, pentru că plasa de păianjen îmi acoperea și gura. Tuck, oricât încercam, nu puteam ajunge la el.” Cu fiecare propoziție rostită, Mutt devenea tot mai însuflețit și mai surescitat.

„O dată cu trecerea timpului, plasa continua să crească. Mi se înfășurase în jurul gâtului, încât nu mai puteam respira. Nu mai avea la dispoziție decât un minut sau două. Plasa mă strângea tot mai tare și simțeam că ochii îmi erau pe punctul de a-mi ieși din orbite. Tocmai când mă gândeam că n-o să ajung niciodată acolo și când trăgeam în piept, cu greutate, ultimele guri de aer, el se ridică în picioare, își puse mâna streășină la ochi și-mi făcu semn din nou. Dându-și seama că n-aveam cum să ajung la el, din locul unde mă găseam, sări repede de pe tronul său și se îndreptă spre mine, cu pași grăbiți. În scurt timp, alerga cu toată viteza, străbătând distanța ce ne despărțea asemenea unui atlet de performanță. Ar fi

trebuit să-l vezi și tu alergând. Genunchii sus, pasul lung, călcâiele abia-i atingeau pământul, coatele i se mișcau ritmic, dinainte înapoi, de la lobul urechii până la șold. Pe măsură ce se apropia de mine, începeam să îmi dau seama cine era.”

Mutt făcu o pauză; ochii îi erau larg deschiși. „Era El. Spinii din coroană erau lungi de cinci centimetri și i se înfigeau adânc în pielea-l subțire de pe cap. Pe față l se rostogoleau stropi de sânge. Măinile și picioarele îi erau străpunse; prin găurile acelea se vedea pe partea cealaltă. Din înțepătura din coastă îi curgea sânge și apă. Se opri lângă mine, dar nici măcar nu gâfâia. Ca și cum ar fi alergat de multe ori dintr-un capăt în altul și ar fi fost obișnuit cu acea cursă.

„Apoi apucă păienjenișul de funii cu o singură mână, iar pe cealaltă o întinse, strânse pumnul și din el începu să picure sânge, ca și cum ar fi stors un burete. Sângele Lui îmbibă funia ce mă ținea legat și o roase întocmai ca un acid. Plasa se topi, dispăru, iar eu am fost eliberat. Îmi ridi cai privirile, și iată că toți îngerii fâlfâiau din aripi. Ca și cum milioane de albine ar zbura împrejurul cupolei Superdome-ului²⁸, strălucind asemenea licuricilor. Și cântecul acela... Era atât de plin de speranță, de încurajator. Ca și cum aş fi făcut, în sfârșit, un lucru bun. Mi-am privit mâinile, nu mai erau prinse în funii. Păienjenișul acela nu mai exista. Gata cu legăturile care mă țineau. Eram liber. Deasupra capului meu, cântecul răsună tot mai puternic și, cu toate că nu îl mai auzisem niciodată, știam deja cuvintele.”

²⁸ Superdome-ul din New Orleans, Louisiana, este o arenă sportivă, cunoscută datorită cupolei sale pe structură fixă (cea mai mare din lume) - n.tr.

Mutt se ridică în picioare și gesticulă prin cameră, de parcă ar fi zugrăvit. „N-am știut ce să-l dăruiesc, așa că mi-am deschis borseta, am scos sandvișul cu unt de arahide și jeleu și l-am dat. A rupt doar un colțișor din el, așa cum făcea de obicei Miss Ella, apoi ne-am așezat chiar acolo, pe podea și am mâncat din sandviș. El ședea pe un pătrat din fildeș, eu pe unul de granit. În curând, au început să bată și alți oameni la ușă. Băteau cu toată puterea și, cum nu voiam să par nepoliticos, m-am ridicat să plec, însă El S-a întins și m-a apucat de mână. Am privit în jos și am văzut că-mi prinsese la încheietură o brățară de argint. Nu avea nici început, nici sfârșit, și nu mai putea fi scoasă niciodată. Am întors-o pe dos: În interior era scris Numele Său.” Mutt își ridică mâna și-mi arată brățara argintie, dintr-o singură bucată, care-i încercuia încheietura dreaptă. „N-am vrut să uit visul, așa că mi-am făcut asta.”

Își apropie încetișor fața de a mea. „Tuck, vrei să mergem să lovim niște pietre?”

„Mutt...”

Arată înspre grajd. „Luminile sunt aprinse.” Expresia de pe chipul său îmi dădea clar de înțeles că n-avea de gând să accepte un refuz din partea mea, așa că am coborât din pat și mi-am tras jeanșii. Când am intrat în grajd, Mutt mă aștepta deja. Am luat bâta în mână, iar el a îngenuncheat de partea cealaltă a home plate-ului, de unde putea să-mi arunce pietricelele încetișor, de la mică distanță. „Vreau să lovești una singură.” Își vârî mâna în buzunar și scoase piatra aceea rotunjită, unsuroasă, lustruită manual pe care o purtase la el atâta amar de vreme.

„Ești sigur?” Mutt dădu din cap afirmativ, apoi aruncă piatra în direcția mea, peste home plate.

Am urmărit-o – cu ochii minții o vedeam învărtindu-se cu încetinitorul – și am văzut-o intrând în zona de lovire, cu numele lui Matthew, inscripționat pe ea, rotindu-se iar și iar. Am făcut un pas în față, mi-am rotit șoldurile, mi-am întins brațele și am balansat bâta. A fost o lovitură bună. Fragmentul de granit negru fu pulverizat pur și simplu, lăsând în urmă o pulbere fină ce se răspândi în aer ca un norișor. Câteva secunde, nici Mutt, nici eu n-am scos o vorbă, până când tot praful pluti afară din grajd. După ce aerul s-a limpezit, mi-a trecut prin minte, fulgerător, gândul că de data asta nu mai văzusem chipul lui Rex întipărit pe piatră.

În loc de micul dejun, ne-am urcat toți patru în camioneta cu dulciuri a lui Mutt, acum sănătoasă din punct de vedere mecanic și care nu mai scotea pic de fum, și am pornit spre Rolling Hills. Pântecul lui Katie se cam rotunjise, așa că m-a rugat să-i dau voie să ia una dintre cămășile mele de flanel, încheiate cu nasturi în față. Mi s-a încălzit sufletul s-o văd așa. Înainte să coborâm din mașină, Mutt își umplu brațele cu o grămadă de dulciuri, după care am luat-o cu toții pe coridor, către salonul lui Rex. Jase conducea plutonul. Judele se obișnuise deja cu vizitele noastre aproape zilnice, cum se obișnuise și cu înghețata Chocolate Rocket „cu de toate” a lui Mutt.

M-am așezat lângă Jude, ținându-i trabucul „de după înghețată”, iar Jase mi se cuibări în poală și privi cum doi masculi de pasăre-cardinal se băteau pentru mâncarea din dispozitivul de hrănire, amplasat în fața geamului. Mutt se așezase pe un scaun în fața lui Rex și-i

băga înghețată în gură, cu o lingură de plastic pentru copii. Nu știam dacă lui Rex îi plăcea sau nu, pentru că nu s-a deranjat niciodată să ne spună. Însă ne-am gândit că era mai bună decât nimic, iar, pe deasupra, dacă nu-i plăcea, ar fi putut oricând s-o scuie. De două săptămâni încoace, continua să o înghită.

Capitolul patruzeci și opt

Într-o bună zi, spre sfârșitul după-amiezii, cântecul pe care-l fredona Mose m-a făcut să mă ridic de pe veranda din spatele casei și m-a atras, de-a lungul gardului, către cimitir, unde târnăcopul și lopata acompaniau perfect glasul său. Sudoarea i se prelingea de pe sprâncene, îi ocolea gura întinsă într-un zâmbet și-i acoperea pieptul. Deasupra noastră, norii se adunau, acoperind parțial soarele, iar briza răcoroasă aducea cu sine mirosul acela dulce.

„A cui groapă e?”

„A mea, dacă târnăcopul ăsta nu devine mai ușor.”

„O, termină. Tu ești mai sănătos ca mine.”

Mose se opri din mișcarea sa ritmică și mă cântări din cap până-n picioare. „Ei, ai terminat pregătirile?”

„Da, Katie s-a ocupat de toată organizarea, a decorat totul, de la pridvorul bisericii până la altar, iar mâine plecăm cu Jase într-un concediu de două săptămâni, undeva în vest. Ne-am gândit că ar fi frumos să vedem munții înalți și orașelele de mineri părăsite.”

„Îți iei cu tine și aparatul de fotografiat?”

„Da, Doc m-a pus să mă uit după niște chestii. Poate că o să strecor și activitatea asta, printre celelalte.”

„Iar Mutt?”

„Gibby îl ia într-o excursie de pescuit la muscă. O săptămână în Maine. Apoi vor sta aici până ne întoarcem noi.”

„Gibby e un doctor bun.”

Am dat din cap, încuviințând.

Mose își înfipse iarăși târnăcopul în solul dur, la un metru adâncime. Făcu semn înspre mormântul surorii lui și continuă, fără să-și ridice ochii. „Le-ai spus tuturor despre treaba asta?”

„Nu.” Mi-am trecut degetele prin păr și am aruncat o privire către biserică.

„Ei bine, mai este o oră și jumătate până va trebui să-ți pui fracul. Cred că ai suficient timp.”

Am arătat spre groapă. „Vezi să nu mori aici. Avem nevoie de tine la ceremonie.”

„Dacă mă mai bați mult la cap s-ar putea să dau ortu' popii, doar ca să-ți fac în ciudă.”

M-am plimbat împrejurul bisericii, uimit de transformarea pe care o vedeam. Mutt îndepărtase toată vița-de-vie, înlocuise scândurile putrezite, refăcuse ușa principală, iar în locul vechilor mânere de lemn montase unele strălucitoare, de alamă. Ușile erau acum deschise, ferestrele, de asemenea. La fel ca mine, biserica respira din nou.

Mi-am îndreptat privirile către altar. Dintr-acolo mă priviră cele două dungi paralele lăsate de Miss Ella. Am pășit agale printre bănci și, după câteva clipe de gândire, m-am așezat lângă dungile cu pricina, rezemându-mă de grilaj. Afară, Mose cânta lin, cu voce dulce.

Am chibzuit puțin și apoi am început. „Astăzi mă căsătoresc. Asta numai dacă ne dai tu voie. Peste o oră, Mutt se va duce să-i ia pe Rex și pe Jude și-i va aduce aici, unde Mose, cot la cot cu Judele, va face onorurile. Nu mă aștept ca Rex să-și dea seama ce se petrece, dar m-am gândit că ar fi bine să-l invit și pe el. Iar când l-am

rugat pe Jude să participe și el la ceremonie, a început să plângă. Prin urmare, cred că în privința asta am făcut treabă bună. Azi-dimineață când m-am trezit, a trebuit să-mi reamintesc mie însumi ce am de făcut, adică să-mi spun în sinea mea că-l iert pe Rex. Bănuiesc că ăsta-i un semn bun. Poate că încet-încet, durerea va dispărea undeva în plan secund și cred că ăsta-i începutul. De o lună încoace Katie se agită de colo-colo, telefonându-le prietenilor, făcând tot soiul de pregătiri, luminoasă ca zâna Tinkerbell de odinioară, care își dădea drumul în jos pe tiroliană. Și nu pot s-o țin nici-o clipă departe de pian. Cât despre Jase, ei bine, el lovește fiecare minge pe care i-o arunc, îmi zice tot «Unchiu' Tuck», azi va duce inelele și vrea să știe dacă la recepție vom bea bere. I-am spus că da. Sper că nu te superi.”

Mi-am trecut degetele peste canelurile din lemn. „Dacă privesc în urmă, cred că accidentul din seara aceea, când Volvo-ul s-a înțepenit în șanț, are legătură cu tine mai mult decât am crezut eu la început. Indiferent ce ai făcut atunci sau ce faci în prezent, te rog, nu te opri. Noi toți, inclusiv Mutt, avem nevoie de siguranță și suntem mult mai în siguranță când tu veghezi asupra noastră. Am trecut prin treizeci și trei de ani de suferință și amărăciune, un adevărat iad, dar ai avut dreptate. Biciuită, bătută și călcată-n picioare, dragostea a străpuns totuși stânca. Nu știi cum anume, dar s-a întâmplat. Cred că ăsta e cel mai mare mister.”

M-am uitat împrejur, minunându-mă de măiestria cu care Mutt lucrase la partea de dulgherie și am încercat să rezum, pe cât posibil, ceea ce aveam în minte. „Vreau să te rog ceva.” Statuia de lemn a lui Isus strălucea ca o minge de baseball lustruită cu rășină, iar

deasupra mea porumbeii fâlfâiau din aripi, uguiau și se pregăteau să-și ia zborul. Un porumbel purpuriu, mare și robust își luă zborul din cuibul său, dintre grinzile bisericii, plană deasupra altarului, lansă o bombă alburie de mărime considerabilă exact în mijlocul acestuia, după care descrie în zbor un arc de cerc, printre grinzi, și se întoarce înapoi pe stîngia unde stătuse cocoțat. Mi-am ridicat privirea, în bătaia razelor de soare. „Uite care-i problema; am nevoie să mă ajuți să fiu bărbatul care crede puștiul ăla că sunt. E atât de plin de speranță, de uimire, de tot ce este bun în om, încât îmi doresc să-i hrănesc aceste porniri. Să le fac să crească. Poate că dacă o să crească în el, o să crească apoi și în mine. Vreau să fiu pentru el ceea ce Rex n-a fost niciodată pentru mine și, date fiind experiențele prin care am trecut, gândul acesta mă sperie de moarte.” Am arătat înspre Waverly. „Miza e mult prea serioasă.”

M-am apropiat de altar, apoi m-am întors și, cu degetul ridicat în aer, am continuat: „A, și mai e ceva... te rog să-i spui lui Miss Ella că o iubesc. Spune-i că mi-e dor de ea. Și... spune-i că am rupt lanțurile ce mă țineau legat de coșciug.”

Am ieșit din biserică, iar Mose s-a cățărat afară din groapa sa. Vârful lopeții lucea, ușor îndoit, iar coada îi era înnegrită, după zece ani de săpat. Îmi înmână unealta. „Uite, ține.”

„Ce să fac cu asta?”

Îmi făcu semn spre groapă. „Umple-o.”

„Dar... nu-i nimic înăuntru.”

Dădu din cap și-și șterse fruntea cu o batistă. „O să fie, când vei fi terminat treaba.”

Mose își aruncă târnăcopul pe umăr și aruncă o privire înspre mormântul lui Miss Ella. „De data asta, surioară, am făcut ce mi-ai cerut, însă data viitoare, îl pun pe el să sape. De-acum sunt prea bătrân ca să mai sap mormintele altora.”

Mose se îndreptă spre grajd, fluierând „Here Comes the Bride”²⁹, iar eu coborâi în groapă. Am tras pământul înăuntru, peste pantofi, cu mișcări lente, ritmice. Nu mă grăbeam deloc și era o muncă ușoară. Partea mai grea fusese deja făcută. Treizeci de minute mai târziu, băătoream ultimul strat de pământ. Am rotunjit movila, după care m-am sprijinit de lopată, cum îl văzusem pe Mose făcând de zeci de ori.

Încununarea muncii groparului.

Cât timp am stat acolo, cu mormântul lui Miss Ella în stânga și cu al meu în dreapta, o briză răcoroasă și umedă a adus nori joși, bogați în ploaie. Câteva minute rămaseră așa, atârnați parcă în vârful copacilor, întunecați și grei, după care, ca și cum s-ar fi deschis deodată un chepeng invizibil, se desfăcură, dând drumul unui potop dulce de primăvară. A fost o ploaie caldă, cu stropii mari și grei. Tipică pentru luna martie. Poate că Dumnezeu plângea deasupra Alabamei. Însă nu totdeauna lacrimile exprimă suferința. Uneori ele țipă de bucurie.

Experiența copilăriei mă învățase că astfel de nori – care își dau drumul atât de repede și de abundent – nu au puterea să reziste mai mult de cincisprezece minute. Iar apoi, după ce-și vor fi descărcat toată muniția, după ce-și vor fi golit bine măruntaiele, soarele îi va străpunge și va opri ploaia, lăsând aerul jilav și lipicios. Mi-am

²⁹ ”Iată, vine mireasa”, în engl. – n.tr.

ridicat capul, am închis ochii și am lăsat ca ploaia să-mi spele fața, umerii și sufletul. Am simțit, totodată, cum rana din inimă începe să se închidă.

„Miss Ella, trebuie neapărat să fac un lucru.” Am dat din cap. „Cred că tu mă vei înțelege.”

Am lăsat lopata, am sărit peste gard și am luat-o la goană spre Waverly. Întâziasem la prima aruncare din sezonul acesta. Jase stătea pe jos, în sufragerie, salvând o domniță aflată în primejdie, în turnul castelului său din piese Lego – care devenise mult mai mare de când Mutt îi adăugase încă trei cutii de piese. Am înșfăcat repede mânușile, șepcile și o singură minge de baseball – cea care avea o bucățică de noroi între cusături. Katie era la pian, cântând domol „Canon în Re minor” și zâmbind, cu gândul la ceea ce avea să se întâmple în cursul după-amiezii. Am deschis ușa, i-am aruncat lui Jase mănuașă și i-am spus: „Hai, repede, grăbește-te până nu se oprește ploaia.”

Jase se ridică de pe podea, își îndesă șapca pe cap, scoțându-și urechile afară. Își vârî mâna în mănuașă și sări de pe verandă direct în iarbă. Rămase în așteptare, lovindu-și mănuașă cu mâna cealaltă și mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Katie ridică mâna, în semn de protest și-mi zise: „Tucker, tocmai s-a spălat. Nu are nevoie de încă o baie. Aș prefera să-l văd curat când vine la altar cu inelul.”

Mi-am dus mâna la inelul agățat de lanțul de la gât. „Nu-ți fă griji. E în siguranță. Și în plus, puțin noroi n-a făcut rău nimănui.”

Se ridică în picioare și-și puse mâna în șold. „Tucker Rain.”

„Katie, e vorba de mai mult decât de un simplu joc cu mingea, între tată și fiu.”

Zâmbind, ea veni la ușă și-și puse mâna pe pieptul meu. „Despre ce anume e vorba?”

I-am aruncat mingea lui Jase și am urmărit-o cum se învâрте și alunecă prin ploaia torențială. „Despre T-I-M-P.”

Tucker?

Da, doamnă.

Să n-o uiți pe Mama Ella.

Ai de gând să pleci undeva?

Cred că e timpul să te las să-ți trăiești viața.

Katie n-o să fie prea bucuroasă. Spera că astăzi vei fi aici.

Numai Katie spera?

Ei, știi bine ce vreau să zic.

Perfect, mi-am cumpărat deja pălăria.

Așa mai merge! Bine că nu trebuie să mergem cu liftul.

Nu te obrăznici cu mine.

Mama Ella, ești o mare figură.

Cum te mai simți, cu stomacul?

Mă cam doare.

Cum?

Ca și cum s-ar mări. Ca și cum s-ar face loc ca să adaug și alți oameni.

Vezi, ți-am spus eu.

Mi-ai spus tu multe lucruri.

Iar mă iei peste picior?

Nu, doamnă, am vrut doar să-ți spun că am ascultat tot ce mi-ai spus, de-a lungul timpului.

Tucker?

Nu i-am răspuns. Știam deja ce dorea. Tucker Rain?

Asta mi-a captat atenția și, pentru o clipă, am simțit aroma de Cornhuskers.

Da, doamnă?

Copile, până la urmă... dragostea câștigă. Întotdeauna. Și mereu așa va fi.

Da, doamnă.

Acolo, în grădina din fața casei, mi-am ridicat mănua. Jase își luă avânt, îndreptă spre mine mănua, făcu un pas uriaș în spate și aruncă cât putu de tare. Mingea descrie un arc de cerc și se rostogoli prin ploaia care de-acum se întetise, învăluindu-ne din toate părțile.

SFÂRȘIT

Mulțumiri

De fiecare dată când calc pragul unei librării și văd pe raft una dintre cărțile mele, nu fac decât să clatin din cap. Sunt uimit. La fel ca prietenii și membrii familiei mele. Ei îmi spun adesea: „Ai reușit!” Ori de câte ori aud lucrul acesta, privesc peste umăr și simt nevoia să mă fac mic de tot. Am destulă minte încât să-mi dau seama cum stau lucrurile, în realitate. Aportul meu este modest, în cel mai bun caz, iar dacă am reușit în vreo privință, ei bine, am reușit să ajung la linia de start.

Adevărul e că mă simt ca un alergător care este condus de un oficial al competiției de la locul său din tribune, printre mulțimile de spectatori, până pe pista de curse. Omul îmi indică culoarul ce îmi revine și îmi face semn spre cel care ține în mână pistolul cu care se va da startul alergării. „Acesta este culoarul tău. Succes! Într-un minut se va da startul.”

Privind din perspectiva alergătorului, am învățat multe lucruri. Cel mai important este acela că nu am ajuns aici prin propriile puteri. Da, e adevărat că am muncit din greu, dar mulți alergători se antrenează asiduu și mulți mă pot depăși. În concluzie, am fost ajutat să ajung pe pistă.

Lui Allen, directorul editurii care îmi publică lucrările și lui Jenny, editorul meu: vă mulțumesc amândurora pentru susținere, pentru încurajări și pentru că m-ați ajutat să scot la iveală poveștile care mocnesc înlăuntrul meu. Echipei de la Thomas Nelson: vă sunt cu

adevărat îndatorat. Nici nu mi-am închipuit vreodată că ați putea face așa ceva cu povestirile mele.

Sealy, sper ca într-o bună zi să ajung să merit timpul pe care Chris îl cheltuie cu mine. Îți mulțumesc pentru că ai riscat. Chris, hai să mergem la pescuit, undeva unde să pescuim la muscă și drumul până acolo să fie o aventură captivantă. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că exiști și-ți sunt recunoscător și ție, ca impresar și prieten, deopotrivă.

Davis, pentru mine ești o sursă permanentă de încurajare; continui să fixezi ștacheta sus, iar prietenia ta este o binecuvântare pentru mine – îți mulțumesc pentru toate cele amintite. Herb, îți mulțumesc pentru toate câte m-ai învățat, pentru grija pe care i-ai purtat-o bunului nostru prieten și pentru râsul tău – e de-a dreptul molipsitor. Lonnie, mulțumesc pentru Clopton, pentru că l-ai împărtășit cu mine. Ești aproape de inima mea. Și de a lui Dumnezeu. Dave, mulțumesc pentru o viață întreagă de alergat cot la cot cu mine. Mai bine doi decât unul singur. Mi-a prins tare bine.

Gracie, Annie și Berry, Johnny și Michael, mulțumim pentru dragostea pe care ne-o arătați, nouă și băieților noștri. Suntem binecuvântați că vă avem.

Tată, am pus numele mamei pe prima pagină a acestei cărți, dar nu cumva să te simți jignit. Mama n-ar fi ceea ce este, fără tine. Cu toții știm asta. O să vină în curând și cartea ta.

Charlie, John T. și Rives, într-o zi, cât de curând, o să facem rost de barca potrivită să ne țină pe toți trei, să ne ducă până la Clark's și înapoi, să ne ajute să prindem pește și să nu se scufunde când se întetește vântul, sau când valurile trec de treizeci de centimetri. Însă până

atunci, să ne bucurăm că avem la îndemână docul. Mă rog ca Dumnezeu să vă dea picioare puternice, plămâni puternici și inimi puternice. Și mă mai rog ca, pe măsură ce primiți toate aceste binecuvântări, să învățați să alergați și s-o faceți cu totală lepădare de sine, iar organizatorul cursei să vă dea și vouă un culoar, numai al vostru. Atunci când o va face, să alergați până la capăt!

De-a lungul vieții am avut tovarăși de cursă mai buni decât mine. Însă niciunul n-a fost mai bun decât soția mea. Christy, îți mulțumesc că ai alergat alături de mine, că ai fost mereu cu ochii pe linia de start, mi-ai legat rănilor, m-ai îndemnat să-mi folosesc la capacitate maximă picioarele, plămânii și inima și ai crezut mereu că vom ajunge la linia de start, chiar și atunci când nici măcar nu o mai zăream.

Multe se pot întâmpla de acum și până la linia de sosire. Pot să fur startul, să ies din limitele culoarului meu, să mă împiedic, să obosesc, să scap ștafeta sau... să-mi duc alergarea până la capăt. Doamne, îți mulțumesc că mi-ai dat șansa să alerg și că mi-ai dăruit parteneri de antrenament mai buni decât mine. Ajută-mă să alerg astfel încât să-Ți fiu Ție pe plac așa încât viața și arta mea să Te reflecte pe Tine – și să-i încurajez pe alți alergători, asemenea mie, să-și continue cursa, să se ridice atunci când cad la pământ, să rămână în cursă și să ajungă la linia de sosire – pentru că premiul care îi așteaptă merită orice durere.

Despre Miss Ella

Șoseaua River Road șerpuiește de-a lungul malului sudic al râului St. John's, din Jacksonville, statul Florida și străbate orașul din centru până în San Marco. Casa în care am crescut eu este situată chiar în centru. Sau, cel puțin, așa era pe vremuri. Anul trecut, cineva care tocmai se mutase în oraș a cumpărat casa, împreună cu terenul din jur și a ras totul la pământ cu buldozerul. Ultima dată când am văzut-o nu mai rămăsese aproape nimic din ea, decât scara veche de cupru, de care m-am lovit o dată și miam făcut praf bărbia, în copilărie, precum și digul de beton, unde prindeam o mulțime de peștișori, chiar și bibani. Or fi dărâmat ei casa, însă amintirile au rămas neatinse.

Dacă ieși de pe aleea noastră și o faci la dreapta, după vreo sută de metri, șoseaua River Road o ia din nou la dreapta, respectiv spre sud și apoi merge drept înainte preț de vreo opt sute de metri, până la intersecția cu șoseaua River Oaks Road. Dacă vii din direcția cealaltă și treci de casa mea, aflată pe stânga, ajungi drept pe pajiștea din fața casei unde odinioară, în copilărie, locuia unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Bryce.

Într-o după-amiază, pe când aveam nouă sau zece ani, Bryce și cu mine stăteam în camera de la etaj și treceam în revistă cele treizeci și șase de canale TV, unul mai grozav decât altul, când, deodată, am auzit scârțâitul unor cauciucuri, urmat apoi de mugetul unui motor și de scrâșnetul roților. Sunetul devenea tot mai

puternic pe măsură ce se apropia de casa noastră. Cum locuiam într-un cartier destul de apatic, știam amândoi că nimeni nu și-ar tura motorul în halul acela și nici nu și-ar scârțâi cauciucurile, ca să ia curba. Era cineva la care nu-i păsa nici de mașină, nici de șosea. Ne-am năpustit la fereastră și, cu ochii mari cât cepele, am urmărit cum Porsche-ul devenea tot mai mare, transformându-se dintr-o pată roșie, într-o rachetă de toată frumusețea. Cocoțați la fereastră, deasupra acoperișului verandei, ne-am dat destul de repede seama că, dacă Porsche-ul model 924 nu lua curba la timp, avea să zboare peste peluză și să demoleze camera de sub noi. Era o aventură mai palpitantă decât cele din filmul The Dukes of Hazard.

A trecut multă vreme de atunci și nu pot afirma cu certitudine, însă cred că a intrat în curbă cu mai bine de o sută de kilometri pe oră. Cauciucurile din față au explodat, iar mașina a fost catapultată în aer. Și, la fel ca automobilul lui Bo și Luke Duke, a zburat împrășcând iarbă, noroi și beton. Singurul lucru ce ne mai despărțea de bolid era un palmier înalt și solid. „Meteoritul” se izbi de copac, cam la doi metri deasupra solului, zguduindu-l violent. Nenumărate cioburi de sticlă s-au împrăștiat pe peluză, acoperind-o ca un strat de îngrășământ, apoi sub capota mașinii se produse o mică explozie și, dacă-mi aduc bine aminte, claxonul sună în continuu preț de câteva secunde. După explozia de energie, mașina se prăbuși pe iarbă, împrăștiată în bucăți. Singurul sunet ce se mai auzea era o muzică neinteligibilă ce zbiera din difuzoarele mașinii. O muzică stridentă și plină de furie. Îmi amintesc că în clipa aceea m-a străbătut gândul că părinții mei nu m-ar lăsa niciodată să ascult așa ceva-nu că mi-aș fi dorit s-o fac.

Bryce și cu mine am tulit-o în jos pe scări, am zburat pur și simplu pe ușa și am înconjurat epava, uitându-ne înăuntru de la o distanță rezonabilă. Voiam neapărat să asistăm la eventualele faze sângeroase, cum ar fi fost ca șoferului să i se rostogolească capul afară din mașină, ca o bilă de bowling. Dar nu voiam să-l și atingem. Ne-am apropiat apoi de palmierul care încă se clătina. Fragmente de fibră de sticlă roșie și cioburi de sticlă din parbriz rămăseseră înfipite în coaja copacului. Bărbatul din mașină abia mai respira și trupul îi era de-a dreptul ciopârțit. Avea ochii închiși, ușa din partea sa era parțial deschisă, iar geamurile se făcuseră țândări. Sângele picura de pe fața și de pe mâinile sale, precum și de pe bord, iar anumite părți din îmbrăcăminte îi erau ude. Niciodată nu mai stătusem atât de aproape de o persoană care părea moartă. Nu era mai palpitant decât filmul *The Dukes of Hazard*.

Apoi și-a mișcat mâna. Ne-am aplecat ca să vedem mai bine, iar bărbatul a îngăimat ceva, însă nu l-am putut auzi din cauza țipetelor smintite ce năvăleau din cele opt boxe de lângă el. Bryce și cu mine amuțisem, ascunzându-ne unul după celălalt, timp în care s-a adunat o mulțime de vecini, care veniseră să se asigure că nu fuseserăm și noi răniți. Așteptam cu toții sosirea ambulanței. Formam un cerc de spectatori înflăcărați, însă nimeni nu s-a apropiat de mașină și absolut nimeni nu l-a atins pe omul respectiv. Zăcea acolo singur, sângerând și gemând, conectat la o pereche de picioare ce păreau răsucite în podeaua mașinii.

Aflată acasă la noi, cu două case mai încolo, mama mea auzise și ea zgomotul impactului. Ieși în fugă pe ușa din față, își scoase șorțul, trăgându-și-l peste cap, îl

aruncă la o parte, pe trotuar și apoi, ridicându-și fusta mai sus de genunchi, o luă la fugă pe River Road. Îmi amintesc cum, alergând pe mijlocul străzii, genunchi i se mișcau în sus și-n jos, ca două pistoane albe. Ne văzu și, după ce înregistra, mental, faptul că eram teferi, își îndreptă privirile către mașină. Fără nici-o ezitare, își făcu drum cu coatele prin mulțime, îngenunche lângă mașină și își așază mâna peste mâinile însângerate ale bărbatului. Se întinse apoi spre interiorul mașinii și-și puse cealaltă mână pe piciorul lui sau pe volan, nu știu sigur. Și chiar acolo, în fața lui Dumnezeu și a tuturor celor prezenți, începu să se roage.

Mama mea nu poate să se roage fără să plângă. Imediat ce închide ochii o podidește plânsul, așa că și de data asta, de îndată ce-și pleacă încet capul, de pe vârful nasului începură să-i picure lacrimi. În timp ce plângea, bărbatul își întoarse capul spre ea. Ochii îi fugeau în toate părțile, incapabili să se focalizeze într-un punct anume, însă mama nici măcar n-a tresărit. Continua să lăcrimeze, iar bărbatul bolborosi ceva ce doar ea putea să audă și degetele sale le strânsesă tare pe ale ei.

Cred că și Dumnezeu asista la scena cu pricina, căci la un moment dat El a stins radioul. În clipa aceea s-a lăsat o tăcere mormântală, de puteai să auzi cum cade un ac. Doar vocea mamei se auzea. Am avut la dispoziție douăzeci de ani ca să întorc întâmplarea pe toate părțile și sunt convins că a fost mâna lui Dumnezeu la mijloc, pentru că nici șoferul, nici mama nu a atins aparatul. Poate că Dumnezeu S-a săturat pur și simplu să asculte acea muzică.

Un lucru care m-a uimit în ziua aceea, și mă uimește și azi a fost faptul că, în momentul în care s-a

plecat pe genunchi, mama părea că se înălțase deasupra noastră, a celor prezenți, dominându-ne pe toți. Uneori, când mă gândesc la ea, cu toate că e încă în viață și plină de energie, imaginea care-mi vine în minte e cea din ziua aceea, când se ruga lângă mașină.

Cred că în clipa aceea am avut prima viziune cu Miss Ella.

De atunci s-au perindat multe altele. Într-o noapte-să fi avut vreo opt sau nouă ani-aveam febră mare și eram la un pas de moarte, sau cel puțin așa credeam eu. Mi-am ridicat ochii din găleata în care vomam și am văzut-o pe mama îngenunchind pe scările ce urcau spre camera mea. Acum, dacă o așez pe mama pe un pedestal, ca pe o sfântă, să nu credeți că tatăl meu nu se ruga și el. Se ruga, și încă o mai face, însă în clipa aceea el îmi ținea găleata și se străduia să prindă în ea tot ce ieșea din mine. Apoi, a mai fost și ziua aceea când ne-a dus la spital pe Lewis și pe mine, și ne-a lăsat sub panoul pe care scria „Vă rugăm nu lăsați copiii nesupravegheați!”. A intrat în salonul în care zăcea tatăl meu, foarte bolnav, și l-a ținut de mână. (Nici el n-a murit.) Au mai fost multe alte ocazii, ca de pildă atunci când sora mea a fost atacată de un câine ciobănesc german, în noaptea de Halloween, sau atunci când un puști pe care nu-l mai văzusem niciodată și nu l-am mai văzut nici după aceea, mi-a furat bicicleta chiar de sub nas. Sau atunci când m-am întors de la facultate accidentat, dărmat psihic, știind că n-o să mai pot juca niciodată fotbal. Mama a așteptat să mă trezesc, lângă patul meu, m-a salutat cu „Hei, prietene” și apoi s-a rugat cum n-o mai auzisem nicicând înainte. Și exemplele ar putea continua la nesfârșit.

Toți cei care m-au cunoscut pe când eram copil vă pot spune că aveam în mine o doză de răutate. Conștiința de asta, părinții mei au luptat – s-au apropiat de mine, mi-au apucat mâna însângерată și s-au rugat. Nu-mi amintesc ca, vreodată, în familia noastră pregătirea pentru culcare să nu fi început cu o rugăciune. Părinții mei fie îngenuncheau lângă pat, fie se urcau în pat, alături de mine, seară de seară. Și chiar după ce ei se ridicau, mă sărutau de noapte bună și stingeau lumina, nu dormeam niciodată singur.

Cum Dumnezeu are un foarte dezvoltat simț al umorului, toți cei trei băieți ai noștri au moștenit acea doză – și-a căpătat fiecare partea, în mod echitabil. Asemenea părinților mei, Christy și cu mine ne luptăm și ne rugăm-făcând bătăture la genunchi, nu la pumni.

Uneori, stau și mă întreb cum ar fi fost oare viața mea dacă părinții mei ar fi procedat altfel. Aș mai sta acum în fața calculatorului, în timp ce soția mea și cei trei băieți dorm în cealaltă cameră, înveliți bine? Poate acum aș fi fost la închisoare, departe de casă. Sau, chiar mai rău, poate aș zăcea, rece, sub o piatră funerară, pătată de lacrimile mamei. Însă ei s-au rugat și, de aceea, sunt aici unde sunt. Dungile paralele, de lățimea unui genunchi, de la picioarele patului meu sunt cât se poate de reale, și datorită lor, precum și datorită firului cu plumb din buzunarul de la șorțul mamei, n-am să știu niciodată ce s-ar fi întâmplat fără rugăciune.

„Tucker, vreau să-ți spun un secret.” *Miss Ella mi-a făcut mâna pumn și mi l-a ridicat în fața ochilor.* „Viața e o luptă, dar nu poți să te lupți cu pumnii. Trebuie să te lupți cu inima.”

Fotograf de renume internațional, Tucker a străbătut lumea în lung și-n lat și a văzut atât lucruri importante, cât și întâmplări ciudate. Însă când fratele său evadează dintr-un spital de boli mintale, iar o prietenă din copilărie re apare în viața lui însoțită de fiul ei și având un ochi vânăt, Tucker e constrâns să se întoarcă acasă și să înfrunte agonia propriului trecut tragic.

Reîntors în orașelul natal din Alabama, Tucker ajunge să se împace cu fantomele pe care le lăsase în urmă. Odinioară, Miss Ella Rain îi iubise pe Tucker și pe fratele său ca pe propriii ei copii. Angajarea acestei femei ca să aibă grijă de Waverly Hall și să-i țină pe cei doi copii departe de el a fost singurul lucru bun pe care-l făcuse vreodată tatăl lor. Însă cu toate că Miss Ella e moartă de mulți ani, Tucker îi aude în continuare vocea.

Romanele lui Charles Martin au primit aprecieri pozitive din partea criticilor literari și a cititorilor, deopotrivă. Charles locuiește în Jacksonville, statul Florida, la o aruncătură de băț de râul St. John's, împreună cu soția sa și cei trei fii ai lor.

KERIGMA
beletistică

Vizitați charlesmartinbooks.com

FICȚIUNE
ISBN: 978-973-8960-33-6

9 789738 960149